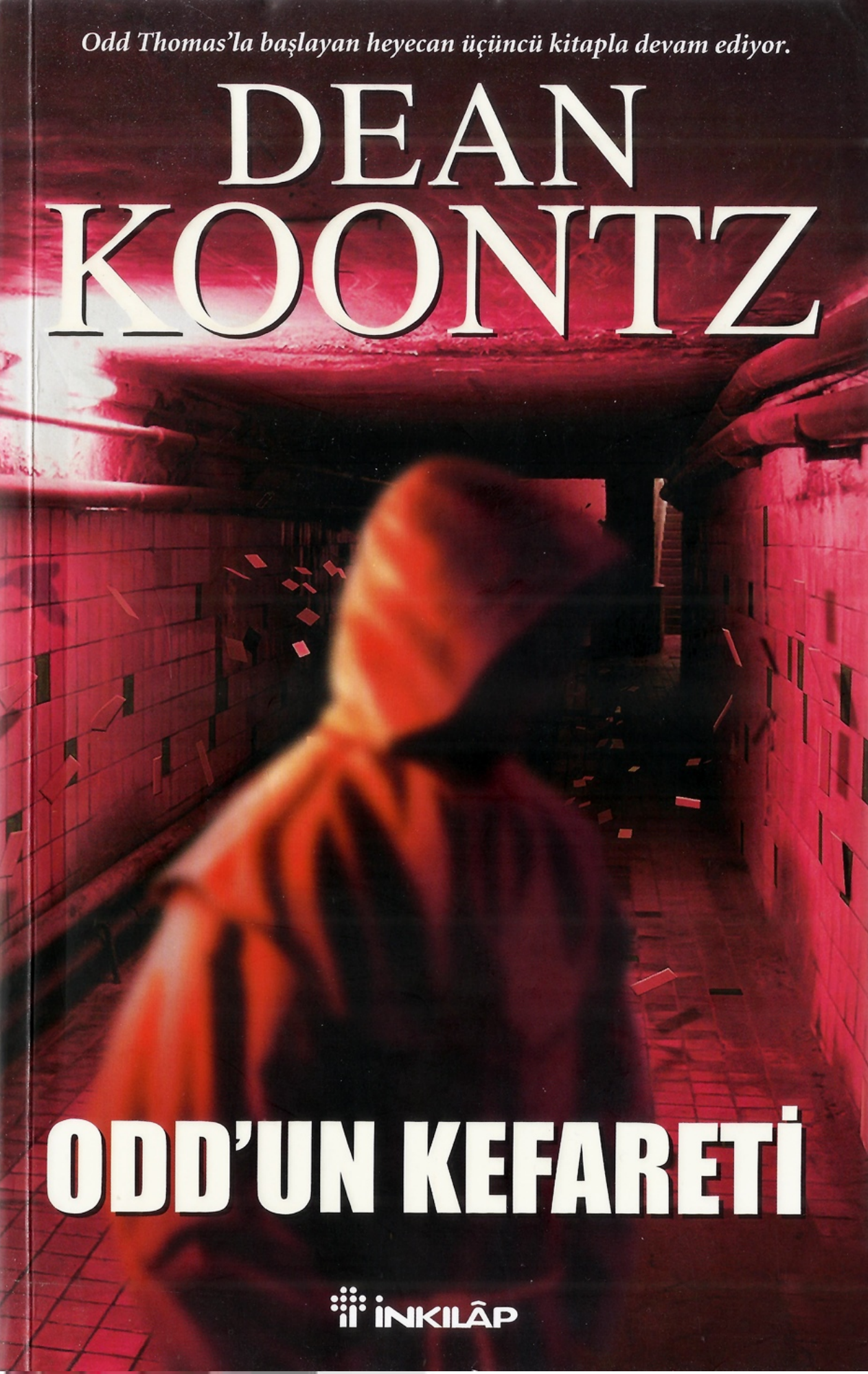
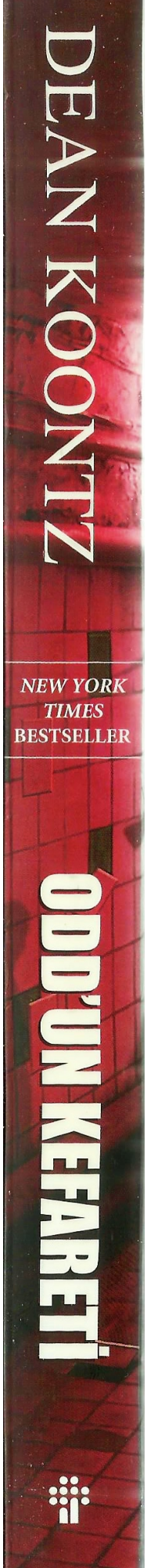
Odd Thomas'la başlayan heyecan üçüncü kitapla devam ediyor.

DEAN KOONTZ

ODD'UN KEFARETİ

İNKILÂP

DEAN KOONTZ

●

ODD'UN KEFARETİ

© 2006, Dean Koontz
Lennart Sane Agency AB aracılığıyla
Türkiye'de yayın hakkı:
©2010, inkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Sertifika No: 10614

Bu kitabın her türlü yayın hakkı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince inkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ'ye aittir. Tüm hakları saklıdır.

Sayfa tasarım Derya Balcı
Kapak uygulama Okan Koç
Yayına hazırlayan Çiğdem Aldatmaz

ISBN: 978-975-10-3031-3

10 11 12 13 14 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

İNKILÂP
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna - İstanbul
Tel : (0212)496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212)496 11 12
posta@inkilap.com
www.Inkilap.com

DEAN KOONTZ

ODD'UN KEFARETİ

roman

İngilizceden çeviren
Tanju Anapa

İNKILÂP

1945'te Pennsylvania'da doğdu. Yazı serüveninin başladığı üniversite yıllarında kazandığı *Atlantic Monthly Roman Ödülü*'nden bu yana, on bir romanı New York Times'ın çok satanlar listesinde bir numaraya yükselen Amerikalı yazarın kitapları şimdiye dek otuz sekiz dile çevrildi. Dünyanın en çok okunan yazarları arasındaki yerini koruyan Koontz, eşi Cerda ile birlikte geçen yıl kanserden kaybettiği sevgili köpeği Trixie'nin anısıyla Güney Kaliforniya'da yaşamaktadır.

Tanju Anapa

Ankara Deneme Lisesi'nden sonra, Ankara Tıp Fakültesi ve ODTÜ İdari Bilimler Fakültesi'nde okudu. Özel sektörde yirmi altı yıl çalışıp emekli olduktan sonra, kitap çevirmenliği yapmaya başladı. 1998 yılının başından 2007 yılının sonuna kadar yayıncılık sektöründe yayın yönetmeni ve genel yayın yönetmeni olarak görev yaptı.

Uzun süredir tanıdığım, iyi işler yaptıkları ve iyi insan
oldukları için hayranlık duyduğum kişilere:
Peter Styles, Richard Boukes, Bili Anderson
(Merhaba Danielle), Dave Gaulke ve Tom Fenner
(Merhaba Gabriella, Kaita ve Troy).
Öteki tarafta birlikte çok eğleneceğiz,
ama acele etmeyelim.

Öğret bize:
Hesap etmeden vermeyi,
Yaralarımıza aldırmadan savaşmayı,
Hiç dinlenmeden çalışmayı.

St. Ignatus Loyola

BÖLÜM 1

Haftanın üçüncü günü dördüncü güne teslim olurken, sessizliği içime sindirerek taş binanın üzerindeki yüksek pencerede oturuyordum. Gecenin nehri takvimi hiçbir şeyi umursamadan akıyordu.

Karın yağmaya başlayacağı büyülü âna tanıklık etme umudundaydım. Daha erken saatlerde gökten tüy gibi birkaç kar tanesi düşmüş, o kadarla kalmıştı. Fırtına oyalanıyordu, hiç acelesi yoktu.

Odayı sadece köşedeki kürsünün üzerinde, kehribar bardağın içinde duran kalın mum aydınlatıyordu. Havanın cereyanı aleve her ulaştığında, yumuşayan ışık kireç taşından duvarlara yayılıyor ve akıcı gölgeler dalgalar halinde köşelere uzanıyordu.

Çoğu geceler lambanın ışığı bana çok parlak gelir. Yazı yazarken ise tek ışık kaynağım bilgisayar ekranındaki lacivert zemin üzerine yazılı gri metindir.

Hiçbir ışıltı olmayınca pencere yüzümü yansıtmıyordu; camın ardındaki gece manzarasını çok net görüyordum.

Bir manastırda değil keşiş, konuk bile olsanız dünyayı üzerine düşen gölgenizin ardından değil de olduğu gibi görmek için herhangi bir yerde elde edebileceğinizden daha fazla fırsata sahip oluyorsunuz.

St. Bartholomew's Manastırı'nın etrafı, sınırın Kaliforniya tarafında kalan geniş Sierra Nevada topraklarıyla çevriliydi. Yu-

karıya uzanan bayırları örten, tarih öncesi çağlardan kalma ormanlar karanlığa bürünmüştü.

Bu üçüncü kat penceresinden sadece geniş ön avlunun bir kısmını ve avluyu ikiye bölen asfalt kaplı dar yolu görebiliyordum. Çan biçiminde başlıkları olan dört alçak elektrik direğinin ışığı, soluk renkli, yuvarlak göller oluşturmuştu.

Konukevi manastırın kuzeybatı kanadındadır. Zemin katında oturma odaları vardır. Özel odalar ise orta katta ve daha üst katlardadır.

Ben fırtınayı bekleyerek dışarıyı seyrederken, avlunun bir yanından diğer yanma, karanlıktan lambaların ışığına doğru bir beyazlık sürüklendi, kar değildi bu.

Manastırın bir köpeği var; altmış kiloya yakın bir Alman çoban köpeği kırması, belki biraz da labrador retriever karışmış. Bembeyazdır ve sis zarafetiyle hareket eder. Adı Boo.

Benim adım da Odd Thomas. Beceriksiz annemle babam nüfus belgesinde bir hata yapıldığını iddia ediyorlar. Onların istediği ad Todd'muş. Ama beni hiçbir zaman Todd diye çağırmadılar.

Yirmi bir yıldır ben de adımı Todd olarak değiştirmeyi düşünmedim. Annem ve babam tarafından kasıtlı olarak verilmiş ya da kader tarafından bağışlanmış olması bir şey değiştirmez; hayatımın garip akışı Odd' adının bana daha uygun olduğunu düşündürüyor.

Boo aşağıda, kaldırımın ortasında durdu ve gözlerini daralarak karanlığın içinde kaybolan yola dikti.

Dağlar sadece engebelerden oluşmuyor. Yükselen zemin arada bir düzlüğe dönüşüyor. Manastır kuzeye bakan bir tepedeki çimenlerin üzerinde yer alıyor.

Kulaklarının dikilmesinden ve başını kaldırmasından anlaşıldığına göre, Boo yaklaşan bir konuğun varlığını hissetti. Bu yüzden kuyruğunu aşağıda tutuyor.

Tüylerinin halini göremiyorum, ama gergin duruşundan tüylerinin diken diken olduğu belli. *

* İngilizcede 'Odd' kelimesi tuhaf, garip, acayip anlamına gelir, (çev.)

Garaj yolundaki lambalar akşam karanlığın bastırmasından gün doğumuna kadar yanar. Pek fazla gelen giden olmasa da St. Bart's'ın keşişleri gece gelen ziyaretçilerin ışıkla karşılanması gerektiğine inanıyorlar.

Köpek bir süre hiç hareket etmeden durdu, sonra dikkatini asfalt yolun sağındaki çimenliğe doğrulttu. Başını aşağı indirdi. Kulakları kafatasına yapışmıştı.

Bir an Boo'yu dehşete düşürenin ne olduğunu göremedim. Sonra... su üzerinde yüzen simsiyah bir gece gölgesi kadar belirsiz ve fark edilmesi zor bir şekil görür gibi oldum ve elektrik direklerinden birinin yanından geçerken bir anda ne olduğunu gördüm.

Gün ışığında bile varlığını sadece köpekle benim fark edebileceğimiz bir ziyaretçiydi bu.

Ben ölü insanlar, bedenleri gittiği halde bir nedenle bu dünyadan ayrılmayan ruhlar görüyorum. Cinayete kurban gidenlerden bazıları adalet istedikleri için ya da teselli edilmek veya dost olmak amacıyla bana doğru sürükleniyorlar. Bazıları ise zaman zaman akıl erdiremediğim nedenlerle beni seçiyorlar.

Bu hayatımı zorlaştırıyor.

Sizden anlayış beklemiyorum. Hepimizin sorunları var; benimkiler bana ne kadar önemli geliyorsa, sizinkiler de size o kadar önemli geliyordur.

Belki her sabah evinizle işiniz arasındaki yolda trafiğe takılıp doksan dakika kaybediyorsunuz; ortaparmak kasları ayıp işaretler yaptığı için fazlasıyla gelişmiş bazı öfkeli yaratıklarla sabırsız ve beceriksiz sürücüler yolunuzu tıkıyor. Yine de yanınızdaki koltukta başında korkunç bir balta yarası olan genç bir adam ya da arka koltukta kocası tarafından boğularak öldürülmüş, suratı mosmor, gözleri dışarı fırlamış yaşlı bir kadın otursaydı, sabahınız çok daha stresli olmaz mıydı, bir düşünün.

Ölüler konuşmuyorlar. Nedenini bilmiyorum. Ayrıca hayalet baltayla yaralanmış da olsa, kanı döşemenin üzerine akmıyor.

Yine de yanında yeni ölmüş birinin olması insanı altüst ediyor ve iyimser olmasını engelliyor.

Çimenlikteki ziyaretçi sıradan bir hayalet değildi, belki hayalet bile değildi. Ölülerin dünyadan ayrılamayan ruhlarının dışında doğaüstü varlıklar da görürüm ben. Onlara bodak adım taktım.

Bodakların rengi siyahtır ve elle tutulamayan gölge gibi şekilleri akışkandır. Sessiz ve orta boylu bir erkek iriliğindedirler; kediler gibi sinsi ve yere yakın yürürler.

Manastırın çimenliğinde dik hareket ediyordu; simsiyahtı ve yüzü olmadığı halde yarı insan yarı vahşi bir yaratık izlenimi veriyordu. Kaygan, karmaşık ve uğursuzdu.

Yürürken otları ezmiyordu. Suyu geçiyor olsa ardında ufacık bir dalga bile bırakmazdı.

Britanya adaları folklorunda *'bodak'*, geceleri bacadan aşağıya kayarak inen ve yaramaz çocukları alıp kaçan iğrenç bir canavar olarak tanımlanır, kara tarafındaki vergi memurları gibi.

Benim gördüklerim ne bodaklardı ne de vergi memurları. Ne yaramaz çocukları ne de vicdansız yetişkinleri alıp gidiyorlardı. Ancak evlere bacalardan, duman gibi her şekle dönüşerek anahtar deliklerinden, pencerelerin çerçevelerindeki çatlaklardan girdiklerini gördüm; onlara verebileceğim daha iyi bir ad yok.

Seyrek olarak ortaya çıkmaları her zaman tehlike işareti anlamım taşıyor. Bu varlıklar geleceği bilen ruhani vampirlere benziyor. Sanki insanoğlunun acılarından besleniyorlarmış gibi, şiddetin veya müthiş bir felaketin patlak vereceği yerler onları kendine çekiyor.

Boo cesur bir köpekti, cesaret sahibi olmak için de iyi bir nedeni vardı, ama yine de geçip giden hayaletten ödü koparak uzaklaştı. Siyah dudakları sıyrılmış, beyaz köpek dişleri açığa çıkmıştı.

Hayalet, bir an köpeğe sataşacakmış gibi durdu. Bodaklar bazı hayvanların onları görebildiğinin farkındalar.

Ancak benim de onları görebildiğimin farkında olduklarını sanmıyorum. Eğer bunu bilseler, kızgın mollaların kafasını kesip paramparça etmek istedikleri kurbanlarına gösterdikleri merhameti bile bana çok göreceklerine inanıyorum.

Yaratığı görünce, ilk tepkim pencereden kaçıp yatağımın altına saklanma isteği oldu. İkinci tepkim ise çişimi yapmak...

Korkaklığa ve mesanemin feryadına karşı koyarak daireden hole fırladım. Konukevinin üçüncü katında iki küçük daire vardır. O sırada diğerinde kimse kalmıyordu.

İkinci kattaki suratsız Rus'un uykusunda bile kaşları çatıktı, eminim. Manastırın sağlam yapısı ayak seslerimin onun rüyalarına ulaşmasını zaten engellerdi.

Konukevinin granit basamaklarının etrafı taş duvarlarla sarılmış, sarmal bir merdivenle çevrilmiştir. Sırayla biri siyah biri beyaz olan basamaklar bana soytarıları, piyano tuşlarını ve Paul McCartney ile Stevie Wonder'in çok tatlı, eski bir şarkısını hatırlatır.

Taş merdivenler çok dikti ve siyah beyaz basamaklar görüşümü bulandırabilirdi, ama düşüp kafamı granite vurma pahasına, zemin kata doğru koştum.

On altı ay önce en değerli şeyimi kaybettim ve dünya başıma yıkıldı. Genelde pervasız biri değilimdir. Geçmişe kıyasla uğrunda yaşamaya değecek daha az şeye sahip olsam da hayatımın hâlâ bir amacı var ve hâlâ yaşadığım günlere anlam bulmaya çabalıyorum.

Merdivenleri bulduğum gibi bırakıp tepesine boncuklu bir abajur takılmış tek lambanın karanlığı hafiflettiği büyük salondan hızla geçtim. Vitray camlı, ağır meşe kapıyı itip dışarı çıkarken, önümde kış gecesinde incecik kuş tüyleri gibi uçuşan soluğumu gördüm.

Konukevinin kemerli avlusunda, içinde bir havuzla St. Bartholomew'un mermer heykeli olan bir iç bahçe vardır. Gerçi bu konu tartışmaya açıktır ama St. Bartholamew on iki havarinin en az bilinenidir.

Buradaki heykelinde Bartholomew, sağ eli kalbinin üzerinde sol elini ileriye doğru uzatmış ciddi bir tavırla ayakta duruyor. Yukarı doğru çevrilmiş avucunda balkabağı gibi bir şey var; başka tür bir kabak da olabilir.

Kabağın sembolik anlamı şu anda aklımda değil.

Yılın bu zamanında havuz boşaltılmış olur; daha sıcak günlerdeki gibi ıslak kireçtaşı kokusu gelmiyor. Onun yerine, baharda şimşek çakması sonrasına benzer çok hafif bir ozon kokusu aldım. Nedenini merak ettim, ama yürümeyi sürdürdüm.

Konukevinin konuk kabul odasının kapısına kadar sütunları izledim, içeri girdim, gölgelerle dolu odayı geçerek manastırın ön kapısından çıkıp aralık gecesine geri döndüm.

Beyaz çoban kırması köpeğimiz Boo, üçüncü kat penceresinden son gördüğümde, garaj yolunun üzerinde duruyordu. Ben geniş ön basamakları inerken başını çevirip bana baktı. Saf mavi bakışlarında, geceleri hayvanların gözlerinde sıkça görülen o tekinsiz parıltı yoktu.

Yıldızlarla ayın ışığı olmayınca geniş avlunun büyük bir bölümü karanlıkta kalmıştı. Oraya bir bodak gizlenmişse bile onu göremezdim.

"Nereye gitti, Boo?" diye fısıldadım.

Boo cevap vermedi. Hayatım gariptir, ama köpeklerle konuşacak kadar değil.

Köpek yine de tedbirli davrandı ve garaj yolundan çekildi; taşları birleştiren harcın sağlamlığı, kocaman, tek parça bir kayadan oyulmuş gibi görünen, aşılması zor manastırı geçip doğuya yöneldi.

Geceyi huzursuz kılan bir rüzgâr yoktu ve kanatlarını kavuşturan karanlık her yeri kaplamıştı.

Kış soğuğunun kavurup kahverengiye dönüştürdüğü ezilmiş otlar ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Boo, benim yapabileceğimden çok daha başarılı bir şekilde dikkat çekmeden hareket etmişti.

Gözetlendiğimi hissederek başımı kaldırıp pencerelere baktım, ama kimseyi görmedim. Benim odamdaki mumun titreyen alevinden başka ışık da yoktu, karanlık bir camın ardından bakan soluk bir yüz de...

Üzerimde bir blucin ve tişörtle konukların kaldığı binadan fırlamıştım. Aralık ayı adeta dişlerini çıplak kollarıma geçirmişti.

Manastırın bir parçası olan kilisenin yanından doğuya doğru yürüdük.

Kilisede her zaman bir lamba yanar ama bu rengârenk vitrayları aydınlatmaya yetmez. Loş ışık, zalim bir şeyin sessizce bakan öfke dolu tek gözüymüş gibi, bir pencereden ötekine bizi izliyordu sanki.

Binanın kuzeybatı köşesine kadar bana yol gösteren Boo, güneye dönerek kilisenin arkasına geçti. Manastırın, birinci katında papaz adaylarının bulunduğu kanada doğru yolumuza devam ettik.

Henüz papazlık yemini etmemiş olan çıraklar burada yatıyordu. Halen eğitimlerine devam eden beş kişiden dördünü hem severdim hem de onlara güvenirdim.

Boo birden ihtiyatlı yürüyüş hızından vazgeçti. Doğuya, manastırın dışına doğru koştu; ben de peşinden gittim.

Avludan yabani çayırlara çıkınca sivri otlar dizlerime kamçı gibi çarpmaya başladı. Çok yakında ilk yoğun kar bu ince uzun, kuru yaprakların hakkından gelirdi.

Arazi, düzlüğe çıkmadan önce birkaç yüz metre hafif bir meyille yükseliyordu. Ardından diz boyu otların yerini tekrar biçilmiş çimenler alıyordu. Karşımızda, karanlığın içinde St. Bartholomew's okulu yükseliyordu.

Okul kelimesi durumu kısmen hafifleten bir tanımlama. Buradaki öğrencileri başka hiçbir yerde isteyen yok; okul aynı zamanda onların evi; belki de aralarından bazılarının ömür boyu sahip olacağı tek ev.

Bu, içerisi restore edilmiş ve hâlâ etkileyici taş yığını aslında eski manastır. Çocukları eğiten ve onlarla ilgilenen rahibelerin yaşadığı kadınlar manastırı da bu binadadır.

Eski manastırın arkasında, fırtınaya hazırlanan gökyüzüne doğru yükselen simsiyah kalın dallarıyla, ıssız karanlığın içine uzanan çıkmaz patikalara siper olan orman vardır.

Bodakı izlediği açıkça anlaşılan köpek, geniş basamaklardan ön kapıya doğru gitti.

Manastırda pek az kapı kilitlidir. Ancak öğrencilerin korunması için, rutin olarak okulun güvenliği sağlanır.

Sadece Başkeşiş'te, Başrahibe'de ve bende her kapıyı açan ve her yere girmemize izin veren anahtar vardır. Benden önce de hiçbir konuğa böyle bir hak tanınmamıştır.

Bana güvenmeleri beni gururlandırmıyor. Bu bir yük. Cebimdeki bu basit anahtar bazen yerin derinliklerindeki bir mıknatısa doğru çekilen demir bir yazgı gibi geliyor bana.

Bu anahtar bana, kulelerden birindeki çanları çalarak veya başka bir yerde başka bir şekilde kulak tırmalayarak varlığını belli eden ölü keşiş Constantine Birader'i çabucak arama imkânı veriyor.

Pico Mundo'da yani yeryüzündeki zamanımın büyük bir bölümünü geçirdiğim çöl kasabasında, öteki dünyaya gitmesi gerektiği halde gidememiş birçok erkek ve kadın ruhu vardı. Ama burada sadece Constantine biraderimiz var ki Pico Mundo'daki tüm ölüler bir araya gelse ondan daha rahatsız edici olamaz; tek başına yeterince kalabalık bir hayalet...

Etrafta sinsi sinsi dolaşan bir bodak varken, en son düşüneceğim şey Constantine Birader'di. Ürpererek anahtarımı kullandım. Menteşeler gıcırdadı ve ben köpeğin peşinden okula girdim.

İki gece lambası lobinin loşluğunu tümüyle dağıtmıştı. Gruplar halinde yerleştirilmiş, birçok divan ve koltuk otel lobisini hatırlatıyordu.

Kimsenin oturmadığı danışma masasının yanından hızla geçip çarpma kapıyı iterek sadece bir acil durumda kırmızı *çıkış* işaretlerinin aydınlattığı koridora girdim.

Zemin katta sınıflar, rehabilitasyon kliniği, revir ve herkesin yemek yediği yemek odası vardı. Aşçılık yeteneği olan rahibeler henüz kahvaltı hazırlığına girişmemişlerdi. Ortalık sessizdi ve daha saatlerce sessiz kalacaktı.

Güneydeki merdivenleri tırmandım ve Boo'yır ikinci katın sahanlığında beni beklerken buldum. Hâlâ ciddi bir ruh halindeydi. Kuyruğu sallanmıyor ve sırıtarak beni selamlamıyordu.

İki uzun iki kısa koridor, öğrencilere hizmet veren dikdörtgeni oluşturuyordu. Odalarda ikişer kişi kalıyorlardı.

Koridorların güneydoğu ve kuzeybatı kavşaklarında rahibelerin yerleri vardı ve ben binanın güneybatı köşesindeki merdivenlerden gelirken her ikisini de görebilmiştim.

Kuzeybatıdaki masada bir rahibe oturuyordu. Uzaktan kim olduğunu seçemedim.

Ayrıca, uzun bir başörtüsü yüzünün yarısını örtüyordu. Buradaki rahibeler muhafazakâr bakireler gibi giyinen modern rahibelerden değildir; onları askerler gibi yaklaşılması zor gösteren, eski usul rahibe giysileri giyerler.

Güneydoğudaki rahibe masasında kimse yoktu. Görevli rahibe etrafı dolaşıyor veya sorumluluğu altındakilerden biriyle ilgileniyor olmalıydı.

Boo güneydoğuya yönelerek sağa dönünce, Rahibe'ye seslenmeden onu takip ettim. Üç adım sonra benim görüş alanımdan çıkmıştı.

Rahibelerin çoğunun hemşirelik diploması vardı, ama ikinci katı hastaneden çok sıcak ve samimi bir yatakhane haline getirmek için çırpınıyorlardı. Noel'e yirmi gün kala, koridorlara yapma yeşil dallar ve gerçek gümüşten kısa kordonlarla süslenmiş çelenkler asılmıştı.

Uyuyan öğrencilere saygısızlık etmemek için ışıklar kısılmıştı. Sadece orada burada gümüş pırıltılar vardı ki onların çoğu da gölgeler içinde karanlıkta kalıyordu.

Bazı öğrencilerin kapıları kapalı, bazılarınınkiyse aralıktı. Kapılarda sadece numaralar değil isimler de yazılıydı.

Boo, merdivenle rahibelerin oturduğu yer arasında, kapısı yarı açık olan 32 numaralı odanın önünde durdu. Plakaların üzerinde iri harflerle *annamarie* ve *justine* yazılıydı.

Bu kez Boo'ya gerçekten de tüylerinin diken diken olduğunu görecek kadar yakındım.

Köpek odadan içeri girmişti ama görgü kuralları beni tereddüte düşürüyordu. Bir rahibeden benimle öğrencilerin bölümüne gelmesini istemeliydim.

Ancak ona bodakları açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Daha da önemlisi, bu kötü niyetli ruhların kendilerinden söz ettiğimi duymalarını da istemiyordum.

Resmi olarak sadece manastırdan ve rahibeler manastırından birer kişi, Tanrı'nın bağışladığı bu armağana sahip olduğumdan haberdardı -tabii aslında bu bir lanet değil de armağansa- Bu sırrımı başrahibe olan Rahibe Angela ile Başkeşiş Peder Bernard biliyordu.

Nezaket, uzun süre ağırlayacakları başı dertte olan genç adamı tam anlamıyla anlamayı gerektirmişti.

Pico Mundo'nun yani doğup büyüdüğüm kasabanın polis şefi Wyat Porter, sahtekâr ya da deli olmadığıma ikna olmaları için Rahibe Angela ile Peder Bernard'la cinayet vakalarının bazı ayrıntılarını paylaşmıştı.

Peder Sean Llewellyn de bana kefil olmuştu; kendisi Pico Mundo'da Katolik Kilisesi'nin rahibidir.

Peder Llewellyn aynı zamanda, sevdiğim ve kaybettiğim, benim için sonsuza kadar değerli kalacak Stormy Llewellyn'in da amcasıdır.

Bu dağda inzivaya çekildiğim yedi ay içinde, hayatımın gerçeğini biriyle daha paylaştım; bir keşişle, Birader Knuckles ile. Gerçek adı Salvatore'dir ama biz ona çoğu zaman Knuckles deriz.

Birader Knuckles 32 numaralı odanın eşiğinde tereddüte düşmezdi. Aksiyondan yana olan bir keşişti. Anında, bodaktan gelecek tehlikenin görgü kurallarından daha önemli olduğuna karar verirdi. Köpek kadar cüretkâr, ama daha kaba ve daha fazla gürültü yaparak kapıdan içeri dalardı.

Kapıyı itip içeri girdim.

İki hastane yatağında Annamarie ile Justine yatıyordu. *Annamarie* kapıya daha yakındı ve ikisi de uyuyordu.

Her birinin arkasındaki duvarda, yatağın parmaklığına bağlı bir kordonun ucundaki düğmeyle kontrol edilen birer lamba asılıydı. Bu düğmeyle ışığı hafifletip açmak mümkündü.

On yaşında olan, ama yaşma göre küçük gösteren *Annamarie* lambasının ışığını biraz kısıp gece lambası ayarına getirmişti. Karanlıktan korkuyordu.

Tekerlekli iskemlesi yatağının yanında duruyordu. İskemlenin arkasındaki tutacak yerlerden birinde kapitoneden, ısı geçir-

meyen bir ceket asılıydı. Diğerine ise yün bir başlık takılmıştı. *Annamarie* kış geceleri bu giyeceklerin hemen elinin altında olmasında ısrar ediyordu.

Küçük kız uykusunda, yatak takımlarını her an açacakmış gibi incecik elleriyle en üstteki çarşafı sımsıkı kavramıştı. Yüzünde endişeden daha hafif, huzursuzluktan daha rahatsız bir bekleyiş ifadesi vardı.

Derin bir uykuda olduğu halde, en ufak bir uyarıda kalkıp kaçmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Annamarie kendi isteğiyle haftada bir gün, gözlerini sımsıkı yumarak ve pille çalışan tekerlekli iskemlesini kendisi kullanarak her iki asansöre kadar gitme denemeleri yapıyordu. Asansörlerden biri binanın doğu kanadında, diğeri ise batı kanadındaydı.

Hayatındaki kısıtlamalara ve çektiği acılara rağmen mutlu bir çocuktu. Bu uçmaya hazırlık hali onun karakterine uymuyordu.

Bu konuda konuşmadığı halde, bir dehşet gecesinin, kendi başına yolunu bulmak zorunda kalacağı düşmanca bir karanlığın yaklaşmakta olduğunu seziyordu anlaşılan. İleri görüşlü olmalıydı.

Yüksekteki penceremden bir anlığına görebildiğim bodak buraya gelmişti, ama yalnız değildi. O üçü, kurda benzeyen üç sessiz gölge, Justine'in yattığı ikinci yatağın etrafında toplanmıştı.

Bir tek bodak, olası veya uzak bir şiddet olayını işaret eder. Eğer ikili veya üçlü olarak ortaya çıkarlarsa, tehlike çok daha acildir.

Benim deneyimlerime göre, sürü halinde geldiklerinde, olası tehlike acil bir dehşete dönüşür ve birkaç saat veya birkaç gün içinde pek çok insan ölür. Üçünün görüntüsü beni ürperttiyse de rakamın otuz olmadığına şükrettim.

Gözle görülür bir heyecanla titreyen bodaklar yakından inceler gibi, uykudaki Justine'in üzerine eğildiler. Sanki ondan besleniyorlardı.

BÖLÜM 2

İkinci yatağın üzerindeki ışık çok hafifti, ama Justine bunu kendi kendine ayarlamamıştı. Rahibelerden biri, kızın hoşuna gideceğini umarak en hafif ışık tonunu seçmişti.

Justine kendisi için pek az şey yapar ve hiçbir şey istemezdi. Kısmi felçliydi ve konuşamıyordu.

Justine dört yaşındayken babası, annesini boğarak öldürmüştü. Öldükten sonra kadının ağzına bir gül koyduğunu söylüyorlardı; uzun ve dikenli sapını boğazına sokmuştu.

Küçük Justine'i de banyo küvetinde boğmuş, daha doğrusu boğduğunu sanarak ölüme terk etmişti, ama küçük kız uzun süre oksijensiz kaldığı için beyni hasar görerek kurtulmuştu.

Haftalarca komada kalmıştı, ama bu yıllar önceydi. Şimdilerde uyuyup uyanıyordu, ama uyanık olduğu zamanlar kendisine bakanlarla bağlantısı değişkendi.

Justine'in dört yaşındayken çekilmiş fotoğrafları çok güzel bir çocuk olduğunu ortaya koyuyordu. Bu enstantanelerde neşe dolu, cin gibi bir afacana benziyordu.

Banyodaki olaydan sekiz yıl sonra, on iki yaşında, her zamankinden çok daha güzeldi. Beyindeki hasar yüz felcine veya yüz ifadesinde çarpılmaya yol açmamıştı. Ne ilginçtir ki çoğu zaman dört duvar arasında yaşamak da rengini soldurmamıştı Pürüzsüz yüzünde renk vardı.

Onun güzelliği bir Boticelli madonnası kadar saf ve semaviydi. Bu güzellik Justine'i tanıyanların içinde kıskançlık veya arzu yaratmaz, ama insana şaşırtıcı bir huşu ve açıklanamayacak bir umut ilham ederdi.

Justine'in üzerine yoğun bir ilgiyle eğilmiş olan üç tehlikeli figürü çeken şeyin kızın güzelliği olduğundan kuşkuluydum. Yakında şiddete maruz kalıp öleceğine ve sonunda çirkinleşeceğine dair beklentileri kadar -bir şey mi biliyorlardı?- bozulmamış masumiyeti de onları çekmişti.

Bu anlamlı ve yıldızsız bir gece kadar siyah gölgelerin gözleri yoktu, ama ben yan gözle baktıklarını hissedebiliyordum; ağızları da yoktu ama bu kızın öleceğini umarak bayram ederken çıkardıkları hırs dolu sesleri duyar gibiydim.

Bir defasında deprem yerle bir etmeden önce bir bakımevinde toplandıklarını görmüştüm; bir kez de bir benzin istasyonundaki patlama ve trajik yangından evvel ve bütün ailesini işkenceyle öldürmeden önceki günlerde, Gary Tolliver adındaki yeni yetme bir delikanlının peşine düştüklerinde görmüştüm bir de.

Tek ölüm veya iki ölüm çekmez onları; üç bile çekmez. Etkileyici şiddeti tercih ederler ve onlar için gösteri, şişman hanımefendi şarkı söylediğinde değil, paramparça edildiğinde sona erer.

Bizim dünyamızı etkileme gücüne sahip değilmiş, sanki burada ve bu zamanda değilmiş gibi görünüyorla, ama tamamen gerçek varlıklar. Onlar acılarımızın gezginleri, gözlemcileri, amatörleri.

Yine de onlardan korkuyorum; üstelik sadece varlıklarıyla korkunç şeyler olacağını işaret ettikleri için değil. Bu dünyayı hiçbir şekilde etkileyemeyecek gibi görünseler de ben onları sınırlayan kurallar açısından bir istisna olduğumdan, onların saldırısına, tepesine inmek üzere olan bir ayakkabının gölgesindeki karınca kadar açık olduğumdan kuşkulanıyorum.

Mürekkep siyahı bodakların yanında her zamankinden daha beyaz görünen Boo hırlamıyor, ama bu hayaletleri kuşku ve tiksintiyle seyrediyordu.

Buraya termostatın gerektiği şekilde ayarlandığından emin olmak; pilili gölgelikleri kaldırıp pencerenin dışarıdan soğuk gelmesini engelleyecek şekilde, iyice kapatılmış olup olmadığına bakmak ve parmağımı sağ kulağıma sokup biriken kiri temizlemek, dişlerimin arasında kalan marul parçasını çıkarmak -aynı parmağımla değil- için gelmişim gibi yaptım.

Bodaklar beni görmezden geldiler -ya da görmezden gelir gibi yaptılar.

Bütün dikkatleri uyuyan Justine'deydi. Elleri ya da patileri kızın başının on on beş santim üzerinde dolaşıyor; parmakları ya da pençeleri, bardaklardan yapılmış bir enstrümanın ıslak kristal kenarlarını ovuşturarak ürpertici bir müzik yapan yenilikçi müzisyenler gibi, kızın üzerinde daireler çiziyordu.

Belki de kızın masumiyeti ısrarlı bir ritm gibi heyecanlandırıyordu. Belki mütevazı koşulları, kuzu gibi zarafeti, saldırıya tamamen açık olması, onlar için bir senfoninin bölümleriydi.

Ben bodaklar hakkında sadece teori üretebilirim. Onların doğası ya da kökenleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Bu sadece bodaklar için geçerli değil. Üzerinde, *Odd Thomas'm hakkında hiçbir şey bilmediği şeyler* yazan dosya da neredeyse evren kadar uçsuz bucaksız.

Bildiğimden emin olduğum tek şey ne kadar çok şey bilmediğim. Bunu fark etmenin bir hikmeti vardır belki. Ne yazık ki bu beni hiç rahatlatmıyor.

Justine'in üzerine eğilmiş olan üç bodak birdenbire doğruldu, tek bir beden gibi benim duymadığım bir borazanın çağrısına cevap verircesine, kurda benzer başlarını kapıya çevirdiler.

Boo'nun da bunu işitmediği açıktı, çünkü kulakları dikilmemişti. Dikkati hâlâ karanlık hayaletlerdeydi.

Bodaklar ani bir ışık tarafından kovalanan gölgeler gibi dönerek yatağın yanından hızla ayrıldılar, bir çırpıda kapıya gidip koridorda kayboldular.

Onları izlemeyi düşünürken, Justine'in bana baktığını keşfedince tereddüte düştüm. Mavi gözleri duru göller gibiydi; o kadar berrak, hiçbir sır gizlemiyormuş gibi, yine de dipsiz bucaksız.

Bazen sizi gördüğünden emin olurdunuz. Bazen de şimdiki gibi, bir taraftan baktığınızda dünyanın her yerini görebileceği cam kadar saydam olduğunuzu hissederdiniz.

Ona, "Korkma," dedim ki bu iki kere haddini bilmezlikti. Öncelikle, korktuğunu hatta korkma yetisine sahip olup olmadığını bile bilmiyordum. İkincisi, sözlerim bir koruma garantisi ima ediyordu ve yaklaşan krizde verdiğim sözü yerine getirmem mümkün olmayabilirdi.

Kahramanı oynamayacak kadar bilge ve alçakgönüllü olan Boo odayı terk etmişti.

Ben kapıya doğru giderken, ilk yatakta yatan Annamarie, "Odd," dedi.

Gözleri kapalıydı. Elleri hâlâ çarşafı sımsıkı tutuyordu. Ritmik bir şekilde hafif hafif soluk alıp veriyordu.

Ben ayakucunda durunca, kız bu kez daha açık bir şekilde, "Odd," dedi.

Annamarie *myelocele sp 'ına bifida* ile doğmuştu. Kalçaları çıkık ve bacakları deformeydi. Yastığın üzerindeki başının büyüklüğü neredeyse battaniyenin altındaki ufalmış bedeni kadardı.

Uyuyormuş gibi görünmesine rağmen, "Ne oldu ?" diye fısıldadım.

"Tuhaf adam*'," dedi.

Zekâ geriliği çok ileri düzeyde değildi; kalın ve pürüzlü olmayan, tatlı, cana yakın ve yüksek tondaki sesinden de anlaşılmıyordu.

"Tuhaf adam."

Bedenimden, dışarıdaki kış gecesinin sert soğuğuna eşit, tüylerimi diken diken eden bir soğuk dalgası geçti.

Sezgi gibi bir şey dikkatimi ikinci yatakta yatan Justine'e yöneltmeme yol açtı. Beni izlemek için başını çevirmişti. İlk kez gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Justine'in ağzı hareket etti, ama zekâ geriliği yüzünden çıkarmayı ancak becerebildiği, tuhaf seslerden biri bile duyulmadı.

* Tuhaf adam: Odd one (çev.)

Justine çaresizce konuşmaya çabalarken, Annamarie tekrar konuştu, "Tuhaf adam."

Pencerelere özensiz pilili perdeler asılmıştı. Justine'in yatağının yanındaki raflarda hiç kımıldamayan, gözlerini kırpmaları ya da bıyıklarının seğirmesi bile mümkün olmayan pelüşten oyuncak kediler duruyordu.

Odanın Annamarie'ye ait tarafında ise raflara düzenli bir biçimde sıralanmış çocuk kitapları vardı. Komodininin üzerinde, esnek ve kabarık tüylü kulakları olan, Edward dönemine ait giysiler giymiş, porselen bir tavşan nöbet tutuyordu.

Hiçbir hareket yoktu, ama zor denetlenen bir enerjinin varlığını hissettim. Odadaki cansız nesnelerden biri canlanıp havaya doğru yükselmeye, fırıl fırıl dönmeye, duvardan duvara sıçramaya kalksa şaşmayacaktım.

Ancak sessizlik devam ederken Justine tekrar konuşmaya çalıştı ve Annamarie incecik sesiyle, "Bağlan," dedi.

Uyuyan kızın yanından ayrılıp Justine'in yatağının ayakucuna gittim.

Sesimin büyüyü bozmasından korktuğum için hiç konuşmadım.

Beyin özürlü kızın bir ziyaretçiye yer ıjçıp açmadığını merak ederek derin mavi gözlerinin o çok iyi bildiğim Mısırlılara özgü bir çift siyah göze dönüşmesini istedim.

Bazı günler sanki hep yirmi bir yaşındaymışım gibi hissediyorum, ama gerçek şu ki bir zamanlar gençtim.

Ölümün başka insanların başına gelen bir şey olduğu o günlerde, Stormy diye çağırılmayı tercih eden kız arkadaşım Bronwen Llewellyn, bazen *"Bana da bağlan tuhaf adam,"* derdi. Yani günün olaylarını, düşüncelerimi, korkularımı ve endişelerimi onunla paylaşmamı isterdi.

Stormy bu dünyada küllere karışıp başka bir dünyaya hizmete gittiğinden beri geçen on altı ay içinde, kimse bana bu sözleri söylememişti.

Justine hiç ses çıkarmadan ağzını oynattı ve bitişikteki yatakta yatan Annamarie uykusunda, "Bana da bağlan," dedi.

32 numaralı odada solunacak hava kalmamış gibiydi. Bu birkaç kelimenin ardından, büyük bir boşluktaymışım gibi kala-kalmıştım. Soluk alamıyordum.

Sadece bir dakika önce, gerçekleşmesinden kuşkulandığım bir ziyaretin doğrulanması için, bu mavi gözlerin Stormy'nin siyah gözlerine dönüşmesini dilemiştim. Şimdi ise bu olasılık beni dehşete düşürüyordu.

Ne zaman umuda kapılsak, yanlış şeylerin gerçekleşmesini umut ediyoruz.

Yarının gelmesini ve onun getireceği yeniliği bir an önce yaşamak istiyoruz. Ancak dün de bir zamanlar yarındı; peki onunla gelen yenilik nerede?

Ya da olanları veya olabilecekleri düşünerek dünü özlüyoruz. Ancak biz bu özlem içindeyken yaşadığımız an geçmişe dönüşüyor, öyleyse geçmiş, bizim ikinci bir şans elde etme arzumuzdan başka bir şey değil.

Annamarie, "Bana da bağlan," diye tekrarladı.

Zaman nehrine bağlı olduğum, yani yaşayabildiğim sürece Stormy'ye ya da geçmişe dönmenin yolu yok.

Tek geri dönüş yolu ileri doğru bir akış. Yukarı çıkmak, aşağı inmek anlamına geliyor; geri dönmek ise ileri gitmek...

" *Bana da bağlan, tuhaf adam* ."

Burada, 32 numaralı odada, tek umudum şu anda Stormy ile konuşmak olmamalı; ancak yolculuğumun sonunda, zamanın üzerimde hiçbir gücü kalmadığında, sonsuzluğa kavuşan şimdiki zaman, geçmişin elinden tüm çekiciliğini aldığında gerçekleşebilir bu.

O mavi gözlerin derinliğinde karşılaşabilmeyi umduğum simsiyah Mısırlı gözleri görmeden, bakışlarımı yatağın ayakucundaki tahtaya sımsıkı yapışmış olan ellerime çevirdim.

Storymy'nin ruhu bazı ruhlar gibi bu dünyada dolanıp durmuyor. O yapması gerekeni yaptı, gitti.

Yaşayanların ölümsüz aşkı ölüler için bir mıknatısa dönüşebilir. Tatlılıkla da olsa geri döndürmek, ona tarife sığmaz bir kötülük yapmak olurdu. Onunla yeniden bağlantı kurmak baş-

langıçta yalnızlığımı hafifletebilir belki, ama boş umuda kapılmanın sonu hep çok acıdır.

Ellerime baktım.

Annamarie uykusunda konuşmayı kesti.

Peluştan oyuncak kediler ve porselen tavşan oldukları yerde kımıldamadan duruyorlardı, böylece şeytani bir an ya da bir Disney anı yaşamaktan kurtulduk.

Bir süre sonra kalbim tekrar normal temposuyla çarpmaya başladı.

Justine'in gözleri kapalıydı. Kirpikleri parlıyordu, yanakları da ıslaktı. Çenesinde kalmış iki damla gözyaşı titreyerek çarşafın üstüne düştü.

Boo'yu ve bodakları aramak üzere odadan çıktım.

BÖLÜM 3

Artık St. Bartholomew's okulu olan eski manastıra, bodrumdaki bir bilgisayar merkezinden izlenebilecek modern mekanik sistemler kurulmuştu.

Her türlü lüksten uzak olan bilgisayar odasında bir yazı masası, iki iskemle ve kullanılmayan bir dosya dolabı vardı. Aslında dolabın en alt çekmecesi binden fazla boş Kit Kat ambalajıyla doluydu.

Hem manastırın hem de okulun mekanik sistemlerinden sorumlu olan Timothy Birader, Kit Kat bağımlısıydı. Bu çikolata düşkünlüğünü nahoş bir şekilde oburluk günahına yakın buluyordu besbelli ki kanıtları saklıyordu.

Sadece Timothy Birader ile ziyarete gelen hizmet personelinin sık sık bu odada bulunmak için nedenleri vardı. Bu yüzden sırrının burada güvende olduğunu sanıyordu.

Oysa bütün keşişlerin durumdan haberi vardı. Birçoğu göz kırparak ya da sırıtarak dosya dolabının en alt çekmecesine bakmam için ısrarlı bir çaba göstermişti.

Timothy Birader'in günah çıkarma sırasında, Peder Rein-hart'a oburluğunu itiraf edip etmediğini kimse bilmiyordu. Ancak biriktirdiği ambalajların varlığı yakalanmak istediğini ima ediyordu.

Biraderleri kanıtları keşfetmekten mutluluk duyarlardı da, bunu ambalajlardan oluşan hazine daha da büyümeden ve Timothy'yi en çok utandıracak en doğru an gelmeden yapmak istemiyorlardı.

Timothy Birader herkes tarafından sevilen biriydi, ama ona göre, yüzünü fener gibi parlatan kızarmasıyla da ünlü olması şanssızlıktı.

Roland Birader, Tanrı'nın bir adama utanç duyduğunda böylesine muhteşem fizyolojik bir tepki verme özelliğini, sadece sık sık sergilenmesini ve geniş çapta keyfine varılmasını istediğinde vereceğini ileri sürmüştü.

Biraderlerin Kit Kat Katakompları adını verdikleri bodrumdaki bu odanın duvarlarından birinde, çerçevelenmiş bir iğne oyası asılıydı ve şu yazıyordu: *şeytan dijital verilerdedir.*

Bilgisayarı kullanarak tarihi performans kayıtlarını da ısıtma ve soğutma, aydınlatma, yangın denetleme sisteminin ve acil destek jeneratörlerinin durumunu da gözden geçirebilirdim.

İkinci katta, bodaklar hâlâ odadan odaya dolaşıyor, zamanı geldiğinde dökülecek kandan alacakları zevki artırmak için kurbanları önceden gözden geçiriyorlardı. Onları seyrederek daha fazla bir şey öğrenemezdim.

Yangın korkusu beni bodruma yöneltti. Ekranda arka arkaya yangın kontrol sistemiyle ilgili görüntüleri inceledim.

Her odada en az bir tane, tavana gömülmüş su püskürtme başlığı vardı. Merkeze dört buçuk metre mesafedeki bütün koridorlarda ise pek çok püskürtme başlığı sıralanmıştı.

İzleme programına göre, bütün püskürtme aygıtları çalışıyordu ve su kanalları da gerekli basıncı sağlıyordu. Duman dedektörleri ve alarm kutuları da çalışıyordu ve periyodik olarak kendi kendilerini denetliyorlardı.

Yangın kontrol sisteminden çıktım ve ısıtma-soğutma sistemlerinin şemasını çağırdım. Özellikle kazanlarla ilgileniyordum ve okulun iki kazanı vardı.

Doğalgaz Sierra'nın ücra köşelerine kadar gelemediği için, her iki kazan da propan gazıyla çalışıyordu. Büyük bir basınçlı gaz depolama tankı, okulun ve manastırın uzağında yere gömülmüştü.

Ekrandaki bilgilere göre, propan tankı maksimum kapasitesinin % 84'ü oranında doluydu. Akış hızı normal görünüyordu.

Bütün valflar çalışıyordu. Üretilen BTU'ların tüketilen propana oranı sistemde hiçbir sızıntı olmadığını gösteriyordu. Bağımsız acil kapatma şalterlerinin her ikisi de çalışır durumdaydı.

Şemanın başından sonuna kadar, olası mekanik hataların ortaya çıkabileceği her bir nokta yeşil ışıklarla belirtilmişti, ama ekranda tek bir uyarıcı kırmızı ışık yoktu.

Nasıl bir felaket geliyorsa, büyük ihtimalle yangın onun bir parçası olmayacaktı.

Bilgisayarın üzerine asılmış olan iğne oyası levhaya baktım: *şeytan dijital verilerdedir.*

Bir zamanlar, on beş yaşındayken, başlarında basık şapkalar olan, ciddi anlamda kötü bazı adamlar ellerimi kelepçeleyip ayak bileklerimi zincirle bağlamışlar ve beni eski bir Buick arabanın bagajına koyduktan sonra Buick'i vinçle kaldırıp bir hidrolik sıkıştırma makinesinin içine atarak *Odd Thomas'ı ezin* düğmesine basmışlardı. Bu öyle bir makineydi ki bir zamanlar kendisiyle gurur duyan herhangi bir aracı, doksan santimetre küplük berbat bir modern sanat eserine çevirivermiyordu.

Korkmayın; niyetim sizi eski bir savaş hikâyesiyle sıkmak değil. Buick hikâyesini sadece, doğaüstü yeteneklerimin arasında güvenilir öngörü olmadığını belirtmek için anlattım.

Bu kötü adamların neşeli sosyopatlara özgü, pırıl pırıl, buz gibi gözleri vardı; yüzlerindeki izler maceraperest olmadıkları izlenimini veriyordu; yürüyüşleri ise ya testislerinde canlarını yakan tümörler olduğunu ya da üzerlerinde birden fazla silah sakladıklarını düşündürüyordu. Yine de beni beş kiloluk bir domuz salamıyla yere yıkıp canımı çıkarıncaya dek tekmelemeye başlamadan önce tehlikeli olduklarını anlamamıştım.

Siyah botlar, siyah pantolonlar, siyah gömlekler, siyah pelerinler giymiş ve başlarına garip siyah şapkalar takmış iki adam dikkatimi dağıtmıştı. Daha sonra, bunların birbirinden bağımsız olarak kostümlü bir partiye Zorro giysileri içinde katılmaya karar vermiş iki öğretmen olduklarını öğrendim.

Geri dönersek iki ölü maymun ve domuz salamıyla birlikte Buick'in bagajına tıkıldığımda, yassı şapkalarını gördüğüm anda

asıl belanın nereden geleceğini fark etmem gerektiğini anlamıştım. Hangi aklı başında insan birbirinin tıpatıp aynı yassı şapkalar giymiş üç adamın iyi niyetli olduğunu düşünebilir ki?

Kendimi savunmak için, o sırada sadece on beş yaşında olduğumu ve şu anki deneyimlerimin bir damlasına bile sahip olmadığımı söyleyebilirim, ayrıca hiçbir zaman da kâhin olduğumu iddia etmedim.

Belki de şu andaki yangın korkum da Zorro taklitleri karşısındaki kuşkularım gibi yanıltıcıydı.

Gerçi seçkin mekanik sistemleri iyice incelemiş ve bodakları çeken şeyin, yakında St. Bart's okulunda ortaya çıkacak alevler olmadığına inanmamı gerektirecek hiçbir ipucu bulamamıştım, ama hâlâ yangının bir tehlike olduğunu düşünerek endişeleniyordum. Zihinsel ve bedensel engellilerden oluşan geniş bir grup için daha beter bir tehlike olamazmış gibi geliyordu bana.

Depremler Kaliforniya dağlarında vadiler veya düzlüklerdeki kadar sık görülmez, o kadar şiddetli de olmazdı. Ayrıca yeni manastır kale standartlarına göre inşa edilmişti; eskisi de yenilenirken öylesine büyük bir özen ve titizlik gösterilmişti ki şiddetli ve uzun süreli yer sarsıntılarından etkilenmesi gerekirdi.

Sierra'da bu yüksekliktedir ve asıl kayalar yüzeye çok yakındır. Bazı yerlerde zeminden dışarı fırlayan muazzam granit kayalar görülür. Bizim iki binamız da kayalık zemine demir atmış durumda.

Burada tornadolara, kasırgalara tanık olmayız; aktif durumda volkanlar da katil arılar da yoktur.

Ancak bunların hepsinden daha tehlikeli bir şey var: İnsanlar.

Manastırdaki keşişlerle kadınlar manastırındaki rahibelerin hain olması pek olası değil. Kötülük kendini dindarlık ve hayırseverlik kisveleri altında gizleyebilir, ama biraderlerden veya hemşirelerden herhangi birini elinde elektrikli testere ya da makineli tüfekle etrafa saldırırken gözümde canlandıramıyorum.

Şekeri aşırı yükselmiş ve Kit Katlara kapıldığı için suçluluk duygusu nedeniyle delirmiş bir Thomas Birader bile beni korkutmuyordu.

Konukevinin ikinci katında kalan suratsız Rus bile şüphelenilmeyi daha fazla hak ediyordu. Başına yassı şapkalar takmıyordu, ama haşin tavırlıydı ve tam bir kapalı kutuydu.

Huzur içinde düşünerek geçirdiğim aylar sona ermişti.

Sahip olduğum yeteneğin talepleri; dünyadan ayrılamayan ölülerin sessizce fakat ısrarla yalvarmaları; zaman zaman engellemeyi başaramadığım korkunç kayıplar... Bunlar beni St. Bartholomew's Manastırı'nda inzivaya sürüklemişti. Hayatımı basitleştirmeye ihtiyacım vardı.

Bu dağın tepesine sonsuza kadar kalmak için gelmemiştim. Tanrı'dan sadece bir mola istemiştim, o da bana bağışlamıştı bunu. Ancak saat yeniden çalışmaya başlıyordu.

Isıtma ve soğutma sistemlerinin şemasından çıkınca, bilgisayar ekranı, üzerinde basit beyaz bir menü kalacak şekilde kararardı. Şimdi çevreyi daha iyi yansıtıyordu. Arkamda bir hareket gördüm.

Benim için manastır yedi ay boyunca hep aynı tanıdık sahilin yakınında kalarak içinde tembelce dönüp durduğum nehirde dingin bir nokta olmuştu ama artık nehrin gerçek ritmi kendini göstermişti. Sessiz ama öfke dolu; uysallıktan uzak ve kontrol edilmesi zordu; huzurumu süpürüp götürüyor ve beni bir kez daha alınyazıma doğru sürüklüyordu.

Sert bir soluk ya da keskin bir vuruş beklentisiyle, altımdaki ofis iskemlesini hızla bilgisayar ekranındaki yansımanın kaynağına doğru çevirdim.

BÖLÜM 4

Rahibeyi görünce belkemiğini buz kesti, ağzım kupkuru oldu. Batman bu halimi görse beni küçümserdi, Odysseus de herhalde mıymıntı bulurdu, ama ben de onlara asla bir kahraman olduğumu iddia etmediğimi söylerdim. Aslında ben sadece bugünlerde işsiz olan bir tava aşçısıyım.

Savunmamda, bilgisayar odasına giren saygıdeğer kişinin herhangi bir rahibe değil de diğerlerinin başrahibe dediği Rahibe Angela olduğunu da belirtmeliyim. Evet, o bir büyükannenin tatlı yüzüne sahiptir, ama Terminatör'ün çelik gibi iradesiyle birlikte...

Serinin ikinci filmindeki *iyi* Terminatör'ü kastediyorum tabii ki.

Benedictine rahibeleri genellikle gri veya siyah özel kıyafetler giyerler. Bu rahibeler reform sonrası Benedictinelerin daha önce reforma uğramış bir grubunun iki kez reform geçirmiş bir tarikatına mensup oldukları için beyazlar giyiyorlarsa da; ne Trappist ne de Cistercian ilkeleriyle aynı saltaymışlar gibi algılanmak istemezlerdi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmeniz gerekmez. Tanrı'nın kendisi bile bunu çözmek için uğraşıyor hâlâ.

Bütün bu reformların esası şudur: Bu rahibeler, kendilerini erkeklerle çıkmayan sosyal görevliler gibi gören modern rahibelerden daha gelenekseldir. Latince dua ederler, cuma günleri ağız-

larına et koymazlar, ayin sırasında sosyal bir tavır içinde güncel ezgiler sunmaya kalkan herhangi bir folk şarkıcısının sesini veya gitarını tek bir bakışlarıyla sustururlar.

Rahibe Angela, kendisinin ve kız kardeşlerinin, geçen yüzyılın ilk otuz yılındaki, kilisenin kendi sonsuzluğundan emin olduğu ve piskoposların deli olmadığı bir döneme döndüklerini söyler. Gerçi kendisi 1945 yılında doğmuştur ve hayran olduğu dönemi hiç bilmez, ama kabarık saçlı disjokeylerin uydu aracılığıyla yayın yaptığı internet çağında yaşamaktansa, 30'larda yaşamayı tercih edeceğini söyler.

Onun durumunu anlıyorum. O günlerde nükleer silahlar yoktu, organize teröristler de yoktu ve her yerde Black Jack çikleti bulabilirdiniz, üstelik bir paketi beş sentten fazla değildi.

Bu çiklet zırvalığı bir romandan geliyor. Ben romanlardan müthiş şeyler öğrendim. Bazıları doğruydu üstelik.

İkinci iskemleye oturan Rahibe Angela, "Yine huzursuz bir gece mi Odd Thomas?" dedi.

Daha önceki konuşmalarımızdan, o günlerde eskisi kadar iyi uyuyamadığımı biliyordu. Uyku bir nevi huzurdu ve ben henüz huzura kavuşamamıştım.

"Kar yağmaya başlamadan yatağa giremedim," dedim. "Bütün dünyanın beyaza dönüştüğünü görmek istedim. "

Kendine özgü bir gülümsemesi vardı ki sabırlı bir bekleyişle bunu uzun süre muhafaza edebilirdi. Eğer başınızın üzerinde bir kılıç tutsaydı, bu bile elinizi ayağınızı bağlayan gülümsemesi kadar etkin bir sorgulama aracı olamazdı.

İrade sınavı gibi bir sessizlikten sonra, "Bir şey sakladığımı düşünüyor gibisiniz efendim," dedim.

"Bir şey saklıyor musun Oddie?"

"Hayır efendim." Bilgisayarı işaret ettim. "Sadece okulun mekanik sistemlerini kontrol ediyordum," dedim.

"Anlıyorum. O zaman Timothy Birader'in yerine mi bakıyorsun? Kit Kat bağımlılığı yüzünden bir kliniğe mi yatırıldı?"

"Sadece burada yeni şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor... yani bir işe yarayabilmek..."

"Her hafta sonu yaptığın gözlemeler, manastıra gelen konukların şimdiye kadar bize sunduklarından çok daha büyük bir lütuf."

"Kimsenin gözlemeleri benimkilerden daha kabarık olamaz."

Gözleri annemin Royal Doulton porselenleri üzerindeki Cezayir menekşeleriyle aynı, neşeli mavi renkte. Annem zaman zaman o takımın tabaklarını duvarlara ya da bana fırlatırdı. "Çalıştığın kafeteryada bir hayli sürekli müşterin olmalı."

"Elinde spatula olan bir yıldızdım ben."

Bana gülümseyerek bekledi.

"Bu pazar tavada kıymalı kızarmış patates yapacağım. Benim yaptığımı hiç yemediniz."

Rahibe gülümseyerek göğsündeki haçın bağlı olduğu boncuklarla oynuyordu.

"Sorun şu," dedim. "Patlayan bir buhar kazanıyla ilgili kötü bir rüya gördüm."

"Patlayan buhar kazanı mı?"

"Evet."

"Gerçek bir kâbustu öyle mi?"

"Beni çok endişelendirdi."

"Patlayan bizim kazanlarımızdan biri miydi?"

"Olabilir. Rüyada yer pek belli değildi. Rüyaları bilirsiniz."

Cezayir mavisi gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Bu rüyada karlı bir gecede rahibelerin çığlıklar atarak yandığını mı gördün?"

"Hayır, efendim. Tanrı korusun, hayır. Sadece kazan patlıyordu. "

"Engelli çocukların alevler içinde kendilerini pencerelerden aşağı attıklarım mı gördün?"

Sessizce gülümsemeye çalıştım.

Rahibe, "Rüyalarında ayrıntılar her zaman bu kadar zayıf mıdır, Oddie?" dedi.

"Her zaman değil, efendim."

"Arada bir, küçük bir kızken seyrettiğim bir film yüzünden Frankenstein rüyama girer. Rüyamda fırtınada, çürümüş, lime

lime olmuş kanatları gıcırdayarak dönen eski bir yeldeğirmeni olur. Şiddetli bir yağmur yağmakta, şimşek ve yıldırımlar gökyüzünü yırtmaktadır. Her zaman etrafımda sıçrayıp duran gölgeler, soğuk taş merdivenler, kitaplıkların içine gizlenmiş kapılar, mum ışığıyla aydınlatılmış gizli geçitler, altın kaplama jiroskopları olan acayip makineler, çıtırdayan elektrik arkları, gözleri fener gibi kocaman, kaçık bir kambur, her an peşimde dolanan bir canavar ve elinde kendi kesik başını taşımakta olan beyaz gömlekli bir bilimadamı vardır."

Konuşmasını bitirince bana gülümsedi.

Ben, "Sadece patlayan bir kazan," dedim.

"Oddie, Tanrı'nın seni sevmek için pek çok nedeni var, ama deneyimsiz ve beceriksiz bir yalancı olduğun için seni çok sevdiği kesin."

"Zamanında kuyruklu yalanlar da söylediğim oldu," diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

"Kuyruklu yalanlar söylediğini iddia etmek senin en büyük kuyruklu yalanın."

"Rahibe okulundayken münazara takımının başkanıydınız herhalde."

"Yeter delikanlı. Sen rüyanda patlayan bir kazan görmedin. Seni endişelendiren başka bir şey var."

Omuz silktim.

"Çocukların odasını kontrol ediyordun."

Rahibe etrafımda ölüler gördüğümü biliyordu. Ancak ne ona ne de Başkeşiş'e bodaklardan söz etmiştim.

Bu kana susamış ruhları çeken şey, çok miktarda cesetle sonuçlanan felaketler olduğu için, onlarla bu ücra köşede karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Onların doğal av alanları kasabalar ve kentlerdir çünkü.

Ayrıca birbirimizi daha yeni tanımışken, yılan gibi kayan, görüntüleri fazlasıyla flu, ölüm ve felaket sahneleriyle beslenen iblisler de gördüğümü söylemeye başlarsam, ölüler gördüğüme dair iddiamı kabul edenlerin bana inanma olasılığı azalır.

Bir tek maymunu olan adam, sevimli bir eksantrik kabul edilebilir de evini, odalarda dolaşarak gevezelik eden şempanzelerle dolu bir maymun kafesine çeviren birinin akıl sağlığı, otoritelerin gözünde güvenilirliğini yitirir.

Yine de içimi döküp bu yükten kurtulmaya karar verdim; çünkü Rahibe Angela iyi bir dinleyiciydi ve kulağı samimiyetsizliği kolayca fark edebilirdi. İki güvenilir kulağı vardı. Belki; de yüzünü çevreleyen başörtüsü, bu örtüye sahip olmayanlarını duyamayacağı, daha ince nüansları taşıyan, sese odaklı bir aleti işlevi görüyordu.

Rahibelerin, filmlerde James Bond'a müthiş marifetli ufacık aygıtlar sağlayan Q'nun teknik bilgisine sahip olduğunu söylemek istemiyorum. Bu, gözardı edemeyeceğim, ama ispatlayamayacağım bir teori sadece.

İyi niyetine ve abuk subuk şeyleri hemen fark etmesini sağlayan başörtüsüne güvenerek rahibeye bodakları anlattım.

Beni dikkatle dinledi, yüzündeki ifadeden, benim kafadan çatlak olduğumu düşünüp düşünmediği anlaşılmıyordu.

Rahibe Angela güçlü kişiliğiyle sizi gözlerinize bakmaya zorlayabilir. O gözlerini birisine kilitlediğinde iradesi kuvvetli insanlar bakışlarını kaçırmayı başarabilirler belki, ama ben onlardan biri değilim. Ona bodakları anlatırken, Cezayir menekşesi gözleri karşısında kan ter içinde kaldım.

Bitirdiğimde, beni sessizce süzdü; yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Tam akıl sağlığım için dua etmeye karar verdiğini düşünmeye başlamıştım ki "Ne yapılması gerekiyor?" diye sorarak ona anlattığım her şeyin doğru olduğunu kabul ettiğini gösterdi.

"Bilmiyorum."

"Bu hiç tatminkâr bir cevap değil."

"Hiç..." diyerek ona katıldım ve "Mesele şu ki bodaklar sadece yarım saat önce ortaya çıktılar. Onları buraya çeken şeyin ne olduğunu anlayacak kadar vaktim olmadı," diye ekledim.

Cüppesinin geniş yenlerinden çıkan pembe ellerini eklem yerleri bembeyaz olana kadar sıkıp yumruk yapmıştı. "Çocuklara bir şeyler olacak," dedi.

"Hepsine olmayabilir. Belki bazılarına... belki sadece çocuklara da değil..."

"Ne kadar zamanımız var? Şeye kadar... her ne ise işte..."

"Genellikle olay meydana gelmeden bir veya iki gün önce ortaya çıkarlar. Keyfine varmak için, yani... onları görmek..." Cümlemi bitirmek istemedim.

Rahibe Angela cümlemi tamamladı: "Yani yakında ölecek kişileri görmek için."

"Eğer bir katil varsa, yani propanın ateş aldığı bir kazan yerine insani bir unsur söz konusuysa, bodaklar bazen onu da potansiyel kurbanlar kadar çekici buluyorlar."

Rahibe Angela, "Burada katil yok," dedi.

"Rodion Romanovich hakkında tam olarak ne biliyoruz?"

"Manastırın konukevindeki Rus beyefendiyi mi kastediyorsun?

"Bakışları çok sert."

"Bazen ben de öyle bakarım."

"Evet efendim, ama sizinki daha çok kaygıdan kaynaklanan bir sertliktir ve siz rahibesiniz."

"O da ruhsal bir hacı."

"Sizin rahibe olduğunuza dair kanıtımız var, ama onun kim olduğuna dair elimizde sadece kendi beyanı var."

"Bodakların onu izlediklerini gördün mü?"

"Henüz görmedim."

Rahibe Angela kaşlarını çattıysa da bakışladı sert değildi. "Okulda bize nazik davranıyor," dedi.

"Bay Romanovich'i hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece bende merak uyandırıyor."

"Lauds'dan sonra Başkeşiş Bernard ile konuşurum, ona ihtiyatli davranmamız gerektiğini söylerim."

Lauds sabah duasıydı. Keşişlerin günde yedi kez yerine getirdikleri kutsal görevin ikincisiydi.

St. Batholomevv Manastırı'nda *Lauds* sabah 05.45'te başlayan *Matins'i* -ilahiler söylenip azizlerden metinlerin okunmasıizler, 06.30'dan önce de sona ererdi.

Bilgisayarı kapatıp ayağa kalktım. "Ben etrafa biraz daha göz atacağım."

Rahibe Angela da beyaz cüppesini dalgalandırarak iskemleden kalktı. "Eğer kriz günü yarın ise gidip biraz uyusam iyi olacak. Ama acil bir durumda beni cep telefonumdan aramakta tereddüt etme sakın."

Gülümseyerek başımı salladım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Dünya dönüyor ve değişiyor," dedim. "Cep telefonlu rahibeler desenize..."

"Zihnin çevreye uyum sağlaması kolay bir şey," dedi. "Ölü j insanlar gören basit bir tava aşçısını hayat felsefenin içine oturtup sindirebilmekten daha kolay."

"Doğru. Sanırım benim karşıtım aslında o eski televizyon gösterisindeki uçan rahibe gibi bir şey olurdu."

"Manastırımda uçan rahibelere izin vermem," dedi. "Ciddiyetten uzak, havai oluyorlar, ayrıca gece uçuşlarında camlara çarpma eğilimleri var."

BÖLÜM 5

Bodrumdaki bilgisayar odasından döndüğümde, ikinci katın koridorlarının bodaklarla kaynadığı filan yoktu. Belki de öteki çocukların başucunda toplanmışlardı, ama aslında öyle olduğunu zannetmiyordum. Ortalık onlardan temizlenmiş gibi görünüyordu.

Rahibelerin her şeyden habersiz uyudukları üçüncü katta olabilirlerdi. Kader, rahibeleri de patlamada ölüme mahkûm etmiş olabilirdi.

Acil bir durum dışında, davet edilmeden üçüncü kata çıkamazdım. Bu durumda tekrar okuldan gecenin karanlığına çıktım.

Çimenlik, etrafını çeviren ağaçlar ve bayırın üzerindeki manastır hâlâ beyaza bürünmeyi bekliyordu.

Hâlâ fırtına doğurmamış olan gökyüzü, kapkaranlık ormandan ayırt edilemiyor ve bulutların altından hiçbir ışıltı yansımıyordu.

Boo beni terk etmişti. Benim arkadaşlığımdan hoşlanıyordu, ama ben onun sahibi değildim. Boo'nun burada bir sahibi yoktu. Kendi gündemini belirleyen, özgür bir köpekti o.

Ne yapacağımdan, bodakları buraya çeken başka bir ipucunu nerede arayacağımdan emin olamadan, okulun ön avlusunu geçip manastıra doğru yürüdüm.

Bodaklar gelince iliğim kemiğim donmuştu, ama hain ruhlarla aralık havasının biraraya gelmesi bile içime işleyen soğuğu açıklayamıyordu.

Bu ürpertinin asıl kaynağı, tek seçeneğimizin odun yığınları olduğunu anlamış olmaktı belki de; ateşte yanıp tükenmek için yaşayıp soluk alıyorduk; üstelik sadece şimdi St. Bartholomew's'da değil, her zaman her yerde. Ateş bizi yakıp bitirecek ya da arındıracaktı.

Topraktan bir gürleme sesi geldi ve ayağımın altında yer ür-1 perdi, uzun boylu otlar henüz en hafif bir meltem bile esmediği halde, titrediler.

Hafif bir sesti bu; büyük ihtimalle bir tek keşişi bile uyandırmayan çok hafif bir kımıldanmaydı, ama içgüdülerim, *deprem,* dedi. Yine de ürperen toprağın sorumlusunun John Birader olabileceğinden kuşkulandım.

Çimenlikten ozon kokusu yükseliyordu. Bu kokuyu da-ha önce de konukevinin avlusunda, bal kabağı sunan St. Bartholomevv'un heykelinin yanından geçerken fark etmiştim.

Yarım dakika sonra toprağın gümbürtüsü durduğunda, yangına ve afete yol açma ihtimali en yüksek olan şeyin propan tankları ve kazanlar olmadığını fark ettim. Yerin altındaki inzivasında gerçeğin yapısını araştıran çalışmalar yapan John Birader'in ciddi anlamda dikkate alınması gerekiyordu.

Hızla manastıra doğru yürüdüm; rahip adaylarının kaldığı bölümü, baş keşişin ofisini geçtim. Başkeşiş Peder Bernard'ın özel dairesi ofisinin üzerinde, ikinci kattaydı.

Üçüncü kattaki kendisine ait küçük şapel, ona kendi başına ibadet etme imkânı sağlıyordu. Buz gibi pencerelerin kenarlarında hafif bir ışık titreşiyordu.

Gecenin 12.35'inde, Başkeşiş'in horluyor olma ihtimali dua etme ihtimalinden çok daha yüksekti. Camdaki titrek ve solgun ışık tek mumdan oluşan bir dua kandilinden geliyor olmalıydı.

Manastırın güneydoğu köşesini döndüm ve batıya doğru yürürken rahip adaylarına ait son odaları arkamda bıraktım; ruhani toplantı odasını ve mutfağı geçtim. Yemekhaneden önceki taş merdivenlere geldim.

Merdivenin dibinde, bronz bir kapıyı aydınlatan tek bir elektrik ampulü vardı. Girişin üzerindeki bronz bir panelin üzerinde Latince harflerle *libera nos a malo* yazılıydı:

Bizi kötülükten kurtar.

Tüm kapıları açan anahtarımla ağır kilidi açtım. Kapı bir yay çizerek sessizce bilyeli menteşesinin ekseni etrafında döndü ve içeri doğru açıldı. Yarım tonluk ağırlık öylesine kusursuz bir dengeye sahipti ki tek parmağımla iterek hareket ettirebilmiştim.

Kapının ötesinde mavi ışıkla yıkanan taş bir koridor uzanıyordu.

Ben pürüzlü paslanmaz çelikten ikinci bir kapıya doğru yürürken, arkamdaki bronz kapı sallanarak kapanmıştı. Bu pürüzlü yüzeye cilalı harflerle yazılmış üç Latince kelime gömülmüştü. *lumin de lumine:*

Işıktan ışık.

Bu aşılması zor bariyerin etrafı geniş, çelik bir pervazla çevrilmişti. Pervaza gömülü 30 santimlik bir plazma ekran vardı. Ekran dokununca aydınlandı. Elimi dümdüz ekrana bastırdım.

Parmak izlerimi okuyan tarayıcıyı göremiyordum, ama sonunda tanındım ve onaylandım. Kapı havalı bir tıslama sesi çıkardı ve yana kayarak açıldı.

John Birader bu tıslamanın kapının açılmasının kaçınılmaz sonucu olmadığını söyler. Sessizce açılacak şekilde de kapı yapılabilirdi. Yine de ona, ne denli erdemli niyetlerle yola çıkılırsa çıkılsın, bütün insani girişimlerde bir yılanın gizli olduğunu hatırlattığı için, bu tıslamayı benimsemiştir.

Çelik kapının ardında dört metrekarelik bir oda, duvarlarının birleştiği yerleri belli olmayan, balmumu sarısı, porselen bir kutu vardı. İçeri girip parlatılmış bir kabağın içindeki tek tohum gibi durdum.

Dikkatimi çeken ikinci bir tıslama dönüp arkama bakmama yol açtı; kapıdan eser yoktu.

Duvarlardan yumuşacık bir ışık yayılıyordu ve bu âleme yaptığım bundan önceki ziyaretlerimdeki gibi, bir rüyaya adım atmış gibiydim. Eşzamanlı olarak dünyadan koptuğumu ve gerçeklik halinin arttığını hissettim.

Duvarlardaki ışık hafifledi. Karanlık beni bağrına çekti.

Aslında asansör olan bu oda, beni bir iki kat aşağıya götürdüğü halde, hiçbir hareket fark etmedim. Makineler hiç ses: çıkarmıyordu.

Önümde tıslayarak başka bir ana kapı açılırken, karanlığın içinde dikdörtgen şeklinde kırmızı bir ışık belirdi.

Bir antrede üç tane pürüzlü çelik kapı vardı. Sağımda ve solumdaki kapılar basit görünüyordu. İkisinde de kilit yok gibi[1] gözüküyordu ve hiçbir zaman bu kapılardan içeriye davet edil-: memiştim.

Tam karşımdaki üçüncü kapının üzerine de birtakım parlak I harfler gömülmüştü: *Per omnia saecula saeculorum:*

Sonsuza kadar.

Çelip kapı kırmızı ışıkta pürüzlü kor gibi parlıyordu. Cilalıj harfler de alev almış gibi görünüyordu.

Sonsuza kadar, beni sonsuzluğa davet eder gibi kenara doğru kaydı.

Tam ortaya yerleştirilmiş, sıcak bir ortam sağlayan, arkası ve yanları yüksek dört iskemleden başka eşyanın bulunmadığı, dokuz metre çapında, yuvarlak bir odaya girdim. Her iskemlenin yanında bir lamba vardı, ama o sırada sadece ikisi yanıyordu.

İçeride üzerinde tuniği ve omzunda peleriniyle John Birader oturuyordu; başlığı başından arkaya doğru kaymıştı. Keşiş olmadan önceki günlerde ünlü James Heineman'dı o.

Time dergisi ondan "yarım yüzyılın en parlak fizikçisi, ama ruhu gittikçe daha fazla azap çeken biri" diye söz etmiş ve asıl makalenin yanında bir sütun açarak Heineman'ın yaşam kararlarının bir analizini yapmıştı. Bu analizi yazan, çok beğenilen bir televizyon şovunda, bulumik bisikletçi kızları olan kleptoman anneler gibi, insanların sorunlarını çözen popüler bir psikologtu.

The New York Times ise John Heineman'ı "bir muammanın içinde, gizeme sarılı bir bilmece" diye tanımlamıştı. İki gün sonra gazete kısa bir düzeltme yayınlayarak bu unutulmaz tanımlamanın ilk kez, Heineman ile tanıştıktan sonra aktris Cameron Diaz tarafından değil de 1939'da Chirchill tarafından Rusya'yı tarif etmek için söylendiğini yazmıştı.

Entertainment Weekly, "Yılın en budala ünlüleri" adlı bir makalede, Heineman için, "yeniden dünyaya gelmiş gerzek" ve "Eminem'i Oprah'dan ayıramayacak umutsuz bir budala" demişti.

National Enquirer onun sabah programı sunucusu Katie Couric ile birlikte olduğuna dair kanıt sunmayı vaat ederken; *Weekly World News,* onun herkesin sandığı gibi ölmüş olmayan -bu konuda çok ısrarlıydılar- Prenses Di ile çıktığını ileri sürüyordu.

Çeşitli bilim dergileri, çağdaş bilimin yozlaşmış ruh hali içinde, savunma eğilimiyle, Heineman'in araştırmalarını, teorilerini, araştırmalarıyla teorilerini yayınlama hakkını, hatta bu araştırmaları yürütme ve bu teorileri ileri sürme hakkını, akıl sağlığını ve yakışıksız bir şekilde servetinin boyutunu sorguladılar.

Yaptığı araştırmalar sonucunda aldığı patentlerle milyarderliği dört kez katlanmasaydı, bu dergilerin çoğu onunla hiç ilgilinmezdi. Servet güç demektir; güç ise çağdaş kültürün ilgisini çeken tek şeydir.

Eğer tüm servetini bir basın bildirisi bile yayınlamadan, bir demeç bile vermeden, sessiz sedasız devretmiş olmasaydı, ona bu kadar kızmayacaklardı. Nasıl pop starlarla film kritikleri güç için yaşıyorlarsa, haberciler de güç için yaşarlar.

Eğer Heineman servetini onaylanan bir üniversiteye bağışlamış olsaydı, ondan nefret etmeyeceklerdi. Üniversitelerin çoğu artık bilginin değil gücün mabedi ve gerçekten modern kurumlar, oralara tapıyorlar.

Bütün bunların olduğu yıllarda, eğer bir çocuk fahişeyle yakalanmış olsa ya da artık kronik hale gelen kokain bağımlılığı yüzünden burun kıkırdağı çürüse bile hepsi affedilir; basın ona tapardı. Zamanımızda yeni kahramanlık efsanelerinin temelinde özveri yok, isteklerini frenlememek ve kendini tahrip etmek var.

Oysa John Heineman yıllarını manastırda bir münzevi olarak geçirmişti. Gerçekten de önce başka bir yerde, sonra da kendini buraya kapatarak kimseyle tek kelime konuşmadan aylarca

inzivaya çekilmişti. Onun yaptığı meditasyonların, daha az saygılı olmasa da diğer keşişlerinkinden farklı bir karakteri vardı.

İskemlelerin etrafındaki gölgede kalan alanı geçtim. Zemin taştı. İskemlelerin altında şarap rengi bir halı seriliydi.

Hafif renkli ampuller ve kiremit rengi abajurlar karamelize bal renginde bir ışık yayıyordu.

John Birader uzun boylu, uzun bacaklı, geniş omuzlu bir adamdı. O sırada koltuğun kolları üzerinde dinlenmekte olan elleri genişti ve kalın kemikli bilekleri vardı.

Sırık gibi fiziğine uzun bir yüz daha fazla uyabilirdi belki, ama John Birader yuvarlak yüzlüydü. Lambanın ışığında, sol kulağına düşen güçlü burnunun net ve sivri gölgesi yüzünü güneş saatine benzetmişti. Sanki burnu saatin miliydi, kulağı da saatin dokuz olduğunu gösteren işaretti.

Yanan ikinci ışığın amacının beni yönlendirmek olduğunu düşünerek onun karşısındaki iskemleye oturdum.

Menekşe rengi gözleri yarı kapalıydı, bakışları ise savaşta katılaşmış bir keskin nişancının hedefine kilitlenmiş bakışı kadar sabitti.

St. Bartholomevv's'ta keşişler, programa göre belirlenen sosyal aktiviteler dışında, her zaman sessiz olmaya teşvik edilirler.

Kahvaltıdan sonra başlayıp akşam yemeğinden sonraki eğlence saatlerine kadar devam eden sessizliğe *küçük sessizlik* denir. *Küçük sessizlik* sırasında biraderler birbiriyle sadece manastırdaki işleri gerektirdiği zaman konuşurlar.

Akşam duasından sonraki sessizlik ise *büyük sessizlik* tir. St. Bartholomevv's'ta bu durum, kahvaltının sonuna kadar sürer.

John Birader'i benimle konuşmaya zorlamak istemiyordum. Geçerli bir nedenim olmasa onu gecenin bu saatinde ziyaret etmeyeceğimi bilirdi, ama sessizliğini bozup bozmamak onun kararıydı.

Beklerken odayı inceledim.

Işık her zaman çok kısık ve odanın ortasına odaklanmış olduğu için, bu yuvarlak alanın etrafını saran aralıksız duvarları hiçbir zaman net olarak görememiştim. Donuk bir parıltı yüze-

yin cilalı olduğunu düşündürüyordu; bunun ardında gizemli bir siyahlık bulunan camın olabileceğinden kuşkulanıyordum.

Yerin altında olduğumuz için, dağ manzarası gibi bir şey söz konusu değildi. İki buçuk metreden yüksek, birbirine bitişik kavisli cam paneller daha çok bir akvaryumu düşündürüyordu.

Eğer etrafımız bir akvaryumla çevrilmişse bile, içinde yaşayan şey her ne ise, ben oradayken hiç ortaya çıkmamıştı. Ne süzülerek geçen soluk bir görüntü ilişmişti gözüme ne de akvaryumun benden uzaktaki duvarına doğru yüzüp kendi havasız dünyasından, gözünü kırpmadan bana bakan bir yaratık görmüştüm.

Her koşulda heybetli bir görünüşe sahip olan John Birader, bana *Nautilus*'un köprüsü üzerindeki Kaptan Nemo'yu hatırlatıyordu ki bu kötü bir karşılaştırmaydı. Nemo güçlü bir adam ve bir dahiydi, ama iki küreği de suyun içinde değildi.

Oysa John Birader benim kadar aklı başında biriydi. Bundan istediğiniz sonucu çıkarın.

Görünüşe göre bir dakika daha süren sessizliğin ardından, John Birader kesmeye pek de hevesli olmadığı bir düşünce dizisinin sonuna gelmişti. Menekşe rengi gözleri uzaklardaki bir manzaradan bana döndü ve kulağı rahatsız eden pürüzlü bir sesle, "Bir kurabiye al," dedi.

BÖLÜM 6

Yuvarlak odada, karamel rengi ışığın altındaki bütün iskemlelerin yanında birer sehpa duruyordu. Benim koltuğumun yanındaki sehpada ise, kırmızı bir tabağın içinde üç tane çikolata parçalı kurabiye vardı.

Bunları John Birader kendisi yapar. Lezzetleri harikadır.

Bir kurabiye aldım. Ilıktı.

Anahtarımla bronz kapıyı açtığım andan bu odaya girinceye kadar iki dakika bile geçmemişti.

John Birader'in kurabiyeleri kendisi için getirdiğini pek sanmıyordum. Düşüncelere dalıp gitmiş gibi görünüyordu.

Odada yalnızdık. İçeri girdiğimde uzaklaşmakta olan ayak sesleri duymamıştım.

Kurabiyeden ısırdığım lokmayı yutarken, "Çok leziz," dedim.

"Çocukken fırıncı olmak isterdim," dedi.

"Dünyanın iyi fırıncılara ihtiyacı var, efendim."

"Düşünmeye fırıncı olabilecek kadar uzun süre ara veremedim."

"Ne hakkında düşünmeye?"

"Evren... Gerçeğin yapısı... Şekillendirilmesi..."

Hiçbir şey anlamadığım halde, "Anlıyorum," dedim.

"Altı yaşındayken atomun içindeki yapılanmayı anlamış-

"Altı yaşındayken, lego bloklarıyla bayağı havalı bir kale yapmıştım. Kuleleri, dönen taretleri ve kale burcunda mazgallı siperleri bile vardı."

Yüzü aydınlandı. "Küçük bir çocukken, kuantum köpüğünün kaba bir örneğini yapmak için kırk yedi takım lego kullanmıştım."

"Özür dilerim efendim, ama kuantum köpüğünün ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Bunu kavramak için, kafanda çok küçük, bir metrenin milyonda birinin on milyarda biri büyüklüğünde -ve bir saniyenin bir milyarda birinin bir milyonda biri büyüklüğündeki bir zaman noktasında var olan- bir manzara canlandırman lazım."

"Bunun için daha iyi bir saate ihtiyacım olurdu."

"Sözünü ettiğim manzara proton düzeyinin on üssü yirmi altında ki burada ne sağ ne sol, ne yukarı ne aşağı, ne önce ne de sonra var."

"Kırk yedi takım Lego epeyce bir para tutmuş olmalı."

"Annemle babam destek oldu."

"Benimkiler olmadı," dedim. "On altı yaşında evden ayrılıp masraflarımı karşılayabilmek için tava aşçısı olmak zorunda kaldım."

"Olağanüstü gözleme yapıyorsun, Odd Thomas. Gözlemeler kuantum köpüğüne benzemez; herkes gözlemenin ne olduğunu bilir."

John Heineman, kilisenin sahip olacağı ve yöneteceği, dört milyar dolarlık bir yardım vakfı kurduktan sonra ortadan kaybolmuştu. Medya yıllarca pes etmeden onu avlamak için çaba göstermiş ama başarıya ulaşamamıştı. Onlara keşiş olmak üzere inzivaya çekildiği söylenmişti ki gerçek de buydu zaten.

Bazı keşişler rahip olurlar, ama bazıları da olmaz. Hepsi biraderdirler, ama bazılarına peder denir. Rahipler vaaz verebilir, kutsal ayinler yapabilirler, ama rahipliğe atanmamış olan biraderler bunları yapamazlar. Bunun dışında birbirlerini eşit kabul ederler. John Birader rahip değil keşiştir.

Sabırlı olun. Manastırdaki düzeni anlamak gözleme yapmaktan zordur, ama kuantum köpüğü gibi insanın beynini allak bullak eden bir şey de değildir.

Bu keşişler yoksulluk, saflık, itaat ve istikrar yemini ederler. Bazıları mütevazı mal varlıklarından vazgeçerken, bazıları da arkalarında başarılı meslekler bırakırlar. Sanırım, sadece John Birader'in ardında dört milyar dolar bırakmış olduğunu güvenle söyleyebiliriz.

John Heineman'ın da istediği gibi, kilise bu paranın bir bölümünü, eski manastırı restore edip aileleri tarafından terk edilmiş fiziksel ve zihinsel engelliler için bir okul ve yuva haline getirmek üzere kullandı. Aksi takdirde kamuya ait, çoğu sevgisiz kurumlarda çürüyecek ya da kendilerini tıp sistemi içinde "ölüm meleği" sayan birileri tarafından sessizce ötenazi uygulanacak çocuklardı bunlar.

O aralık gecesi, John Birader gibi merhameti dehasına denk biriyle birlikte olmak içimi ısıtıyordu. Dürüst olmak gerekirse, kurabiyeler de kendimi iyi hissetmeme önemli ölçüde katkıda bulunmuştu.

Ayrıca yeni bir manastır inşa edilmişti. Bu binada, yerin altında John Birader'in belirlediği özelliklere göre inşa edilip donatılmış bir dizi oda vardı.

Yerin altındaki bu bölüme kimse laboratuvar demiyordu. Benim anlayabildiğim kadarıyla, aslında laboratuvar da değildi zaten. Sadece sahibi olan dahinin kavrayabileceği, kendine özgü bir yerdi; amacı ise tam bir sırdı.

Pek azı buraya uğrayan biraderler aralarında bu bölüme, *John'ın Mew'i (Sığınağı)* derlerdi. Aslında, ortaçağa özgü bu kelimeyle "gizlenecek yer" demek istiyorlardı. *Saklanacak yer.*

Mew aynı zamanda avda kullanılan şahinlerin tüy dökerken bir süreliğine konduğu kafes anlamında da kullanılır; tüy dökmek anlamına da gelir.

Bir defasında bir keşişin John Birader'den, "Orada aşağıda, yeni tüyler geliştiriyor," diye söz ettiğini duymuştum.

Bir başkası bu bodrum bölümünü koza diye tanımlamış ve kelebeğin ne zaman ortaya çıkacağını merak ettiğini söylemişti.

Bu yorumlar John Birader'in olduğundan daha farklı, muazzam biri olduğunu ima ediyordu.

Ben keşiş değil de konuk olduğum için, biraderlere takılarak daha fazlasını öğrenme imkânı bulamamıştım. Onu ve onun mahremiyetini koruyorlardı.

John Birader'in gerçek kimliğini biliyordum, çünkü bunu bana kendisi açıklamıştı. Gizli tutacağıma dair yemin de ettirmemişti. Onun yerine, "Beni satmayacağını biliyorum, Odd Thomas," demişti. "Senin sağduyun ve sadakatin kayan yıldızlarla belirlenmiş çünkü."

Bununla ne demek istediğini hiç anlamamıştım, ama bir açıklama yapması için onu sıkıştırmadım. Benim tam olarak anlamadığım birçok şey söylüyordu ve ben ilişkimize katkımın, belli bir tempoda giden ha? ha? ha?'lardan ibaret bir sözlü sanattan ibaret olmasını istemiyordu.

Ona kendi sırrımı söylememiştim. Nedenini bilmiyorum. Belki de sadece, hayran olduğum birinin, benim bir ucube olduğumu düşünmek için bir nedeni olmasını istemediğimdendir.

Biraderler ona karşı huşu sınırında bir saygı duyuyorlardı. Bu saygının içinde azıcık korku izi de seziyordum. Yanlış düşünüyor olabilirim.

Onu ürkütücü bulmuyordum. Onda hiçbir tehlike sezmiyordum. Ancak bazen onun bir şeyden korktuğunu görüyordum.

Başkeşiş Bernard öteki keşişler gibi buraya John'ın sığınağı demezdi de *aditum* derdi.

Aditum da *"ibadet edilen bir yerin en kutsal bölümü, halka kapalı tapınakların tapınağının en içindeki oda"* anlamına gelen ortaçağa ait bir kelimedir.

Baş keşiş hoş bir adamdı ama *aditum* kelimesini söylerken asla gülümsemezdi. O üç hece dudaklarından her zaman ciddiyet içinde, mırıldanarak ya da fısıltıyla dökülür; gözlerinde ise özlem, hayret ve belki de dehşet dolu bir ifade olurdu.

John Birader'in başarıyı ve dünyevi yaşamı neden yoksulluk ve manastırla değiş tokuş ettiğine gelince; o, gerçeğin yapısını inceleyen çalışmalarının, kuantum mekaniği diye bilinen fizik kolu aracılığıyla açıklığa kavuştuğunu ve keşfetmenin kendisini kibirden uzaklaştırıp tevazuya götürdüğünü söylemekle yetinmişti.

Ben çikolata parçalı kurabiyeyi bitirince, "Seni *büyük ses-* | *sizlik* sırasında, bu saatte buraya getiren ne?" dedi.

"Geceleri çoğu zaman uyanık olduğunuzu biliyorum."

"Gittikçe daha az uyuyuyorum; zihnimi kapatamıyorum."

Ben de dönem dönem uykusuzluk çeken biri olarak, "Bazı geceler beynim sanki başka birilerinin televizyonuymuş gibi hissediyorum," dedim. "Kanal kanal dolaşmaktan bir türlü vazgeçmiyor."

John Birader, "Üstelik sık sık uygunsuz zamanlarda uyuyup kalıyorum. Çoğu zaman da bir iki kutsal görevi kaçırıyorum -bazen *Matins* ve *Lauds'u* bazen de *Sext* ya da *Compline*'ı. Bu ; iskemlede uyuyakalıp Mass'i bile kaçırdığım oldu. Başkeşiş çok anlayışlı. Bana çok yumuşak davranıyor. Günah çıkarırkan gü- j nahlarımı kolayca bağışlıyor ve çok hafif kefaret ödetiyor."

"Size çok saygı duyuyorlar, efendim."

"Kumsalda oturmak gibi."

*Ha?*demekten kaçınarak güzelce "Nasıl?" dedim.

"Burada geceyarısından sonraki sakin saatler, kumsalda oturmak gibi. Dev bir dalgaya benzeyen gece, yuvarlanıp kıyıya çarparak patlar ve kayıplarımızı bir gemi enkazının kalıntıları i gibi etrafa savurur."

"Galiba doğru bu," dedim, çünkü sözlerinin tam anlamını değilse de ruh halini gerçekten de anladığımı düşünmüştüm.

"Biz de durup dinlenmeden, sanki geçmişi bir araya getirebilirmişiz gibi, beyaz köpüklerin içindeki parçaları inceleriz; ancak bu kendimize işkence etmekten başka bir şey değildir."

Aşırı duyarlılığın dişleri vardı. Beni de ısırdığını hissetmiştim. "John Birader size acayip bir soru soracağım," dedim.

"Elbette sorarsın," dedi. Herkesçe bilinmesi doğru olmayan merakımın kökenini mi yoksa adımımı kastediyordu, anlayamadım.

"Efendim, bu çok cahilce bir soru gibi görünebilir, ama sormak için geçerli bir nedenim var. Sizin buradaki çalışmanızın... patlaması gibi bir şey söz konusu olabilir mi?"

Başını öne eğdi, ellerinden birini koltuğun kolundan kaldırıp çenesini sıvazladı; sorumu zihninde ölçüp tarttığı belliydi.

İyice düşünüp taşındıktan sonra bana cevap vermesi beni minnettar kılardı, ama hiç tereddüt etmeden, Yo, *hiç böyle bir ihtimal yok, imkânsız, çok saçma,* dese çok daha fazla mutlu olurdum.

Birader John uzun bir keşiş-rahip-bilimadamı geleneğinin parçasıydı. Kilise on ikinci yüzyılın yarısında üniversite kavramını yaratmış ve ilk üniversiteleri kurmuştu. Bir Fransiskan keşişi olan Roger Bacon'ın on üçüncü yüzyılın en büyük matematikçilerinden biri olduğu tartışılmazdı. Piskopos Robert Grosseteste bilimsel bir deney yapmak için gerekenleri adım adım yazıya döken ilk kişiydi. Yansıtıcı teleskopları, mikroskopları, barometreleri ilk kez Cizvitler yapmıştı. Hesap yaparak yerçekiminin değişmez olduğunu ilk bulanlar; ayın üzerindeki dağların yüksekliğini ilk ölçenler; bir gezegenin yörüngesini hesaplamak için kullanılan ilk hatasız metodu bulanlar; atom teorisinin tutarlı bir tanımlamasını ilk kez derleyip toparlayarak yayınlayanlar da onlardı.

Bildiğim kadarıyla, yüzyıllar boyunca bu adamlardan hiçbiri, bir manastırı kazara havaya uçurmamıştı.

Her şeyi bilmiyorum tabii ki. Sayısız denebilecek entellektüel bilim dalı içinde, insanın edinebileceği sonsuz miktardaki bilgi düşünülürse, *hiçbir şey* bilmiyorum, demek daha doğru olur galiba.

Bilimle uğraşan keşişlerin arada bir manastırları havaya uçurdukları da olmuştur. Ancak yine de onların bunu asla isteyerek yapmamış olduklarından eminim.

Kurabiye yapan, hayırsever John Birader'in esrarengiz bir şekilde aydınlatılmış bir laboratuvarda, kitaplardaki çılgın bilimadamları gibi kıs kıs gülerek dünyayı tahrip etme planları yaptığını hayal etmem imkânsızdı. Çok zekiydi, ama sonuçta o da insandı; bu nedenle onu manastırı kazara, milyarlarca yapışkan

parçacıktan oluşan bir gölete çevirmeden hemen önce, gözlerini dehşet içinde yukarı dikip *Eyvah!* derken görebiliyordum..

Sonunda, "Belki bir şey..." dedi.

"Efendim?"

Bana bakmak için başını kaldırdı. "Evet, belki de bir şey var," dedi.

"Bir şey mi var dediniz efendim?"

"Evet. Buradaki çalışmam bir patlamaya yol açar mı, falan diye sordun ya... Patlayabilmesi için bir neden göremiyorum. Yani çalışmanın kendisinin..."

"Ya! Ama başka bir şey meydana gelebilir, öyle mi?"

"Belki evet, büyük olasılıkla hayır. Bir şey..."

"Ama belki de evet diyorsunuz. Ne gibi?"

"Her ne ise."

"Her ne ise ne?"

"Her ne hayal edilebilirse."

"Efendim?"

"Bir kurabiye daha al."

"Efendim, *herhangi* bir şey hayal edilebilir."

"Evet. Doğru. Hayal gücünün sınırı yoktur."

"O zaman herhangi bir şey ters gidebilir mi?"

"Olasılık olacak anlamına gelmez. Dehşet verici, korkunç herhangi bir şey olabilirdi, ama büyük olasılıkla hiçbir şey olmayacak."

"Büyük olasılıkla mı?"

"Olasılık önemli bir faktördür, Odd Thomas. Beyninde şu anda bir kan damarı çatlayabilir ve çatlarsa seni bir saniye içinde öldürür."

Birden bir kurabiye daha almadığıma pişman oldum.

John Birader gülümsedi. Saatine baktı. Bana baktı. Omuz silkerek, "Gördün mü?" dedi. "Olasılık çok düşüktü."

"Herhangi bir şey olabilirdi, dediniz. Olduğunu varsayalım, pek çok insanın korkunç bir şekilde ölümüyle sonuçlanabilir miydi?"

"Korkunç?"

"Evet efendim. Korkunç."

"Bu çok görece bir kavram. Bir insan için korkunç olan bir başkasına o denli korkunç gelmeyebilir."

"Paramparça kemikler, patlayan kalpler, parçalanan kafalar, yanan et, kan, acı, haykırışlar gibi korkunç şeyler..."

"Belki evet, büyük olasılıkla hayır."

"Yine aynı şeyi mi söylüyorsunuz?"

"Daha büyük olasılık varlıklarının sona ermesi olurdu."

"Ama ölüm bu."

"Hayır, bu farklı. Ölüm ardında bir ceset bırakır."

Tabaktan bir kurabiye almak üzere uzanmıştım; almadan elimi geri çektim.

"Efendim, beni korkutuyorsunuz."

Oturan bir mavi balıkçıl uzun çöp gibi bacaklarını açarak ayağa kalktığında, gerçek boyuyla insanı şaşırtır. John Birader'in de koltuğundan kalktığında hatırladığımdan da uzun boylu olduğunu gördüm. "Birkaç yıldır kendim de fena halde korkuyorum, hem de çok. Bu korkuyla yaşamayı öğreniyorsun."

Ayağa kalkarken, "John Birader..." dedim. "Burada yaptığınız çalışma her ne ise, yapmak zorunda olduğunuzdan emin misiniz?"

"Aklım bana Tanrı'nın armağanı. Onu kullanmak benim kutsal yükümlülüğüm."

Sesi zihnimde yankılandı. Dünyadan kopup gidemeyen ölülerden biri öldürülüp adalet aramak için bana geldiğinde, kendimi o zavallı ruha yardım etmeye mecbur hissederim.

Ancak arada şöyle bir fark var: Ben hem mantığıma hem de altıncı his diyebileceğiniz şeye güvenirim; oysa John Birader katı bir şekilde sadece aklını kullanıyor.

Altıncı his mucizevi bir şeydir; kendi içinde doğaüstü bir düzen önerir. Oysa insan aklı bütün gücüne ve zaferlerine rağmen, bu dünya tarafından biçimlendirilmiştir; bu nedenle de yozlaştırılabilir.

Bu keşişin elleri de aklı gibi Tanrı'nın armağanıydı, ama onları bebekleri boğmak için kullanmayı da seçebilirdi.

Ona bunu hatırlatmaya gerek görmedim. Sadece, "Korkunç bir rüya gördüm. Okuldaki çocuklar için endişeleniyorum," dedim.

John Birader rüyamın yalan olduğunu, Rahibe Angela gibi anında fark etmedi. "Geçmişte hiç rüyalarının çıktığı oldu mu?" diye sordu.

"Hayır efendim. Ama bu çok... gerçekti."

Başlığını başının üzerine çekti. "Hoş bir rüya görmeyi dene Odd Thomas," dedi.

"Rüyalarımı kontrol edemem efendim."

Babacan bir tavırla kolunu omuzlarıma doladı. "O zaman belki de uyumamalısın," dedi. "Hayal gücünün insanı dehşete düşüren bir yanı vardır."

Onunla birlikte odayı geçtiğimin farkında değildim, ama iskemleler arkamızda kalmış, önümde bir kapı yana kayarak açılmıştı. Kapının gerisinde kırmızı ışık içinde yüzen antre vardı.

Eşikten tek başıma geçtim, dönüp John Birader'e baktım.

"Keşiş-bilimadamı olmak için bilimadamlığından vazgeçerken, bunun yerine hiç lastik satıcısı olmayı düşündünüz mü?"

"Espriyi kavrayamadım."

"Şaka yapmıyorum efendim. Hayatım çok karmaşık bir hale gelip de aşçılığı bırakmak zorunda kaldığımda, lastik satıcılığını düşündüm. Ama onun yerine buraya geldim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Eğer lastik satıcısı olabilseydim ve insanların iyi lastik almasına yardım edebilseydim, yararlı bir iş yapmış olurdum. Eğer ufak bir dairesi olan ve bir zamanlar tanıdığım o kızla orada yaşayan bir lastik satıcısından başka bir şey olmasaydım, bana yeterdi," dedim.

Menekşe rengi gözleri antredeki ışıkta kıpkırmızı görünüyordu. Başını sallayarak lastik satıcılığını reddetti. "Ben bilmek istiyorum," dedi.

"Neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Her şeyi," dedi ve aramızdaki sürme kapı kapandı.

Pürüzlü çelik zemin üzerinde parlak harflerle, *per omnia saecula saeculorum* yazıyordu.

Sonsuza kadar.

Tıslayan kapılardan, yumuşak ışığın ve mavinin içinden geçerek yüzeye, gecenin karanlığına çıktım ve anahtarımla bronz kapıyı kilitledim.

Kapıda libera nos a malo yazıyordu.

Bizi kötülükten kurtar.

Manastırın bahçesine çıkan merdivenleri tırmanırken kar yağmaya başladı. Kocaman kar taneleri rüzgârsız karanlığın içinde, sanki benim duyamadığım bir vals eşliğinde dönüyorlardı.

Gece önceki kadar soğuk değildi. Belki de John'ın sığınağında zannettiğimden daha fazla üşüdüğüm için, o âleme kıyasla kış gecesi daha ılık gelmişti.

Birkaç dakika içinde donmuş çiçekler kadar iri kar taneleri yerini daha küçüklerine bıraktı. Hava tüy gibi görünmeyen bulutlarla doldu.

Bu, benim küçük dairemin penceresinde, Boo ile bodak aşağıdaki avluda ortaya çıkmadan önce beklediğim manzaraydı.

Manastıra gelene kadar ömrüm Kaliforniya çölündeki Pico Mundo'da geçmişti. Gecenin başında gökyüzü yanlışlıkla birkaç kar tanesi tükürene kadar, hayatımda hiç kar yağdığını görmemiştim.

Burada, sahici bir tipinin ilk anında, daha önce duyduğum şeyin doğru olduğunu görerek mıhlanıp kaldım, kar tanelerinin hiçbiri diğerine benzemiyordu.

Gecenin sükûneti içinde yağan karın güzelliği, basitin karmaşıklığı soluğumu kesiyordu. O burada olsa ve bunu benimle paylaşsa, gece daha da güzel olurdu, ama bir an her şey yolundaydı, her şey iyiydi. Ve tabii sonra biri acı bir çığlık attı.

BÖLÜM 7

Tiz, dehşet dolu çığlık o kadar kısa sürmüştü ki insan bu sesi hayal ettiğini ya da bunun, ormanın kuytuluğuna kovaladığı bir gece kuşunun, çıkardığı kulak tırmalayıcı bir ses olduğunu düşünebilirdi.

Geçen yaz, silahlı adamlar Pico Mundo'daki alışveriş merkezine hücum ettiklerinde, öyle çok çığlık duymuştum ki artık kulaklarım duymasın istemiştim. Kırk bir masum insan vurulmuştu. On dokuzu öldü. Hayatımın sonuna kadar can acısı ve ölümcül dehşet içeren insan seslerini duymamak için müzikten ve dostlarımın seslerinden vazgeçerdim.

Ben çoğu zaman yanlış şeyler umarım, benim bu bencil umudum da gerçekleşmedi. Ne kulaklarım acı çığlıklara karşı sağır oldu ne de gözlerim kana karşı kör bir süre dilemiş olabileceğim gibi ölü de değilim.

içgüdüsel olarak kendimi hızla manastırın bana yakın köşesine attım. Keşişlerin yemek yediği ve gecenin 01.00'ında hiç ışık sızmayan yemekhanenin yanından kuzeye döndüm. Gözlerimi kısarak yağan karın arasından batıdaki ormana kadar geceyi taradım. Eğer orada biri varsa bile, fırtına onu gizlemişti.

Yemekhane, kütüphanenin olduğu kanatta bir iç köşe oluşturuyordu. Tekrar batıya yönelerek ardında düzenli kitapların karanlığı olan derin pencereleri geçtim.

Kütüphanenin güneybatı köşesini döndüğümde, az kalsın yerde yüzükoyun yatan bir adamın üstüne kapaklanıyordum. Üzerinde keşişlerin giydiği, kukuletalı siyah bir cüppe vardı.

Şaşkınlıktan ciğerlerim bir anda soğuk havayla doldu -göğsümde hafif bir ağrı hissettim- sonra içime çektiğim havayı hızla geri vererek havada uçuşan soluk renkli kuş tüyleri gibi kendimi dışarı attım.

Keşişin yanında dizlerimin üzerine çöktüm, ama sonra onun sadece yere düşmüş değil de bir darbe alarak düşürülmüş olabileceği korkusuyla, ona dokunmaya çekindim.

Dağdaki bu inziva köşesinin dışında kalan dünyanın büyük bir kısmı barbardı. Bu duruma gelmek için belki de bir buçuk yüzyıldır çabalayıp durmuşlardı. Bir zamanlar yüceltilmeye değer olan uygarlık, sadece numaraydı. Bu uygarlık barbarların faydacılık adına, gerçekten medeni bir dünyanın kötülüğünü anında fark edeceği, daha da büyük acımasızlıklara başvurmalarına izin veren bir maskeydi.

Bu vahşi düzensizlikten kaçan biri olarak hiçbir yerin güvenli olmadığını, anarşinin uzanamayacağı bir inziva köşesi bulunmadığını kabul etmek istemiyordum. Yanımda yerde yatan tümsek, güvenle sığınabileceğim bir limanın var olmadığının, bodaklardan daha somut kanıtı olabilirdi.

Kar sade tuniği üzerine desenler çizerken, parçalanmış, kesilmiş bir yüzle karşılaşmayı bekleyerek ona dokundum; sonra ürpererek sırtüstü çevirdim.

Yağan kar geceye aydınlık getirmiş gibiydi, ama bu hiçbir şeyi aydınlatmayan hayalet bir aydınlıktı. Kukuletası kurbanın yüzünden geriye doğru sıyrılmış olduğu halde, onu tanıyabilecek kadar göremiyordum.

Elimi ağzına koydum; soluk almıyordu, ayrıca sakalı da yoktu. Biraderlerin bazılarının sakalı vardır, bazılarının yoktur.

Parmaklarımın ucunu hâlâ sıcak olan boğazına bastırıp atar damarı aradım. Hafif bir atış hisseder gibi oldum.

Ellerim soğuktan yarı yarıya donmuş olduğu için ısıya pek duyarlı değildi; dudaklarına dokunduğumda hafifçe soluk alıp veriyorsa bile hissetmemiş olabilirdim.

Hiç değilse soluğunun sesini duyabilme umuduyla, kulağımı ağzına yaklaştırınca arkamdan bir darbe aldım.

Saldırgan kafamı parçalamak niyetindeydi hiç kuşkusuz. Ben öne eğildiğim anda savrulduğu için, sopa başımı sıyırarak geçmiş, sert bir şekilde sol omzuma inmişti.

Öne doğru yuvarlanarak sola düştüm; tekrar yuvarlandım ve sürünerek ayağa kalkıp koştum. Saldırganın elinde bir sopa vardı, daha da kötüsü bıçağı olabilirdi.

Silahsız katiller insanlara sopayla saldırırlar ya da bir eşarpla boğarlar, ama çoğu öldürmeden önce oynaşmak veya öldürdükten sonra kullanmak üzere, yedeğinde bıçak taşır.

Daha önce sözünü ettiğim yassı şapkalı adamların copları, tabancaları hatta hidrolik araba ezme aygıtları olduğu halde bıçak taşıyorlardı. Eğer işiniz ölümse, acilen çağrıldığı yere sadece İngiliz anahtarıyla gidemeyecek sıhhi tesisatçı gibi, siz de tek silahla gidemezsiniz.

Hayat beni yaşıma göre olgunlaştırdı, ama yine de gençliğe özgü hızım var. Bana saldıran kişinin benden daha yaşlı, dolayısıyla daha yavaş olduğunu umarak tüm hızımla koşup manastırdan uzaklaştım ve köşeye sıkıştırılamayacağım açık alana çıktım.

Kendimi karların içine öyle bir savurmuştum ki kirpiklerime kar taneleri yapışmıştı.

Fırtınanın ikinci dakikasında, kar yağışından hâlâ etkilenmemiş olan zemin siyahtı. Birkaç adım ötede toprak hafif bir meyille benim göremediğim ağaçlara doğru uzanıyor, o andaki karanlık gizemli bir hale bürünüyordu.

Sezgilerim ormanın ölümüm olacağı konusunda ısrar ediyordu. Oraya koşmak mezarıma koşmak olurdu.

Yabanıl yerler benim doğal ortamım değildir. Kasabamda, ayağımın altında kaldırım olan, kütüphane kartını vızır vızır kullanan, gazlı ızgarada ve demir tavada hazırlanan yemeklerin ustası bir kent çocuğuydum ben.

Eğer peşimdeki kişi yeni barbarlığın ürünü bir canavarsa, iki sopa ve bir taşla ateş yakamayabilir; ağaçların üzerindeki yosuna bakarak kuzeyin yönünü doğru olarak belirleyemeyebilir,

ama kanun tanımaz doğası ormanda, kendisini benim asla hissedemeyeceğim kadar rahat hissetmesini sağlar.

Bir silaha ihtiyacım vardı, ama elimde tüm kapıları açan anahtarla bir Kleenex dışında bir şey yoktu. Bunlardan ölümcül bir silah yapabilecek savaş sanatı bilgisine de sahip değildim.

Biçilmiş çimenlerin yerini yüksek otlar aldı ve on metre kadar sonra doğa ayağımın altına silahlar serdi: Çevikliğimi ve dengemi sınayan taşlar... Ayağım kayınca bir an durdum, öne eğilip yerden erik büyüklüğünde iki taş aldım; hızla önce birini sonra diğerini fırlattım.

Taşlar karanlıkta karın içinde kayboldular. Saldırgan ya peşimi bırakmıştı ya da niyetimi sezmiş, ben öne doğru eğilirken arkamdan dolanmıştı.

Yerden daha çok füze aldım, 360 derece döndüm; düşmanımı iki yüz elli gramlık taşlarla yağmura tutmaya hazır, etrafımı gözden geçirdim.

Gökyüzünden boncuk perdelerin telleri gibi dümdüz inen, yün çilelerine benzeyen kardan başka hareket eden bir şey yoktu.

Beş metreden ötesini göremiyordum. Karın görüş mesafesini bu denli daraltacak kadar yoğun yağabileceğini düşünmemiştim.

Bir iki kez görüş mesafesini içinde hareket eden biri varmış gibi geldi, ama bu anlık bir yanılsama olmalıydı, çünkü hiçbir şekil seçememiştim. Geceye yağan kar yavaş yavaş başımı döndürmeye başlamıştı.

Soluğumu tutarak etrafı dinledim. Kar toprağa düşerken fısıldamıyordu bile, sadece geceye sessizlik serpiyordu.

Bekledim. Bekleme konusunda çok iyiyimdir. Sonunda evden taşınıp onu sevgili tabancasıyla başbaşa bırakana kadar, on altı yıl ruh hastası annemin beni uykudayken öldürmesini bekledim.

Eğer yeteneğimle birlikte gelen periyodik tehlikelere rağmen ortalama bir yaşam sürem varsa, Stormy Llewellyn'i öteki dünyada tekrar görene kadar altmış yılım daha var. Uzun bir bekleyiş olacak ama ben sabırlıyım.

Sol omzum ve sopanın sıyırıp geçtiği başımın arkası ağrıyordu ve kendimi o kadar da müthiş hissetmiyordum. İliğim kemiğim donmuştu.

Bir nedenle, peşime düşen olmamıştı.

Eğer kar her tarafı bembeyaz yapacak kadar uzun süre yağmış olsaydı, yere sırtüstü uzanıp kar melekleri yapacaktım. Ancak koşullar oyun oynamaya uygun değildi. Belki daha sonra...

Manastır gözden kaybolmuştu. Hangi yönden geldiğimi kestiremiyordum, ama yolumu kaybetmekten de korkmuyordum. Hayatımda hiç kaybolmamıştım.

Kontrol edemediğim bir şekilde birbirine vuran dişlerimle döndüğümü ilan ederek geldiğim gibi ihtiyatla çimenliği geçip geri döndüm ve avlunun kısa kesilmiş çimenlerine ulaştım. Manastır sessiz fırtınanın içinde hayal gibi ortaya çıktı.

Kütüphanenin köşesine, neredeyse yerde yatan keşişin üzerine düşmek üzere olduğum yere ulaştığımda, ne kurban ne de saldırgan oradaydı. Adamın kendine geldiğini, ama yaralı ve zihni bulanık bir halde sürünerek oradan uzaklaştıktan sonra tekrar kendini kaybetmiş olabileceğini düşünerek her seferinde kavisi biraz genişleterek etrafı aradım, ama kimseyi bulamadım.

Kütüphane, bir saatten biraz daha uzun bir süre önce, bir bodakın peşine düşmek için çıktığım konukevinin arka duvarıyla, L çiziyordu. Sonunda yarı donmuş ellerimde sımsıkı tuttu- 1 ğum taşları attım, arka merdivenlere giden kapının kilidini açarak üçüncü kata çıktım.

En üst koridorda, küçük dairemin kapısı bıraktığım gibi açık duruyordu. Kar yağmasını beklerken odamdaki tek ışık mum ışığıydı, oysa şimdi ön odamdan dışarıya daha parlak bir ışık sızıyordu.

BÖLÜM 8

Gece yarısı saat biri biraz geçe, konuklardan sorumlu Roland Birader'in yatak çarşaflarını değiştiriyor olması pek olası değildi. Roland Birader, St. Benedict'in altıncı yüzyılda manastırdaki düzeni saptayan *Kurallar*'ı yazarken, her bir konukevine sağlanacak erzakın içinde olması gerektiğini özellikle vurguladığı, "iki fıçı** şaraptan" bir kadeh getirmiş de olamazdı.

St. Bartholomevv's'ta şarap bulunmazdı. Banyomdaki küçük tezgâh altı buzdolabında, Coca Cola kutularıyla buzlu çay şişeleri vardı.

Odama girerken, "Çapkın!" veya "Alçak!" diye bağırmaya ya da ortaçağ atmosferine uyacak başka bir kelime kullanmaya hazırlanırken, odada düşman değil de bir dost buldum. Bazen Salvatore Birader diye de çağrılan Knuckles Birader, pencerenin önünde durmuş yağan karı seyrediyordu.

Knuckles Birader dünyanın en ufak seslerini ve en hafif kokularını fark ederdi; zaten keşiş olmadan önceki hayatında bu sayede sağ kalmayı başarabilmişti. Kapının eşiğinden içeriye adımımı attığım anda, "Böyle bir gecede, ortalıkta bu giysilerle dolaşırsan, ölümünü yakalarsın," dedi.

Kapıyı yavaşça kapatırken, "Dolaşmıyordum," dedim. "Dışarı sıvışmıştım."

* 238 litre (çev.)

Dönüp yüzüme baktı. "Mutfakta biraz rozbif atıştırıyordum, seni *John'm Sığınağı*'nın merdivenlerinden çıkarken gördüm."

"Mutfakta hiç ışık yoktu, efendim. Olsa dikkatimi çekerdi."

"Sandviç yapmak için buzdolabının ışığı yetiyor; mikrodalganın ışığında da rahat rahat atıştırabilirsin sandviçini."

"Karanlıkta atıştırarak oburluk günahı mı işliyordunuz?"

"Kiler sorumlusu malzemelerin tazeliğinden emin olmalıdır, değil mi?"

Knuckles Birader, manastırın kiler sorumlusu olarak hem manastıra hem de okula gereken yiyecek içeceği ve diğer malzemeleri satın alır, depolar ve hepsinin kayıtlarını tutardı.

"Her ne ise," dedi, "geceleyin perdeleri olmayan, aydınlık bir mutfakta yemek yiyen adam, son sandviçini yemektedir."

"Bu adam bir manastırda keşiş olsa bile mi?"

Knuckles Birader omuz silkti. "Her zaman tedbirli olmanın ziyanı yoktur."

Üzerinde cüppe yerine egzersiz eşofmanları vardı; 1.68 boyu ve yüz kiloluk kemik ve kas kitlesiyle, üzerine gri flanelden çaydanlık kılıfı geçirilmiş, press döküm makinesine benziyordu.

Geçmişte, yağmur suyu gibi gözleri, kaşları, çenesinin sert çizgileri ve belirsiz hatları yüzüne zalim, hatta tehlikeli bir ifade veriyor olmalıydı. Manastıra gelmeden önceki hayatında, insanlar haklı olarak korkmuştu ondan.

Manastırda tövbe ve pişmanlıkla geçen on iki yıl, bir zamanlar buz gibi bakan gözlerine sıcak bir bakış getirmiş ve yüreğinde zavallı yüzünün şeklini değiştiren bir sevecenlik uyandırmıştı. Elli beş yaşma gelmişti ve artık onun ödüller uğruna çok uzun süre spor yapmış biri olduğunu zannedebilirdiniz; kulakları karnıbahara dönmüş, basık burunlu, kaba kuvvetin insanı şampiyon yapmadığını zor yoldan öğrenmiş, aslında tatlı bir insan olan beceriksiz bir boksörün alçakgönüllülüğüne sahip biriydi.

Küçük bir buz topağı alnımdan sağ yanağıma, oradan da aşağıya doğru kaydı.

Knuckles, "Başında kabarık beyaz bir şapka gibi kar birikmiş," diyerek banyoya doğru gitti. "Sana bir havlu getireyim."

"Lavabonun yanında bir şişe aspirin duruyor. Asprine ihtiyacım var."

Elinde asprin ve havluyla geri döndü. "Asprini yutmak için su ister misin, ya da Coca Cola?"

"Bana bir fıçı şarap verin."

"Saint Benny'nin zamanında keşişlerin demir gibi karaciğerleri varmış herhalde. Bir fıçı aşağı yukarı altmış üç galondur."

"O zaman sadece yarım fıçı yeter."

Saçımı yarı yarıya kurutmuştum ki bana bir Coca Cola getirdi. *"John'm sığınağından* çıktın ve orada durup ağzı açık bir hindinin boğulana kadar yağmura bakması gibi kara bakakaldın."

"Ee... ben daha önce hiç kar görmedim, efendim."

"Sonra hooop, roket gibi yemekhanesinin köşesini dönüp ortadan kayboldun."

Bir koluğa oturdum, asprin şişesinden iki tablet aldım. "Birinin çığlık attığını duydum," dedim.

"Ben çığlık filan duymadım."

"Siz içerdeydiniz," diye hatırlattım "ve sandviçinizi çiğnerken bir dolu ses çıkarıyordunuz."

Knuckles öteki koltuğa oturdu.

"Peki, çığlığı atan kimmiş?"

İki aspirini Coca Cola'yla yuttum. "Biraderlerden birini, kütüphanenin yakınında, yüzükoyun yerde yatarken buldum. Önce siyah cüppesi içinde onu fark edemediğim için, ayağım takıldı üzerine kapaklandım," dedim

"Kimdi?"

"Bilmiyorum. İri yarı biriydi. Onu sırtüstü çevirdim, ama karanlıkta yüzünü göremedim, sonra biri arkamdan kafamı patlatmaya kalkıştı."

Kısa kesilmiş fırça gibi saçları öfkeden diken diken olmuş gibiydi. "Bu S. Bart's işiymiş gibi görünmüyor," dedi.

"Sopa mıydı neydi bilmiyorum, başımın arkasını sıyırıp geçti de asıl darbeyi sol omzum yedi."

"Jersey'de miyiz yahu, bu tür şeyler orada olurdu."

"Hiç New Jersey'e gitmedim."

"Hoşuna giderdi. Kötü de olsa, Jersey her zaman sahici bir yerdir."

"Dünyanın en büyük kullanılmış lastik çöplüklerinden birine sahipler. Görmüşsünüzdür herhalde."

"Hiç görmedim. Ne acıklı değil mi? Hayatının büyük bir bölümünü geçirdiğin bir yere hak ettiği değeri vermiyorsun."

"Bu lastik çöplüğünün varlığından bile haberdar değil miydiniz, efendim."

"İnsanlar ömür boyu New York City'de otururlar da hiç Empire State Building'in tepesine çıkmazlar. İyi misin oğlum? Omzun nasıl?"

"Başıma daha kötü şeylerin geldiği de olmuştur."

"Belki de revire gitmelisin. Gregory Birader'e telefon et de omzunu muayene etsin."

Gregory Birader revir sorumlusuydu. Hemşirelik okumuştu.

Manastırdakilerin sayısı, birine tamzamanlı revir sorumluluğu görevini vermeye yetmediği için -özellikle de hem kadınlar manastırı hem de okuldaki çocuklar için rahibelerin kendi revir görevlisi olduğu düşünüldüğünde- Gregory Birader hem revire hem de Norbert Birader'le birlikte çamaşırhaneye bakıyordu.

Onu rahatlatmak için, "Ben iyiyim, efendim," dedim.

"Peki, kim seni öldürmeye kalktı?"

"Yüzünü göremedim."

Yerde yuvarlanmamı, kafama sopayı indiren adamın peşimden geldiğini sanarak nasıl kaçtığımı ve neredeyse üstüne kapaklandığım keşişin nasıl ortadan kaybolduğunu anlattım.

Knuckles, "O zaman ayağa kalkıp gitti mi, yoksa biri onu sürükleyerek mi götürdü bilmiyoruz," dedi.

"Sadece baygın mıydı yoksa ölmüş müydü, bunu da bilmiyoruz," dedim.

Knuckles kaşlarını çatarak "Ölülerden hoşlanmam," dedi. "Zaten bu hiç akla yakın değil. Kim bir keşişi öldürmeye kalkar ki?"

"Tamam da efendim, kim bir keşişi kafasına vurarak bayıltır ki?"

Knuckles bir an düşünceye daldı. "Bir defasında, adamın biri bir Lutherian vaizine tokat atmıştı, ama kazara olmuştu."

"Sanırım bunu bana anlatmasanız iyi olur, efendim."

Kaygımı dağıtmak için eliyle bir hareket yaptı. Güçlü ellerinin eklemleri, lakabı* gibi boğum boğumdu.

"O bendim demek istemedim. Sana söylemiştim, ben hiç büyük iş yapmadım. Bana inanıyorsun, değil mi oğlum?"

"Evet efendim, ama kazara dediniz de..."

"Kazara da olsa kimseyi öldürmedim."

"Tamam, o zaman."

Eskiden adı Salvatore Giancomo olan Knuckles Birader, Tanrı yaşamını tamamen tersine çevirmeden önce bir ganster çetesinin iyi para ödenen kas gücüydü.

"Binlerinin yüzünü dağıttım, bacaklarını kırdım, ama asla kimseyi öldürmedim."

Knuckles kırk yaşma geldiğinde kafasına mesleğinin geleceğine dair düşünceler takılmaya başlamıştı. Kendini "denizde sürüklenen, içinde kimse olmayan, boş bir kayık gibi" hissediyordu.

Bu kendine güven krizi sırasında, Knuckles ile onun gibi bazı adamlar ölüm tehdidi altındaki patronun -" *Yumurta Çırpıcı"* Tony Martinelli- evinde yatıyorlardı. Pijama partisi için gece yatısına kalmak gibi bir şey değildi bu, herkesin yanında en sevdiği iki otomatik silahını getirdiği bir misafirlikti. Her ne ise, bir akşam Knuckles kendini " *Yumurta Çırpıcı"nın* altı yaşındaki kızına hikâye okurken buldu.

Hikâye, görünüşüyle gurur duyan, tam anlamıyla halinden memnun, porselen bir oyuncak tavşan hakkındaydı. Sonra tavşanın başına gelen bir sürü korkunç talihsizlik, onu alçakgönüllü biri haline getiriyor; tavşancık tevazuyla birlikte başkalarının acılarına empati duymayı da öğreniyordu.

Kız hikâyenin yarısına gelmeden uyuyakalmıştı. Knuckles tavşana ne olduğunu deli gibi merak ediyordu, ama yüzdağıtan

* Knucle: Parmağın oynak yeri, boğum (çev.)

meslektaşlarının bir çocuk masalıyla gerçekten ilgilendiğini düşünmelerini de istemiyordu.

Birkaç gün sonra, *"Yumurta Çırpıcı"nın* hayatını tehdit eden tehlike ortadan kalkınca, Knuckles bir kitapçıya gidip tavşan hikâyesinden bir tane aldı. Hikâyeyi başından itibaren okumaya başladı. Sonunda porselen tavşan yolunu bulup kendisini seven küçük kızın yanına dönmeyi başardığında, Knuckles ruhen yıkılmış ağlıyordu.

Daha önce hiç gözyaşı döktüğü olmamıştı. O öğleden sonra birbirine benzer evlerin sıralandığı bir sokakta yapayalnız yaşadığı evinde, çoçuk gibi hıçkırarak ağladı.

O zamanlar annesi dahil, Salvatore "Knuckles" Giancomo'yu tanıyan hiç kimse onun iç gözlem yapan biri olduğunu söyleyemezdi. Ama o yine de sadece tavşanın evine dönebilmesine ağlamadığını fark etmişti. Tavşana ağlıyordu tamam da başka bir şeye daha ağlıyordu.

Bir süre bu "başka bir şey"in ne olabileceğini bulamadı. Mutfak masasına oturdu; ardı ardına fincanlar dolusu kahve içip durmadan annesinin pizzellelerinden atıştırırken, tekrar tekrar kendini toparlayıp sonra yine kontrolünü kaybederek gözyaşlarına boğuldu.

Sonunda kendine ağladığını anladı. Nasıl bir adam haline geldiğini görüp utanıyor, küçük bir çocukken olmayı bekleyip olamadığı adam için yas tutuyordu.

Bunu fark etmek onu çelişki içinde bırakıyordu. Hâlâ kabadayı olmayı istiyor, güçlü ve metin olmaktan gurur duyuyordu. Ancak artık zayıf ve duygusal birine dönüşmüş gibi görünüyordu.

Ertesi ay boyunca, tavşanın hikâyesini defalarca okudu. Tavşan Edvvard'ın alçakgönüllü olmayı keşfettikten ve başka insanların halini anlayıp üzüntülerini paylaşmayı öğrendikten sonra, gücünü kaybedip zayıf birine dönüşmediğini, aslında daha da güçlendiğini anlamaya başlamıştı.

Knuckles gidip aynı yazarın başka bir kitabını aldı. Bu defaki, toplum dışına itilmiş koca kulaklı farenin bir prensesi kurtarmasını anlatıyordu.

Fare, Knuckles'ı tavşan kadar etkilemedi, ama fareyi de sevmişti. Onu cesareti ve kendini aşk için fedakâr etmeye razı oluşu nedeniyle sevmişti.

Porselen tavşanın hikâyesini ilk kez okumasından üç ay sonra, Knuckles FBI ile bir görüşme ayarladı. Onlara patronu ve diğer soyguncular dan birçoğu aleyhine kanıtlar sunmayı teklif etti.

Gangsterleri kısmen kendini kurtarmak için gammazlamıştı, ama bundan aşağı kalmayan başka bir neden de tavşan hikâyesinin bir kısmını okuduğu küçük kızı kurtarma isteğiydi. Gün geçtikçe küçük kızı etrafında beton duvarlar gibi sertleşerek onu içine hapsedecek organize suç patronlarının kızlarına özgü soğuk ve sakat hayattan kurtarmayı umuyordu.

Bu olaydan sonra Knuckles, tanık koruma programı çerçevesinde Vermont'a yerleştirildi. Yeni adı Bob Loudermilk idi.

Vermont ona fazlasıyla kültür şoku yaşattı. Birkenstocks, flanel gömlekler ve elli yaşında atkuyruklu adamlar onu kızdırıyordu.

Gittikçe genişleyen bir çocuk kitapları kütüphanesiyle, insanları baştan çıkarabilecek en kötü şeylere karşı koymaya çalışıyordu. Bazı kitap yazarlarının, kendisinin bir zamanlar benimsediği davranış ve değerleri pek de açık etmeden inceden inceye onayladığını keşfetti ve onlardan ürktü. Yeterli miktarda porselen tavşan ve cesur koca kulaklı fare bulamamıştı.

Jersey'yi özleyerek vasat bir İtalyan restoranında akşam yemeği yerken, birden manastır hayatına bir çağrı aldı. Bu bir garsonun önüne, karamela gibi dişine yapışan, berbat bir *gnocchi** koymasından kısa bir süre sonraydı, ama bu daha sonraki hikâye.

Knuckles toy bir rahip çırağı olarak vicdan azabına, mutlak pişmanlığa giden nedamet yolunu izlerken, hayatında ilk kez katıksız mutluluğu buldu; St. Bartholomew's Manastırı'nda çok iyi bir gelişme gösterdi. ▪

* Gnocchi, hamurunun içine patates konulan, makarnaya benzer bir İtalyan yemeğidir. (çev.)

Şimdi, yıllar sonra bu karlı gecede, ben iki asprin daha almayı düşünürken, "Bu rahibin adı Hoobner'di," diye anlatmaya başlamıştı. "Amerikan Kızılderililerinin topraklarını kaybetmiş olmalarına filan üzülür, bu konuda kendini gerçekten kötü hissettiği için onların kumarhanelerinde yirmi bir oynarken, her zaman para kaybederdi. Bu paranın bir kısmı Tony Martinelli'den ödünç alınmıştı."

" *Yumurta Çırpıcı'nın* bir vaize borç vermesine şaşırdım."

"Tony, Hoobner'in kendi cebinden haftada yüzde sekiz ödemese bile, bu miktarı pazar günleri toplanan paradan aşırabileceğim düşünmüştü. Oysa Hoobner kumarını oynuyor, kokteyl dağıtan kadın garsonların kalçalarını çimdikliyor, ama hırsızlık yapmıyordu. Bu durumda da borcunu ödeyemeyince, Tony, Hoobner'in ahlaki ikilemini görüşmek üzere bir adamını gönderdi."

"O adam siz değildiniz."

"O adam ben değildim, Needles dediğimiz biriydi."

"Ona neden Needles dediğinizi bilmek istediğimi sanmıyorum."

Knuckles, "Yo, bilmek istemezsin," diyerek katıldı bana. "Her ne ise, Needles rahibe ödeme yapması için son bir fırsat tanıdı. Hoobner bir Hıristiyan duyarlılığıyla bunu kabul etmek yerine, 'Cehenneme kadar yolun var' dedi ve Needles'ı zımbalamaya kalktı."

"Vaiz Needles'ı vurdu mu?"

"Herhalde metodist değil, Lutheryan'dı. Needles'a ateş etti, ama sadece omzundan yaralayabildi; Needles ise silahını çekip Hoobner'i öldürdü."

"Yani bir vaiz birini vurur, ama hırsızlık yapmaz mı?"

"Bunun geleneksel metodist öğretisi olduğunu söylemiyorum."

"Evet efendim, anladım."

"İşin aslına bakarsan, üzerinde düşündüm de vaiz Unitaryan olabilirdi. Her ne ise o bir vaizdi ve vurularak öldürüldü, yani herkesin başına kötü şeyler gelebilir, bir keşişin bile."

Kış gecesinin soğuğunu tamamen üstümden atamadığım halde, soğuk Coca Cola kutusunu alnıma bastırdım. "Bizim buradaki sorunumuz bodaklar," dedim.

Knuckles Birader, St. Bartholomew's'ta sırrımı açtığım birkaç kişiden biri olduğu için, ona Justine'in yatağının etrafında dolanıp duran üç şeytani gölgeyi anlattım.

"Az kalsın üzerine düşeceğin rahibin de etrafında mıydılar?"

"Hayır efendim. Onlar kafasına vurulup bayıltılan bir keşişten çok daha büyük bir şey için buradalar."

"Haklısın. Hiçbir yere kalabalığı çekmez bu."

Knuckles yerinden kalkıp pencerenin önüne gitti. Bir an gözünü dikip geceyi seyretti.

Sonra, "Merak ediyorum..." dedi. "Sence geçmiş hayatım peşimden mi geliyor?"

"O on beş yıl önceydi. Hem *Yumurta Çırpıcı* hapiste değil mi?"

"Kodeste öldü. Ama öteki soyguncuların hafızaları çok güçlüdür."

"Eğer silahlı bir katil peşinize düşmüş olsaydı efendim, şu ana kadar ölmüş olmaz mıydınız?"

"Kesinlikle. Mindersiz bir bekleme odası iskemlesine park etmiş, Araf'taki eski dergileri okuyor olurdum."

"Bunun sizin eski halinizle ilgili bir şey olduğunu sanmam."

Knuckles pencereden bana doğru döndü. "Senin dudaklarından Tanrı'nın kulağına," dedi. "En kötü şey, burada benim yüzümden birinin canının yanması olur."

"Burada herkesi neşelendiriyorsunuz," diyerek onu rahatlatmak istedim.

Yüzündeki katlar ve yumrular yer değiştirdi ve eğer onu tanımıyorsanız ödünüzü koparabilecek bir gülümsemeye dönüştü. "Sen iyi bir çocuksun. Eğer bir çocuğum olsaydı, biraz sana benzeyebileceğim düşünmek hoş olurdu."

"Benim gibi olmak kimse için dileyeceğim bir şey değil, efendim."

Knuckles Birader, "Gerçi ben senin baban olsaydım," diye devam etti, "büyük ihtimalle daha kısa boylu ve daha kalın olurdun; başın da omuzlarına daha yakın olurdu."

"Zaten boyuna ihtiyacım yok," dedim, "asla kravat takmam."

"Hayır oğlum, senin yaptığın bu işte başını derde sokmak için boyna ihtiyacın var. Sen böylesin."

"Son zamanlarda, cüppe için gidip ölçü versem de rahip adayı olsam diye düşünüyorum."

Knuckles Birader koltuğuna döndü ama bu kez oturmadı, kotuğun koluna ilişip beni incelemeye başladı. Bir süre sonra, "Belki bir gün çağrıyı duyarsın. Ama yakın bir zamanda değil. Sen dünyaya aitsin, öyle de olman gerekyor," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Dünyaya ait olmam gerektiğini sanmıyorum."

"Dünyanın burada olmana ihtiyacı var. Yapacak işlerin var oğlum," dedi.

"Benim de korktuğum bu işte: Yapmam gerekecek işler..."

"Manastır saklanacak bir yer değil. Bir gangster buraya gelip yemin etmek ister, gelmelidir de; çünkü kendini dünyadan daha büyük bir şeye açmak ister, bir böcek gibi kapanıp ufacık bir top haline gelmek istemez."

"Kendinizi kapayıp bazı şeylerden uzak durmak zorundasınız, efendim."

"Bir önceki yaz, alışveriş merkezine yapılan silahlı saldırıdan mı söz ediyorsun? Kimsenin affına ihtiyacın yok, oğlum."

"Gelmekte olduğunu biliyordum. Silahlı adamlar geliyordu. Onları durdurmayı başaramadım. On dokuz kişi öldü."

"Herkes, sen olmasan yüzlerce kişinin öleceğini söylüyor."

"Ben kahraman değilim. Eğer insanlar benim yeteneğimi ve buna *rağmen* olanları durduramadığımı bilselerdi, bana kahraman demezlerdi."

"Tanrı da değilsin. Sen yapabileceğini yaptın, kimse daha fazlasını yapamazdı."

Coca Cola kutusunu bırakıp aspirin şişesinden avcuma iki aspirin daha aldım ve konuyu değiştirdim. "Baş keşişi uyandırıp baygın bir keşişin üstüne yuvarlandığımı söyleyecek misiniz?"

Ben, konuyu değiştirmeme izin verip vermeyeceğini düşünürken, o gözlerini bana dikti. "Belki biraz sonra. Önce gayrı resmi bir yatak sayımı yapmaya çalışacağım. Bakarsın başına buz torbası koymuş biriyle karşılaşabilirim."

"Üzerine düştüğüm keşişle mi yani?"

"Aynen. Şimdi iki sorumuz var. İkincisi şu: Neden biri kalkıp bir keşişe sopayla vurur? Ama birinci soru da şu: Bir keşiş gecenin o saatinde dışarıda, sopayı yediği o noktada ne aramaktadır?"

"Biraderlerden birinin başının derde girmesini istemiyorsunuz, sanırım."

"Eğer ortada bir günah varsa, günah çıkarttığı papazdan yaptığını saklamasına yardım etmem. Bu onun ruhuna iyilik olmaz. Ama aptalca bir şeyse, Başkeşiş'in bilmesi gerekmeyebilir."

Başkeşiş bir manastırda disiplini sağlayan amirdir.

St. Bartholomew's'ın başkeşişi, ince dudaklı ve dar burunlu -Knuckles Birader'in sahip olmaktan gurur duyacağı burnun yarısı kadar- yaşlı bir keşiş olan Peder Reinhart'dı. Gözleri, kaşları ve saçları kül rengiydi.

Peder Reinhart zeminin üzerinde yüzüyormuş gibi yürürdü ve olağanüstü sessizdi. Biraderlerin çoğu ondan şefkatle, *gri hayalet* diye söz ederlerdi ondan.

Peder Reinhart haşin ve adaletsiz olmasa da sıkı bir disiplin yanlısıydı. Bir zamanlar bir Katolik okulunun müdürü olduğu için, henüz hiç kullanmadığı bir sopası olduğunu, rüzgârın direncini azaltmak için üzerine matkapla delikler açtığını söyleyerek uyarıda bulunmuştu. "Bilesiniz diye söyledim," diyerek göz kırpmıştı sonra.

Knuckles Birader kapıya gitti, bir an tereddüt ettikten sonra dönüp bana baktı. "Eğer kötü bir şey geliyorsa ne kadar zamanımız var?"

"İlk bodak ortaya çıktıktan sonra... Bazen bir gün kadar kısa sürer, genelde iki gün..."

"Beyin sarsıntısı filan geçirmediğinden eminsin, değil mi?"

"Aspirinin iyi gelmeyeceği bir durumda değilim," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Sonra ikinci çift aspirini ağzıma atıp çiğnedim.

Knuckles, yüzünü buruşturdu. "Nesin sen, kabadayı mı?"

"Bir yerde aspirinin bu şekilde, ağız dokusundan kana karışmasının daha hızlı olduğunu okumuştum."

"Ne? O zaman grip olduğunda doktor diline mi iğne yapacak? Hadi yat da birkaç saat uyu."

"Uyumaya çalışacağım."

"Lauds'tan sonra *Mass*'ten önce bul beni, sopayı yiyeni ve neden yediğini söylerim sana, tabii kendisi nedenini biliyorsa. Tanrı'ya emanet ol, oğlum."

"Siz de Tanrı'ya emanet olun."

Knuckles dışarı çıkıp kapıyı ardından kapadı.

Konukevindeki dairelerin kapılarında keşişlerin diğer kanattaki odalarındaki gibi kilit yoktur. Burada herkes diğerlerinin mahremiyetine saygı gösterir.

Herhangi birinin içeri girmesini engellemek için, arkalıklı bir iskemleyi kapıya taşıyıp tokmağın altına sıkıştırdım.

Aspirini çiğneyip ağızda eritmek ilacın emilimini hızlandırıyor olabilir, ama tadı bok gibi.

Ağzımdaki kötü tadı geçirmek için biraz Coca Cola içince, ezilmiş tabletlerin kalıntısıyla kola reaksiyona girdi ve bir anda ağzımın kuduz köpek gibi köpürdüğünü hissettim.

Başıma gelen trajik olayları hesap etmeye kalkarsam, abartılı komedi oynama konusunda Hamlet'ten daha fazla yeteneğim olduğu ortaya çıkıyor. Kral Lear sadece yolunun üzerindeki muz kabuğuna basar, oysa benim ayaklarım her her seferinde o ka buğu bulur.

BÖLÜM 9

Rahat, ama basit konuk dairesindeki duş yeri o kadar küçüktü ki kendimi bir tabutun içinde duruyormuş gibi hissediyordum.

Suyu on dakika boyunca gizemli saldırganın incittiği sol omzuma akıttım. Kaslar gevşediyse de ağrı geçmedi.

Şiddetli bir ağrı değildi. Beni kaygılandırmıyordu. Fiziksel acı, diğer acılara benzemez zaten, sonunda nasılsa geçer.

Suyu kapattığımda, kocaman bembeyaz Boo, buharın bulandırdığı cam kapının ardından bana bakıyordu.

Havluyla kurulanıp iç çamaşırımı giydikten sonra banyoda yere çömelip köpeğin kulaklarının arkasını okşadım. Keyifle sırıttı.

"Nerede saklanıyordun?" diye sordum. "Kötü adamın teki beynimi kulaklarımdan fışkırtmaya çalışırken nerelerdeydin, ha?"

Cevap vermedi. Sadece sırıttı. Üç Ahbap Çavuşlar'ın filmlerini severim; Boo bence birçok bakımdan köpeklerin Harpo Marx'ıdır.

Diş fırçam sanki üç kilo ağırlığındaydı. Yorgunluktan tükendiğim zamanlarda bile dişimi fırçalamaktan vazgeçmem.

Birkaç yıl önce tanık olduğum bir otopsi sırasında, tıbbi incelemeyi yürüten kişi cesedin ön incelemesini yaparken kayıt cihazına merhumun dişini temizlememekten suçlu olduğunu söylemişti. Arkadaşım olan ölünün yerine ben mahcup olmuştum.

Umarım benim *otopsim* sırasında oradaki kimsenin utanmasını gerektirecek bir neden olmayacak.

Bunun pek aptalca bir gurur olduğunu düşünebilirsiniz. Belki de haklısınız.

İnsanlık aptalların geçit töreni ve ben de en önde, elimdeki değneği hızla çevirerek yürüyorum.

Yine de zamansız ölümümü önceden tahmin ederek dişlerimi fırçalamamın, sağken beni tanımış bir otopsi tanığının duygularına duyduğum saygıdan kaynaklandığına kendimi inandırdım. Kusurları ortaya çıktığı için bir arkadaşınız adına mahcubiyet duymak, asla herkesin sizin kusurlarınızı öğrenmesinden duyacağınız utanç kadar korkunç değildir, ama insanın içine işler.

Banyodan çıktığımda Boo yatağın ayakucuna kıvrılmıştı.

"Karnını okşayacak kulağını kaşıyacak halim yok," dedim ona. "Bütün motorlarını kaybetmiş bir uçak gibi düşmek üzereyim."

Esnemek onun gibi bir köpek için çok gereksizdi; bana arkadaşlık etmek için buradaydı, uyumak için değil.

Pijamamı giyecek kadar bile enerjim yoktu, iç çamaşırlarımla yatağa düştüm. Zaten şüpheli ölümleri araştıran görevli her zaman cesedi soyardı.

Örtüleri çeneme kadar çektikten sonra, bitişikteki banyonun ışığını kapatmadığımı fark ettim.

Işık çok uzaktaymış gibi geliyor, her saniye benden biraz daha uzaklaşıyordu, battaniye de taş gibi ağırlaşmıştı. Boş ver. Henüz keşiş olmamıştım, rahip adayı bile değildim.

Artık ne tava aşçısı -sadece pazar günleri gözleme yapıyordum- ne satıcı ne de başka bir şeydim. Biz hiçbir alanda bir şey olmayan tipler, bir ışığı gereksizce açık bırakmayı dert etmeyiz.

Ben yine de dert ettim. Dert etmeme rağmen uyuyakaldım.

Rüya gördüm, ama rüyamda patlayan kazanlar yoktu. Karlı bir gecenin içinde çığlıklarını duyduğum yanan rahibeler de yoktu.

Rüyamda bir aralık uyandım ve yatağımın ayakucunda bir bodakın dikilmiş durduğunu gördüm. Rüyamdaki bodak uyanıkken gördüklerimden farklıydı; vahşi bakışlı gözleri aralık duran banyo kapısından süzülen ışıkta parıldıyordu.

Her zamanki gibi, canavarı görmemiş gibi davrandım. Onu yarı kapalı gözkapaklarımın ardından izledim.

Hareket edince rüyalarda hep olduğu gibi şekil değiştirdi, artık bodak değildi. Yatağımın ayakucunda, benim dışımda konukevinde kalan tek konuk, ters bakışlı Rus Rodion Romanovich duruyordu.

Rüyamda Boo da vardı; yatağın üzerinde durmuş davetsiz misafire dişlerini gösteriyor, ama havlamıyordu.

Romanovich yatağın etrafında dolaşıp komodine gitti.

Boo sanki kediymiş gibi yataktan duvara doğru sıçradı; Rus'u ters bakışlarla süzerken, dikey şekilde, yerçekimine karşı koyarak orada yapışıp kaldı.

İlginç.

Romanovich saatin yanında duran resim çerçevesini aldı.

Çerçevede, karnaval sırasında *çingene anne* denen bir fal makinesinden alınmış küçük bir kart vardı. Üzerinde, *sonsuza kadar birlikte olmak sizin kaderiniz* yazıyordu.

İlk kitapta, benim için kutsal olan bu nesnenin tuhaf tarihini anlatmıştım. Stormy Llevvellyn ile birlikte makineye attığımız ilk para karşılığında bunu aldığımızı söylemek yeter sanırım. Sırada önümüzde duran bir adamla nişanlısı, attıkları sekiz adet çeyrek dolar karşılığında hep kötü haberler almışlardı.

Çingene Anne'nin bu dünyadaki olayları doğru tahmin edemediğini; Stormy öldüğü ve ben yalnız kaldığım için, kartın öteki dünyada sonsuza kadar birlikte olacağımızı kastettiğini biliyorum. Bu vaat benim için yiyecekten, havadan bile daha önemli.

Banyodan gelen ışık Romanovich'in kartın üstündekileri okumasına yetmezdi; ama rüyalarda atlar uçabildiğine, örümceklerin başı bebek başı olabildiğine göre, benim rüyamdaki Rus da istediği her şeyi yapabileceğinden, çerçevenin içindeki yazıyı da okudu.

Önce aksanlı bir İngilizceyle bir şeyler mırıldandı, sonra yüksek sesle kelimeleri okudu: "*Sonsuza kadar birlikte olmak sizin kaderiniz.*"

Bir şaire yaraşır ciddi ama tatlı bir sesi vardı ve bu altı kelime ağzından lirik dizeler gibi çıkmıştı.

Sonra Stormy'yi o akşam karnavaldaki gibi gördüm; rüyam onunla, bizimle, geçmişteki güzel günlerle ilgili bir rüyaya dönüştü.

Dört saatten kısa süren sıkıntılı bir uykudan sonra, gün ağarmadan uyandım.

Gökyüzü pencereden simsiyah görünüyor, tüy gibi kar perileri camda dans ediyordu. Pencerelerin dibindeki eğreltiotuna benzeyen buz, tuhaf bir ışıkla bir kırmızı bir mavi parlıyordu.

Komodinin üzerindeki saat yatağa düştüğünde olduğu yerde duruyordu, ama çerçevelenmiş falcı kartı yer değiştirmiş gibi görünüyordu. Onun lambanın önünde dik durduğundan emindim. Oysa şimdi yatıktı.

Yatak örtülerini yana atıp kalktım. Oturma odasına gidip bir lamba açtım.

Arkalıklı iskemle hâlâ üçüncü kattaki hole açılan kapının tokmağının altındaydı. Şöyle bir baktım, sağlamdı.

Komünizm inançlarını insafsızca ellerinden almadan önce, Rusların geçmişinde hem Hıristiyan hem de Musevi mistisizmi vardı. Ancak kilitli kapılardan ya da sağlam duvarlardan geçtiklerine dair bir şey bilinmiyor.

Oturma odasının penceresi yerden üç kat yukardaydı ve binanın yüzeyinde buraya çıkmayı kolaylaştıracak herhangi bir çıkıntı da yoktu. Pencerenin mandalını kontrol ettim ve kapalı olduğunu gördüm.

Yanan rahibelerle başları bebek başı gibi örümcekler yoktu, ama geceki huzursuzluk rüyaydı. Rüyadan başka bir şey değildi.

Aşağıya bakınca, camın kenarlarını saran telkâri buzlanmanın içinde nabız gibi atan ışığın kaynağını keşfettim. Ben uyurken kalın bir kar tabakası toprağın üzerini battaniye gibi örtmüştü ve giriş yolunda, tepelerinde *şerif* yazılı, motorları rölantide çalışmakta olan üç tane Lord Explorer duruyordu. Arabaların egzos borusundan duman çıkıyor, acil işaret ışıkları çakar gibi yanıp sönüyordu.

Hâlâ rüzgâr yoktu, ama kar aynı hızla devam ediyordu. Soğuk konfeti perdesinin ardından, bir an, birbirinden epeyce uzakta -sanki bir şey aramak için çimenliği dörde bölerek koordinasyon içinde hareket eden- görünmeyen adamların kullandığı altı elfeneri gördüm.

BÖLÜM 10

Üzerimdekileri, sıcak tutan uzun bir külotla değiştirip onun üstüne jean ve dik yakalı kazak giydim; ayaklarıma kayak ayakkabılarımı geçirdim; Gore-Tex Thermolite ceketimi kapıp merdivenlere koştum. Ben giyinip odamdan çıktıktan sonra, salonu geçip konukevinin meşe kapısından kemeraltına gidene kadar gün ağarmıştı.

Kurşuni ışık avlunun etrafını çeviren kireçtaşı sütunları griye boyamıştı. Gece iç karartıcı sabahtan hiç etkilenmemiş gibi, kemeraltı tavanın altına hâlâ karanlık egemendi.

Avluda ayaklarında kayak ayakkabıları olmayan St. Bartholemew's, ileri doğru uzattığı eliyle donmuş bir balkabağı sunuyodu.

Avlunun doğu yanında, yere düştüğüm noktanın tam karşısında, konukevinden manastırın kilisesine geçiliyordu. Yükselen dua ve çan sesleri kiliseden değil de sağ tarafımdaki geçitten geliyordu.

Büyük avluya giden altı yedi metrelik beşiktonozlu taş koridor birbuçuk metre uzağımdaydı. Ötekinden dört kez daha geniş olan bu avlu daha da etkileyici sütunlarla çevrilmişti.

Kırk dört birader ve beş rahip adayı, üzerlerinde cüppeleri, yüzleri çan kürsüsünün üzerindeki, bir eli ritmik bir hareketle çan ipini çekmekte olan Başkeşiş Bernard'a dönük olarak bu açık avluda toplanmışlardı.

Matins sona ermiş, *Lauds'un* sonuna gelinmiş, son duayı tamamlamak ve Başkeşiş'in konuşmasını dinlemek için kiliseden çıkılmıştı.

Duanın adı *Angelus* tu, birçok kişi tarafından seslendirildiğinde Latincesi kulağa çok güzel gelirdi.

Ben oraya geldiğimde, biraderlerden bir nağme yükseldi: *"Fiat mihi secundum verbul tuum."* Sonra hepsi Başkeşiş ile birlikte, *"Ave Maria,"* dediler.

Avludaki biraderler dualarını tamamlarken, avluda siperde iki şerif yardımcısı bekliyordu. Polisler iriyarı adamlardı ve keşişlerden daha ciddi görünüşlüydüler.

Gözlerini dikip bana baktılar. Polis olmadığım açıktı, keşiş de değildim. Belirsiz durumum beni ilginç biri haline getiriyordu.

Bakışlar o kadar yoğundu ki bu buz gibi havada, gözlerinden de soluk alırken çıkana benzer dumanlar çıksa şaşırmazdım.

Yanlarına gidip şu anda nerede olduğunu bilmediğim suratsız Rus'a dikkat etmelerinin iyi olacağını söylemeyecek kadar çok deneyim yaşamıştım polisle. Bunun sonucunda bana duydukları ilgi daha da artabilirdi.

Şerif'in endişe içinde çağrılma nedenini merak ediyordum, ama sorma dürtüsüne direndim. Böyle bir şey yaparsam, cehaletimi numara yapıyormuşum gibi algılar ve bana şimdikinden daha da fazla kuşkuyla bakarlardı.

Polis suçla ilgili bir meseleye, gelip geçici bile olsa, ilgi duyduğunuzu fark ederse, kendinizi potansiyel şüpheliler listesinden çıkarabilmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur. Artık sizi ancak kontrolünüzün ötesindeki şeyler temize çıkarabilir, asıl suçlu tarafından bıçaklanmak, vurulmak, boğulmak gibi.

Biraderler, *"Ut digni efficiamur promissionibus Christi,"* dediler, Başkeşiş'de "Dua edelim," anlamına gelen, "*Oremus*," dedi.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde *Angelus* sona ermişti.

Başkeşiş, genellikle, *Angelus* tan sonra, bazı kutsal metinlere ve bunların manastır hayatına uygulanmasına dair yorumlar

yapar. Sonra da *"Tea for Two"*** şarkısını söyleyerek ve birkaç step numarası yaparak duayı bitirir.

Tamam tamam... Step numarasıyla *"tea for two"* kısmını ben uydurdum. Başkeşiş Peder Bernard, Fred Astaire'e o kadar benziyor ki bu saygısız görüntüyü bir türlü kafamdan atamıyorum.

Başkeşiş her zamanki konuşmasını yapmadı, onun yerine, binaların her tarafının aranmasında şerif yardımcılarına destek olması gereken herkesin sabah duasından affolunduğunu bildirdi.

Saat 06.28'di. *Mass* saat yedide başlayacaktı.

Mrzss'in yönetimi için gerekli olan kişiler duaya katılacak ve görevlerini yerine getirdikten sonra yetkililerin sorularına cevap vermek ve gerektiğinde onlara yardımcı olmak için serbest kalacaklardı.

Mass 07.00'de sona erecekti. Sessizlik içinde yapılan kahvaltı her zaman sekizde başlardı.

Başkeşiş polise yardım edenleri, günlük yedi ibadetten üçüncüsü olan *Terce'den* de affetmişti. *Terce* 08.40'ta başlar ve on beş dakika sürer. Kutsal görevin dördüncü ibadet süresi olan *Sext* ise öğle yemeğinden önce 11.30'dadır

Rahip sınıfından olmayanların çoğu, bir keşişin hayatının çok sıkı bir düzene bağlı olduğunu, her gün belli bir rutinin izlendiğini öğrenince yüzlerini buruştururlar. Bu hayat sıkıcı hatta usandırıcı olmalı, diye düşünürler.

Keşişler arasında geçirdiğim aylardan sonra, bunun tam tersi olduğunu, bu adamların ibadet ve meditasyonla güçlendiğini öğrendim. Akşam yemeği ile akşam duası olan *Compline* arasındaki eğlence saatlerinde, insanı eğlendiren ve entelektüel anlamda meşgul eden, çok neşeli bir grup oluştururlar.

Çoğu tarif ettiğim gibidir de bazıları mahçuptur. Birkaçı da hayatlarını bencillikten uzak bir şekilde yaşıyor olmaktan, bu sunumun tam anlamıyla bencillikten uzak görünmeyeceği kadar hoşnuttur.

** 1950'lerin bir pop şarkısı (çev.)

Bunlardan biri olan Mathias Birader, Gilbert ve Sullivan'ın operetleri hakkında öyle sıkı bir ansiklopedik bilgiye -ve onlara dair öyle güçlü fikirlere- sahiptir ki bu konuda çenesini açınca insanı sıkıntıdan bayıltabilir.

Keşişlerin keşiş olma erdemine sahip oldukları için mutlaka kutsal olmaları gerekmez. Her zaman ve tam olarak insandırlar.

Başkeşiş'in sözleri biter bitmez, biraderlerin birçoğu yardım etmeye can atarak kemer altında bekleyen şerif yardımcılarının yanına gittiler.

Birden yağan karın altında avluda oyalanan bir rahip adayı dikkatimi çekti. Kukuletası yüzünü gölgelediği halde bana baktığını görebiliyordum.

Rahipliğe kabul dönemi ekimde sona ermiş ve rahip adayı cüppesi giyeli henüz iki ay olan Leopold Birader'di bu. Çilli yüzlü, güzel gülüşlü ve sağlıklı bir Ortabatılının yüzüydü.

Beş rahip adayının içinde sadece ona güvenmiyordum. Ona neden güvenmediğim aklımdan çıkmıştı. İçimden öyle geliyordu.

Knuckles Birader yanıma geldi; durup bir köpeğin yapabileceği gibi silkelenerek üzerine yapışan karları etrafa savurdu. Kukuletasını arkaya atıp yumuşak bir sesle, "Timothy Birader kayıp," dedi.

Manastırı ve okulu yaşanabilecek durumda tutan mekanik sistemlerin ustası Timothy Birader, *Matitıs'e* geç gelecek bir adam değildi; yeminini bozup dünyevi bir maceranın peşinden gidecek biri de değildi. Onun en büyük zaafı Kit Kat çubuklarıydı.

"Dün gece kütüphanenin yanında üstüne kapaklanacak gibi olduğum oydu demek ki. Polisle konuşmam gerekiyor."

Knuckles Birader, "Daha değil, gel yürüyelim biraz," dedi. "Yüzlerce kulağın olmadığı bir yer bulmamız lazım."

Avluya göz attım. Leopold Birader ortadan kaybolmuştu.

Taptaze yüzü ve Ortabatı'ya özgü açık sözlülüğüyle, Leopold Birader hiç de çıkarcı ya da sinsi, gizli kapaklı işler yapacak hilekâr birine benzemiyordu.

Yine de insanı tedirgin eden bir şekilde aniden ortaya çıkıyor ya da birden ortadan kayboluyordu. Bu hali bana, görünüp

kaybolan hayaletleri hatırlatıyordu. Bir an ortadayken bir an sonra yoktu. Bir vardı bir yoktu.

Knuckles ile birlikte büyük avludan çıkıp taş geçitten konukevinin avlusuna geçtik; sonra da meşe kapıdan geçip konukevinin zemin katındaki ana salona girdik.

Odanın kuzey ucundaki, yanmayan şöminenin önünde duran koltuklara karşılıklı oturduk.

Knuckles, "Dün akşamki konuşmamızdan sonra yatakları kontrol ettim. Bu konuda bir yetkim yok. Kendimi kaçamak bir iş yapıyormuşum gibi hissettim, ama doğru olanı yapıyordum." dedi.

"İdari bir karar verdiniz."

"Yaptığım tam olarak buydu. Eskiden, Tanrı nezdinde kaybolmuş, budala bir kas yığınıyken de bu türden kararlar verdiğim olurdu. Örneğin, patron beni adamın bacaklarını kırmaya gönderirdi, ama bir bacağını kırdıktan sonra adam durumu anlardı, ben de ikinci bacağını kırmazdım. Bunun gibi şeyler işte..."

"Efendim, merak ettiğim bir şey var... Kendinizi rahip adayı olarak St. Bartholomevv's'un biraderlerine teslim ettiğinizde, ilk günah çıkarmanız ne kadar sürdü?"

"Peder Reinhart iki saat on dakika olduğunu söylüyor, ama bana bir buçuk ay gibi gelmişti."

"Eminim."

"Neyse, bazı biraderler kapılarını aralık bırakıyor bazıları kapıyor, ama odalar hiçbir zaman kilitli değil. El fenerini kullanarak kapıdan yatakları çabucak kontrol ettim. Hiç eksik yoktu."

"Uyanık olan var mıydı?"

"Jeremiah Birader uykusuzluk çeker. John Anthony Birader'in dün geceki yemek yüzünden midesi asit yapmıştı."

"Çok acı yemekten."

"Onlara yanık kokusu aldığımı, bir sorun olup olmadığını görmek için etrafı kolaçan ettiğimi söyledim."

Sırf ona bir çimdik atmış olmak için, "Yalan söylemişsiniz, efendim," dedim.

"Bu beni Al Capone ile aynı çukura sokacak bir yalan değil, ama daha önce dibinde olduğum kaygan yokuş için bir adım sayılır."

Fazlasıyla acımasız görünen elinin haç çıkarırken çok dokunaklı bir havası vardı; insanın aklına *'Şükran Duası'* geliyordu.

Biraderler saat beşte kalkarlar, yıkanıp giyindikten sonra saat 05.40'ta büyük avluda kemeraltında toplanıp *Matins* ve *Lauds* için birlikte kiliseye gitmek üzere sıralanırlar. Bu nedenle gecenin ikisinde okuyor ya da gameboy oynuyor olmazlar, uyurlar.

"Kiliseye kabul edileceklerin kanadına gidip rahip adaylarını da kontrol ettiniz mi?"

"Hayır. Avluda yüzükoyun yatan, az kalsın üzerine düşeceğin biraderin üzerinde siyah cüppe olduğunu söyledin çünkü."

Bazı tarikatlarda rahip adayları son yemini etmiş biraderlerinkine benzer -veya aynı- cüppeler giyerler, ama St. Bartholomew's'ta çıraklar siyah değil gri giyer.

Knuckles, "Avluda baygın yatan kişinin belki de kendine gelerek kalkıp yatmaya gittiğini -ya da başkeşiş olduğunu- düşünmüştüm."

"Başkeşiş'i de mi kontrol ettiniz?"

"Oğlum, Başkeşiş'in özel dairesine gidip 'burnuma yanık kokusu geldi' numarasını yapacak halim yok. O benden üç kat daha zeki. Ayrıca avluda yatan adamın iri yarıydı, değil mi? Öyle söylemiştin. Oysa Bernard'ı en hafif rüzgârda uçmasın diye bağlaman gerekir."

"Fred Astaire."

Knuckles gözlerini kırpıştırdı. Mantara benzeyen burnunun yamuk yumuk köprüsünü tuttu. "Keşke bana şu *"Tea for Two"* meselesini söylemesiydin. Step yapmasını beklemekten aklımı Başkeşiş'in sabah konuşmasına veremiyorum."

"Timothy Birader'in kayıp olduğunu ne zaman fark ettiler?"

"Matins'te sıraya girmemişti. *Lauds*'da da ortalarda olmadığı için, kiliseden çıkıp bir koşu odasına bakmaya gittim. Sadece yastıklar vardı."

"Yastıklar mı?"

"Gece kapıdan bakıp el fenerinin ışığında gördüğüm tümsek, battaniyenin altındaki ekstra yastıklarmış."

"Neden böyle bir şey yapsın ki? Işıkları söndürmekle ilgili bir kural yok. Yatak kontrolü de yok."

"Belki de bunu yapan Tim'in kendisi değildi; başka biri zaman kazanmak, Tim'in gittiğini fark etmemizi engellemek için yaptı bunu."

"Ne için zaman kazanmak?"

"Bilmem. Ancak dün akşam yerinde olmadığını görmüş olsaydım, senin avluda bulduğun kişinin o olduğunu anlar, Başkeşiş'i uyandırırdım."

"Evet, biraz iriceydi," dedim.

"Kit Kat göbeği. Ben yatakları kontrol ederken biraderlerden birinin kayıp olduğunu anlasaydım, polisler saatler önce, tipi bu kadar kötüleşmeden burada olurlardı."

"Şimdi aramak daha zor," dedim. "O... öldü, değil mi?"

Knuckles içinde ateş yanmayan şömineye baktı ve "Benim profesyonel görüşüme göre sanırım öyle," dedi.

Ölümden bıkmıştım. Ölümden kaçıp bu sığınağa sığınmıştım, ama doğal olarak ondan kaçarken sadece onun kollarına koşmuştum.

Hayattan kurtulabilirsiniz; ölümden kurutulamazsınız.

BÖLÜM 11

Kardan dişleriyle salonun penceresini tırmalamakta olan rüzgâr bir anda kükremeye başlayınca, şafak vaktinin kuzusu, sabah aslanına dönüşmüştü. Önemsiz bir kar fırtınası, kabarıp büyüyerek ısıran bir tipi haline gelmişti.

"Timothy Birader'i severdim," dedim.

Knuckles, "Tatlı adamdı," diyerek bana katıldı. "Kızarması insanı ne kadar şaşırtırdı."

Keşiş'in içindeki masumiyetin pırıltısını açığa çıkaran ışığı hatırladım. "Biri kar işleri zorlaştırana kadar kayıp olduğu anlaşılmasın diye, Tim'in battaniyesinin altına yastıklar koymuş. Katil yapmaya geldiği şeyi tamamlamak için zaman kazanmış."

Knuckles, "O biri kim?" diye sordu.

"Size söylemiştim efendim, ben medyum değilim."

"Medyumluktan söz etmiyorum. Bazı ipuçları gördüğünü düşündüm."

"Sherlock Holmes da değilim. Polisle konuşsam iyi olacak."

"Belki de bunun akıllıca olup olmadığını bir düşünmelisin."

"Ama ne olduğunu anlatmam gerekiyor."

"Onlara bodaklardan mı söz edeceksin?"

Pico Mundo'daki polis şefi Wyatt Porter babam gibiydi. On beş yaşıma girdiğimden beri yeteneğimden haberi vardı.

Oturup kasaba şerifine, ölüler ve aç kurtlar gibi hızla hareket eden iblisler gördüğümü açıklama düşüncesi hiç hoşuma gitmiyordu.

"Şef Porter buradaki şerifi arayıp söylediklerimi teyit edebilir."

Knuckles kuşkuyla baktı. "Bunu yapmak ne kadar sürer?"

"Eğer Wyatt'e çabucak ulaşabilirsem, pek uzun sürmez."

"Şerif Porter'ın yerel polise senin gerçek olduğunu söylemesinden söz etmiyorum. Yerel polisin buna inanması ne kadar sürer, diyorum."

Haklıydı. Zeki bir adam olan, büyükannemi ve beni çok yakından tanıyan Wyatt Porter'ın ikna olması için bile, ona engellenen bir cinayet soruşturmasını çözen bilgiyi vermem gerekmişti.

"Oğlum, bodakları senden başka gören yok. Eğer çocuklar ya da hepimiz, birinin ya da bir şeyin gazabına uğrayacak olursak bunun neden, nasıl, ne zaman olduğunu anlama ihtimali en yüksek olan kişi sensin; durdurma ihtimali en yüksek olan da..."

Maun zeminde bir İran halısı seriliydi. İki ayağımın arasındaki yünde dünyanın şekilleri arasına kıvrılmış, bana ters ters bakan parlak renkli bir ejderha vardı.

"Bu kadar sorumluluk istemiyorum. Taşıyamıyorum."

"Tanrı taşıyabileceğini düşünüyormuş gibi görünüyor."

"On dokuz ölü," diye hatırlattım ona.

"İki yüz olabilirdi. Dinle beni oğlum, yasa koruyucuların her zaman Wyatt Porter gibi olduğunu sanma."

"Öyle olmadığını biliyorum."

"Bugünlerde yasa, yasadan başka bir şey düşünmüyor. Yasa bir zamanlar bir yerlerden alındığını, bir zamanlar sadece *hayır* anlamına gelmediğini, ama bir yaşam biçimi olduğunu ve o şekilde yaşamanın nedeni olduğunu hatırlamıyor. Yasa artık onu yapan politikacılardan başka kimseyi düşünmüyor. Bu durumda da bazı insanların yasaya aldırmamasına şaşmamak lazım. Bazı yasa adamları bile yasa koymanın gerçek nedenini anlamıyor. Hikâyeni yanlış bir yasa adamına anlatırsan, seni hiçbir zaman kendi tarafında görmeyecektir. Asla senin yeteneklerine inanmayacaktır. Öyle bir yasa adamı senin dünyanın eski günlerindeki hatalardan biri olduğunu düşünür ve artık öyle bir dünyada yaşamadığı için de memnun olur. Seni ruh hastası olarak görür.

Sana güvenmez, güvenemez. Seni gözetim altında tutmak için, hatta bir ceset bulurlarsa, kuşkulandıkları için içeri aldıklarını düşünebiliyor musun? O zaman biz ne yaparız?"

Yerdeki halının üzerindeki ejderhanın küstah ifadesinden, parlak renkli ipliklerin ejderhanın gözlerindeki şiddet ifadesini güçlendirmesinden hiç hoşlanmamıştım. Sol ayağımı üzerine koyup yüzünü kapattım.

"Efendim, belki de yeteneğimden ya da bodaklardan söz etmem. Sadece yerde bir keşiş bulduğumu ve sonra da birinin başıma vurduğunu söylerim."

"O saatte orada ne işin vardı? Nereden geliyordun, nereye gidiyordun, amacın neydi? Neden böyle komik bir adın var? Yani şimdi sen, evvelki yaz Green Moon alışveriş merkezinde kahraman olan çocuk benim, mi diyorsun? Nasıl oluyor da bela peşinden geliyor, yoksa sen kendin mi belasın?"

Şeytanın avukatlığını yapıyordu.

Halıdaki ejderha figürünün neredeyse ayağımın altında kımıldadığını hissettiğime inanacaktım.

Pes ederek, "Onlara yardımı olabilecek pek fazla şey söyleyemeyeceğim zaten," dedim. "Sanırım, onlar cesedi bulana kadar bekleyebiliriz."

Knuckles Birader, "Bulamayacaklar," dedi. "Onlar Tim Birader'in katledilip saklanmış cesedini aramıyorlar. Aradıkları şey, bir yerde bileklerini kesmiş ya da kendini bir çatı kirişine asmış olan Tim Birader."

Tam olarak anlayamadan ona bakakaldım.

"Constantine Birader intihar edeli sadece iki yıl oldu," diye hatırlattı.

Constantine Birader, bu dünyadan ayrılamamış olan ölü keşiştir ve bazen hiç beklenmedik şekillerde, enerjik ve gürültücü bir hortlak *(poltergeist)* olarak varlığını belli eder.

Bir gece biraderleri uyurken, kimsenin anlamadığı bir nedenle kilisenin kulesine tırmanmış; bir ipin bir ucunu, her biri farklı sesler çıkaran üç çanı döndüren mekanizmanın etrafına, diğer ucunu ise boynuna dolayarak kulenin parmaklıklarının üs-

tüne çıkıp aşağıya atlamıştı. Çanların sesi tüm St. Bartholomew's cemaatini uyandırmıştı.

İnanan insanlar arasında, kendini yok etmek belki de en fazla lanetlenen günahtır. Bu olay keşişlerde derin bir iz bırakmış ve zaman bu izi hafifletmemişti.

Knuckles, "Şerif bizim incelikten yoksun, kaba saba birtakım olduğumuzu düşünüyor. Bize itimat edemiyor. Neredeyse, burada gizli mezarlıklarda albino keşişlerin yaşadığına, geceleri cinayet işlemek için dışarı çıktığına inanacak. Şu eski anti-Katolik Ku Klux Klan zırvaları. Herhalde bunun KKK'dan çıktığını bilmiyor. Hiçbir şeye inanmayan insanların, bizim gibi insanlar hakkında anlatılan her türlü deli saçması hikâyeye hemen inanıvermeleri çok komik."

"Yani Timothy Birader'in kendisini öldürmüş olmasını bekliyorlar."

"Şerif büyük ihtimalle sonunda hepimizin kendimizi öldüreceğimizi düşünüyor. Şu Jim Jones Kool-Aids içenler gibi."

Özlemle Bing Crosy ve Barry Fitzgerald'ı düşündüm. "Geçen gece bir film gördüm *-Going May Way."*

"O günler sadece başka bir zaman değildi oğlum, başka bir gezegendi."

Salonun dış kapısı açıldı. İçeriye bir şerif yardımcısıyla dört keşiş girdi. Konukevini araştırmak için gelmişlerdi, ama intihar etmeyi düşünen bir keşişin bir litre Clorox içmek için bu kanada gelmesi pek de olası değildi.

Knuckles Birader bir duanın son satırlarını ezberden okuyup haç çıkardı; ben de sanki Timothy Birader'in sağ salim geri dönmesi için dua etmek üzere buraya sığınmışız gibi, onu taklit ettim.

Bu hilenin kaygan yokuşta yarım adım atmak olup olmadığını bilmiyorum. Bana kayıyormuşum gibi gelmedi. Ama büyük bir hızla roket gibi inmedikçe, aşağıya düştüğümüzü hissetmeyiz tabii ki.

Knuckles beni, bu yetkililer arasında bir dost bulamayacağıma ve bodakları buraya çeken ne olduğu belirsiz şiddetin doğa-

sim keşfetmek için kendi başıma hareket etmem gerektiğine ikna etmişti. Bu nedenle kaçıyormuş gibi görünmeden, şerif muavinlerinden sakınmayı tercih ettim.

Şerif Yardımcısı'yla birlikte içeri giren, manastırın koro şefi ve müzik direktörü Fletcher Birader, benim dairemi aramak için izin istedi. Hiç tereddüt etmeden izin verdim.

Knuckles, gözleri şüphenin ağırlığından ince bir çizgi haline gelecek kadar kısılmış Şerif Yardımcısı'na yardımcı olmak için benden, kilerci olarak kendi sorumluluğundaki kiler ve depoların aranmasına yardım etmemi rica etti.

Salondan, sütunların arasında rüzgârın sert bir şekilde estiği konukevinin kemeraltına çıktığımızda, Elvis beni bekliyordu.

Daha önceki iki kitapta, Pico Mundo'da Elvis Presley'in dünyaya takılıp kalmış ruhuyla birlikte yaşadığım deneyimleri anlatmıştım. Çöl kasabasından ayrılıp bu dağ manastırına gelirken, o da benimle geldi.

Elvis bir mekâna, özellikle Graceland gibi uygun bir yere dadanmak yerine, bana dadandı. Benim aracılığımla zaman içinde, daha yüksek bir yere doğru ilerleme cesaretini bulacağını düşünüyor.

Yanımdan ayrılmayan hayaletin Sid Vicious gibi bir ganster yerine Elvis Presley olmasından memnuniyet duymalıyım sanırım. Gerçi arada bir, kontrol edilemez bir biçimde gözyaşlarına boğuluyor, ama Kral'ın mizah anlayışına sahip ve benim için endişelenen, kolay bir ruh o. Zaten çok ağlasa da bunu sessizce yapıyor.

Ölüler konuşmadıkları hatta mesaj verecek aygıtlar taşımadıkları için, Elvis'in neden bu ıstırap dolu dünyada dolaşıp durduğunu öğrenmek uzun zamanımı aldı. Başlangıçta, bu dünya ona çok iyi davrandığı için, burayı bırakıp gitmekte isteksiz olduğunu düşündüm.

Oysa gerçek şuydu: Öteki dünyadaki annesi Gladys'i görmek için her şeyi göze alabilirdi, ancak bu karşılaşma onu öylesine endişelendiriyordu ki o tarafa geçmekte isteksizdi.

Pek az erkek annesini Elvis'in Gladys'i sevdiği kadar sever. Annesi genç yaşta ölmüş ve Elvis bu yüzden ölene kadar acı çekmişti.

Ancak Elvis uyuşturucu kullanmasının ve annesinin ölümünden sonraki yıllar içinde yaşadığı başarısızlıkların annesini utandırmış olabileceğinden korkuyordu. Rockandroll hanedanının önemli bir kısmı için bu tercih edilen bir çıkış sahnesiymiş gibi görünse de Elvis yüz kızartıcı bir biçimde -aşırı dozda reçeteli ilaç alıp yüzü kendi kusmuğu içinde- ölmüş olmaktan da mahcubiyet duyuyordu.

Onu sık sık, Gladys'in beklediği yerde, asla utanç, öfke ya da hayal kırıklığı olmadığına; sadece sevgi ve anlayış olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Öteki tarafta, annesinin ona kollarını açacağını söylüyorum.

Şimdiye kadar benim çabalarım onu ikna etmeye yetmedi. Yetmesi için de bir neden yok. Hatırlıyor musunuz? Bölüm 6'da *hiçbir şey* bilmediğimi itiraf etmiştim zaten.

Konukevinin kemerinden büyük avlunun kemeraltına geçmek için aradaki geçide girdiğimizde, Knuckles Birader'e, "Elvis burada," dedim.

"Öyle mi? Hangi filmde?"

Knuckles'ın, Kral'ın nasıl giyinmiş olduğunu sorma şekliydi bu.

Dünyadan gidemeyen öteki ruhlar sadece öldükleri sırada üzerlerinde olan giysilerle görünürler. Pico Mundo'nun eski valilerinden Donny Mosqwuith, genç bir hanımla enerjik ve müstehcen bir yakınlaşma halindeyken kalp krizi geçirerek ölmüştü. Kadın iç çamaşırları ve sivri topuklu ayakkabılar giymek onu tahrik ederdi. Danteller içindeki kıllı vücuduyla, sağken bir parkına adının verildiği -öldükten sonra bu ad değiştirilmiş yerini bir şovmenin adı almıştı- kasabanın sokaklarında salınarak dolaşan Vali Mosquith pek hoş bir hayalet değildi doğrusu.

Elvis ise ölümünde de hayattaki gibi havalıydı. Filmlerinden ya da sahne gösterilerinden canının istediği kostümle görünürdü. O anda üzerinde siyah çizmeler, dar siyah smokin pantolonu,

ancak beline gelen, önü açık siyah bir ceket, kırmızı bir kuşak, fırfırlı bir gömlek ve abartılı bir fular vardı.

"Fun in Acapulco'da giydiği flamenko dansçısı kıyafetiyle," dedim.

"Bu Sierra kışında?"

"O soğuğu hissedemez."

"Bu kıyafet manastıra da uygun değil."

"Ama hiç keşiş rolü oynamadı ki..."

Yanımda yürüyen Elvis, geçidin sonuna geldiğimizde beni rahatlatmak istermiş gibi, bir kolunu omzuma doladı. Bu benim açımdan, yaşayan birinin bana sarılmasından daha önemsiz değildi.

Neden hayaletlere somut olarak dokunabildiğimi; neden temaslarını soğuk değil de sıcak hissettiğimi bilmiyorum. Zaten yine de duvarlardan geçebiliyor ve istedikleri anda ortadan kaybolabiliyorlar. Bu benim büyük olasılıkla asla çözemeyeceğim bir sır -basınçlı teneke kutudaki peynirin bu denli popüler olması ve Bay William Shatner'in *Uzay Yolu*'ndan önce kısa bir süre otel lobilerinde şarkıcılık yapmış olması gibi.

Biz telaşla güney kanattaki mutfak kapısına doğru yürürken, görkemli kemeraltının geniş avlusunda rüzgâr, üç katlı binanın duvarlarını gevrek kar taneleriyle kamçılayarak hızla esiyor ve kireçtaşından zemine daha önce yağmış olan yumuşak karı yerden havalandırarak sütunların arasına süpürüyordu.

Gökyüzü, harap bir tavandan yaprak yaprak dökülen sıva gibi, St. Bart's'ın üzerine doğru alçalmış, gün üzerimize çökmüştü adeta. Taş manastıra kıyasla aşılması daha zor, muazzam beyaz duvarlar, yumuşak ama yine de insanı hapseden, her şeyi gömen kaymaktaşı harabeler...

BÖLÜM 12

Aslında Knuckles ve ben kileri ve depolan aramıştık, ama Timothy Birader'in izini bulamamıştık.

Elvis, belki de sağken beslenmesinin ana maddesi olan kızarmış muz ve yer fıstığı ezmeli sandviçlerini hatırladığı için, bir raf dolusu yer fıstığı ezmesi kavanozuna hayran oldu.

Keşişlerle şerif yardımcıları bir süre koridorları, manastır yemekhanesini, mutfağı ve etraftaki diğer odaları incelediler. Konuklar başka bir tarafa gidince, pencerelerdeki rüzgârın sesinden başka ses kalmadı.

Kütüphane arandıktan sonra, yetkililer gidene kadar dikkat çekmemek için orada inzivaya çekilerek kendi kendime kaygılanmaya devam ettim.

Elvis benimle geldi, ama Knuckles Mass'e gitmeden önce depolardan birindeki masasında birkaç dakika geçirerek faturaları incelemek istemişti. İşe devam etmek zorunda olmak, Timothy Birader'in ortadan yok olması kadar üzücü ve sıkıntılı bir durumdu.

Biraderlerin temel inançlarından biri, gün gelip zaman sona erince, dürüstçe çalışırken alınmanın, dua ederken alınmak kadar iyi olduğuydu.

Kütüphanede Elvis, bazen kitaplıkların içinden geçerek kitapların sırlarını okuyarak sıraların arasında dolaşıp durdu.

Elvis'in çok kitap okuduğu bir dönem olmuştu. Beklemediği anda şöhret olmasının ardından, Memphis kitapçısından her seferinde yirmi cilt kitap ısmarlardı.

Manastırda altmış bin kitap vardı. Keşişlerin özellikle de Benediktenlerin bir amacı da sürekli bilgi edinmektir.

Eski dünyada manastırların çoğu, tek girişimde abluka altına alınabilen büyük kaleler gibi tepelerde inşa edilmişti. Batı uygarlığını tekrar tekrar yıkan barbarların istilası -Gotlar, Hunlar ve Vandallar- ve İslam ordularının iki kez Avrupa'yı neredeyse ele geçirdiği, tarihin en kanlı seferleri sırasında kurtarılan, eski Yunan ve Roma'nın muazzam eserlerinin de dahil olduğu, yaklaşık iki bin yıllık bilgi birikimi, keşişlerin çabalarıyla korunmuştu.

Siviller -der dostum Ozzie Boone- sadece, dünyada şu iki tip insandan güçbela da olsa yeterli miktarda bulunduğu için vardır: Bir ellerinde mala bir ellerinde kılıçla bir yapı inşa etmeyi başaran insanlar ve başından beri sözün var olduğuna inanan ve kitapları içermiş olabilecekleri gerçekler için muhafaza etme uğruna ölümü göze alan insanlar.

Bu nedenle birkaç tava aşçısı da gereklidir sanırım. İnşa etmek, dövüşmek, iyi bir nedenle ölümü göze almak için yüksek moral gerekir. İnsanın moralini, kusursuz hazırlanmış bir tabak dolusu yağda yumurta ve iyice kızarmış, kıtır kıtır patatesten daha fazla yükseltecek bir şey yoktur.

Kütüphanede, sıralar arasında huzursuz dolaşırken, bir köşeyi döndüm ve suratsız Rus'la, çok kısa bir süre önce rüyamda gördüğüm, Rodion Romanovich ile yüzyüze geldim.

Asla James Bond'un soğukkanlılığına sahip olduğumu iddia etmediğim için, irkilerek kendimi geriye attığımı ve "Orospu çocuğu!" dediğimi itiraf etmekten utanmıyorum.

Ayı gibiydi; yüzü o kadar asıktı ki çalı gibi kaşları içiçe geçmişti. Hafif bir aksanla, "Sizin neyiniz var?" dedi.

"Beni korkuttunuz."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım."

"Ee, bana korkuttunuz gibi geldi."

"Kendi kendinizi korkuttunuz."

"Özür dilerim, efendim."

"Neden özür diliyorsunuz?"

"Kullandığım dil için."

"Ben İngilizce konuşuyorum."

"Evet çok iyi konuşuyorsunuz. Benim Rusça konuşmamdan çok daha iyi olduğu kesin."

"Siz Rusça konuşuyor musunuz?"

"Hayır efendim, tek kelime bile bilmem."

"Çok tuhaf bir gençsiniz."

"Evet efendim, biliyorum."

Romanovich belki elli yaşlarındaydı, ama yaşlı göstermiyordu. Yaşadığı deneyimler yüzünü hırpalamıştı. Geniş alnında boylu boyunca incecik beyaz bir dikiş izi vardı. Yüzündeki gülme çizgileri hiç de hayatını gülerek geçirdiğini anlatmıyor, daha ziyade kılıçlı bir çatışmadan kalmış, derin, keskin izlere benziyordu.

Sözlerime açıklık getirmek için, "Sarf ettiğim kötü sözler için özür dilemiştim," dedim.

"Sizi neden korkuttum?"

Omuz silktim. "Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum," dedim.

"Ben de sizin burada olduğunuzu bilmiyordum, ama siz beni korkutmadınız."

"Benim öyle bir gücüm yok ki."

"Ne gücü?"

"Yani, ben ürkütücü bir adam değilim. Ben kimseyi incitmeyen biriyim."

"Ben ürkütücü bir adam mıyım?"

"Hayır efendim. Öyle söylemek istemedim. Hayır, gerçekten öyle değilsiniz. Siz heybetlisiniz."

"Ben heybetli miyim?"

"Evet efendim, bir hayli heybetlisiniz."

"Siz kelimeleri anlamlarından ziyade sesleri için kullananlardan mısınız? Ya da 'incitmeyen' kelimesinin anlamını biliyor musunuz?"

"Evet, 'zararsız' demektir efendim."

"Evet. Ve siz kesinlikle zararsız değilsiniz."

"Siyah kayak ayakkabıları yüzünden efendim. Kim giyse insanların poposuna tekmeyi basabilen biri gibi görünüyor."

"Siz açık, tok sözlü hatta saf görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Ancak kompleksli anlaşılması zor hatta karışık biri olduğunuzdan kuşkulanıyorum."

"Ne görüyorsanız onu alırsınız," diye güvence verdim ona. "Ben sadece bir tava aşçısıyım."

"Evet, yaptığınız sıradışı kabarık ve hafif gözlemelere bakılırsa, dedikleriniz akla yakın geliyor. Ben de Indianapolis'ten gelmiş bir kütüphaneciyim."

Elindeki, adını göremeyeceğim şekilde tuttuğu kitabı işaret ederek, "Ne okumayı seversiniz?" dedim.

"Bu kitap zehirler ve tarihte birilerini zehirlemiş önemli kişiler hakkında."

"Bir manastırın kütüphanesinde olması beklenilen, insanı yüceltecek bir kitap değil."

Romanovich, "Kilise tarihinin önemli bir yönü bu," dedi. "Papazlar yüzyıllar boyunca kraliyet üyeleri ve politikacılar tarafından zehirlenmiştir. Catherine de Medicis, Lorraine Kardinali'ni paraya sürdüğü bir zehirle, öldürmüştü. Zehir cilt yoluyla kanma karışmış ve din adamı beş dakika içinde ölmüştü."

"Nakit paranın ortalıkta dolaşmadığı bir ekonomiye doğru gidiyor olmamız iyi bir şey o zaman."

Romanovich, "Sadece tava aşçısı olan biri bir manastırın konukevinde neden aylarca kalır?" diye sordu.

"Kira yok. Demir tavanın karşısında perişan olmak yok. Spatulayı yanlış kullandığın için bileğinde *karpal tünel sendromu* yok. Ruhsal anlamda yeniden dirilme ihtiyacı, diyebiliriz."

"Bu tava aşçıları arasında sık görülen bir şey midir; ruhsal anlamda yeniden dirilmek için bir süreliğine manastırda konuk olmak yani?"

"Mesleğin tipik bir özelliği olabilir, efendim. Poke Barnett da meditasyon yapmak için, yılda iki kez çöldeki bir barakaya gitmek zorunda kalıyor."

Ters bakışlarına ek olarak bir de kaşlarını çatan Romanovich, "Poke Barnett de neyin nesi?" dedi.

"Çalıştığım kafedeki öteki tava aşçısıdır. Tüfeği için neredeyse iki yüz kutu cephane alır, arabasıyla insanlardan elli mil uzaktaki Mojave'ye gider ve orada kaktüslerin hayatını cehenneme çevirerek birkaç gün geçirir."

"Kaktüslere mi ateş eder."

"Poke'un pek çok ince nitelikleri vardır efendim, ama pek çevreci sayılmaz."

"Meditasyon yapmak için çöle gittiğini söyledin."

"Poke, kaktüslere ateş ederken hayatın anlamını düşündüğünü söyler."

Rus bana bakakalmıştı.

Şimdiye kadar karşılaştığım insanlar içinde, gözlerinden ne düşündüğünü anlamanın imkânsız olduğu tek kişiydi. Bir *paramisyum* cam lamelin üzerinden yukarıya, mikroskobun merceklerine bakıp kendisini inceleyen bilim adamının bu konuda ne düşündüğünü ne kadar anlayabilirse, ben de onun gözlerinden kendisi hakkında ancak o kadar bilgi sahibi olabilirdim.

Romanovich bir süre sustuktan sonra konuyu değiştirdi. "Nasıl bir kitap arıyordunuz, Bay Thpmas?" dedi.

"Sihirli bir yolculuk yapan porselen bir tavşan ya da prensesleri kurtaran bir fare hakkında her şey olabilir."

"Bu bölümde bu türden bir şey bulabileceğinizi sanmam."

"Haklı olabilirsiniz. Tavşancıklarla fareler insanları zehirleyerek ortalıkta dolaşamazlar."

Bu sözler karşısında Rus bir süre daha sustu. Zihninden, tavşancıklarla fareciklerin suça eğilimleri konusundaki fikirlerini filan geçirdiğini zannetmiyorum. Onun yerine, söylediklerimin ondan şüphelendiğim anlamına gelip gelmediğine karar vermeye çalışıyordu.

"Tuhaf bir gençsiniz Bay Thomas."

"Bunun için çaba harcamıyorum, efendim."

"Ve komiksiniz."

"Ama insanı güldürecek kadar acayip değilim." Öyle olmadığımı umuyordum.

"Hayır, güldürecek kadar acayip değilsiniz, ama komiksiniz."

Arkasını döndü ve elinde kitabıyla yanımdan uzaklaştı. Kitabı zehirlere ve tarihte binlerini zehirlemiş kişilere dair olabilirdi. Olmayabilirdi de...

Sıranın ucunda hâlâ flamenko dansçısı kılığında dolaşan Elvis belirdi. Romanovich uzaklaşırken, Rus'un hantal bir dev gibi, ayaklarını sürüyerek yürüyüşünü taklit ederek omuzlarını sarkıttı ve yanından geçen adama ters ters baktı.

Rodion Romanovich kitaplıkların sonuna geldiğinde dönüp arkasına baktı ve "Ben senin hakkında adına bakıp hüküm vermiyorum, Odd Thomas. Sen de beni adıma bakarak yargılamamalısın," dedi.

Sonra ben ne demek istediğini anlamaya çalışırken, gözden kayboldu. Oysa ona kitleleri katleden Joseph Stalin'in adını vermemişlerdi.

Elvis yanıma gelinceye kadar, çarpıttığı yüzünde Rus'a ait olduğu hemen anlaşılan, komik bir ifade vardı.

Kral'ı gözlerken, benim de Romanovich'in de Timothy Birader'in kaybından ya da her yerde onu arayan şerif yardımcılarından hiç söz etmememizin ne kadar yadırganacak bir durum olduğunu fark etmiştim. Manastırın kapalı dünyasında rutinden sapmalar pek enderdir. Sabahki rahatsız edici olaylar aslında öncelikli konumuz olmalıydı.

Karşılıklı Timothy Birader'in kaybolmasından söz etmememiz rastlantı bile olsa olayları algılama biçimimizde bazı ortak noktalar olduğunu ya da en azından ciddi anlamda birbirimize benzediğimizin işaretini veren ortak bir tutum içinde olduğumuzu gösteriyordu. Bu düşüncemin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun doğru olduğunu seziyordum.

Elvis ciddi Rus'un taklidini yaparak beni güldüremeyince, bir parmağını üçüncü eklemine kadar burnuna sokarak burnunun dibini kazıyormuş gibi yaptı.

Ölüm içindeki eğlendirme dürtüsünü yok etmemişti. Sessiz bir ruh olarak artık ne şarkı söyleyebiliyor ne de espri yapabiliyordu. Bazen filmlerinden ya da Las Vegas'taki gösterisinden bir şeyler hatırlayarak dans ederdi, ama Fred Astaire'e Başkeşiş Bernard'dan daha fazla yaklaşabildiği söylenemezdi. Umutsuzluk içinde bazen kendisine hiç uymayan çocuksu komikliklere kalkışması üzücüydü.

Hayali bir sümüğü çıkarıyormuş gibi yaparak parmağını burnundan çekti. Sonra da dışarı çıkardığı görünmeyen şey inanılmaz bir uzunluktaymış gibi, iki elini de kullanarak burnundan metre metre çıkarmaya başladı.

Gidip referans kitaplarının olduğu yeri aradım ve bir süre Indianapolis hakkındaki bilgileri okuyarak oyalandım.

Elvis açık kitabın üzerinden bana bakarak gösterisine devam etti, ama ben onu görmezden geldim.

Indianapolis'te sekiz üniversite ve kolej, ayrıca geniş bir halk kütüphanesi sistemi vardı.

Kral hafifçe başıma vurunca, içimi çekerek başımı kitaptan kaldırdım.

îşaretparmağını yine üçüncü eklemine kadar sağ burun deliğine sokmuştu, ama bu kez parmağının ucu imkânsız bir şekilde sol kulağından çıkıyordu. Parmağını oynattı.

Kendimi tutamayıp gülümsedim. Beni memnun etmeyi öyle çok istiyordu ki.

Benden bir gülümseme kopardığı için fazlasıyla hoşnut olarak elini burnundan çekti ve sümükten yapış yapış olmuş gibi yaparak iki elini de ceketime sürerek temizledi.

"İnanılır gibi değil," dedim. "Senin *'Love Me Tender'ı* söyleyen adam olduğuna inanmak çok zor."

Güya elinde kalmış olan sümükle saçını düzeltiyormuş gibi yaptı.

"Hiç komik değilsin," dedim. "İnsana gülünç gelecek kadar acayipsin."

Bu hüküm onu sevindirdi. Karşısında seyirciler varmış gibi, sesi çıkmasa da sırıtarak, *'Teşekkür ederim, teşekkür ederim, çok teşekkür ederim'* hareketleriyle, bir dizi çeyrek reverans yaptı.

Kütüphanedeki masada oturup Amerika'daki bütün şehirlerdekinden daha fazla ana yolun kesiştiği Indianapolis hakkında yazılanları okudum. Bir zamanlar gelişmekte olan bir lastik sanayileri varmış, ama artık yok.

Elvis pencereye oturup yağan karı seyretti. Elleriyle ritmik bir şekilde çerçevelere vuruyor, ama hiç ses çıkaramıyordu.

Daha sonra, Şerif Ekibi'nin aramalarının nasıl gittiğini görmek için, manastırın ön kısmındaki, konukevi ziyaretçi kabul odasına gittik.

Ziyaretçi odası kibarlık taslamaya kalkışan eski püskü bir otel lobisi gibi döşenmişti.

Ön kapıya gelirken kapı açıldı ve içeriye ışıltılı kardan bir atlıkarınca gibi Raphael Birader girdi; akordu cehennemde yapılmış borulu bir org gibi inleyen rüzgâr da peşinden içeri doldu. Keşiş kapıyı kapatmaya çalışırken dirençle karşılaşmasına rağmen, zorlayarak kapıyı kapadı ve dönerken üzerinden uçuşan karlar yere döküldü. Sesi biraz daha boğuk gelse de dışarıda rüzgâr hâlâ inlemeye devam ediyordu.

Raphael Birader sesi üzüntüyle titreyerek "Ne korkunç şey," dedi.

Soğuk çok bacaklı bir şey, kafa derimin altından enseme doğru süzüldü. "Polisler Timothy Birader'i buldular mı?"

"Onu bulamadılar, ama çekip gittiler." İri kahverengi gözleri inanamıyormuş gibi öylesine kocaman açılmıştı ki Baykuş Birader adını da almış olabilirdi. *"Gittiler!"*

"Ne dediler?"

"Tipi yüzünden ellerindeki adamlar yetmiyormuş. Anayolda kazalar olmuş, polise yoğun talep varmış."

Elvis bu sözleri mantıklı bularak başını sallıyordu; yetkililere hak vermişti anlaşılan.

Sağlığında çaba göstererek aralarında Shelby ilçesi, Tennessee şerif ofisinin de bulunduğu pek çok polis ekibinden gerçek -fahri olanlara karşı çıktığı için- özel görev rozeti almıştı. Başka izinler arasında, bu rozetler onun gizli silah taşımasına da izin vermişti. Yasa güçleriyle işbirliği yapmaktan her zaman gurur duymuştu.

1976'nın Mart ayında bir gece, 240 numaralı eyaletlerarası otobanda, çarpışmış iki araçla karşılaştığında, rozetini göstererek polis gelene kadar kurbanlara yardımcı olmuştu. Neyse ki kazara kimseyi vurmamıştı.

"Bütün binaları aradılar, değil mi?"

Rafael Birader, "Evet," diye onayladı. "Avluları da aradılar. Ama ya koruya yürüyüşe gittiyse ve orada başına bir şey geldiyse; mesela düştüyse ve şu anda orada yatıyorsa?"

"Bazı biraderler koruda dolaşmayı severler, ama geceleri değil, Timothy Birader de onlardan biri değil," dedim.

Keşiş bunu düşündü ve başını sallayarak "Tim Birader hep oturur, çok hareketsizdir," dedi.

İçinde bulunduğumuz koşullarda, Timothy Birader için *hareketsiz* kelimesini kullanmak, tanımlamayı yani en hareketsiz durumu, ölümü de içine alacak şekilde esnetmek olabilirdi.

Raphael Birader merakla, "Eğer koruda da değilse, nerede peki?" diye sordu. Dehşete kapılmıştı. "Polis bizi hiç anlamıyor. Bizimle ilgili hiçbir şeyi anlamıyorlar. Belki de izin almadan gitmiştir, dediler."

"İzin almadan gitmiştir mi? Bu çok saçma."

Raphael Birader öfkeyle, "Saçmadan bile öte. Bu bir hakaret," dedi. "Aralarından biri, Tim'in belki de 'biraz R&R için' -rom ve rulet- Reno'ya gitmiş olabileceğini söyledi."

Eğer Pico Mundo'da, Wyatt Potter'ın adamlarından biri böyle bir şey söylemiş olsa, Şerif onu kefaletsiz gözetim altına alırdı, hatta polisin yediği fırçaya verdiği tepkiye göre adamı koyabilirdi bile.

Knuckles Birader bu yetkililerin dikkatini çekmemeye çalışmamı söylerken, akıllıca bir öğüt vermişti anlaşılan.

Raphael Birader endişeyle, "Ne yapacağız?" dedi.

Başımı iki yana salladım. Verecek bir cevabım yoktu.

"Ne yapacağız?" diye tekrarlayarak hızla odadan çıkarken, benden çok kendine söylüyordu bunu.

Kol saatime bakıp ön pencereye gittim.

Elvis kapalı kapıdan geçip dışarıya çıkmış, her yeri örten karın üzerinde duruyordu. Siyah flamenko giysileri ve kırmızı kuşağıyla çarpıcı bir görünüşü vardı.

Saat sabah 08.40'tı.

Araba yolunda sadece az önce giden polis araçlarının bıraktığı izler göze çarpıyordu. Bunun dışında kar, her türlü farklı görüntünün ve pürüzün üzerini kaplayıp her şeyi beyaz üzerine beyaz bir yumuşak düzlemler ve dalgalar geometrisine dönüştürmüştü. Etraftaki görüntülerden, yedi buçuk saat içinde, on sekiz yirmi santimlik bir kar tabakasının oluştuğu anlaşılıyordu. Kar artık daha öncekinden çok daha hızlı yağıyordu.

Dışarıda, Elvis başını arkaya yatırmış, dilini dışarı çıkarmış, nafile bir çabayla kar tanelerini yakalamaya çalışıyordu. Oysa soğuğu hissetmesi ve karın tadını alması imkânsız bir hayal sadece. Yine de gösterdiği çaba beni büyüledi ve aynı zamanda üzdü.

Devamı gelmeyen her şeyi nasıl da tutkuyla seviyoruz: Kışın kristal halini, çiçek açmış baharı, kelebeklerin kırılgan uçuşunu, koyu kırmızı gün batmalarını, bir öpücüğü ve hayatı.

Önceki akşam TV hava raporu, kar kalınlığının minimum altmış santim olabileceğini öngörmüştü. Sierra'da yükseklerde, fırtına şiddetle devam edebilir ve tahmin edildiğinden daha fazla kar yağışıyla sonuçlanabilirdi.

Bu akşamüstüne kadar, kış nedeniyle erken bastıran alacakaranlıktan önce, St. Bartholomew's Manastırı kar yüzünden mahsur kalmış, tecrit edilmiş olacaktı.

BÖLÜM 13

Knuckles Birader'in umduğu Sherlock Holmes olmayı denedim, ama tümdengelimci mantığım beni bir gerçekler ve şüpheler labirentine yönlendirdi, bu da beni başladığım noktaya geri getirdi; ipucunun olmadığı başlangıç noktasına...

Bir düşünce adamıymışım gibi davranmaya başladığımda hiç eğlenceli olmadığım için, Elvis beni kütüphanede bıraktı. Kendisi Fletcher Birader'in koro orgunda pratik yapmaya niyetlendiğini umarak kiliseye gitmiş olabilirdi.

Ölüyken bile müziğin çevresinde olmayı seviyor; zaten sağken de gospel ve ilham verici şarkılardan oluşan altı albüm, ayrıca üç tane Noel albümü yapmıştı. Tempolu bir müzikle dans etmeyi tercih edebilirdi elbette, ama bir manastırda rock and roll'a pek rastlamazsınız.

Bir *poltergeist* yani gürültücü bir hortlak, keyfi istediği zaman kilisenin çanlarını çalan, merhum Constantine Birader gibi, orgda " *Ali Shook Up*"ı patlatabilir, konukevinin ziyaretçi kabul salonunda duran piyanoda gümbür gümbür *"Hound Dog"* ı çalabilirdi. Ama *poltergeist*ler kızgındırlar, güçlerinin kaynağı da öfkeleridir.

Elvis asla bir *poltergeist* olamazdı. Tatlı bir ruh o.

Buz gibi kış sabahı yaklaşan felaketi işaret ediyordu. Son zamanlarda gerçekten akıllı adamların, günü bir saniyenin milyarda birinin bir milyarda birinin bir milyonda birine böldükle-

rini öğrenmiştim, bu nedenle telaşa kapılarak geçirdiğim her bir saniye bana aşırı zaman kaybı gibi geliyor.

Kabul salonundan önce küçük avluya, sonra da büyük avluya geçtim ve manastırın diğer bölümlerini dolaşmaya başladım. Sezgilerimin beni bodakları buraya çeken ne olduğu belirsiz felaketin kaynağıyla ilgili bir ipucuna yönlendireceğini umuyordum.

Sizi kırmak istemem, ama benim sezgilerim sizinkinden güçlüdür. Belki güneşli bir günde işe giderken yanınıza bir şemsiye almışsınızdır da öğleden sonra yağmur yağmıştır. Ya da nedenini pek anlamadan, ideal erkek gibi görünen birinin çıkma teklifini reddetmiş ve aylar sonra akşam haberlerinde, adamın evinde beslediği lama ile cinsel ilişkide bulunduğu için tutuklandığını öğrenmiş olabilirsiniz. Belki de piyango bileti alırken son *proctological* sınavının tarihini kullanmış ve on milyon dolar kazanmışsınızdır. Yine de benim sezgilerim sizinkinden daha iyidir.

Benim sezgilerimin en ürkütücü yanı psişik çekimdir. Pico Mundo'da olması gerektiği yerde bulamadığım birini bulmak için, yüzünü ve adını zihnimde tutarak arabayla bir sokaktan ötekine dolaşır dururdum. Çoğu zaman da birkaç dakika içinde onu bulurdum.

Psişik çekime her zaman güvenebilirsiniz. Cennetin bu yanında, size verdiği sözleri tutacağına inanacak kadar naif olduğunuz cep telefonu şirketi haricinde hiçbir şey yüzde yüz güvenilir değildir.

St. Bartholomevv's'un nüfusu, Pico Mundo'dakinin küçük bir bölümüdür. Burada kendimi psişik çekime bıraktığım zaman arabayla değil yürüyerek dolaşıyorum.

Başlangıçta, Timothy Birader'i aklımda tutuyordum; o sevecen gözlerini ve o efsanevi kızarmasını. Şerif yardımcıları gittiğine göre, eğer keşişin cesedini bulursam, en yakın karakola götürülüp sorgulanma tehlikesiyle karşı karşıya değildim artık.

Katillerin cinayet kurbanını nereye sakladığını aramak saklanan Paskalya yumurtalarını aramak kadar eğlenceli değildir, gerçi yumurtalardan birini gözden kaçırır da bir ay sonra bulursanız, kokuları benzer olabilir. Kadavranın durumu katilin

kimliğine dair bir ipucu verebileceği, hatta esas amacını ortaya koyabileceği için, onu aramak şarttır.

Neyse ki sabah kahvaltısı yapmamıştım.

Sezgilerim beni üç kez üç farklı dış kapıya götürünce, beni fırtınada araştırma yapmaya zorlayan duygularıma direnmekten vazgeçtim. Ceketimin fermuarını kapadım, başlığını başıma geçirip çenemin altında Velcro tarzı, bağladım ve cebimdeki bir çift eldiveni ellerime geçirdim.

Dün gece, yüzümü gökyüzüne kaldırıp ağzım hindi gibi açık, memnuniyetle karşıladığım kar, dağa yağan kar miktarıyla kıyaslandığında Peter Jackson'ın steroitler konusunda çektiği geniş ekran fırtınaya benzer, gülünç bir prodüksiyon ürünü sayılırdı.

Rüzgâr kuzeyden eser gibi yapıp batıdan eserek vücuduma çarpıyor, az sonra her iki yönden de eserek kendisiyle çelişiyordu. Hızını mutlaka kendi kendiyle çatışarak kaybetmesi ve kendi öfkesiyle söndürülmesi gerekiyordu sanki.

Şiddetle esen şizofrenik rüzgâr, fırıl fırıl dönerek bacalara ve buz tutmuş kirpiklere insanın canını yakan buz parçaları savuruyordu. Bir şairin vaktiyle "karın neşeli mimarisi" demesi gibi görülecek bir şeydi belki, ama şu anda rüzgâr havan topu kadar yüksek sesle gürlerken ve kar şarapnel parçaları gibiyken neşeli olduğunu söylemek bir hayli zordu.

Önsezim beni önce kuzeye manastırın önüne doğru yönlendirdi, sonra da güneye... Bir süre sonra, aynı daireyi birden fazla kez döndüğümü fark ettim.

Karın beyaz kargaşası, azgın kediler gibi haykıran rüzgâr, yüzümü çimdikleyen soğuk, gözlerimden akıp yanaklarımda donan yaşlar... Belki de böylesine dikkat dağıtan bir ortamda, psişik çekim iyi çalışmıyordu.

Bir çöl kasabasının çocuğu olarak feci kuru ve sıcak bir havada büyüdüm ben. Sıcak hava insanın dikkatini dağıtmazdı, ama genellikle ya zihin gücünün azalmasına veya daha da güçlenerek düşünceye odaklanma yeteneğinin artmasına yol açardı. Etrafımda fırıl fırıl dönen bu kaosun ortasında kendimi yabancı hissediyordum, tam anlamıyla kendim değildim.

Timothy Birader'in cesedinin yüzüyle karşılaşma korkusu da işimi zorlaştırıyor olabilirdi. Bu durumda bulmam gereken şey bulmayı istediğim şey değildi.

Araştırmamın amacını tekrar düşünüp Timothy Birader'i dinlenmeye bıraktım ve onun yerine bodakları, nasıl bir dehşetin üzerimize doğru gelmekte olduğunu ve bu belirsiz tehlikeyi düşünmeye başladım. Yine de henüz bilemediğim bir nedenle tepemizde sallanan tehlikeyle bağlantısı kanıtlanacak birine veya bir yere doğru çekileceğimi umuyordum.

Dedektiflik alanında bu plan Sherlock'tan dehşet verici bir uzaklıkta; çay yapraklarını okuma türünden falcılığın kabul etmek isteyeceğimden çok daha fazla yakınındaydı.

Ancak birden kendimi bu anlamsız gezintiden vazgeçmiş buldum. Daha kararlı bir tavırla, her yeri kaplamış olan yirmi beş santim kalınlığında karın içinde bata çıka doğuya, kadınlar manastırıyla okulun bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladım.

Çimenliği yarılamıştım ki ani bir tehlike işareti hissettim; vücudumu geri çekip başımı eğerek geri döndüm; bir darbe yemek üzere olduğumdan emindim.

Kimse yoktu, yalnızdım. Gözlerim farklı bir şey görmediği halde, yalnız değilmişim gibi hissediyordum. Gözleniyordum. Sadece gözlenmiyordum. Biri üzerime doğru geliyordu.

Fırtınanın içinde ama fırtınaya ait olmayan, rüzgârın tiz çığlıklarından farklı bir çığlık tekrar tekrar yaklaşıp uzaklaşıyor.

Batıdaki manastır sürekli hareket eden bin kat tülün arkasından güçbela görünüyordu; bembeyaz tümsekler görüntüyü engelliyor, rüzgârın karla kapladığı görkemli taş duvarların bir bölümü adeta gözden siliniyordu. Yükselen çan kulesi artık daha az göze çarpıyordu; tepesi kar fırtınası içinde erimiş gibiydi, kulenin sivri tepesi -ve haç- hiç görünmüyordu.

Yokuş aşağı doğudaki okulun görüntüsü, siste kımıldamadan duran ve görünmekten çok orada olduğu bilinen bir hayalet gemi kadar silikti. Bembeyaz tipinin içinde soluk bir leke gibiydi.

Bu koşullarda, bu uzaklıktan her iki binanın pencerelerinden de kimsenin beni görmesi mümkün değildi. Çığlığım rüzgârda kaybolup giderdi.

Ağıt sesi yeniden yükseldi. Yardıma muhtaç ve huzursuz bir sesti.

Sesin kaynağını arayarak arkama döndüm. Yağan kar ve rüzgârın yerdeki karı savurarak oluşturduğu bulutlar her yeri örtmüştü, kasvetli ışık yanıltıcıydı.

Sadece olduğum yerde döndüğüm halde, okul çimenliğin alt bölümüyle birlikte gözden kaybolmuştu. Manastır yukarıda titrek bir ışıkla serap gibi parlıyor, ince kumaştan bir perde üzerine boyanmış resim gibi hafifçe dalgalanıyordu.

Ölülerle birlikte yaşadığım için, ölümü hatırlatan şeylere karşı toleransım o denli yüksektir ki pek ender korkarım. Ancak biraz çığlık-biraz haykırma-biraz vızıltıdan oluşan ses o kadar dünyevilikten uzaktı ki hayalgücüm bu sesi çıkarabilecek bir yaratığı ortaya çıkarmayı başaramadı ve iliğim kemiklerimin içinde, kışın termometrenin dibine sıkışan cıva gibi büzüştü.

Okulun olması gereken tarafa doğru bir adım attım, ama sonra durup adımımı geri çektim. Başımı yukarıya doğru çevirdim, ama manastıra geri dönmeye cesaretim yoktu. Her şeyi gizleyen fırtınanın içinde görünmeyen bir şey, ihtiyaç ve öfke dolu yabancı bir sese sahip bir şey, hangi yöne gidersem gideyim beni bekliyormuş gibiydi.

BÖLÜM 14

Boynumun altındaki bandı çözüp ceketimin ısı geçirmez kukuletasını arkaya ittim; başımı kaldırdım, çevirdim, yana yatırdım ve çığlığın etrafımda hangi noktadan yükseldiğini anlamaya çalıştım.

Buz gibi rüzgâr saçlarımı karıştırıp karla kapladı; kulaklarımı yumruklayıp ateş gibi yaktı.

Kar fırtınasının tüm büyüsü bozulmuştu. Yağan karın zarafeti artık incelikten yoksun bir vahşiliğe; çalkalanarak dönen, insanoğlunun öfkesi kadar ham ve zorba bir girdaba dönüşmüştü.

Açıklamaya gücümüzün yetmeyeceği bir algıyla gerçekliğin, proton düzeyinin on üssü yirminin altına doğru kaydığını, hiçbir şeyin daha önce olduğu gibi olmadığını, hiçbir şeyin olması gerektiği gibi olmadığım sezdim.

Kukuletam başımda olmadığı halde, o tekinsiz ağıtın yerini belirleyemedim. Rüzgâr sesi bozuyor veya başka bir yöne savuruyor olabilirdi, ama belki de karın kör ettiği sabah saatlerinde, ortalıkta sinsice dolaşarak çığlıklar atan birden fazla varlık olduğu için, ses her taraftan geliyormuş gibiydi.

Mantık peşimdekinin -her ne ise- Sierra'dan gelmiş olması gerektiğini söylüyordu, ama duyduğum çığlık kurt sesine ya da dağ aslanı sesine benzemiyordu. Ayılar ise şu anda mağaralarında meyve ve bal rüyaları görmekle meşgullerdi.

Silah taşımaktan hoşlanan bir adam değilim. Annemin tabanca aşk -ve küçükken beni kontrol altında tutabilmek için başvurduğu intihar tehditleri- beni başka savunma yöntemlerini tercih etmeye yönlendirmişti.

Yıllar içinde, yoksulluk ve zorluklar içinde ayaklar, dizler, dirsekler, bir beyzbol sopası, bir kürek, lastik bir yılan, gerçek bir yılan, üç adet pahalı porselen vazo, yüz galon kadar erimiş katran, bir kova, bir İngiliz anahtarı, öfkeli, şaşı gözlü bir dağ gelinciği, bir uzun saplı süpürge, bir kızartma tavası, bir tost makinesi, tereyağı, bir yangın hortumu ve kalın bir domuz salamı gibi silahları etkin bir şekilde kullanarak ayakta kalmayı başarmıştım; çoğu zaman zar zor olsa da...

Elimden geldiğince dünyayı umursamadan -benim durumumda, bu strateji ne kadar uygulanabilirse- cephaneme değil de zekâma güvenmeyi tercih ettim. Ne yazık ki o anda çimenlikte kafam o denli durmuştu ki belki de kartopu yapmalıyım, düşüncesinden başka bir şey bulup çıkaramadım.

Çünkü peşimde kim olduğunu bilmediğim, uğursuzca feryat eden kişilerin, birlikte kartopu oynamayı reddettiğim on yaşındaki yaramaz oğlan çocukları olduklarından kuşkulanmaya başlamıştım. Başlığımı yarı donmuş başımın üzerine çektim ve çenemin altındaki Velcro kopçasını iliklediim.

Bu çığlıklar maksatlıydı, ama fırtınanın diğer düzensiz uğultularından ne denli farklı olurlarsa olsunlar, belki de sadece rüzgârın sesleriydi.

Kafam iflas edince, kendimi kandırma yoluna sığınıyordum.

Tekrar okula doğru yürümeye başladım ve soluma doğru görüş açımın içinde bir hareket sezdim.

Tehlikeyi önlemek için döndüğümde, hızlı hareket eden beyaz bir şekil gördüm. Titrek de olsa büyük dalgalar halinde fırıl fırıl dönerek yağan karla, yerde birikmiş karın üzerinde kontrast yaratan, köşeli ve diken diken bir görünümü vardı. Rüyadaki efsanevi bir yaratık gibi, göründüğü anda yağan kara karışarak sivri uçlar, sert kenarlar, yarı saydam bir parlaklık izlenimi bırakarak gözden kaybolmuştu.

Ağıt durdu. O özlem dolu çığlık olmayınca inleyip tıslayarak ıslık çalan rüzgârın sesi neredeyse mutluluk vericiydi.

Filmler insana bilgelik sunmazlar ve gerçek hayatla da pek ilgileri yoktur, ama ormandan gelen ve hiç susmadan devam eden davul seslerinin, kan ter içinde, başları kasklı kâşifleri fena halde gerdiği, eski macera filmlerini hatırladım. Davulların bir anda susması da hiç kimseyi rahatlatmazdı, çünkü sessizlik çoğu zaman beklenen saldırının çok yakın olduğunun işaretiydi.

Hollywood burada doğruyu bulmuştu korkarım.

Kısa bir süre içinde boğazıma zehirli bir iğnenin ya da gözüme bir okun saplanmasından daha kötü bir şeye maruz kalacağımı hissederek, kararsızlığı bir kenara bırakıp hızla okula doğru yürüdüm.

Kar fırtınası içinde, önümde sağa doğru kar perdesinin örttüğü, bir ağacın rüzgârda çırpınan, donmuş, çıplak dallarını hatırlatan, hayal gibi bir şey belirdi. Ağaç değildi. Ağaçlar manastırla okulun arasındaki çimenlikteydi.

Bir anlığına, ağaçtan daha bilinçli, rüzgârın kumandasıyla değil de kendi vahşi amacı doğrultusunda hareket eden gizemli bir varlık görür gibi oldum.

Görünmeden öncekinden daha da büyük bir muamma haline gelmesine yetecek kadar kısa bir süre görünen o *şey,* kardan bir pelerine bürünerek gözden kayboldu. Gitmemişti, görünmese de sürüsünden ayrı kalmış bir gazelin peşindeki aslan gibi hâlâ yakınımdaydı.

Arkamda, sezgiyle algıladığım, görünmeyen bir başka yırtıcı yaratık ortaya çıkmıştı. Artık bana arkamdan saldırıp bir kutu kola açar gibi başımı söküp koparacağından emindim.

Gösterişli bir cenaze töreni istemem. Tabutumun üzerinde beni öven nutuklar atılması da utandırır beni. Ancak, ölümüme sadece çok değerli vücut sıvılarımla susuzluğunu gidermiş bir canavarın geğirtisinin tanık olmasını da istemem.

Yerde biriken karı tekmeleyerek çimenliğin olduğu bayıra daldığımda, tipinin her yeri saran beyazlığı görüşümü bulandır-

dı. Karın ışıltısından kamaşan gözlerim acıyor, yüzüme vuran kar flaş gibi çakıyordu.

Bu daha da kısıtlanmış görüş uzaklığında, üç üç buçuk metre kadar ötemde, yolumun üzerinden biri sağdan sola geçti. Büyüklüğü, biçimi ve doğası belirsizdi, ama basit anlamda belirsiz değildi, biçimi bozulmuştu, kesinlikle biçimi bozulmuştu; çünkü karın yansımaları içinde hızla seğirten, bir an görebildiğim o *şey,* kardan ceket giymiş kemiklerden ibaretmiş gibi görünüyordu. İmkânsız biyolojik mimarisiyle, dengesizce ayaklarını sürüyerek hareket etmesi gerekirken -hareket edebilirse tabii-, kötücül bir zarafet sergileyerek dalgalanır gibi süzülüp gitmişti.

Hız kazandığımdan ve okul yakın olduğu için ne durdum ne de döndüm, ama önümden geçen her ne ise onun izlerinin üzerinden geçtim. Bıraktığı izleri incelemek için durmadım. Ancak halusinasyon görmediğimi kanıtlayan izler vardı.

Hiç ses yoktu, sadece her an bir saldırıya uğrama beklentisi, bir şeyin saldırmak için peşimden geldiği duygusu içindeydim ve zihnimde *kalabalık, ev sahibi, alay, bir araya yığılmak,* gibi kelimeler uçuşuyordu.

Okul merdiveninin ilk basamakları boydan boya karla kaplanmıştı. Rüzgâr zavallı Timothy Birader'i arayanların ayak izlerini silmişti bile.

Basamakları çıktım, güvenliğe bir adım kala, eşikteyden arkamdan birinin beni kapmasını bekleyerek hızla koşup kapıyı açtım. Kabul salonuna geçtim, sertçe itip kapattığım kapıya yaslandım.

Rüzgârdan ve karın gözlerimi kamaştırıp yakan parlaklığından kurtulduğum anda, vücudumu saran sıcak hava yüzünden, yaşadığım kovalamaca yeni uyandığım bir rüyaymış; tipinin içindeki canavarlar da fazlasıyla etkileyici bir karabasanın ürünleriymiş gibi gelmeye başlamıştı bile. Sonra kapının öteki tarafına bir şey sürtündü.

BÖLÜM 15

Ziyaretçi bir erkek olsa kapıyı vururdu. Sadece rüzgâr olsa, tahtaları gıcırdatana kadar kapıyı zorlardı.

Bu ses kemiğin ya da kemik gibi bir şeyin tahtaya sürtünme sesiydi. Canlı bir iskeletin, umursamaz bir ısrarla kapının arkasını tırmıkladığını hayal edebiliyordum.

Bütün acayip deneyimlerimde, aslında hiçbir zaman canlı bir iskeletle karşı karşıya gelmemiştim. Ancak McDonald's'ın bile sattığı salatalarda düşük kalorili sos kullandığı bir dünyada artık her şey olasıydı.

Kabul salonu boştu. Görevli yerinde olsaydı da ortalıkta sadece bir iki rahibe olurdu zaten.

Kar fırtınası içinde bir an görebildiğim gibi bir şey kapıyı menteşelerinden çıkarabilirse, ortalama bir rahibenin sağlayabileceği destekten daha iyisini tercih ederdim. Cezayir menekşesi bakışları insanın içine işleyen Rahibe Angela'dan bile daha güçlü kuvvetli birine ihtiyacım vardı.

Kapının tokmağı takırdadı, takırdadı, döndü.

Direnme gücümün istenmeyen ziyaretçiyi dışarıda tutmaya yetmeyeceğini düşündüğüm için, kapıyı sürgüledim.

Hafızamda eski bir filmden bir sahne oynuyordu: Sırtını sağlam bir meşe kapıya dayamış duran erkek, kapının arkasındaki doğaötesi güçlerden korunduğuna inanmaktadır.

Film nükleer enerjinin kötülükleri hakkındaydı. Minimal ölçüde radyasyona maruz kalmanın, sıradan yaratıkları nasıl bir gecede mutasyona uğratarak ucubeye dönüştürdüğünü ve dev boyutlara gelmelerine yol açtığını anlatıyordu. Gerçek dünyada, bütün nükleer enerji santrallerimizin yakınındaki ucube belası bulaşmış topluluklarda, emlak değerlerinin yerle bir olduğunu biliyoruz.

Her ne ise, adam sırtı kapıya dayalı, kendini güvende hissederek dururken; gergedan boynuzu gibi kıvrık dev bir arı iğnesi meşeyi deler; adamın sırtına girip kalbini parçalar.

Bu filmdeki canavarlar aktörlerden azıcık daha inandırıcıydı, çorap kuklalarla aynı düzeydeydi diyebilirim, ama şişleme sahnesi aklımda kalmış işte.

Kapıdan uzaklaştım. Kapı tokmağının önce bir tarafa sonra diğer tarafa dönmesini izledim. Yavaşça biraz daha uzaklaştım.

Budalanın tekinin etrafı gözden geçirmek için yüzünü pencereye yapıştırıp vurulduğu veya camı tuzla buz eden ve silaha ihtiyacı olmayan bir yaratık tarafından yakalanıp haykırarak gecenin içine çekildiği filmler görmüştüm. Yine de kapının yanındaki pencereye gittim.

Eğer film mantığına göre yaşasaydım, hayatımın sonunda, bizim milletin en başarılı aktörleri gibi gözü dönmüş bir deli haline gelme tehlikesini göze almam gerekirdi.

Ayrıca bu bir gece sahnesi değil, sabah sahnesiydi ve kar yağıyordu. Bu durumda eğer hayat filmleri taklit ediyor olsaydı, karşılaşabileceğim en kötü şey, birinin aniden *"White Christmass"ı* ya da ona benzer başka bir şarkıyı söylemeye başlaması olurdu.

Pencerelerin dışında boydan boya, billurlaşmış buzdan ince bir kabuk oluşmuştu. Dışarıda bir şeyin kımıldadığını fark ettim, ama bu bulanık bir beyazlıktan, sınırları belli olmayan bir şekilden, titreyen bir şekilden başka bir şey değildi.

Gözlerimi kısarak burnumu soğuk cama dayadım.

Sol tarafımdaki kapı tokmağının hareketsizleşmişti.

Her soluk alıp verişte camı daha fazla buğulandırmamak için, bir an soluğumu tuttum.

Eşikteki ziyaretçi, birden ileri doğru gelerek beni dikkatle gözlüyormuş gibi cama çarptı.

Vücudum seğirdi, ama arkaya doğru sendelemedim. Merak beni olduğum yere mıhlamıştı.

O, ısrarla öne doğru baskı yaptığı halde, donuk cam hâlâ ziyaretçiyi maskeliyordu. Buzun görüntüyü bulandırmasına rağmen, eğer karşımdaki bir surat olsaydı, en azından göz çukurlarını ve ağıza benzer bir şeyi görmem gerekirdi, ama görmüyordum.

Gördüğüm şeyi anlayamamıştım. Yine kemik izlenimi veriyordu, ama tanıdığım bir hayvanın kemikleri değildi bunlar. Parmaktan daha uzun ve daha genişledi, piyano tuşları gibi sıralanmışlardı, ama düzgün klavyeler halinde değil kıvrıklardı ve başka dalgalı kemik sıralarının arasında kıvrılıyorlardı. Gözlediğim kadarıyla, kar perdesinin arkasında olmalarına rağmen olağanüstü desenleri vardı ve birçok eklemle birbirlerine bağlanmışa benziyorlardı.

Pencereyi en alttan en üst noktaya kadar tümüyle dolduran bu dehşet verici kolaj birden büküldü. Çuha kaplı oyun masasının üzerine atılan bin adet zarın çıkarabileceği yumuşak bir tıkırtıyla, bütün parçalar bir kaleydeskopun içindeki cam kırıkları gibi yerlerini değiştirip öncekinden daha şaşırtıcı yeni bir şekil oluşturdular.

Hem soğuk bir güzelliği hem de ürkütücü bir yanı olan bu çok karmaşık mozayiğin tümünü görebilecek kadar uzaklaştım pencereden.

Bu dizi dizi kemiklere -tabii bunlar bir böceğin kitinle kaplı bacakları değil de kemikse eğer- bağlı eklemlerin, bir tek basit hareket sırasında bile 360 derece dönebildiği açıkça görülüyordu.

Kaleydeskop şekil değiştirdi; keçe üzerine atılan bir zarın sesine benzer bir ses çıkararak ortaya daha önceki kadar tekinsiz güzellikte ve daha da tehditkâr, bir başka karmaşık şekil çıkardı.

Kemikler arasındaki eklemlerin genel olarak çok sayıda hatta belki de sonsuz düzlemde dönebildiğinden neredeyse emin olmuştum, ama bu sadece biyolojik olarak değil, mekanik olarak da imkânsızdı.

Belki de manzara benimle alay etmek için, kendini yeniden yaratarak başka bir şekle dönüştü.

Evet, ben ölüler görürüm; trajik ve budala ölüler, nefret duygularıyla dünyadan ayrılamayan ölüler ve dünyaya aşkla bağlı ölüler. Her biri diğerinden farklı, ama aslında hepsi aynı olan, yerlerinin kutsal düzenin düşey düzleminde olduğu gerçeğini kabul edemeyen, bu yerden hiçbir yöne doğru hareket edemeyen, ne şan ve şerefe ne de sonsuz boşluğa gidemeyenler...

Ve bodaklar görürüm, artık neyin nesiyseler... Onlar hakkında birden fazla teori geliştirdim, ama bir teoriyi bile destekleyen tek bir gerçek yok.

Hepsi bu kadar: hayaletler ve bodaklar. Periler ya da elfler görmem; gulyabaniler veya cinler de görünmez bana. Ne orman ya da su perileri ne de vampirler veya kurt adamlar gördüğümü söyleyebilirim. Çok uzun bir zaman önce, ben beş yaşındayken annem, Noel Baha'nın kötü yürekli bir sapık olduğunu, durmadan onun hakkında konuşmaktan vazgeçmezsem, beni listesine alarak kesinlikle gelip bulacağını ve bir makasla pipimi keseceğini söylemişti. O tarihten sonra Noel geceleri Noel Baha'yı beklemekten vazgeçmiştim.

Ondan sonra Noel asla eskisi gibi olmadı, ama en azından pipim hâlâ duruyor.

Doğaüstü varlıklarla yaşadığım deneyimler ölüler ve bodaklarla sınırlı olduğu halde, cama yapışan şey gerçek olmaktan çok doğaüstü gibi görünüyordu. Ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama *iblis* ve *şeytan* kelimelerinin *melek* kelimesinden daha uygun olduğundan bir hayli emindim.

Kemik mi, ektoplazma mı neyin nesiyse, rahibelerin ve onların sorumluluğundaki çocukların üzerinde asılı duran felaket tehlikesiyle bağlantısı olduğu kesindi. Bunu anlamak için Sherlock Holmes olmaya gerek yoktu.

Her kımıldayışlarında kemiklerin camdaki buzlanmayı biraz sıyırıp aşındırdığı açıkça görülüyordu; çünkü her mozaik deseni bir evvelkinden daha net, kemiklerin ucu daha keskin görünmeye başlamış, eklemlerin ayrıntıları biraz daha fazla belirlenmişti.

Hayaletin ne biçim bir şey olduğunu daha iyi anlayabilmek için, bu doğaüstü kemik yapısının beni ürküten ayrıntılarını inceleyerek cama tekrar iyice yaklaştım.

Doğaüstü hiçbir şey şimdiye kadar bana zarar vermedi. Yaralarım ve kayıplarım hep insanoğlunun elinden oldu, bazıları yassı şapkalar giymişti bazıları da başka türlü giyinmişti.

Kemikten mozaiğin hiçbir yeri titremiyordu, ama bana çok gerginmiş gibi geldi.

Soluğum doğrudan cama vurduğu halde büyük olasılıkla derin soluk alıp vermediğim için camın yüzeyinde buğulanma olmamıştı.

Yine de zihnimde, soluğumun sıcak olmadığı hatta camı buğulandıramayacak kadar buz kestiği ve havayla birlikte soluduğum karanlığı soluğumla dışarı vermediğim ve bunun benim için bile garip olduğu düşüncesi vardı ve bu beni huzursuz ediyordu.

Eldivenlerimi çıkarıp ceketimin cebine soktum ve bir elimi bastırmadan soğuk cama dayadım.

Kemikler tekrar tıkırdadı, yelpaze gibi açıldı, bir deste oyun kâğıdını karıştırır gibi bir hareketle yeni bir şekle girdiler.

Pencerenin dışındaki buzlanma gerçekten de hafiflemişti.

Kemiklerden oluşan bu yeni şekil, esas olarak biliçaltıma hitap eden bir kötülülüğün görüntüsünü ifade ediyor olmalıydı; çünkü artık bana hiç güzel gelmiyordu. Birden ufak, kuyruğunu sallayan bir şey bel kemiğim boyunca kayarak gidiyormuş gibi hissettim. Merakım gittikçe artarak çok da sağlıklı olmayan bir kendini kaptırma haline, bu da daha karanlık bir şeye dönüştü. İpnotizma gibi bir yolla büyülenmiş olabilir miyim, diye meraka kapıldım, ama bu ihtimali düşünmeyi becerebildiğime göre büyülenmiş olamayacağımı fark ettim, ancak büyülenmemişsem bile bir *şey* vardı. Çünkü, ziyaretçiyi aradaki buz ve cam engeli olmadan görmek için, kapının önüne çıkmayı düşünürken bulmuştum kendimi.

Pencerenin, camı küçük bölümlere ayıran tahta çıtalarından parçalanıyormuş gibi bir ses geldi. Tahtayı örten beyaz boya üzerinde saç teli kalınlığında bir çatlak fark ettim. İncecik çatlak

dikey çıta üzerinde çarpık bir yol izleyerek dönüyor ve yatay çıta boyunca devam ediyordu.

Hâlâ pencereye bastırdığım elimin altındaki cam birden çatladı.

Camın çıkardığı o gevrek ses beni dehşete düşürerek büyüyü bozdu. Anında camdan elimi çektim ve üç adım geri kaçtım.

Yere düşen cam parçası yoktu. Çatlayan çerçeve çıtaların arasında kalmıştı.

Kemikten ya da ektoplazmadan oluşan o *şey*, bir kez daha kıvrılıp bükülerek farklı, ama daha az kötücül olmayan bir şekle girdi. Sanki uzuvlarının inatçı pencereye daha fazla yüklenebilmesini sağlayacak yeni bir düzenleme arıyordu.

Bir uğursuz mozaikten diğerine geçtiği halde, yine de zarifti; hızlı ve verimli çalışan bir makine kadar ekonomik hareket ediyordu.

Bu nesnenin makine olmadığım bilmeme rağmen, zihnimde çınlayan *makine* kelimesi önemli ve açıklayıcı geldi bana. Eğer bu dünya şu anda ödüm patlayarak seyrettiğime benzer bir biyolojik yapı üretemediyse -ki üretemedi- insanoğlu bu ustalıktaki bir makineyi planlayıp yaratacak bilgiye sahip değildi.

Fırtınanın doğurduğu o *şey* tekrar kıvrılıp büküldü. Bu en yeni kaleidoskopik kemik mucizesi, her bir kar tanesinin diğerinden farklı olması gibi, bu şeyin gösterilerinde de aynı şeklin bir kez daha sahneye konmasının söz konusu olmadığını düşündürüyordu.

Sadece camın çatlamasını değil, pencerenin sekiz parlak bölmesinin birlikte parçalanmasını bekliyordum, ama aynı zamanda bütün çıtalar parçalanacak ve çerçeve duvardan sökülüp sıva parçalarıyla birlikte yere düşecek ve o *şey* şelale gibi dökülen enkazın ardından okulun içine atlayacaktı.

Keşke yüz galon erimiş katranım ya da şaşı gözlü, öfkeli bir dağ gelinciğim, en azından bir tost makinem olsaydı, diye düşündüm.

Hayalet birden pencereden uzaklaşarak hain kemik gösterisini kesti. Gücünü toplayıp kendini karşısındaki engelin üzerine

fırlatmak için geri çekilmiş olmalı, diye düşündüysem de saldırı olmadı. Fırtınanın bu ürünü yine soluk bulanık bir lekeye, buzlu camın ardında titreyen bir tehlike olasılığına dönüştü.

Bir dakika sonra da bana fırtına geri dönmüş gibi geldi. Pencereyi gölgeleyen hiçbir hareket yoktu ve pencerenin sekiz bölmesi, çalışmayan bir televizyon kanalına ayarlanmış sekiz televizyon ekranı kadar cansızdı.

Cam karelerden biri hâlâ çatlaktı.

Yılların kanıyla lekelenmiş dişlerini göstererek yanma yaklaşan çakalla göz göze geldiğinde, tavşanın nasıl yüreğinin göğsünde attığını; içinde hoplayıp zıplayan canlı bir şey taşımanın nasıl olduğunu, o zaman anladım sanırım.

Fırtınanın içindeki o ağıt sesi artık duyulmuyordu. Sadece rüzgâr öfkeyle pencereye vuruyor, kapıdaki anahtar deliğinden içeriye doğru ıslık çalıyordu.

Doğaüstü varlıklarla karşılaşmaya alışmış biri için bile, böylesine imkânsız bir olayın sonucu bazen eşit miktarda şaşkınlık ve kuşku içerir. Daha fazlasını görmek ve *anlamak* için, sizi böylesi bir deneyimin daha da ötesine gitmekten alıkoyan korkuya eş, dayanılmaz bir istek duyarsınız.

Anahtarı çevirip kapıyı açmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu isteği bastırdım, ayağımı bile kımıldatmadım, elimi bile oynatmadım. Sadece kendimi bir arada tutmaya çalışır gibi, kollarımı bedenime sarıp durdum ve Rahibe Clare Marie gelip kibarca, ayağımdaki kayak ayakkabılarını çıkarmam için ısrar edene kadar, ürpererek uzun uzun soluk alıp verdim.

BÖLÜM 16

Pencereye bakarak gördüklerimi anlamaya çalışmak ve iç çamaşırlarım hâlâ temiz olduğu için kendimi kutlamakla öylesine meşguldüm ki Rahibe Clare Marie'nin kabul salonuna girdiğini fark etmemiştim. Arkamdan gelip etrafımda bir daire çizerek pencereyle arama yörüngesindeki ay gibi bembeyaz ve sessizce girivermişti.

Rahibe giysileri içinde, pembe yüzü, düğme burnu ve hafif dişlek ağzıyla, tavşan olduğunu söyleyerek kostümlü bir partiye katılabilmesi için sadece bir çift uzun tüylü kulağa ihtiyacı vardı.

"Çocuk," dedi, "hayalet görmüş gibisin."

"Evet, Sör."

"İyi misin?"

"Hayır, Sör."

Kendisini telaşa düşüren bir koku almış gibi, burnunu kırıştırarak, "Çocuk?" dedi.

Bana neden *çocuk* diyor, bilmiyorum. Benden başka kimseye böyle seslendiğini duymadım, okuldaki çocuklara bile.

Rahibe Clare Marie tatlı ve nazik bir insan olduğu için, hiç değilse şimdilik tehlikenin geçtiğini düşünerek onu korkutmak istemedim. Ayrıca rahibe olduğu için yanında, tekrar fırtınaya çıkmadan önce edinmem gereken el bombalarından taşımadığından da emindim.

"Sadece kar işte," dedim.

"Kar mı?"

"Rüzgâr, soğuk ve kar. Ben çöl çocuğuyum efendim. Böyle havalara alışık değilim. Dışarısı çok tehlikeli."

Rahibe gülümseyerek, "Tehlikeli olan hava değil," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. "Hava şahane. Dünya güzel, şahane. İnsanlık tehlikeli olabilir ve iyilikten sapabilir. Ama hava bir armağan."

"Harika," dedim.

İkna olmadığımı sezerek sözlerine devam etti: "Tipiler toprağa temiz bir giysi giydirir; şimşek ve yıldırım kutlama müziği yapar; rüzgâr bayat olan her şeyi süpürüp götürür, sel bile her şeyi yeşertir. Soğuk için sıcak vardır; rüzgâr için ise sükûnet. Gece için gündüz vardır ki bu sana hava değilmiş gibi gelir, ama havadır. Havayı kucakla çocuk, o zaman dünyanın *dengesini* anlayacaksın."

Yirmi bir yaşındayım, beni umursamayan bir babayla düşman bir anneye sahip olmanın ne kadar acıklı bir şey olduğunu biliyorum. Kalbimin bir parçası kaybın keskin bıçağı ile oyulup çıkarıldı. Masum insanların hayatını kurtarmak için mücadele ederken, kendimi korumak zorunda kalıp adam öldürdüm ve benim için değerli olan tüm dostlarımı arkamda, Pico Mundo'da bıraktım. Tüm bunlar geçmişin herkesin okuması için yazdığı sayfada görünüyor olmalı. Yine de Rahibe Clare Marie'nin bana çocuk demek için -ve sadece bana- nedeni var sanırım. Bazen bunun, rahibenin benim sahip olmadığım bir kavrama gücüne sahip olduğu anlamına geldiğini umuyorum, ama çoğu zaman onun tatlı olduğu kadar naif olduğundan ve beni hiç tanımadığından kuşkulanıyorum.

"Havayı kucakla, ama yeri ıslatma lütfen."

Bu bana değil de Boo'ya yöneltilmesi gereken bir tembihmiş gibi geldi. Sonra kayak botlarımın üzerindeki kar tabakasının kireçtaşı zemin üzerinde erimekte olduğunu gördüm.

"Ah, özür dilerim, Sör."

Ceketimi çıkarınca rahibe onu portmantoya astı, botlarımı çıkarınca da, alıp askıların altındaki kauçuk paspasın üzerine koydu.

O ayakkabıları alıp giderken, ben de süveterimin alt kısmını başıma çekip havlu gibi kullanarak ıslak saçımı ve yüzümü kuruladım.

Kapının açıldığını; rüzgârın çığlığını duydum.

Panik içinde süveterimi indirdim ve eşikte, tavşandan çok Arktik boğazlarda sefere çıkmış bir teknenin yelkenlerine benzeyen Rahibe Clare Marie'yi gördüm. Botlarımın üzerine yapışan karı silkeleyerek dışarda bırakmak için, enerjik bir hareketle ikisini birbirine vuruyordu.

Rahibenin ötesinde esip gürleyen fırtına ise hiç de kucaklanmak istermiş gibi görünmüyordu. Hayır, bütün fırtınalar arasında bu fırtınanın bunu hiç istemediği kesindi. Onun istediği okulu, manastırı ve onun ardındaki ormanı hatta dünyanın üstünde, dimdik ayakta durma cesaretini gösteren her şeyi üfleyerek uçurup gömmek; ilk ve son kez uygarlığın ve insanlığın işini bitirmekti sanki.

Ben yanına ulaşıp da rüzgârda sesimi duyurana kadar, Rahibe Clare Marie eşikten geri çekilmişti.

Ben kapıyı itip kapatırken, buz gibi fırtınanın içinden ne bir cin ne de bir Anvvay satıcısı çıkagelmişti. Kapıyı kilitleyip tekrar sürgüyü sürdüm.

Rahibe botlarımı lastik paspasın üzerine koyarken, "Bekleyin," dedim, "ben bir paspas alıp gelirim. Sakın kapıyı açmayın. Bir paspas alıp burayı temizleyeceğim."

Sanki bir zamanlar bir paspasla yaşadığım travmatik bir olay yüzünden, paspas kullanmak için cesaretimi toplamaya çalışıyormuşum gibi, sesim titriyordu.

Rahibe sesimin titrediğinin farkında değilmiş gibiydi. Işıl ışıl bir gülümsemeyle, "Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi. "Sen burada konuksun. Kendi işimi sana yaptırırsam, Tanrı'ya mahçup olurum."

Eriyen kardan kalan ufak su birikintisini kast ederek, "Ama ortalığı kirleten benim," dedim.

"Hiçbir yer kirlenmedi, çocuk."

"Bana kirlenmiş gibi geliyor."

"Hava yüzünden! Ve bu benim işim. Ayrıca başrahibe seni görmek istiyor. Manastırı aradı, senin dışarıda görüldüğünü, belki de bu tarafa geldiğini söylediler ve işte buradasın. Başrahibe de ofisinde."

Rahibenin ön kapının yakınındaki bir dolaptan paspas alışını seyrettim.

Dönüp de hâlâ orada olduğumu görünce, "Hadi koş, bak bakalım Başrahibe ne istiyor," dedi.

"Paspasın suyunu sıkmak için kapıyı açmayacaksınız, değil mi Sör?"

"Yo, sıkacak kadar ıslak değil. Hava yüzünden içeri girmiş ufacık bir su birikintisiydi sadece."

"Sırf tipiyi seyretmek için kapıyı açmayacaksınız, değil mi?"

"İnanılmaz bir gün değil mi ama?"

Keyifsizce, "Evet, inanılmaz," dedim.

"None ve tespih dualarından önce işlerimi bitirebilirsem, havaya biraz zaman ayırabilirim."

None öğleden sonra ile akşam arasında, saat dördü yirmi geçe yapılan duaydı, daha altı buçuk saat vardı.

"Güzel, tam *None'den* önceki fırtınayı seyretmek için çok hoş bir zaman. Şimdikinden çok daha hoş olur."

"Bir bardak sıcak çikolata yapıp mutfağın sıcacık bir köşesinde pencerenin yanma otururarak tipinin keyfini çıkarabilirim belki."

"Pencereye çok yakın oturmayın," dedim.

Pembe alm kırıştı. "O nedenmiş çocuk?"

"Cereyan yüzünden; cereyanda oturmak istemeziniz."

içtenlikle beni ikna etmeye çalışarak, "Şöyle güzel bir cereyanın hiç zararı olmaz," dedi. "Bazen soğuk bazen ılık olur, ama hava her zaman hareket halindedir; dolaşım halinde olduğu için solunum açısından sağlıklıdır."

Onu, havanın neden olduğu su birikintisini silerken bırakıp çıktım.

Eğer penceredeki çatlak camdan içeriye korkunç bir şey girerse, paspasın sopasını çomak gibi kullanan Rahibe Clare Marie, büyük olasılıkla canavarı hizaya getirecek hamleleri yapabilir ve gerektiği gibi davranabilirdi.

BÖLÜM 17

Başrahibe'nin odasına giderken, çocukların bir düzine rahibenin gözetiminde oyunlar oynadığı oyun odasının önünden geçtim.

Bazı çocukların hafif zihinsel gerilikle birlikte ileri düzeyde fiziksel yetersizlikleri var. Bunlar monopoly gibi kutu oyunlarıyla kâğıt oyunlarını, bebekler ve oyuncak askerlerle oynamayı severler. Ufak kekleri kremayla süsleyebilir, şekerleme yapmaya yardım edebilir, el işi yapmaya bayılırlar. Onlara hikâye okumanız çok hoşlarına gider, kendileri de okumayı öğrenmek isterler ve öğrenirler de.

Geri kalanların fiziksel yetersizlikleri ya hafiftir ya da çok fazladır, ama zihinsel anlamda birinci gruptakilerden çok daha geridirler. Otuz iki numaralı odada kalan Justine gibi olanlar ise, pek bizimle birlikte değilmiş gibi görünseler de çoğunun en beklenmedik anda ortaya çıkan bir içsel yaşamı vardır.

Bu iki grubun ortasındakiler Justin kadar hayattan kopuk olmasa da okumayı öğrenmek isteyenler kadar da hayatın içinde olmayan çamurla oynamayı, kendilerine takı yapmak için boncuk dizmeyi, tüylü oyuncak hayvanlarla oynamayı ve ufak tefek işlerde rahibelere yardım etmeyi severler. Hikâye dinlemeye de bayılırlar; hikâyeler basit olabilir, ama hikâyelerin büyüsünü çok güçlü hissederler.

Sınırları ne olursa olsun hepsi şefkat görmeyi ister. Her dokunuş, her kucaklama, yanaktan alman her öpücükle; onlara

değer verdiğinizi, saygı duyduğunuzu, inandığınızı gösteren her hareketinizle, ışıldarlar.

Günün daha ileri saatlerinde, çocuklar iki rehabilitasyon odasında, güç kazanmak ve çevik olmak için fiziksel tedavi görecekler. İletişim kurma çabası içinde olanlara konuşma terapisi uygulanacak. Bazıları için rehabilitasyon tam anlamıyla hayat bilgisidir; bu eğitim sırasında kendi başlarına giyinmeyi, saati söylemeyi, para bozdurmayı ve küçük harçlıklarını idare etmeyi öğrenirler.

Özel vakalar on sekizinde veya daha büyük bir yaşta, St. Bart's'tan köpekler veya bakıcılarla birlikte ayrılır, mezun edilir ve bağımsız yaşayabilmeleri için onlara destek olunur. Ancak bu çocukların pek çoğunun sakatlığı ileri düzeyde olduğu için, dünya onları hiçbir zaman memnuniyetle karşılamayacaktır ve burası ömürlerinin sonuna kadar onların yuvasıdır.

Burada kalan yetişkinlerin sayısı sandığınızdan daha azdır. Bu çocukların çoğu daha annelerinin karnındayken, geri kalanlar ise üç yaşına bile gelmeden, şiddete ve korkunç darbelere maruz kalmıştır. Çok kırılgandırlar; onlar için yirmi beş yıl uzun bir ömürdür.

Genellikle genç yaşta öldüklerine göre, çeşitli rehabilitasyon yöntemleriyle mücadele etmelerini seyretmenin çok acı verici olduğunu düşünebilirsiniz. Ancak burada acı veren bir durum yok. Bir maraton koşusunu kazanmak sizi ne kadar heyecanlandırırsa, kazandıkları küçük zaferler de onları o kadar heyecanlandırır. Onlar safiyeti bozulmamış sevinç anlarını bilirler, şaşırmayı bilirler ve umutları vardır. Onların ruhları zincirlenmeyecektir. Aralarında geçirdiğim aylar boyunca, bir tek çocuğun bile şikâyet ettiğini duymadım.

Tıp bilimi geliştikçe, St. Bart's gibi kurumlardaki şiddetli beyin felci, toksoplazma ve kromozom anormallikleri yüzünden sakatlanmış çocuk sayısı azalıyor. Şu günlerde onların yataklarında, dokuz ay boyunca kokain, ekstazi ya da halusinasyon yaratan maddeleri bırakmamayı tercih ederek şeytanla kumar oynayan annelerin çocukları yatıyor. Burada kalan diğer çocuklar ise, sarhoş babaları ya da annelerinin erkek arkadaşlarından

yedikleri dayak yüzünden kafatasları çatlamış, beyinleri zarar görmüş olanlar.

O kadar çok yeni hapishane hücresine ve karanlık zindana ihtiyaç var ki cehennemde şu günlerde inşaat patlaması yaşanıyor olmalı.

Bazıları beni yargılayıcı olmakla suçlayacaktır. Teşekkür ederim ve bununla gurur duyuyorum. Bir çocuğun hayatını mahvettiyseniz size hiç acımam.

Bu çocukların doğum sırasında öldürülmesi fikrini savunan doktorlar ya da enfeksiyonları tedavi etmeyip basit hastalıkların felakete dönüşmesine izin vererek onları daha sonra ölüme terk edecek olanlar var.

Biraz daha hücre ve biraz daha zindan...

Belki de çocukları suistimal edenlere hiç acımadığım için -ve diğer arızalarım yüzünden- öteki tarafta Stormy'yi göremeyeceğim, belki de bu karşısında durduğum ateşin arındırıcı değil de yakıp yok edici olduğu anlamına geliyor. Eğer sonum kablolu televizyonun eksikliğinin dert bile sayılmadığı kesin bir karanlıksa ve eğer siz bir çocuğu dövmüşseniz, en azından sizi arayıp bulmak en büyük zevkim olacak. Size ne yapacağımı çok iyi biliyorum ve bunu yapmak için sonsuza kadar vaktim olacak.

Önümüzdeki saatlerde cehennemin bizimle buluşmaya gelebileceği, o karlı sabah saatlerinde, çocuklar oyun odasında güldüler, konuştular ve kendilerini hayallere bıraktılar.

Köşedeki piyanoda Walter adında, on yaşında bir çocuk oturuyordu. O bir uyuşturucu ve alkol bebeğiydi ve Tanrı bilir başka nelerden etkilenmiş bir bebekti. Konuşamıyor ve pek ender göz teması kurabiliyordu. Kendi başına giyinmeyi öğrenememişti, ama bir melodiyi bir tek kez duyduğunda, notaları kusursuz basarak tutku ve nüansa çalabiliyordu.

Müziğin içinde kaybolmuş, yumuşacık, çok güzel çalıyordu. Mozart'tı sanırım. Bu konuda emin olamayacak kadar cahilim.

Walter müzik yapıp, çocuklar gülüp oynarken, bodaklar odadan içeriye süzüldü. Dün akşam üç taneyken şimdi yedi olmuşlardı.

BÖLÜM 18

Başrahibe Angela, kadınlar manastırıyla okulu revirin bitişiğindeki küçük bir ofisten yönetir. Masası, iki ziyaretçi iskemlesi ve dosya dolapları basittir, ama insanı adeta içeri davet eder.

Masanın arkasındaki duvarda bir haç asılıdır, öteki duvarlarda ise üç poster vardır: George Washington; To *Kill a Mockingbird'ün* yazarı Harper Lee ve *'A Good Man Is Hard to Find'* ve birçok başka öykünün yazarı Flannery O'Connor.

Başrahibe bu insanlara birçok nedenle, ama özellikle paylaştıkları bir nitelik yüzünden hayrandır. O niteliğin ne olduğunu söylemez. Bu bilmece üzerinde düşünüp taşınıp kendi cevabına ulaşmanı ister.

Ofisinin kapısında durup, "Ayaklarım için özür dilerim, efendim," dedim.

İncelediği dosyadan başını kaldırıp, "Eğer kokuyorlarsa, geldiğini fark edeceğim kadar yoğun bir koku değil," dedi.

"Hayır, efendim. Ayağımda çorapla geldiğim için özür dilerim. Rahibe Clare Marie botlarımı aldı da..."

"Geri vereceğinden eminim Oddie. Rahibe Clare Marie'nin ayakkabı çalması gibi bir sorunumuz yok. İçeri gel ve otur."

Masanın önündeki iskemlelerden birine oturdum ve posterleri kastederek, "Hepsi Güneyli," dedim. *

* Türkçeye *Bülbülü Öldürmek* adıyla çevrilmiştir, (çev.)

"Güneylilerin pek çok güzel niteliği vardır, çekici ve naziktirler, trajik olaylara duyarlıdırlar, ama bu özel kişilerin bana ilham verme nedeni güneyli olmaları değil."

"Ünlü olmaları," dedim.

"Şimdi bilerek kalın kafalı biriymişsin gibi davranıyorsun," dedi.

"Hayır, efendim bilerek değil," diye karşılık verdim.

"Eğer bu üç kişide hayranlığımı çeken şey ün olsaydı, Al Capone, Bart Simpson ve Tupac Shakur'un posterlerini de asabilirdim."

"Bu çok ilginç olurdu," dedim.

Öne doğru eğilip sesini alçaltarak, "Sevgili Timothy Birader'e ne oldu?" diye sordu.

"İyi şeyler olmadı. Emin olduğum tek şey bu. İyi şeyler olmadı."

"Bir şeyden, alelacele Reno'ya kumar oynamaya gitmediğinden, emin olabiliriz. Ortadan kaybolması geçen akşam konuştuğumuz şeyle ilgili olmalı. Bodakların tanık olmak için geldikleri olayla..."

"Evet, efendim, o her ne ise... Yedi tanesini oyun odasında gördüm."

"Yedi mi?" Rahibenin yumuşak büyükanne görünüşlü yüzünün ifadesi çelik gibi bir kararlılıkla sertleşti. "Kriz yakın mı?"

"Yedi taneyle değil. Otuzunu kırkmı bir arada gördüğümde olaya yaklaştığımızı bileceğim. Hâlâ vakit var ama saat çalışıyor."

"Dün akşamki görüşmemizi Başkeşiş Bernard'a anlattım. Şimdi Timothy Birader ortadan kaybolunca, çocukları buradan götürsek mi acaba, diye düşünüyoruz."

"Götürmek mi? Nereye götüreceksiniz?"

"Onları şehre götürebilirdik."

"Bu havada on mil uzağa mı gideceksiniz?"

"Garajda, içinde tekerlekli sandalye asansörü olan, kocadan iki cip var. Zemini iyi kavramalarını sağlamak için, hem aşırı büyüklükte tekerlekler takılmış hem de tekerleklerin üzerine

zincir geçirilmiş. Her birinin önüne de bir saban takılmış. Kendi yolumuzu açabiliriz yani."

Çocukları buradan götürmek iyi bir fikir değildi, ama rahibeleri kar fırtınası içinde, dev gibi kamyonlarda, önlerindeki karı küreyerek yol alırken görmeyi isterdim doğrusu.

"Her bir kamyonetin içinde sekiz-on çocuğu taşıyabilirdik," diye devam etti. "Rahibelerin yarısıyla çocukların hepsini taşımak için dört kez gidip gelmemiz gerekirdi, ama şimdi başlarsak, karanlık bastırmadan evvel, birkaç saat içinde bitiririz."

Rahibe Angela eylem insanıdır. Hem fiziksel hem de entelektüel olarak hareket halinde olmayı sever, daima tasarlayıp yürürlüğe koyduğu projeler, tamamladığı işler vardır.

Onun bu 'her şeyi yapabilen' ruh hali çok sevimlidir. O anda da George S. Patton'ın, kendisini büyük bir general yapan genlerini aldığı, saçmalıklara taviz vermeyen büyükannesine benziyordu.

Düşünüp taşınıp zaman harcayarak ortaya koyduğu planının keyfini kaçırdığıma üzülerek, "Sör, felaketin okulda ortaya çıkacağından emin değiliz ki..." dedim.

Hayretle yüzüme baktı. "Ama başladı bile," dedi. "Timothy Birader... Tanrı ruhuna huzur versin."

"Biz Tim Birader ile başladığını *düşünüyoruz,* ama elimizde ceset yok."

Ceset kelimesini duyunca irkildi.

"Yani ortada yok," diye düzelttim. "Bu yüzden de hiçbir şeyden emin olamayız. Tek bildiğimiz, çocukların bodakları çektiği."

"Ve çocuklar burada."

"Ama ya çocukları şehirdeki bir hastaneye, okula veya kiliseye -ya da hepsine bölüştürerek- yerleştirdikten sonra, felaket St. Bart's'da değil de orada ortaya çıkacağı için, bodaklar çıkagelirse?"

Rahibe Angela da muhtemelen Patton'ın büyükannesi kadar iyi bir analizci ve taktikçiydi. "O zaman karanlığın güçlerini engellediğimizi sanırken, onlara hizmet etmiş oluruz," dedi.

"Evet efendim, mümkündür."

Beni öylesine dikkatli bir bakışla süzdü ki Cezayir menekşesi gözlerinin, iki kulağımın arasında bir dosya dolabı varmış gibi, beynimin içindeki her şeyi talan ettiğinden hiç kuşkum kalmadı.

"Senin için çok üzgünüm, Oddie," diye mırıldandı.

Omuz silktim.

"İlkesel olarak harekete geçmeni gerektirecek bilgin var, ama bu ne yapacağını kesin olarak bilmene yetmiyor."

"Paçam sıkışınca durum aydınlanıyor."

"Ama sondan bir önceki dakikada, ancak o zaman değil mi?

"Evet efendim, ancak o zaman."

"O an geldiğinde, yani paçan sıkıştığında... hep kaosa dalmak gibi oluyor."

"Ee, her ne olursa olsun asla hatırlanmaya değer değil."

Sağ eli göğsündeki haça dokundu, bakışları duvarlardaki posterlerin üzerinde dolaştı.

Küçük sessizlikten sonra, "Ben çocuklarla birlikte olmak, koridorları ve odaları dolaşmak, gelen tehlikeye dair daha fazla bir şey hissedebilir miyim diye bakmak için buradayım. Sizin için bir sakıncası yoksa eğer," dedim.

"Hiçbir sakıncası yok tabii ki."

İskemleden kalktım. "Rahibe Angela, sizden bir şey yapmanızı rica edeceğim. Ancak nedenini sormamanızı yeğlerim."

"Nedir o?"

"Bütün kapılardaki sürgülerin sürülmesini, pencerelerin kilitlenmesini sağlayın ve rahibelere dışarıya çıkmamaları konusunda talimat verin."

Ona fırtınada gördüğüm yaratıktan söz etmemeyi yeğlemiştim. Öncelikle, o gün ofisinde ayakta dururken, henüz o hayaleti tarif edecek kelimeleri bulamamıştım. Ayrıca sinirler çok yıprandığında net düşünmenin zorlaştığını düşünerek onun sürekli alarm halinde olmaksızın tehlikeye karşı tetikte olmasına ihtiyacım vardı.

En önemlisi, onun sadece altıncı hisse sahip bir tava aşçısı değil, altıncı hisse sahip *zır deli* bir tava aşçısı da olabilecek bi-

riyle ittifak yapmakta olduğu kaygısına kapılmasını da istemiyordum.

"Pekâlâ," dedi. "Her yeri sımsıkı kilitleyeceğiz; zaten bu fırtınada dışarı çıkmak için bir neden de yok."

"Başkeşiş Bernard'ı arayıp ondan da aynı şeyi yapmasını rica eder misiniz lütfen? Önümüzdeki saatlerde biraderlerin, geriye kalan kutsal görevlerini yerine getirmek üzere kiliseye giderken, büyük avludan geçmemeleri gerekiyor. Onlara manastırla kilise arasındaki iç kapıyı kullanmalarını söyleyin."

Böyle ciddi durumlarda, Başrahibe Angela'nın sorgulamalarında kullandığı en etkin araç elinden alınmış olurdu: İnsanı yıldıran bir sessizlik içinde sabırla sürdürdüğü o tatlı gülümsemesi.

Fırtına dikkatini çekmişti. Kül kadar uğursuz kar bulutları yüzünden, pencere boydan boya sise bürünmüştü.

Rahibe tekrar bana döndü. "Orada kimler var Oddie?" dedi.

"Henüz bilmiyorum," diye karşılık verdim. Gördüğüm şeye bir ad veremediğim için, cevabım bir yere kadar doğruydu. "Ama bize zarar vermek niyetindeler."

BÖLÜM 19

Boynumda hayali bir köpek tasması varmış gibi, sezgilerimin dolambaçlı bir rota izleyerek beni zemin kattaki odalarla koridorların bir yanından öbür yanma götürmesine ve içimi hiç de şenlendirmeyen Noel süslemeleriyle bezenmiş ikinci kata çıkarmasına izin verdim.

32 numaralı odanın açık kapısının önünde durduğumda, kendimi kandırdığımdan kuşkuya düştüm. Kendimi hiç de sezgilerime bırakmamıştım; beni buraya getiren, önceki gece yaşadığım bilinçaltımdaki deneyimi tekrarlama isteğiydi. Stormy'nin, sessiz Justine ve uykudaki Annamarie aracılığıyla benimle konuşur gibi olduğu anları yeniden yaşamak istemiştim.

O sırada, onunla temasa geçmeyi ne kadar çok istesem de bunu yapmayı reddetmiştim. Doğrusu buydu.

Stormy benim geçmişim, ancak bu dünyadaki hayatım sona erdikten sonra, zaman bitip sonsuzluk başladığında, geleceğim olacak. Şimdi benden istenen sabır ve sebat. Geriye dönmenin tek yolu ileri gitmek.

Kendime, geri dönüp ikinci katın daha ilerisine gitmem gerektiğini söyledim. Ama bunu yapmak yerine kapının eşiğini aşıp içeri girdim ve odanın ortasında durdum.

Sekiz yaşındayken babası tarafından suda boğularak ölüme terk edilen ama sekiz yıl sonra hâlâ sağ olan ve etrafına adeta

ışınlar saçan güzel kız, gözleri kapalı, kabarık yastıklara yaslanmış olarak yatakta yatıyordu.

Elleri kucağındaydı, her iki elinin avuçları da sanki bir hediye almayı bekliyormuş gibi, yukarı çevrilmişti.

Odadaki tek pencereden gelen rüzgârın sesi boğuk, ama değişkendi; monoton bir sesle şarkı söylüyor, gürültüye dönüşüyor, tıslıyordu.

Annamarie ile tekerlekli iskemlesi yoktu. Onu çocukların gürültüsü arasında, kendi başına giyinemeyen Walter'm, piyanoda klasik müzik çaldığı oyun odasında görmüştüm.

Hava sıkıcıydı; atmosfer, çakan ilk şimşekle düşen ilk yıldırım arasında, yağmurun millerce yukarıda oluştuğu, ama henüz toprağa düşmediği; altlarındaki havaya her yeri sırılsıklam edeceklerine dair son bir uyarı gibi baskı yapan ilk iri damlaların ardından milyonlarcasınm boşaldığı zamanki gibiydi.

Başımı döndüren bir beklenti içinde öylece durdum.

Pencerenin dışında karın çılgın gibi günü kovaladığı, rüzgârın sabahı kamçıladığı anlarda sesler hafiflemeye ve odaya yavaş yavaş bir sessizlik çökmeye başlamıştı.

Justine gözlerini açtı. Genellikle bu dünyadaki her şeyin ötesine bakarmış gibi göründüğü halde, şimdi bakışları bakışlarımı bulmuştu.

O tanıdık güzel kokuyu fark ettim. Şeftali.

Pico Mundo'da aşçı olarak çalıştığım, dünyanın şimdiki gibi kapkaranlık olmadığı eski günlerde, saçımı Stormy'nin verdiği, şeftali kokulu şampuanla yıkardım. Bu koku, tava ve ızgaranın başında saatlerce çalıştığımda saçlarıma sinen beykın, hamburger ve kızarmış soğan kokularını etkin bir şekilde gidererek o kokuların yerini alırdı.

Başta şeftali kokusuna kuşkuyla yaklaşmıştım. Beykın-hamburger-kızarmış soğan kokusunun çekici olduğunu, insanın ağzını sulandırdığını ve bazı insanların kızarmış yiyecek kokusuna neredeyse erotik tepkiler verdiğini ileri sürmüştüm.

Stormy, "Bak tava çocuğu," demişti, "sen öyle Ronald McDonald' gibi hoş tavırlarla insanı tavlayacak biri değilsin, ama sandviç kokmadan yenecek kadar da şirinsin."

Kanı kırmızı akan bütün delikanlıların yapacağı gibi, ondan sonra her gün şeftali kokulu şampuanı kullanmaya başladım.

Şu anda 32 numaralı odadan yükselen güzel koku şeftali kokusu değildi; daha kesin söylemek gerekirse, St. Bart's'a getirmediğim o özel şeftali kokulu şampuanın kokuşuydu.

Yaptığım yanlıştı. Bundan hemen vazgeçmem gerektiğini biliyordum. Şeftalili şampuanın kokusu beni yerimden kımıldayamayacak hale getirmişti.

Geçmiş, bedeli ödenerek geri alınamazdı. Olanlarla olabilenler birleşerek, bizi 'olan'a getirmişti.

Kederi bilmek için, zamanın nehri içinde olmalıyız, çünkü keder şimdiki zamanda gelişir ve gelecekte de son ana kadar bizimle birlikte olacağına söz verir. Onun yükünü yenen de yine sadece zamandır. Zamandan önce ve sonra keder yoktur, ihtiyaç duymamız gereken tek tesellidir bu.

Yine de boş umut olduğunu bile bile, büyük bir umutla orada durdum.

Stormy ölüydü ve bu dünyaya ait değildi; uzun süre oksijensiz kaldığı için, Justin'in beyninde derin hasar vardı ve konuşamıyordu. Yine de kendi adına değil, ama mezarın bu tarafında sesi olmayan başka biri adına iletişim kurmaya çalışıyordu.

Justine'den kelimeler değil, beynindeki hasarı yansıtan kalın, düğüm düğüm sesler çıkıyordu. Bunlar insana suyun altında boğulmakta olan ve umutsuzca nefes almaya çalışan birini düşündüren, boğuk ve dayanılmaz acıklı seslerdi.

Ağzımdan acı dolu bir "Hayır," çıktı ve kız anında konuşmaya çalışmaktan vazgeçti.

Justine'in genellikle ifadesiz olan yüz hatları bu kez çok gergindi ve hayal kırıklığına uğradığını gösteriyordu. Bakışları benden uzaklaştı, sola, sağa, sonra da pencereye döndü.

Ronald McDonald, McDonalds'ın çocukları eğlendiren palyaçosudur, (çev.)

Justine kısmi felçliydi, ama sol yanı sağ yanından daha fazla etkilenmiş de olsa hiçbir yerini normal hareket ettiremiyordu. Belli bir çabayla, biraz olsun kullanabildiği kolunu yataktan kaldırdı. Narin kolu önce, daha fazla yaklaşmam için yalvarıyormuş gibi bana doğru uzandı, sonra pencereyi işaret etti.

Sadece kasvetli ve önüne perde çekilmiş gibi görünen gün ışığını ve yağan karı gördüm.

Justine gözlerini gözlerime dikmişti. Hiçbir zaman bir şeye şimdiki kadar dikkatle odaklandığını görmemiştim. Her zamanki gibi bu yarı şeffaf mavi derinliklerde, önceki gece burada Annamarie'nin *Bana da bağlan,* dediğini duyduğum zaman da hiç görmediğim bir istek vardı.

Israrlı bakışları benden pencereye çevrildi, bana döndü, bir kez daha hâlâ işaret ettiği pencereye kaydı. Kontrol etmeye çalıştığı eli titriyordu.

32 numaralı odanın içine doğru yürüdüm.

Tek pencereden görünen aşağıdaki avluda -eskiden bina manastırken rahiplerin her gün toplandığı yer- kimse yoktu. Baktığım yerden görebildiğim kadarıyla, sıra sıra sütunlar arasında gizlenen birileri de yoktu.

Avlunun karşısında, taş cephesini kardan duvakların yumuşattığı manastırın bir başka kanadı yükseliyordu. Çocukların çoğu bu saatte aşağıda olduğu halde, fırtınanın beyaz kasveti içinde ikinci kattaki bazı pencereler lamba ışığıyla belli belirsiz parlıyordu.

Benim önünde durduğum pencerenin tam karşısındaki pencerede dikkatimi çeken ışık diğerlerinden daha parlaktı. Bakmaya devam ettikçe de o ışık, sanki acı çeken birinin yaktığı bir işaret lambasıymış gibi, beni daha fazla çekmeye başlamıştı.

Pencerede bir şekil, arkadan aydınlatılan, bodak olmadığı halde onlar gibi yüz hatları olmayan bir siluet belirdi.

Justine kolunu indirdi.

Bakışları hâlâ talepkârdı.

Pencereden ona doğru dönüp, "Tamam," diye fısıldadım, "tamam." Ama başka bir şey söylemedim.

Devam etmeye cesaret edemedim, çünkü dilimin ucunda telaffuz etmeyi özlediğim bir ad vardı.

Kız gözlerini kapadı. Dudakları aralandı ve tüm gücünü yitirmiş gibi soluk alıp vermeye başladı, uykuya dalmıştı.

Açık kapıya gittim, ama dışarı çıkmadım.

O garip sessizlik yavaş yavaş kalktı ve pencereden tekrar rüzgârın soluğu duyuldu; vahşi bir dille küfrederek homurdanıyor gibiydi.

Ne olduğunu doğru düzgün anlamış olsaydım, bodakların toplanmasının nedenini keşfetmek için yaptığım araştırmaya yön vermiş olurdum. Dehşet saati belki de çok yakın değildi, ama yine de yaklaşıyordu ve görev beni başka bir yere çağırıyordu.

Ancak ben, şeftali aromalı şampuanın kokusu hafifleyip eser miktarda kalana, pençesine düştüğüm bazı anılar beni serbest bırakana kadar, 32 numaralı odada kaldım.

BÖLÜM 20

Avlunun öteki yanındaki 14 numaralı oda, kuzey koridorundaki 32 numaralı odanın tam karşısına düşüyordu. Kapıya tek isim taşıyan bir plaka takılmıştı: JACOB.

Koltuğun yanındaki yer lambası, komodinin üzerindeki gece lambası ve tavandaki floresan ışığının yerini ancak doldurduğu gün ışığı, o kadar kasvetliydi ki pencerenin pervazından daha ileri gidemiyordu.

14 numaralı odada sadece tek kişilik bir yatak olduğu için boş alana, bir tarafında Jacob'ın oturduğu altmış santime altmış, meşe ağacından bir masa sığmıştı.

Onu birkaç kez görmüştüm, ama tanımıyordum. "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Evet ya da hayır demedi. Sessizliğinin davet anlamına geldiğine karar verip masada karşısına oturdum.

Jacob okulda kalan birkaç yetişkinden biridir. Yirmili yaşlarının ortasındadır.

Hangi rahatsızlıkla doğduğunu bilmiyorum, ama açıkça görüldüğü üzere bir kromozom anomalisi olmalı.

Bir elli santimlik boyu, bedenine göre biraz küçük başı, eğik aim, normalden biraz aşağıdaki kulakları, yumuşak ama kaba yüz hatlarıyla Down sendromunun bazı özelliklerine sahipti.

Ancak Down sendromunun tipik göstergesi olduğu halde, burun kemeri yassı değildi ve gözlerinde Down sendromlu insanlara Asyalı görünümü veren içe dönük kıvrımlar yoktu.

Ayrıca neredeyse dünyadaki bütün Dovvnlılarda görülen çabucak gülümseme yeteneğine, neşeli ve nazik mizaca sahip gibi de görünmüyordu. Bana bakmamıştı ve yüzünde ters bir ifade vardı.

Başı hiçbir Dovvnlı da görülmeyecek kadar şekilsizdi. Kemik yoğunluğu başının sol tarafında sağdakinden daha fazlaydı. Yüz hatları simetrik değildi, ama hemen algılanmayacak bir biçimde dengesizdi; bir gözü diğerinden hafifçe aşağıdaydı, çenesinin sol yanı sağından daha belirgindi, sol şakağı dışbükey, sağ şakağı ise normalden fazla içbükeydi.

Geniş omuzlu, kalın enseli ve tıknazdı. Kamburunu çıkararak masaya doğru eğilmiş önündeki işe dalmıştı. Normal bir dilden daha kalın görünen, ama genellikle dışarda olmayan dilini o anda hafifçe dişlerinin arasına kıstırmıştı.

Masanın üzerinde iki geniş resim bloknotu vardı. Biri sağ tarafında kapalı duruyordu. İkincisi eğik duran bir tahtaya dayanmıştı.

Jacob ikinci bloknota bir resim çiziyordu. Açık bir kutuya düzenli bir şekilde, farklı kalınlıkta ve farklı yumuşaklıkta kurşun kalemler sıralanmıştı.

Jacob'm üzerinde çalışmakta olduğu resim, çarpıcı güzellikte bir kadının neredeyse tamamlanmış olan portresiydi. Üç çeyrek profilden görünen kadın, ressamın sol omzunun ötesine bakıyordu. Kaçınılmaz olarak Nötre Dame'ın kamburu Quasimodo'yu, onun trajik umudunu, karşılıksız aşkını düşündüm.

"Çok yeteneklisin," dedim ki doğruydu.

Cevap vermedi.

Elleri kısa ve genişti, ama kısa ve kalın parmakları kalemi ustalıkla ve üstün bir hassasiyetle kullanıyordu.

"Benim adım Odd Thomas."

Dilini ağzına çekip bir yanağının içine soktu ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Manastırdaki konukevinde kalıyorum."

Odada etrafıma bakınca, duvarları bu kadının bir düzine Çerçevelenmiş portresinin süslediğini gördüm. Bir resimde gü-

lümsüyor, bir diğerinde gülüyordu ve çoğunda dalgın ve ulaşılmaz görünüyordu.

Yüzün önden çizildiği zor görünen bir resimde, kadının gözleri pırıl pırıldı, yanakları mücevher gibi gözyaşlarıyla bezenmişti. Yüz hatları melodramik bir ifadeyle çarpılmamıştı; acısının çok büyük olduğunu ama aynı zamanda bunun derinliğini saklamakta bir hayli başarılı olduğunu fark ediyordunuz.

Böylesine karmaşık bir duygusal durum, resimde o denli incelikle yansıtılmıştı ki bana Jacob'ın yeteneğini övmekte yetersiz kaldığımı düşündürüyordu. Kadının duygularına dokunabiliyordunuz.

Ressamın bu portre üzerinde çalışırken hissettikleri de apaçıktı ve her nasılsa resme sinmişti. Jacob bu resmi çizerken işkence yaşamıştı.

"Bu kim?" diye sordum.

"Karanlık basınca yüzerek gider misin?" Hafif konuşma engeli vardı. Anlaşıldığına göre kaim dilinin ortasında, olması gereken yarık yoktu.

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim, Jacob."

Bana bakmaya utanarak resme devam etti ve kısa bir sessizlikten sonra, "Bazı günler okyanusu görmüştüm, ama o gün değil," dedi.

"Hangi gün, Jacob?"

"Gittikleri ve çanın çaldığı gün."

Konuşmasında bir ritm olduğunu ve bu ritmin bir anlam taşıdığını anlamıştım ama tempoyu yakalayamamıştım.

Kalem kutusundan yeni bir kalem aldı.

"Jacob'un çanın çaldığı yere yüzmesi gerek."

Bir an durup bitmemiş portreye bakarken, trajik yüz hatları sevgiyle dolu bakışlarıyla güzelleşti.

"Çanın nerede çaldığını hiç görmedim ve de onun gittiği okyanusu da görmedim; o zaman çanın çaldığı yer artık yeni bir yere gitti."

Yüzünü keder kapladıysa da sevgi ifadesi tümüyle kaybolmamıştı.

Bir süre endişeyle alt dudağını kemirdi.

Yeni bir kalemle çalışmaya başlarken "Ve karanlık karanlıkla gelecek," dedi.

"Ne demek istiyorsun, Jacob? Karanlık karanlıkla gelecek ne demek?"

Karın vurduğu pencereye baktı. "Bir daha hiç ışık olmayınca karanlık da gelecek. Belki. Belki karanlık da gelecek."

"Ne zaman bir daha karanlık olmayınca... bu gece mi demek istiyorsun?"

Jacob başını salladı. "Belki bu gece."

"Peki, ya geceyle birlikte gelecek öteki karanlık... Ölüm mü demek istiyorsun Jacob?"

Dilini tekrar dişlerinin arasında soktu. Kalemi doğru şekilde tutmak için parmaklarının arasında yuvarladıktan sonra, tekrar portre üzerinde çalışmaya başladı.

Ölüm kelimesini kullanırken aşırı açıksözlü mü davranıyor diye merak ettim. Muhtemelen kendisini dolaylı olarak ifade etmesinin nedeni zihninin çalışma şekli değildi, ama bazı konular hakkında çok direkt konuşmak onu rahatsız ediyordu.

Bir süre sonra, "O benim ölmemi istiyor," dedi.

BÖLÜM 21

Kurşun kalemle kadının gözlerine sevgiyi çizdi.

Tavada ve ızgarada yarattığım sihir dışında hiçbir yeteneğim olmadığı için, Jacob hafızasındaki kadını yaratırken; kendisi için kayıp olduğu anlaşılan, zihninde sadece sanatının inceliğiyle dokunabildiği şeyleri kâğıt üzerinde gerçeğe dönüştürürken, onu saygıyla seyrettim.

Konuşmaya devam etmesi için ona yeterince zaman tanıdım, ama ağzından başka bir söz çıkmayınca, "Kim senin ölmeni istiyor, Jacob?" diye sordum.

"Neverwas."

"Anlamam için yardım et."

"Nevervvas bir defa geldi görmeye ve Jacob siyahla doluydu ve Nevervvas, *'Bırak ölsün,'* dedi."

"Buraya, bu odaya mı geldi?"

Jacob başını itiraz eder gibi salladı. "Uzun zaman önce Nevervvas geldi, okyanustan, çandan ve yüzüp gitmeden önce."

"Neden ona Nevervvas diyorsun?"

"Adı öyle."

"Başka bir adı olmalı."

"Hayır. O Nevervvas ve bizim umurumuzda değil."

"Daha önce hiç Nevervvas adında birini duymadım."

Jacob, "Daha önce Odd Thomas adında birini duymadım," diye karşılık verdi.

"Tamam. Haklısın."

Jacob eline bir bıçak alıp kaleminin ucunu sivriltti.

Onu seyrederken, keşke ben de şu kör beynimi daha keskin bir hale getirebilsem diye düşündüm. Eğer konuşmasındaki basit mecazları anlayabilseydim, konuşmasının şifresini çözebilirdim.

'Karanlık karanlıkla gelecek,' derken ölümün bu akşam ya da yakında bir akşam geleceğini kastettiğini anlayarak bir gelişme kaydetmiştim, ama yeterli değildi.

Gerçi resim yeteneği onu bilgin yapıyordu ama bu sadece özel yeteneğinin sonucuydu yoksa Jacob medyum değildi. Ölümün yaklaştığını söylerken yaptığı uyarı bir önsezi değildi.

Bir şey görmüş, bir şey duymuştu; benim görmediğim, duymadığım, bilmediğim *bir şey* biliyordu. Ölümün göründüğüne inanması, doğaüstü bir sezgiye değil, somut bir kanıta dayanıyordu.

Kalemin ucunu açtıktan ve bıçağı masaya koyduktan sonra, kurşun ucu iyice sivriltmek için eline bir zımpara kâğıdı aldı.

Jacob denen bilmece üzerinde derin düşüncelere dalarak gittikçe daha hızlı ve daha yoğun yağan karı izledim. Kar taneleri o kadar büyüktü ki insana dışarda olsa soluk almak isterken ciğerleri karla dolup boğulurmuş gibi geliyordu.

"Jacob ahmak, ama aptal değil," dedi.

Dikkatimi pencereden ona çevirdiğimde, ilk kez bana baktığını gördüm.

"Bu başka bir Jacob olmalı," dedim. "Ben burada ahmak birini görmüyorum."

Hemen gözlerini kaleme çevirdi ve zımpara kâğıdı bloğunu bir yana bıraktı. Şarkı söyler gibi farklı bir ses tonuyla, "Kamyonun çarptığı kaz kadar ahmak," dedi.

"Ahmaklar Michelangelo gibi resim yapmaz."

"Pulluğun yere yapıştırdığı öküz kadar ahmak."

"Duyduğun bazı şeyleri tekrarlıyorsun, değil mi?"

"Kıçı kalkmış köpek kadar ahmak."

"Yeter," dedim. "Tamam mı? Yeter."

"Daha bir dolu var."

"Duymak istemiyorum. Bunları duymak canımı yakıyor."

"Canını mı yakıyor, neden?"

"Çünkü seni sevdim Jake? Senin özel biri olduğunu düşünüyorum."

Sesini çıkarmadı. Elleri titredi ve kalem masaya çarptı. Gözlerinde yürek burkan, saldırıya ve her türlü eleştiriye açık bir ifade vardı. Mahçup bir tavırla gözlerini kaçırdı.

"Bunları kim söyledi sana?" diye sordum.

"Çocuklar işte."

"Saint Bart's'daki çocuklar mı?"

"Hayır, okyanus, çan ve yüzüp gitmeden önceki çocuklar."

Bu dünyada sadece görünen ışığı görüp görünmeyen ışığı hiç görmemeye seve seve razı olacak pek çok insan var. Gece dediğimiz günlük bir karanlık var, zaman zaman da ölüm denen başka bir karanlıkla, sevdiklerimizin ölümüyle karşılaşıyoruz. Her gün, günün her saati bizimle olan üçüncü ve en sürekli karanlık ise, aklın karanlığı; kendimizin davet ettiği, içimizi doldurmasına izin verdiğimiz ve yüksek bir faizle geri ödediğimiz, küçük hesaplar, adilik ve nefret.

Jacob, "Okyanus, çan ve yüzüp gitmekten önce," diye tekrarladı.

"O veletler kıskançlıktan söylemişlerdi o sözleri. Baksana Jake, onların yapabildiği her şeyden daha iyi bir şey yapabiliyordun sen."

"Jacob değil."

"Evet, sen."

Kuşkuyla sordu: "Daha iyi ne yapabildim?"

"Resim yaptın. Onların yapıp da senin yapamadığın şeylerden biri bile senin gibi resim yapmaktan daha iyi değildi. Onun için de seni kıskandılar, sana ad taktılar ve seninle eğlendiler -kendilerini daha iyi hissetmek için."

Titreme geçene, kalem sallanmadan durana kadar ellerine baktı, sonra portre üzerinde çalışmaya devam etti.

Kendini çabucak toparlamıştı ama bu, bir budalanın değil, incindiğini unutmayan ama kalbini kıran zalimliğe kızmayı sürdüremeyen, çok masum birinin toparlanmasıydı.

"Aptal değil," dedi. "Jacob ne gördüğünü biliyor."

Bir an bekledikten sonra, "Ne gördün Jake," diye sordum.

"Onları."

"Kimi?"

"Onlardan korkmadı."

"Kimlerden?"

"Onlardan ve Nevervvas'dan. Onlardan korkmadı. Jacob bir tek karanlık gelince yanlış yüzmekten korktu. Çanın nerede çaldığını hiç görmedi, çan çalınca ve okyanusa gidince Jacob orada değildi. Her zaman hareket eder, onun için çanın çaldığı yer artık yeni bir yere gitti."

Daireyi tamamlamıştık. Bir atlıkarıncada çok uzun kalmışım gibi hissediyordum.

Kol saatim 10.16'yı gösteriyordu.

Başımın daha beter dönmeyeceğini, aydınlanacağımı umarak atlıkarıncada biraz daha dönüp durmaya razıydım.

Bazen en beklemediğiniz anda her şey aydınlanıverir. Hem bitki uzmanı hem de masajla tedavi uzmanı olan ve sürekli gülümseyen bir Japon'la yan yana, elimiz ayağımız bağlı olarak, bir et deposunun rafından aşağıya sallandırıldığım zamanki gibi.

Alternatif tıbba ya da insan hayatına saygı duymayan bazı kötü niyetli adamlar, et deposuna geri dönüp istedikleri bilgiyi almak için bize işkence etmek niyetindeydiler. Madura ayağını tedavi edecek en etkin bitki formülünün filan peşinde değillerdir. Bizden büyük miktarda nakit paranın nerede olduğunu öğrenmek istiyorlardı.

O huysuz adamların hata yapıyor olması bizi daha da korkunç bir durumda bırakıyordu; onların istediği bilgiye sahip değildik çünkü. Bize saatlerce işkence yaptıktan sonra, çabalarının karşılığında sadece çığlıklarımızı dinleme zevkine ulaştılar. Bir kasa biraları ve biraz cipsleri olsaydı büyük olasılıkla bunun keyfini daha da fazla çıkarırlardı.

Masajla tedavi ve bitki uzmanının bildiği İngilizce kelime sayısı belki kırk yediyi buluyordu, ben de baskı altında sadece iki kelime Japonca hatırlayabilmiştim. Bizi tutsak edenler bir dizi

kerpeten, pürmüz lambası, sığır dürtmeye yarayan üvendire, Village People'ın söylediği bir Wagner CD'si ve başka şeytani aletlerle geri dönmeden, harekete geçip oradan kaçmayı istiyorduk, ama bildiğim iki Japonca kelime suşi ve sake olunca, bir komplo kurmayı beceremeyeceğimizi düşünmüştüm.

Başlangıçta yarım saat kadar, ilişkimize benim çıkardığım öksürüğe benzer sesler ve onun sarsılmaz sabrı hâkim oldu. Bir dizi ustaca yüz ifadesi, aralarında spagetti, linguini, Houdini ve hileli de olan sekiz kelimeyle, benim bütün şaşkınlığıma rağmen, Japon dostum, masajla tedavi ve bitki uzmanı olmasının yanında, akrobat da olduğunu ve daha gençken, bir zamanlar bir gece kulübünde numaralar yaptığını anlamamı sağladı.

Gençliğindeki kadar eğilip bükülemese de benim yardımımla vücudumun çeşitli bölümlerine basarak geriye doğru kıvrılmayı ve asılı olduğumuz rafa yükselmeyi başardı, bizi bağlayan düğümleri ağzıyla çiğneyip açarak önce kendini sonra beni serbest bıraktı.

Temasımız sürüyor. Zaman zaman bana Tokyo'dan fotoğraflar gönderir, bunlar genellikle çocuklarının fotoğraflarıdır. Ben de ona, küçük kutularda o bayıldığı, çikolata kaplı Kaliforniya hurmalarından gönderirim.

Eğer şimdi masada, Jacob'ın karşısında otururken, sürekli gülümseyen masajla tedavi ve bitki uzmanı akrobatın yarısı kadar sabırlı olursam ve Japon arkadaşıma, Jacob'ın benim için olduğu kadar çözülmesi imkânsız görünmüş olabileceğimi aklımda tutarsam, zaman içinde sadece Jacob'ın dolaylı konuşmasının anlamını çözmekle kalmayıp ondan biliyormuş gibi göründüğü şeyi, o hayati ayrıntıyı alabileceğimi fark ettim. Bu St. Bartholomew's'a hızla yaklaşmakta olan dehşetinn ne olduğunu da anlamama yardım edecekti.

Ne yazık ki Jacob artık konuşmuyordu. Masaya ilk oturduğumda suskundu. Şimdi ise onun karesi kadar suskundu. Artık onun için, çizdiği resmin dışında hiçbir şey yoktu.

Jacob'la konuşabilmek için, bekâr barında birileriyle ahpaplık kurmaya çalışan yalnız bir gevezeden daha fazla sohbet giri-

şiminde bulundum. Bazı insanlar kendi konuşmalarını dinlemeyi severler, ama ben sessizliğimi severim. Beş dakika sonra kendi sesimi dinleyemez hale geldim.

Jacob geçmişi geleceğe bağlayan zamanın içinde burada oturuyordu, ama zihnini gerideki başka bir güne, okyanus, çan ve yüzüp gitmekten önceki güne çevirmişti, bu ne anlama geliyorsa...

İşe yarar bir şey bulana kadar onu didikleme çabalarımdan vazgeçtim. Ayağa kalktım, "Öğleden sonra geri geleceğim, Jacob," dedim.

Eğer ahbaplığıma bayılmış da beni dört gözle bekleyecekse bile, sevincini saklamayı pek güzel başarmıştı.

Duvarlardaki portreleri gözlerimle taradım ve "O senin annendi, değil mi?" dedim.

Bu soru bile ondan bir tepki almamı sağlamadı. Kaleminin gücüyle ve büyük bir özenle onu yeniden canlandırıyordu.

BÖLÜM 22

İkinci katın kuzeybatı köşesinde, rahibe masasında Rahibe Miriam görevliydi.

Eğer Rahibe Miriam alt dudağını iki parmağıyla sıkıca tutup dudağının içindeki pembe kısmı gösterecek şekilde aşağı çekerse, mavi mürekkeple yazılmış bir dövme görürsünüz: *Deo gratias,* bu Latincede "Tanrı'ya şükür" demektir.

Bu rahibelerden istenen bir teslimiyet ifadesi değildir. Öyle olsaydı, dünya büyük olasılıkla şimdikinden daha da az rahibeye sahip olurdu.

Rahibe Miriam, henüz manastır hayatını aklından bile geçirmediği uzun zaman önce, Los Angeles'ta, federal hükümetin bir memuru, bir sosyal görevli olarak çalışıyordu. Kötü koşullara sahip ailelerden gelen ergen kızlarla çalışıyor, onları çete hayatından ve başka korkunç sonlardan korumaya çabalıyordu.

Bu bilgilerin çoğunu Başrahibe Angela'dan öğrendim, çünkü Rahibe Miriam kendi borusunu öttüren bir tip olmadığı gibi, zaten öttürecek borusu da yoktur.

Bir çeteye katılma yoluna girmiş ve çetenin dövmesini yaptırmak üzere olan on dört yaşındaki Jalissa adında zeki bir kızı doğru yola çekmek için mücadele eden Miriam sonunda, *"Kızım, tüm hayatını mahvetmek üzere olduğunu anlatmak için daha ne yapmam gerekiyorf Seni akla davet etmek için konuşmalar yaptım, hiç yararı olmadı. Senin için ağladım, sen benimle*

eğlendin. Dikkatini çekmek için kanımı mı dökmeliyim?" diye meydan okumuştu.

Sonra da bir anlaşma teklif etmişti: Eğer Jalissa otuz gün içinde bir çeteye mensup olan ya da bir çeteyle takılan arkadaşlarından uzak durmaya söz verir ve ertesi gün niyetlendiği gibi, çetenin dövmesini yaptırmazsa, Miriam da sözünü tutacak ve alt dudağının içine, *"benim* çetemin sembolü" dediği bir dövme yaptıracaktı.

Ve sonra Jalissa'nın da dahil olduğu risk altındaki on iki kız bir araya gelip yüzlerini acı içinde buruşturup kıvranarak iğnecinin iğnesiyle işini yapmasını seyretmişlerdi.

Miriam anesteziyi reddetmiş, ürkütücü olduğunu ve kızları etkileyeceğini düşündüğü için dudağının içindeki ince dokuyu seçmişti. Kanamıştı. Gözlerinden yaşlar akmıştı ama can acısını yansıtan bir tek ses çıkarmamıştı.

Kararlılığı ve bunu ifade etmek için seçtiği yaratıcı yöntemler Miriam'ı etkili bir rehber yaptı. Yıllar sonra, şimdi Jalissa'nın iki kolej diploması var ve otelcilik sektöründe yönetici olarak çalışıyor.

Miriam pek çok kızı suçtan, pisliğe bulaşmaktan ve yanlış yola sapmaktan kurtardı. Bir gün başrolünü Halle Berry'nin oynadığı bir filme konu olmasını bekleyebilirdiniz.

Oysa ebeveynlerden biri Miriam'ın rehberlik stratejisinin ruhani bir öğesinden şikâyetçi oldu. Devlet memuru olduğu için, bir eylemci avukatlar kuruluşu tarafından, kilise ile devletin ayrılığı prensibine dayanılarak mahkemeye verildi. Rehberliği sırasında dini göndermeler yapmaktan vazgeçmesini ve dudağındaki *Deo gratias* ibaresinin ya başka bir dövmeyle kapatılmasını veya silinmesini istiyorlardı. Özel rehberlik seanslarında, Miriam'ın dudağını aşağı çekip sayısız genç kızı yoldan çıkaracağına inanıyorlardı.

Mahkemede bu davaya gülüp geçeceklerini düşünmüş olabilirsiniz, ama Halle Berry'nin başrolünü oynayacağı film konusundaki kadar yanılmış olursunuz, çünkü mahkeme eylemcilerin tarafını tuttu.

Normalde devlet görevlileri kolay kolay işten atılmaz. Sendikaları, haftada sadece üç gün işe gelen, geldiği zaman da mesçisinin üçte birini tuvalette, cep şişesinden kafayı çekerek ya da kusarak geçiren, alkolik memurun işini korumak için bile vahşice dövüşür.

Sendikası için utanç kaynağı olan Miriam ise sadece maddi destek aldı. En sonunda kendisine verilen mütevazı tazminata razı oldu.

Şu anki hayatının çağrısını duymadan önceki birkaç yıl boyunca da daha az tatmin edici işlerde çalıştı.

Rahibe masasının arkasında durmuş demirbaş kayıtlarını incelerken, benim yaklaştığımı görünce başını kaldırıp "Kimi görüyorum, genç Bay Thomas her zamanki gizem bulutlarıyla geliyor," dedi.

Ona, Rahibe Angela, Başkeşiş Bernard ve Knucles Bırader'in bildiği özel yeteneklerimden söz edilmemişti. Elimdeki her kapıyı açan anahtar ve bana tanınan ayrıcalıklar onu şaşırtıyor ve benim gerçek doğamla ilgili bir şeyler seziyormuş gibi görünüyordu.

"Korkarım benim sürekli şaşkınlık içinde olmamı gizemli bir tavırla karıştırıyorsunuz Rahibe Miriam," dedim.

Eğer onunla ilgili bir film yapmış olsalardı, yapımcıların Halle Berry yerine Queen Latifah'yı seçmeleri gerçeğe daha yakın olurdu. Rahibe Miriam, Queen Latifah'nın ölçülerine ve asaletine sahipti hatta belki de ondan daha karizmatikti.

Beni daima dostça bir ilgiyle, ama burgu gibi içime işleyen bakışlarla karşılardı. Çok haylazca olmasa da yaptığım bir hatadan bedelini ödemeden paçamı sıyırdığımın farkındaydı sanki.

"Thomas bir İngiliz adı," dedi, "ama kekin üzerine ılık tereyağı sürer gibi yağ çektiğine göre, ailende İrlanda kanı olmalı," dedi.

"İrlanda kanı yok. Ancak ailemi tanısaydınız, *garip* bir kandan geldiğim konusunda benimle hemfikir olurdunuz."

"Şaşırmış bir rahibeye bakmıyorsun, değil mi canım?"

"Hayır Sör. Hiç de şaşırmış görünmüyorsunuz. 14 numaralı odada kalan Jacob hakkında size birkaç soru sorabilir miyim?"

"Resmini çizdiği kadın annesi."

Rahibe Miriam'ın zaman zaman ortaya çıkan psişik bir yanı vardı.

"Evet, annesi. Ben de anladım bunu. Ne zaman öldü?"

"On iki yıl önce kanserden öldüğünde, Jacob on üç yaşındaydı. Annesine çok düşkündü. Annesinin de ona çok bağlı, sevgi dolu bir kadın olduğu anlaşılıyor."

"Peki ya babası?"

Rahibenin koyu erik rengi yüzü acıyla kırıştı. "Hiç ortalarda olduğunu sanmıyorum. Anne hiç evlenmemiş. Ölümünden önce, başka bir kiliseyle görüşerek Jacob'ın bakımının sağlanması için anlaşma yapmış. Biz açılınca buraya transfer edildi."

"Bir süre sohbet ettik, ama konuşmasını takip etmek kolay değil."

Şimdi başörtüsüyle çerçevelenmiş şaşkınlık ifadesine bakıyordum. "Jacop seninle konuştu mu, canım?"

"Bu alışılmadık bir şey mi?"

"Çoğunlukla insanlarla konuşmaz. Çok utangaçtır. Ben onu kabuğundan çıkarmayı başarmıştım..." Sanki içinde şüpheli bir sır yüzüyormuş, o da bunu yakalamayı umuyormuş gibi gözlerimi inceleyerek kürsünün üzerinden bana doğru uzandı. "Seninle konuşmuş olmasına şaşmamalıyım. Hiç şaşmamalıyım. Sende herkesin içini dökmesine yol açan bir şey var, değil mi ?"

"Olabilir, çünkü ben iyi bir dinleyiciyimdir," dedim.

"Hayır," dedi, "Hayır o değil. İyi bir dinleyici değilsin demek istemiyoum. Sen olağanüstü bir dinleyicisin, canım."

"Teşekkür ederim Sör."

"Hiç çimenlikte, başını havaya dikmiş, otların altında sessizce hareket etmekte olan solucanları dinleyen bir ardıçkuşu gördün mü? Eğer ardıçkuşunun yanında olsan, her seferinde solucanı ilk yakalayan sen olurdun."

"İlginç bir görüntü. Bahar gelsin, bir denerim. Her ne ise, Jacob'ın konuşması bir tür bilmece. Sürekli okyanusa gitmesine izin verilmeyen bir günden söz ediyor, ama bir de 'gittiler ve çan çaldı,' diyor."

Rahibe Miriam, "*Çanın nerede çaldığını görmedim,*" diye tekrarladı Jacob'ın sözlerini, *"ve gittiği okyanusu, o zaman çanın çaldığı yer artık yeni bir yere gitti."*

"Bununla ne kast ettiğini biliyor musunuz?" diye sordum.

"Annesinin külleri denize döküldü. Külleri serperken bir çan çaldılar ve bunlar Jacob'a anlatıldı."

Zihnimde onun sesini duyuyordum: *Jacob bir tek karanlık gelince yanlış yüzmekten korktu.* Yine de birazcık Sherlock gibi hissederek "Ya," dedim. "Annesinin küllerinin nereye serpildiğini bilmediği için endişeleniyor ve okyanusun sürekli hareket halinde olduğunu bildiği için ölünce annesini bulamayacağından korkuyor."

"Zavallı çocuk. Ona binlerce kez onun cennette olduğunu ve bir gün yine bir araya geleceklerini anlattım, ama annesinin denizin üzerinde yüzerek gitmesi zihninde öylesine yer etmiş ki bu görüntüyü unutması imkânsız."

14 numaralı odaya geri dönüp Jacob'ı kucaklamak istiyordum. Birini kucaklayarak yaşadıklarını tamir edemezsiniz, ama daha beter hale de getiremezsiniz. "Neverwas nedir?" diye sordum. "Nevervvas'dan korkuyor."

Rahiba Miriam kaşlarını çattı. "Hiç bu kelimeyi kullandığını duymadım. Nevervvas da neymiş?"

"Jacob siyahla dolu olduğunu söylüyor."

"Siyah mı?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum. Nevervvas'ın simsiyah olduğunu ve gelip 'Bırak ölsün,' dediğim söyledi. Bu çok zaman önceydi, 'okyanus, çan ve yüzüp gitmeden önce'."

Rahibe, "Annesi ölmeden önce," diye yorum yaptı.

"Evet. Doğru. Ama hâlâ Nevervvas'dan korkuyor."

Benim gizem bulutumu delip balon gibi patlatabilmemi umar gibi, yine aynı delici bakışlarla bakıyordu. "Jacob neden bu kadar ilgini çekti?"

Kaybettiğim kız arkadaşım Stormy'nin öteki taraftan benimle temas kurduğunu; bir başka tatlı kayıp kız olan Justine aracılığıyla bana, Jabob'ın, yakında, belki de sabah olmadan

okulun üzerine çökecek olan dehşetin kaynağına dair bilgisi olduğunu bildirdiğini söyleyemedim.

Aslında, sanırım söyleyebilirdim, ama iç kısmında *deli* kelimesinin yazılı olduğunu düşünerek alt dudağımı aşağıya çekmesi riskini göze almak istemedim.

Dolayısıyla, "Sanatı yüzünden," dedim. "Duvarlarındaki o portreler yüzünden. Annesinin resimleri olabileceğini düşünmüştüm. Çizimler öylesine sevgiyle dolu ki. İnsanın annesini çok sevmesi nasıl bir şey olmalı, hep merak etmişimdir."

"Ne tuhaf bir şey söylüyorsun."

"Değil mi?"

"Sen anneni sevmez misin, ?"

"Severim sanırım. Sert, keskin, insanın içini paralayan bir sevgiyle herhalde, hepsinden daha çok da merhametle."

Kürsüye dayanıyordum. Miriam ellerimden birini kendi avuçlarının arasına aldı. "Ben de iyi bir dinleyiciyimdir. Benimle oturup biraz konuşmak ister misin?"

Başımı, hayır anlamında iki yana salladım. "Annem ne beni ne de başka birini sever, sevgiye inanmaz. Sevgiden, sevgiyle birlikte gelen yükümlülüklerden korkar. Tek ihtiyaç duyduğu kişi kendisi, aynadaki hayranıdır. Hikâye bu işte! Gerçekten de oturup konuşacak başka bir şey yok."

Gerçek şu ki annem içinde insanın ödünü patlatacak korku unsurları olan bir eğlence evidir. Öylesine sapkın bir ruh ve psikolojik bir karmaşadır ki Rahibe Miriam ile oturup hiç ara vermeden baharda gündüzle gece eşit olana kadar onun hakkında konuşabilirdik.

Ancak neredeyse öğlen olmak üzereyken, yedi bodak oyun odasında beklerken, tipinin içinde dolaşan canlı bir kemik tarlası peşimizdeyken, *ölüm* dar bir boğazın kapısını açıp beni kızak yarışına davet etmekteyken, üzerime kurban giysisi geçirip acı dolu çocukluğumun yürek paralayan öyküsünü anlatacak zamanım yoktu. Zamanım da yoktu hevesim de.

Rahibe Miriam, "Neyse, ben hep buradayım," dedi. "Fakirlik yemini etmiş bir Oprâh olduğumu düşün. Ne zaman ruhunu

boşaltmak istersen buradayım ve reklamlar sırasında duygularını bastırmak zorunda da değilsin."

Gülümsedim. "Siz rahibelik mesleği için gurur nedenisiniz," dedim.

"Ve sen," dedi, "hâlâ orada gizem bulutları içinde duruyorsun."

Rahibelerin yerinden dönerken, koridorun sonundaki bir hareket dikkatimi çekti. Merdiven boşluğuna açılan kapıda kukuletalı biri duruyordu ve anlaşılan, Rahibe Miriam ile konuşmamı izlemişti. Görüldüğünü fark edince kapıyı yarıya kadar kapatarak geri çekildi.

Kukuleta yüzünü gizliyordu ya da benim kendime satmaya çalıştığım hikâye buydu. Ben onun, aydınlık Iowa suratlı rahip adayı Leopold Birader olduğuna inanma eğilimindeydim, ama tuniğinin gri değil siyah olduğunun da farkındaydım.

Hızla koridorun sonuna doğru yürüdüm, merdiven boşluğuna çıktım ve soluğumu tuttum. Hiç ses yoktu.

Manastırın üçüncü katı benden ve rahibelerden başka herkese yasak olduğu halde, merdivene çıkıp yukardaki son basamaklara baktım. Kimse yoktu.

Gözümde acil bir durum görüntüsü belirmemişti ama kalbim çılgın gibi atıyordu. Ağzım kurumuştu, ensemden soğuk ter fışkırıyordu.

Kendime hâlâ kukuletanın ardında bir yüz olduğunu söylemeye çalışıyorsam da, bunun doğru olmadığını biliyordum.

Çoraplı ayaklarım taşın üzerinde kaydığı için keşke ayağımda ayakkabı olsaydı, diye düşünerek basamakları çifter çifter atlayarak alt kata indim. Merdiven boşluğundaki kapıyı açtım, dışarı baktım ve kimseyi görmedim.

Eski manastır boyunca uzun bir koridor uzanıyordu. İkinci bir koridor ilkini tam ortasından kesiyordu, ama durduğum yerden o koridoru göremiyordum. Burada Kit Kat Katacombları, garaj, elektrik kasaları, makine odaları ve depolar vardı. Bütün bu yerleri aramak için de çok zamana ihtiyacım vardı.

Ne kadar uzun süre ve ne denli titizlikle ararsam arayayım, oralarda gizlenen bir keşiş bulacağımdan kuşkuluydum. Üstelik hayaleti bulacak olursam, büyük ihtimalle keşke onu aramaya gitmemiş olsaydım, diyecektim.

Merdiven boşluğunun açık kapısında dururken, tavandaki bir ışık doğrudan üzerine vurmuştu. Keşişlerin tuniklerinin kukuletası, ortaçağda rahiplerin giydiği cüppelerin kukuletası kadar tiyatrovari değildir. Başlığın kumaşı, kimliğini gizleyen ve özellikle de tepeden gelen bir ışığın tam altında duran bir gölgenin alnını örtecek kadar öne sarkmaz.

Merdiven boşluğundaki figürün yüzü yoktu. Yüzünün olmamasından daha da kötüsü, kukuletanın üzerine düşen ışığın yansıyabilecek hiçbir şey bulamamış olmasıydı; simsiyah dehşet verici bir boşluk vardı sadece.

BÖLÜM 23

Ölüm'ün kendisini görmeye karşı ilk tepkim gidip yiyecek bir şeyler almak oldu.

Kahvaltıyı atlamıştım. Eğer öğlen lezzetli bir şeyler yemeden ölüm gelip beni alırsa kendime gerçekten çok, ama çok kızacaktım.

Ayrıca, boş mideyle fonksiyonlarımı da yerine getiremiyordum. Düşünce sistemim, büyük olasılıkla düşen kan şekerim yüzünden bulutlanıyordu. Kahvaltı etmiş olsaydım, belki de Jacob'ın sözleri daha çok anlam ifade ederdi.

Kadınlar manastırının mutfağı oldukça geniştir. Ancak muhtemelen her zaman insanın ağzını sulandıran kokular yaydığı için, yine de sıcak ve samimi bir atmosferi vardır.

İçeri girdiğimde havada keskin bir tarçın ve kahverengi şeker; elma dilimleriyle birlikte tıkırdamakta olan domuz pirzolası ve dizlerimin bağını çözen başka nefis kokular vardı.

Yemekle ilgili her türlü ayrıntıyla ilgilenen sekiz rahibe de gülümsüyordu, birkaçının yanağına un bulaşmıştı; bazıları tuniklerinin kollarını birkaç kez katlayarak yukarıya sıvamıştı ve hepsi beyaz giysilerinin üzerine mavi önlükler takmış, çeşitli işler yapmakla meşguldüler. İkisi şarkı söylüyor, alçalıp yükselen sesleri çok güzel bir melodi oluşturuyordu.

Bir an, eski bir filmin içinde dolaşıyormuşum da bir rahibe olan Julie Andrews, elinin üzerine tünemiş olan küçük, tatlı bir

kilise faresine şarkı söyleyerek hızla içeri dalabilirmiş gibi hissettim.

Rahibe Regina Marie'ye bir sandviç yapabilir miyim, diye sorduğumda, sandviçimi kendisi hazırlamakta ısrar etti. Bir bıçağı ustalık ve keyifle kullanarak tombul bir somun ekmekten iki kalın dilim, soğuk bir rostodan ince ince birçok dilim kesti; ekmek dilimlerinden birine hardal diğerine mayonez sürdü. Eti dilimlerden birinin üzerine yerleştirip, üstüne İsviçre peyniri, marul yaprağı, domates, incecik dilimlenmiş zeytin koyduktan sonra, diğer ekmek dilimini üzerine kapatarak şahane bir sandviç yaptı; eliyle iyice bastırdıktan sonra dörde böldü, yanma bir turşu ekledi ve bütün bunları, ben tencerelerin yıkandığı lavaboda ellerimi yıkayana kadar geçen süre içinde yapıp tabağı bana sundu.

Mutfakta ayak altında dolaşmadan oturup bir fincan kahve içebileceğiniz ya da bir şeyler atıştırabileceğiniz tabureler vardır. Bunlardan birini ararken Rodion Romanovich ile yüz yüze geldim.

Ayıya benzeyen Rus, üzerinde uzun tavalar içinde on ince kek bulunan, uzun bir tezgâhta keklere krema sürüyordu.

Yanında, granit tezgâhın üzerinde zehirler ve birilerini zehirleyen ünlüler hakkındaki tarihi kitap duruyordu. Yaklaşık ellinci sayfaya bir kitap ayracı konmuş olduğu dikkatimi çekti.

Rus beni görünce ters ters bakarak yakınındaki bir tabureyi işaret etti.

Cana yakın bir herif olduğum ve insanları hor görmeyi hiç sevmediğim için, davetini reddetmeyi nezaketsizlik saydım -bu davet benim manastırda kalma nedenimi çok fazla merak eden ve katil olması muhtemel bir Rus'tan bile gelse.

Romanovich, "Spiritüel yeniden canlanma süreciniz nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yavaş ama emin."

"Burada, Sierra'da kaktüsümüz olmadığına göre, Bay Thomas, neye ateş edeceksiniz?"

"Bütün tava aşçıları silahla ateş ederek meditasyon yapmaz efendim." Sandviçten bir lokma aldım. Süperdi. "Bazıları kısa sopayı tercih eder."

Dikkatini krema sürmekte olduğu on kekin ilkinden bana yöneltmeden, "Ben şahsen, fırmda bir şeyler pişirmenin zihni rahatlattığını ve düşüncelerini derinleştirmeni sağladığını keşfettim," dedi.

"Yani sadece krema sürmüyorsunuz, kekleri de siz yaptınız, öyle mi?"

"Evet. Bu benim en iyi formülüm... çikolata kremalı, portakallı ve bademli pasta."

"Çok lezzetli olmalı. Peki, bugüne kadar bununla kaç kişiyi öldürdünüz?

"Saymayı bırakalı çok oldu, Bay Thomas. Ama hepsi mutlu öldüler."

Rahibe Regina Marie bana bir bardak Coca Cola getirdi; teşekkür ettim, o da kolama iki damla vanilya ekledi, çünkü kolayı böyle sevdiğimi biliyordu.

Rahibe ayrılınca, Romanovich, "Sizi herkes seviyor," dedi.

"Hayır, aslında öyle değil, efendim. Onlar rahibe. Herkese iyi davranmak zorundalar."

Romanovich'in alnında, ruh hali karmaşıklaştığında kaşlarının içe gömülü gözlerinin üzerine daha da fazla sarkmasını sağlayan hidrolik bir mekanizma vardı sanki. "Ben genellikle herkesin sevdiği insanlardan kuşku duyarım."

"Heybetli bir vücuda sahip olmanın yanında, bir Hoosier olarak insanı şaşırtacak kadar ciddisiniz."

"Ben Rusya doğumluyum. Biz bazen ciddiyizdir."

"Rus geçmişinizi hep unutuyorum. Aksanınız o denli kaybolmuş ki insanlar sizi Jamaikalı sanabilir."

"Beni hiç JamaikalIlarla karıştırmadıklarını söylersem şaşırabilirsiniz."

İlk pastaya krema sürmeyi bitirmişti. Kenara doğru kaydırıp bir başka tepsiyi önüne çekti.

"Hoosier'in ne olduğu biliyorsunuz, değil mi?"

"Hoosier, İndiana eyaletinin yerlisi olan veya orada oturan kişidir. "

"Bahse girerim ki bu tanımlama sözlükte de kelime kelime aynıdır."

Hiçbir şey söylemedi. Kremayı sürmeye devam etti.

"Siz Rusya'da doğduğunuza ve Indianapolis'te oturmadığınıza göre, şu anda gerçek bir Hoosier değilsiniz."

"Şu anda gurbetteki bir Hoosier'im, Bay Thomas. Zamanı gelip de Indianapolis'e dönünce tam anlamıyla Hoosier olacağım."

"Bir kez Hoosier olan hep Hoosier'dir."

"Evet, doğru."

Sandviçin yanındaki turşu kıtır kıtırdı. Romanovich turşu kavanozundaki salamura suyuna birkaç damla ölümcül sıvı damlatmış mıdır, diye düşündüm. Ancak artık çok geçti. Bir lokma daha aldım.

"Indianapolis'in mükemmel bir halk kütüphanesi sistemi var."

"Evet, öyledir."

"Ayrıca sekiz üniversite ya da kolejin de kendi kütüphaneleri var."

Bakışlarını pastadan kaldırmadan, "Çoraplasınız, Bay Thomas," dedi.

"Bu şekilde insanlara gizlice sokulmak daha kolay oluyor. O kadar kütüphane olunca, Indianapolis'te kütüphaneciler için pek çok iş olmalı."

"Bizim işimizde rekabet amansızdır. Eğer ayağınıza fermuarlı lastik bot giyip de içeriye kadınlar manastırının arkasından, mutfağın ötesindeki çamur odasından geçerek girerseniz, rahibelere daha az iş çıkarırsınız."

"Etrafı berbat ettiğim için çok mahcup oldum, efendim. Yanıma bir çift fermuarlı lastik bot almayı akıl edecek öngörüye sahip değilmişim korkarım ki."

"Ne garip. Oysa bende her şeye hazırlıklı bir genç adammışsınız gibi bir izlenim bırakmışsınız."

"Hiç öyle değil, efendim. Çoğu zaman karşılaştığım duruma göre ayarlarım kendimi. Peki, siz Indianapolis'in pek çok kütüphanesinden hangisinde çalışıyorsunuz?"

"Capitol'ın karşısındaki Indiana Devlet Kütüphanesi'nde, 140 Kuzey Senato Caddesi'nde, çalışıyorum. Kütüphanede, Indi-

ana ya da Indianalı yazarlar hakkında otuz dört bin cildin üzerinde kitap vardır. Hem kütüphane hem de soyağacı departmanı, pazartesi-cuma sabah sekizden dörtbuçuğa kadar, cumartesi sabah sekiz buçuktan dörde kadar açıktır. Pazar günleri, milli ve federal bayramlarda kapalıdır. Randevu alınarak tur yapılabilir."

"Kesinlikle böyle midir, efendim?"

"Elbette."

"Mayıs ayında üçüncü cumartesi," dedim, "Shellby County Fairgrounds'da -sanırım Indianapolis'te yılın en heyecanlı zamanıdır. Aynı fikirde değil misiniz, efendim?"

"Hayır, ayrı fikirde değilim. Mayısın üçüncü cumartesi, Shelby County Blue River Santur Festivali vardır. Eğer yerli ve ulusal santurcuların konserler vermesinin ve atölye çalışması yapmasının, sadece hoş değil de heyecan verici bir şey olduğunu düşünüyorsanız, sandığımdan da garip bir genç adamsınız."

Bir süre çenemi kapatıp sandviçimi bitirdim.

Parmaklarımı yalarken, Rodion Romanovich, "Santurun ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi Bay Thomas?" dedi.

"Santur, metal telli, ikizkenar yamuk şeklinde, üzerine hafif çekiçlerle vurularak çalınan kanuna benzer bir çalgıdır," dedim.

Yüzünün haşin ifadesine rağmen, eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Bahse girerim ki bu tanımlama sözlükte de kelime kelime aynıdır," dedi.

Sesimi çıkarmadan parmaklarımı yaladım.

"Bay Thomas, bir gözlemciyle yapılan bir deneyde, atomaltı parçacıkların, deneyin gözlemlenmediği, ama sonuçlarına bakıldığı zamanki davranışlarından farklı davrandıklarını biliyor muydunuz?"

"Tabii ki. Bunu herkes bilir."

Çalı gibi kaşlarından, birini kaldırdı. "Herkes, dediniz. O zaman bunun ne anlama geldiğinin farkındasınız."

"En azından atomaltı düzeyinde, insan iradesi gerçeğe şekil verebilir."

Romanovich, bir fotoğrafla tespit etmek isteyeceğim bir bakışla bana baktı.

"Ama bunlardan herhangi birinin pastayla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Kuantum teorisi bize, evrendeki her noktanın diğer noktaların her biriyle, aradaki mesafe ne olursa olsun, çok yakından bağlantısı olduğunu söyler Bay Thomas. Uzak bir galakside bulunan bir gezegen üzerindeki herhangi bir nokta, bana sizin kadar yakındır."

"Darılmayın, ama ben gerçekten kendimi size o kadar yakın hissetmiyorum, efendim."

"Haber veya nesnelerin hatta insanın, burası ile New York ya da gerçekten de burası ve o başka galaksideki planet arasında anında hareket edebilmesi anlamına gelir bu."

"Peki burası ve Indianapolis arasında?"

"O anlama da gelir."

"Vay canına!"

"Biz henüz gerçeğin kuantum yapısını, böyle mucizeler elde edebilmemize yetecek kadar anlamıyoruz."

"Çoğumuz video kayıt cihazını nasıl çalıştıracağımızı bile bilmiyoruz, bu yüzden herhalde buradan başka bir galaksiye gitmek filan gibi durumları gerçekleştirmek için daha çok işimiz var."

İkinci pastaya krema sürmeyi de bitirmişti. "Kuantum teorisi bize, derin bir yapısal düzeyde, evrendeki her noktanın kelimelerle anlatılamayacak şekilde aynı nokta olduğuna inanmamız için neden sunar. Ağzınızın köşesine mayonez bulaşmış."

Lekeyi parmağımla silip parmağımı yaladım. "Teşekkür ederim, efendim."

"Evrendeki her bir noktanın birbiriyle bağı öylesine eksiksizdir ki kocaman bir kuş filosu Ispanya'daki bir bataklıktan bir anda havalandığı anda, kanatların havada yarattığı kargaşa, Los Angeles'ta hava değişimine yol açacaktır. Evet Bay Thomas, Indianapolis'te de aynı şey olur."

İçimi çekerek "Ben yine de bunun pastayla ilgisini anlayamadım, dedim.

"Ben de," dedi Romanovich. "Pastayla değil de seninle ve benimle ilgisi olmalı."

Bu sözler beni şaşırttı. Kesinlikle okunması olanaksız gözlerine bakınca, sanki beni atomaltı düzeyde parçalara ayırıyormuş gibi hissettim.

Ağzımın öteki köşesini, bir şey bulaşmış olabilir mi diye bir parmağımla sildim. Elime ne mayonez ne de hardal bulaştı.

"Eh, ben yine bir cevap bulamadım," dedim.

"Sizi buraya Tanrı mı getirdi, Bay Thomas?"

Omzumu silktim. "Buraya gelmeme engel olmadı."

Romanovich, "Beni buraya Tanrı'nın getirdiğine inanıyorum," dedi. "Sizi de buraya Tanrı'nın getirip getirmediği fazlasıyla ilgimi çekiyor."

"Beni buraya getirenin Şeytan olmadığından eminim," diye teminat verdim. "Beni getiren eski bir dostumdur ve boynuzları yoktur."

Tabureden kalktım, uzanıp kek tepsilerinin ötesinde duran, kütüphaneden aldığı kitabı kaldırdım.

"Bu kitap zehirler ve ünlü zehirciler hakkında değil," dedim.

Kitabın gerçek adı kuşkularımı dağıtmadı -*Suikastçinin Kılıcı: Kralların ve Papazların Ölümünde Hançer, Kama ve Küçük Hançerlerin Rolü.*

Romanovich, "Tarihin pek çok alanına ilgi duyarım," dedi.

Cilt bezinin rengi, kütüphanedeyken elinde tuttuğu cildin rengiyle aynıydı. Bunun aynı kitap olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Bir parça pasta almak ister miydiniz?"

Kitabı bırakırken, "Belki daha sonra," dedim.

"Daha sonraya kalmayabilir. Benim portakallı bademli pastamı herkes çok seviyor."

"Badem bende alerji yapıyor," dedim ve bu kuyruklu yalanı Rahibe Angela'ya bildirmeye karar verdim. Böylece o tersine inansa da öteki adam kadar aşağılık bir yalancı olabileceğimi ispatlayacaktım ona.

Boşalan bardağımla tabağımı ana lavaboya götürdüm ve çalkalamaya başladım.

Rahibe Reina Marie sanki sihirli bir Arap lambasından çıkmış gibi birden yanımda belirdi. "Ben yıkarım onları, Oddie."

O köpüklü bir süngerle bulaşıklara saldırırken, "Demek ki Bay Romanovich öğle yemeği için bir sürü pasta yapıyor," dedim.

"Akşam yemeği için," dedi. "O kadar güzel kokuyor ki insanı günaha sokuyor korkarım."

"Bay Romanoviç mutfakta vakit geçirmekten hoşlanacak biri gibi gelmiyor bana."

"Sana öyle gelmeyebilir, ama fırında bir şeyler yapmaya bayılıyor ve çok da yetenekli."

"Yani, onun tatlılarını daha önce yemiş miydiniz?"

"Pek çok kez. Sen de yedin."

"İnanmıyorum."

"Geçen haftaki limon şuruplu, hindistancevizi kremalı pasta... Onu da Bay Romanovich yapmıştı. Ondan önceki hafta da bademli ve fıstıklı yulaf kekini de..."

"Ya!" dedim.

"Kreması iyice çektirilmiş misket limonu suyuyla yapılan muz ve misket limonu pastasını da hatırlayacağından eminim."

Başımı salladım. "Kesinlikle hatırlıyorum. Çok nefisti."

Birden eski manastır tarafından gelen müthiş bir çan sesi her yeri sarstı. Bu gösteriyi saflığımla alay etmek için Rodion Romanovich düzenlemişti sanki.

Yeni manastırda çeşitli ayinleri belirtmek için çan çalınırdı, ama burada çanlar pek ender çalardı, üstelik hiçbir zaman bu saatte çalmazdı.

Rahibe Regine Marie önce tavana sonra kadınlar manastırının kilisesinin olduğu tarafa ve çan kulesine baktı. "Ulu Tanrım! Sence Constantine Birader geri mi geldi?"

Ünlü intihar kurbanı ölü keşiş Constantine Birader, bu dünyadan bir türlü ayrılıp gidemiyordu.

"Affedersiniz Sör," diyerek hızla mutfaktan çıktım. Jean pantolonumun cebini karıştırarak her kilidi açan anahtarımı aradım.

BÖLÜM 24

Yeni manastırın inşa edilmesinden sonra da eski manastırdaki kilisenin kullanımından vazgeçilmemişti. Günde iki kez yukardan bir rahip gelip *Mass* duasını yaptırırdı. Rahibelerin yarısı birinci ayine, diğer yarısı ikinci ayine katılırdı.

Rahmetli Constantine Birader gerçi iki kez çanları çalarak okulda da unutulmayacak gösteriler yapmıştı, ama aslında yeni manastırla yeni kiliseye dadanmıştı. Kendini yeni çan kulesinde asmıştı ve huzursuz ruhu çanları son kez çaldığında gürültünün koptuğu yer de aynı binaydı.

Rahibe Angela'ya yaptığım uyarıyı kendim de dikkate alarak, fırtınanın içine çıkmadım, ama zemin katındaki eski bir dehlizi izleyerek eskiden papaz adaylarının kaldığı kanada geçtim ve arka kapının yanındaki kilisenin eşyalarının muhafaza edildiği depoya girdim.

Depodan kiliseye geçtiğimde, çanlar öncekinin iki katı daha yüksek sesle çalıyordu. Kilisenin kemerli tavanında yankılanan ses ne bir şeyleri kutlayan çanların coşkusuna ne görkemli Noel şenliklerindeki seslere ne de bir düğünün ardından çalan çanların neşeli sesine benziyordu. Birbirine vuran bronz çanların çıkardığı öfkeli bir gürültü ve kıyamet gibi bir kargaşa duyuluyordu sadece.

Vitraylı pencerelerden içeri süzülen kasvetli ışıkta, kilise korosuna ait bölmeden aşağıya indim. Mabet kapısından geçtim

ve çoraplı ayaklarım hafifçe kaydığı halde, kilisedeki sıraların arasında uzanan yolda hızla yürüdüm.

Telaşım Constantine Birader'in ruhuyla tekrar karşılaşmayı dört gözle beklediğim için değildi, elbette. Boğaz ağrısı kadar eğlenceliydi kendisi.

Bu gürültülü gösteri, keşişin kendini öldürdüğü kulede değil de burada meydana geldiğine göre, St. Bart's'daki çocukların üzerine doğru gelmekte olan tehlikeyle ilgili olmalıydı. Şimdiye kadar, gitgide yaklaşmakta olan bu tehikeye dair neredeyse hiçbir şey öğrenememiştim ve Constantine Birader'de benim için birkaç ipucu olduğunu umuyordum.

Kilisenin dehlizinde elektrik düğmesini çevirdim, sağa döndüm ve çan kulesinin kapısına doğru yürüdüm. Fiziksel engeli daha hafif olan çocuklardan biri denetimden kaçıp buraya kadar gelebilir endişesiyle, kapı kapalı tutuluyordu. Kulenin tepesine çıkmaya kalkarsa, çocuğun kuleden veya merdivenlerden aşağıya düşme tehlikesi vardı çünkü.

Anahtarımı kilidin içinde çevirirken, benim de ortalıkta dolaşan bir çocuk kadar ölümcül bir tehlikenin hedefi olabileceğimi düşünerek uyardım kendimi. Ölmenin ve Stormy ile Cennette ya da onun 'görev' dediği bilinmeyen o muazzam macerada buluşmanın da benim açımdan bir sakıncası yoktu, ama daha önce çocukları tehdit eden tehlikeyi belirleyip çaresini bulmalıydım.

Bu kez başaramazsam, alışveriş merkezinde etrafa çılgınca ateş edildiği zamanki gibi bazıları kurtulur bazıları ölürse, kaçabileceğim ve bana bir dağ manastırından daha fazla yalnızlık ve sükûnet sözü verebilecek hiçbir yer yoktu. Ayrıca o sözün de nasıl bir fiyaskoya dönüştüğünü gördünüz zaten.

Çan kulesinin helezonik merdiveni ısıtılmamıştı. Ayağımın altındaki lastik kaplı basamaklar buz gibiydi, ama kaymıyordu.

Çanların gürültüsü yüzünden duvarlar gök gürültüsüne tepki veren davul zarı gibi titriyordu. Yukarı tırmanırken elim duvarın kavisi boyunca kayarken, sıva avcumun altında mırıldanıyordu.

Merdivenin tepesine ulaştığımda dişlerim birbirine vuruyor, burnumun içi titreşen tüyler yüzünden gıdıklanıyor, kulaklarım ağrıyordu. Çanların gümbürtüsünü kemiklerimde hissedebiliyordum.

Bütün tartışmalı heavy metal bestecilerinin ömür boyu peşinde oldukları, işitsel bir deneyimdi bu: Bronz duvarlarda ahenkle titreşen melodinin kulakları sağır eden bir heyelanla gürlemesi.

Buz gibi çan kulesine girdim.

Karşımda yeni manastırınkine benzer üç çanlı bir sistem yoktu. Bu kulenin hem dışı daha genişti hem de içindeki alan bayırın yukarısındaki binadan daha büyüktü. İki düzeyde beş çanlı bir sistem kurmuş olduklarına, çanların da kocaman olduğuna bakılırsa onlarca yıl önce keşişlerin çanlarını çok daha büyük bir neşe ve hevesle çaldıkları açıkça anlaşılıyordu.

Bu, su aygırına benzeyen bronz çanları çalmak için ip veya manivela gerekmiyordu. Constantine Birader, sürü halinde koşan boğalardan birinin üzerinden diğerine zıplayan, rodeoya çıkmış kovboy gibi, sürekli bir çandan ötekine atlayarak çanları çalıyordu.

Huzursuz ruhu çaresizlik ve öfkeyle enerji alarak kızgın bir poltergeist'e dönüşmüştü. Aslında maddesi olmayan bir varlıktı ve ağır çanları hareket ettirecek bir ağırlığı yoktu. Ancak üzerinden çevresine diğer insanlar gibi ölü keşişin de görmediği, ama benim görebildiğim bir hızla, nabız gibi atan ortak merkezli güç dalgaları yayılıyordu.

Bu nabız gibi atan dalgalar çan kulesini boydan boya yaladıkça aşağıya sarkan bronz çanlar çılgın gibi sallanıyordu. Çanların uçsuz bucaksız dili, onları yapanların beklediği ya da olasılığını hayal ettiği seslerin ötesinde, çok daha dehşet verici bir ses oluşturuyordu.

Bedenim beni de yalayıp geçen güç dalgalarını hissedemiyordu. Bir poltergeist dokunarak veya üzerinden fışkıran güçle canlı bir insana zarar veremez.

Ancak çanlardan biri yuvasından çıkıp üzerime düşecek olsa, yine de pestilim çıkardı.

Constantine Birader sağken nazik biri olduğu için ölüyken de kötü olamazdı. Eğer bana istemeden zarar verirse, şu anda hissettiğinden çok daha derin bir umuzsuzluğa kapılırdı.

Ama o müthiş bir vicdan azabı duysa da ben ezildiğimle kalırdım.

Ölü keşiş, çan sistemi boyunca, yukarı, aşağı ve yukarı iki düzeyde hoplayıp zıplıyordu. Hiç şeytani bir görünüşü yoktu ama onu tanımlamak için *kaçık* kelimesini kullanırken, kendimi ona haksızlık etmiş gibi hissetmiyorum.

Dünyadan kopup gidemeyen, düşey ve kutsal düzende yollarını kaybetmiş olan bütün ruhlar mantıksızdır. Bir poltergeist ise hem mantıksız *hem de* kızgındır.

Çanların etrafını çeviren geçitte ihtiyatla hareket ediyordum. Çanlar her zamankine kıyasla daha geniş daireler çizerek sallanıyor, geçide doğru savruluyor ve beni geçidin duvarlarına doğru çekilmeye zorluyorlardı.

Tepedeki çatıyı taşıyan kolonlar bel yüksekliğindeki duvarın üzerindeydi. Hava güzel olduğunda, kolonların arasından yeni manastır, Sierra'nın yükselip alçalarak uzanan bayırları, uçsuz bucaksız, bozulmamış orman görünürdü.

Tipi yeni manastırın ve ormanın görüntüsünü perdeliyordu. Sadece eski manastırın arduvaz çatılarıyla hemen aşağıdaki avlunun parke taşlarını görebiliyordum.

Fırtına önceki gibi çığlıklar atıyorsa da çanların gümbürtüsü onu bastırıyordu. Peşlerindeki rüzgârın önünde savrulan kar taneleri birbirini kovalayarak önce kulenin içine giriyor sonra dışarı fırlıyordu.

Ben etrafında dolaşırken, Constantine Birader geldiğimin farkındaydı. Cüppeli ve kukuletalı bir cin gibi çandan çana atlarken dikkati hep benim üzerimdeydi.

Gözleri garip bir şekilde dışarı fırlamıştı. Hayattayken böyle değildi; gözlerinin dışarı fırlamasına, boynunu kırıp soluğunu durdurarak onu boğan ilmek neden olmuştu.

Sırtımı sütunlardan birine verip durdum ve *Bunun ne anlamı var Biraderf Bundan çıkarın nef* diye sorar gibi, avuçlarım yukarıya bakıyorken, kollarımı iki yana açtım.

Ne demek istediğimi biliyor, ama hiçbir etki yaratmayan öfkesinin üzerinde düşünmek istemiyordu. Başını benden öteki tarafa çevirdi ve daha da çılgın bir tempoyla, kendini çandan çana atmaya devam etti.

Ellerimi ceplerime sokarak esnedim. Ona canımın sıkıldığım anlatmak istiyordum. Bana tekrar baktığında, abartılı bir biçimde tekrar esnedim ve arka sıralara oynayan bir aktör gibi, beni hayal kırıklığına uğrattığını ifade etmek ister gibi başımı iki yana salladım.

En umutsuz durumda, buz gibi bir soğuk kemiklerimi kemirirken ve sinirlerim bir sonraki saatin getirebileceği şeylerin korkusuyla gerilmişken bile, hayatın komik bir yanı olduğunun ispatıydı burası. Gürültü beni bir pandomimciye çevirmişti.

Çanların sesi Constantine Birader'in öfkesinin sonuna geldiğini gösteriyordu. Ortak merkezli güç dalgalarının çıkışı durdu ve çanlar anında daha hafif sallanmaya başladı, çizdikleri daireler de gittikçe küçülüyordu.

Çoraplarım kalın ve kış sporlarına uygun olduğu halde, taş zeminden ayaklarıma buz gibi bir soğuk yayılıyordu. Canım sıkılmış numarası yapmaya çabalarken, dişlerim birbirine vuruyordu.

Kısa süre sonra, çanlar bronza yavaşça vurarak yumuşak, net, melankolik bir ruh halinin tem müziği olan olgun sesler çıkarmaya başladılar.

Kulaklarım hâlâ az önceki kakafoninin etkisiyle uğuldadığı için, uluyan rüzgârın sesi henüz geri gelmemişti.

Constantine Birader, *Crouching Tiger, Hidden Dragon* filmindeki savaşın kargaşası içinde, büyük bir zarafetle çatılara sıçrayan, havadan aşağıya bale yaparcasına zarafetle inen savaş ustalarından biri gibi, çanlardan aşağıya süzülüp çan kulesinin içine, yanıma indi.

Artık gözleri dışarıya fırlamış bir halde değildi -şu anda öyle görünmeyi tercih etmiyordu anlaşılan. Yüzü boynuna o ilmek geçmeden önceki gibiydi, ama belki de hayatında hiç bu denli kederli görünmemişti.

Onunla konuşmak üzereydim ki kulenin benden uzak bir köşesinde bir hareket fark ettim. Artık susmuş olan bronz kavisler arasından, kara boğulmuş günün boğuk ışığında karanlık bir varlığın siluetini görür gibi oldum.

Bakışlarımı izleyen Constantine Birader, pek iyi göremediği halde yeni geleni tanımıştı. Bu dünyada artık hiçbir şey ona zarar veremezdi, ama ölü keşiş yine de dehşete kapılmış gibi geri çekildi.

Merdivenlerin başından çekilmiştim ve çanların çevresinde dolaşan görüntü kuleyle benim aramdaki tek çıkıştı.

Benim geçici sağırlığım hafifleyip rüzgârın çığlığı öfkeli sesler gibi yükselirken, siluet önünü kapatan çanların arkasından çıktı. Karşımda, yirmi dakika kadar önce, Rahibe Miriam'in yanından dönerken, merdiven sahanlığına açılan kapıda gördüğüm siyah cüppeli keşiş duruyordu.

Şimdi ona daha yakındım, ama hâlâ kukuletasının içinde bir siyahlık görüyordum, orada bir yüz olduğunu düşündürecek en ufak bir şey yoktu. Rüzgârın dalgalandırdığı cüppenin altında ayaklar da yoktu; giysisinin kolları içinde ise eller görünmüyordu.

Ona daha yakından bakınca, üzerindeki tuniğin biraderlerin giydiklerinden daha uzun olduğunu, yeri süpürdüğünü fark ettim. Kumaşı da keşişlerin cüppelerinin yapıldığı alelade kumaştan değildi, ipek pırıltısı vardı.

Boynunda inci gibi dizilmiş insan dişlerinden bir gerdanlık, gerdanlığın tam ortasında da beyazlatılmış üç parmak kemiğinden oluşan bir pandantif vardı.

Cüppesinin beline kumaştan bir kuşak yerine, örülmüş temiz ve parlak insan saçlarından yapılmış bir kordon bağlamıştı.

Bana doğru kaydı. Aslında niyetim olduğum yerden kımıldamamaktı, ama bana yaklaşmaya başlayınca içgüdüsel olarak geriye çekildim. Ölü yoldaşım Constantine Birader gibi, ben de ona dokunmaya hiç istekli değildim.

BÖLÜM 25

Soğuktan ayak tabanlarım iğne batıyormuş gibi acımasaydı, yakıcı bir uyuşukluk yüzünden ayak parmaklarımda kramplar girmeseydi; birden uyanıp şerifin arabalarının, konuk evindeki yatak odamın donmuş pencerelerinde oynaşan kırmızılı mavili ışıklarını hiç görmediğimi, hâlâ uykuda olduğumu, rüya gördüğümü düşünebilirdim.

Freud'un en ucuz sembolik anlamları yükleyeceği, aşağı sarkan muazzam yuvarlaklar ve çan kulesinin sadece adı yüzünden değil, kavisleri ve gölgeleri nedeniyle de anlam yüklü, kasıktan kemerli tavanı, frijit fırtınanın bakire beyazlığıyla çevrili kusursuz manzarayı ancak rüyalarda görülecek bir hale getiriyordu.

Ölümün cüppeli ve kukuletalı minimalist şekli, hiç de çizgi romanlardaki ve ince ince kesilip küp küp doğranacak peynir kıvamındaki filmlerdeki gibi değildi; ne çürümüş gibi görünüyordu ne de her yerinde kurtçuklar kaynıyordu. Karanlık kutup rüzgârı kadar temizdi ve Bergman'ın *Yedinci Mühür* filmindeki Orakçı kadar gerçekti. Aynı zamanda, bir karabasandaki korkunç hayaletin özelliklerine sahipti; yan gözle görülen şeklinin sınırları belli değildi ve *bilinmeyendi.*

Ölüm sağ kolunu kaldırdı ve yeninden uzun, soluk renkli bir el çıktı; iskelet gibi değildi tümüyle etti. Başlığın içindeki boşluk olduğu gibi duruyordu ama parmağı beni işaret eden eli bana doğru uzandı.

Şimdi de bana Charles Dickens'ın *Bir Noel İlahisi*'ni hatırlatmıştı. Ticarethanenin cimri sahibini ziyarete gelen üç hayaletin sonuncusu, Scrooge'ın *Hâlâ Gelmeyen Noel'in Hayaleti* adını taktığı, o uğursuz ve sessiz hayalet karşımda duruyordu. Bu hayalet Scrooge'ın söylediği gibiydi ama aynı zamanda daha da kötü bir şeydi, çünkü gelecek nereye yönelirse yönelsin, eninde sonunda ölüme gidiyordu, son hem sizin hem de benim başlangıcımızdaydı.

Ölümün sol yeninde soluk bir el daha göründü. Elin tuttuğu ipin ucunda bir ilmek vardı. Hayalet -ya da her ne ise- sol elindeki ilmeği sağ eline geçirdi ve tuniğinin içindeki inanılmaz uzunluktaki ip ortaya çıktı.

Yeninden çıkardığı ipin ucunu yavaş hareketlerle, kulenin dibindeki manivela ile döndürüldüğünde, beş çanın çalmasını sağlayan ve o sırada sallanmakta olan çubuğun üstüne fırlattı. Sonra da deneyimli bir celladın el becerisinden çok, iyi bir sihirbazın el çabukluğuna benzer bir rahatlıkla darağacı düğümü attı.

Bütün bu olanlar bana, Japonların son derece stilize edilmiş *kabuki* tiyatrosundaymışım hissini veriyordu. Gerçeküstü dekorlar, fazlasıyla ayrıntılı kostümler, cüretkâr maskeler ve peruklar, abartılı duygular ve aktörlerin geniş melodramik hareketleri düşünüldüğünde, Japon tiyatrosu, insanlara Amerikan usulü profesyonel güreş kadar komik gelmeli. Ancak nasıl gizemli bir gücü varsa *kabuki*, bilgili seyirciler üzerinde, parmağa sürülen bir ustura kadar gerçek bir etki yaratıyor.

Çanlar susmuş ve rüzgâr kükrerken, ölüm beni işaret etti ve ben onun o ilmeği boynuma geçirmek niyetinde olduğunu anladım.

Hayaletler yaşayanlara zarar veremez. Burası bizim dünyamızdır, onların değil.

Ölüm de üzerinde bir kostümle dünyayı dolaşıp ruhları toplayan bir figür değildir.

Bu önermelerin hepsi doğruydu ve bundan, beni tehdit eden bu Orakçı'nın bana zarar veremeyeceği sonucu çıkıyordu.

Banka hesabım boş olsa da hayal gücüm zengin olduğu için, ipin kaba liflerinin boğazıma dayandığını ve Âdem elmamı sıktığını hayal ettim.

Constantin Birader zaten ölü olmasından cesaret bularak Ölümün dikkatini çekmek ve bana merdivenlere koşma fırsatı tanımak ister gibi öne çıktı.

Ancak tekrar çanların üzerine çıktığı halde, biraz evvelki psikokinetik olayı yaratabilmesi için gereken öfkeyi toplayamadı. Benim için duyduğu korku ve endişe baskın çıkmıştı. Çaresizlik içinde ellerini ovuşturuyor, sessiz bir çığlıkla ağzını sonuna kadar açıyordu.

Constantine Birader'in hapı yuttuğuma inandığını görünce, hiçbir hayaletin bana zarar veremeyeceğine dair güvenim sarsıldı.

Orakçı, fırtınada peşime düşen kemiklerin kaleydoskobundan daha basit bir figürdü, ama her ikisinin de dünyadan ayrılamayan ölülerde hiç görülmeyen bir şekilde tiyatrovari davrandıklarını, yapmacık tavırlı ve sıkılgan olduklarını hissetmiştim. Gazabının zirvesindeki bir *poltergeist* bile, yakıp yıkma eylemlerini yaşayanları fazlasıyla etkilemek üzere *planlamaz;* hiç kimseyi korkutmak gibi bir amacı yoktur. Sadece sinirini, kendine duyduğu nefreti ve arafta saplanıp kalmış olmanın öfkesini boşaltmak ister.

Penceredeki kemikten canavarın, göz kamaştırıcı dönüşümleri kibir kokuyordu: *Benim harikalarımı seyret, şaşkınlık ve dehşet içinde izlerken korkuyla titre,* diyordu adeta. Orakçı da aynı şekilde, alkış bekleyen kendini beğenmiş bir dansçının sahnedeki hareketlerine benzer gereksiz bir gösterişle hareket ediyordu.

Kibir tümüyle insani bir zaaftır. Hiçbir hayvanın kibirli olması söz konusu değildir. İnsanlar bazen kedilerin kibirli olduğunu söylerler, ama kediler mağrurdur. Üstünlüklerinden emindirler, kibirli erkekler ve kadınlar gibi kendilerine hayran olunsun diye kıvranmazlar.

Dünyadan gidemeyen ölüler ise, hayattayken kibirli olsalar da ölümlü olduklarını keşfedince kibirden arınırlar.

Şimdi bu Orakçı küçümseyerek bana 'gel gel' işareti yapıyordu. Korkunç görünüşünden ve heybetinden o denli korkacaktım ki ilmeği boynuma kendim geçirip onu, beni tuzağa düşürme zahmetinden kurtaracaktım.

Bu iki hayaletin fazlasıyla insana özgü bir kibri, gerçekten öteki dünyalı olanlarda hiç görülmeyen bir kendini beğenmişliği paylaştığını fark etmiş olmam önemliydi. Ama *nedenini* bilmiyordum.

Onun 'gel gel' hareketine, geri çekilerek karşılık verince, bir anda vahşice üzerime saldırdı.

Ona engel olmak için kolumu kaldırana kadar, sağ eliyle boğazımı kavramış ve acımasız bir güçle ayaklarımı yerden kesmişti.

Orakçı'nın kolu öylesine anormal bir uzunluktaydı ki ona vuramıyor ya da başlığın içindeki karanlığı tırmalayamıyordum. Tek yapabildiğim, beni kavrayan eli yırtmak ve parmaklarını açmaya çabalamak oldu.

Eli ettenmiş gibi göründüğü ve et gibi esnediği halde, onu tırnakladığımda kanatamamıştım. Tırnaklarım solgun tenini sıyırdığında tebeşirle yazı yazılan bir tahtaya sürtünüyormuş gibi bir ses çıkıyordu.

Beni tutup bir sütuna çarptı ve başımın arkasını taşa vurdum. Bir an tipi bir şekilde kafatasımın içine dalmış gibi oldu ve gözlerimin ardında fırıldak gibi dönen bir beyazlık beni neredeyse sonsuz bir kışın içine fırlattı.

Durmadan tekme atıyordum, ama siyah tuniğin yumuşak dalgaları arasında, vücuduna inen ayaklarımın hiçbir etkisi olmuyordu. Bu ipek kıvrımların altında biri varsa bile, bataklık kumundan ya da Jurasic su aygırlarının budala gibi içine dalarak yok olduğu, emici katrandan yumuşaktı.

Nefes almaya çalıştım ve başardım. Beni tutuyor, ama boğmuyordu. Belki de beni bulup çan kulesinin içine çektiklerinde, boğazımda ve çenemdeki tek iz ipin öldürücü izi olsun diye çaba gösteriyordu.

Beni sütundan uzağa çekerken, sol eliyle, koyu renkli bir duman halkası gibi bana doğru yüzen ilmeği başıma fırlattı. Başımı geri çektim. İlmek yüzümün üzerine düştü ve eline geri döndü.

İlmeği boynuma geçirmeyi ve sıkıştırmayı başardığı anda beni çan kulesinden atacaktı ve ben de ölümümü ilan etmek için çanları çalacaktım.

Boyunduruk gibi boğazıma yapışmış olan elini tırmalamaktan vazgeçtim ve kaba saba bir kravat gibi boynuma tekrar geçirmeye çalıştığı ipe yapıştım.

Kukuletanın içindeki boşluğa bakarak ilmeğin boynuma geçmesini önlemeye çabalarken, kurbağa sesi gibi çıkan kendi sesimi duydum. "Ben seni tanıyorum, değil mi?"

Sezgilerimden doğan bu soru efsunluymuş gibi sihir etkisi yaptı. Yüzünün olması gereken boşlukta bir şey şekillenmeye başladı.

İpi boynuma geçirme çabası birden yavaşladı.

Cesaret bularak bu kez daha kesin bir sesle, "Seni tanıyorum," dedim.

Başlığın içinde erimiş siyah plastiğin, kalıbın şeklini alması gibi, ana hatları şekillenmeye başladı.

Yüzünde, zihnimde gerekli kıvılcımların çakmasına yetecek kadar ayrıntı yoktu. Bir yüzün simsiyah suları aydınlatacak ay ışığının olmadığı gecede gölün üzerinde hafifçe parlayarak dalgalanan loş görüntüsü gibi bir şeydi.

"Ulu Tanrım, seni tanıyorum," dedimse de zihnimde hâlâ bir ad belirmemişti.

Aynı şeyi üçüncü kez ısrarla tekrarlamam, karşımdaki parlak siyah yüzde daha büyük boyutta bir değişiklik yarattı; sözlerim içini bir suçluluk duygusu ve kimliğini itiraf etmek dürtüsüyle doldurdu sanki.

Orakçı başını öteki tarafa çevirdi. Beni bir kenara fırlattı, cellat ipini de elinden bıraktı. Ben kalenin zeminine çarparken, ip de üzerime düştü.

Orakçı siyah ipekten bir girdap gibi dönerek iki sütun arasındaki korkuluğa çıktı, bir an tereddütle durdu sonra da kendini kar fırtınasının içine fırlattı.

O atlarken ben yerden kalkmıştım; eğilip korkuluktan aşağıya baktım.

Tüniği kanat gibi açıldı; kuleden aşağıya süzüldü, bale yapar gibi zarafetle kilisenin damına indi. Sonra kendini manastırın daha alçak olan çatısının üzerine fırlattı.

Bana doğaya aykırı olmaktan çok doğaüstü bir şey gibi geldiyse ve şimdiye kadar hiç görmediğim bir şekilde de olsa, herhangi bir hayalet gibi ortadan kaybolmuştu.

Uçuş sırasında, nişancıların ateş ederek parçaladığı kilden yuvarlaklar gibi parçalara ayrılmıştı sanki. Milyonlarca kar tanesiyle Orakçı'nın milyonlarca parçası, siyah-beyaz simetrik bir şekil oluşturmuştu; havada rüzgârın bir an saygıyla seyredip sonra erittiği, kaleydeskop görüntüsü gibi bir görüntü oluştu.

BÖLÜM 26

Zemin kattaki kabul salonunda, divanın kenarına oturup kuruyan botlarımı giydim.

Ayaklarım hâlâ soğuktan kaskatıydı. Tembel tembel koltuğuma gömülmeyi, ayağımı bir tabureye uzatıp dizimde bir battaniyeyle ısınarak güzel bir roman okurken, kurabiye atıştırmayı ve peri vaftiz annemin bana birbiri ardına fincanlar dolusu sıcak kakao sunmasını isterdim.

Eğer bir peri vaftiz annem olsaydı, *Murder She Wrote*'da oynayan Angela Lansbury'ye benzerdi. Beni koşulsuz sever, yüreğimin istediği her şeyi bana getirir ve her gece beni yatırıp alnıma bir öpücük kondururdu; çünkü Disneyland'deki bir eğitim programından geçmiş ve Walt Disney'in dondurularak saklanan cesedi önünde, vaftiz anne yemini etmiş olurdu.

Botlarımı giyip ayağa kalktım ve yarı donmuş ayak parmaklarımı gerdim.

O kemikten canavar dışarıda olsa da olmasa da hemen değilse bile biraz sonra tekrar tipiye çıkmak zorundaydım.

St. Bartholomevv's'ta hangi güçler iş başındaysa, şimdiye kadar hiç onlara benzer garip şeylerle karşılaşmamış, asla böyle hayaletler görmemiştim. Geç kalmadan faciayı önlemek için amaçlarını öğrenebileceğimden de artık pek emin değildim. Eğer üzerimize gelmeden önce tehlikenin ne olduğunu anlayamazsam,

çocukları korumak için cesur yüreklere, güçlü ellere ve bunları nerede bulacağımı bilmeye ihtiyacım olacaktı.

Zarif ve görkemli rahibe Angela, dökümlü beyaz cüppesinin etekleri ayak seslerini bastırdığı için sessizce geldi. Sierra'nın üzerine doğru savurduğu fırtına büyüsünün etkisini ölçmek için, Hindu mitolojisindeki tanrılar gibi insan kılığına girerek kutsal sarayından aşağıya inen kar tanrıçasına benziyordu.

"Rahibe Clare Marie benimle konuşmaya ihtiyacın olduğunu söyledi Oddie."

Çan kulesinden beri bana eşlik eden Constantine Birader de artık yanımızdaydı. Başrahibe onu görmüyordu tabii ki.

"George Washington'in berbat takma dişleriyle ünlüydü," dedim, "ama Flannery O'Connor ile Harper Lee'nin dişlerinin durumunu bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi, "ve sen sormadan söyleyeyim, aralarındaki benzerliğin saç stiliyle de bir ilgisi yok."

"Constantine Birader intihar etmedi," dedim. "Cinayete kurban gitti."

Rahibenin gözleri büyüdü. "Böylesine harika bir haber ile bu denli korkunç bir haberi hiç aynı cümle içinde duymamıştım," dedi.

"Öteki dünyada yargılanmaktan korktuğu için değil, manastırdaki kardeşleri için korktuğu ve umutsuzluğa kapıldığı için, dünyadan gidemiyor."

Kabul salonunu gözleriyle tarayarak, "Şu anda burada bizimle birlikte mi?" diye sordu.

Olduğu yeri göstererek, "Tam yanımda," dedim.

"Sevgili Constantine Birader..." Rahibenin sesi duyarlılıkla titriyordu. "Her gün senin için dua ediyoruz ve her gün seni biraz daha özlüyoruz."

Hayaletin gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Biraderleri kendini öldürdüğüne inanırken, gitmek istemiyor bu dünyadan."

"Elbette. İntiharının, onları bir hayata inançla teslim olmak konusunda kuşkuya düşürebileceğinden endişe ediyordur."

"Evet. Ama ben kardeşlerinin arasında bir katilin dolaştığından habersiz olduğu için de endişe duyduğunu düşünüyorum."

Rahibe Angela'nın çok hızlı düşünen çelik kapan gibi bir kafası vardı, ama birçok manastırın huzur dolu havası içinde geçirdiği onlarca yılda verdiği hizmetler, sokak filozoflarına özgü yanını bileyip sivriltmemişti.

"Ama haberlerde hep duyduğumuz gibi, dışardan birinin buraya geldiğini ve Constantine Birader'in onun yoluna çıkma şanssızlığının kurbanı olduğunu söylemek istiyorsun, herhalde."

"O zaman, bu adam Timothy Birader için geri geldi ve şimdi de kulede beni öldürmeye kalkıştı."

Rahibe korkuya kapılarak, "İyisin, değil mi Oddie?" dedi.

"Henüz ölü değilim," dedim, "ama aklımda hâlâ akşam yemeğinden sonraki pasta var."

"Pasta mı?"

"Özül dilerim. Abuk sabuk konuşuyorum işte."

"Kim seni öldürmeye kalktı?"

Sadece, "Yüzünü görmedim," dedim. "Bir maske takmıştı ve onun tanıdığım biri olduğundan eminim, dışardan gelen biri değil."

Ölü keşişin bulunduğu yere bakarak "Constantine Birader onu tanımlayamaz mı?" diye sordu.

"Onun da katilin yüzünü gördüğünü sanmıyorum. Zaten buradan gidemeyen ölülerden ne kadar az yardım aldığımı bilseniz şaşarsınız. Onlar için adaleti sağlamamı isterler, bunu fena halde isterler, ama sanırım, artık ait olmadıkları bu dünyanın rotasını etkilememek için bazı yasaklara riayet etmek zorundalar."

"Bu konuda senin de bir teorin yok, öyle mi?"

"Hayır. Constantine Birader'in uykusuzluk çektiğini ve uyuyamadığı zamanlar yıldızları incelemek için yeni manastırdaki çan kulesine çıktığını duydum."

"Evet. O sıralarda Başkeşiş Bernard söylemişti bunu bana."

"Gece dışarıda dolaşırken asla görmemesi gereken, kimsenin tanık olmasına izin verilemeyecek bir şey görmüş olmasından şüpheleniyorum."

Rahibe yüzünü buruşturdu. "Bu söylediğin şey manastırı iğrenç bir yer haline getiriyor."

"Öyle bir şey söylemek istemedim. Yedi aydır burada yaşıyorum, biraderlerin ne kadar temiz, iyi ve içten olduklarını biliyorum. Constantine Birader'in de rezil bir şey gördüğünü sanmıyorum. Bence o, olağanüstü bir şey gördü."

"Peki, Timothy Birader de mi birinin tanık olmasına izin verilemeyecek bir şey gördü?"

"Korkarım öyle."

Bir süre bu bilgiyi kafasında evirip çevirip düşündükten sonra, en mantıklı sonucu çıkardı: "O zaman sen de olağanüstü bir şeye tanık oldun."

"Evet."

"Peki nasıl bir şey, ne?"

"Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlayacak zamanım olana kadar söylememeyi yeğlerim."

"Her ne gördüysen... kapılarla pencereleri bu yüzden kapamamız gerekiyor, değil mi?"

"Evet efendim ve çocukları korumak için ek önlemler almamız gerekiyor."

"Ne yapılması gerekirse yaparız. Aklında ne var?"

"Sağlamlaştırma," dedim. "Sağlamlaştırma ve savunma."

BÖLÜM 27

George Washington, Harper Lee ve Flannery O'Connor, ortak özelliklerine dair bilmeceyi çözmekteki yeteneksizliğimle alay eder gibi, gülümseyerek bakıyorlardı bana.

Masada oturan Rahibe Angela, burnunun üzerine kaymış, yarım okuma gözlüklerinin çerçevesi üzerinden beni süzüyordu. Elinde, çizgili sarı bir bloknotun üzerinde dengelediği bir dolma kalem vardı.

Constantine Birader kabul salonundan buraya bizimle gelmemişti. Belki de sonunda bu dünyadan gitmişti; ama gitmemiş de olabilirdi.

Odada volta atarken, "Sanırım biraderlerin çoğu aklın izin verdiği ölçüde barışçı insanlar. Masum bir hayatı kurtarmak için dövüşmekten kaçınmazlar," dedim.

Rahibe, "Tanrı kötülüğe karşı koymamızı ister," diye karşılık verdi.

"Evet efendim, ama dövüşmeye istekli olmak yetmez. Ben *nasıl* dövüşeceğini bilen kişileri istiyorum. Knucles Birader'i listenin başına koyun."

"Salvatore Birader," diye düzeltti.

"Evet efendim. Knuckles Birader ne yapacağını bilir, boktan bir..." Sesim kesildi ve yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Cümleni tamamlayabilirdin Oddie. Yani *'durumla karşılaştığında'* kelimeleri beni rahatsız etmezdi."

"Özür dilerim, Sör."

"Ben rahibeyim, bön değilim."

"Evet, efendim."

"Salvatore Birader'in yanında başka kim var?"

"Victor Birader Deniz Kuvvetlerinde yirmi altı yıl geçirmiş."

"Onun yetmiş yaşında olduğunu sanıyordum."

"Evet efendim, ama o bir *denizciydi.*"

"İyi bir dost, daha kötü bir düşman olmaz."

"Semper Fi' kesinlikle bize gereken şey şu anda."

Rahibe, "Gregory Birader de karacıydı."

Revir görevlisi hiç askerlik hizmetinden söz etmemişti.

"Emin misiniz?" dedim. "Hemşirelik eğitimi aldığını sanıyordum."

"Evet, doğru. Ama yıllarca ordudaydı, üstelik hep aksiyon içindeydi."

Savaş alanlarındaki sağlık elemanları çoğu zaman silah taşıyanlar kadar cesurdur.

"Gregory Birader'i kesinlikle isteriz," dedim.

"Quentin Birader'e ne dersin?"

"O polis değil miydi, efendim?"

"Sanırım polisti."

"Onu da listeye koyun."

"Sence kaç kişiye ihtiyacımız var?"

"On dört, on altı..."

"Elimizde dört kişi var."

Sessizce volta atıyordum. Pencerenin önünde durdum sonra tekrar yürümeye devam etim.

"Fletcher Birader," diye yeni bir öneride bulundum.

Bu seçim onu şaşırtmıştı. "Müzik direktörü mü?"

"Evet, efendim."

"Dünyevi yaşamında müzisyendi o."

"Müzisyenlik zor iştir, efendim." *

* Semper Fidelis: Latince 'daima sadık' (çev.)

Bir an söylediğimi düşündü. Sonra, "Bazen tavır koyar," dedi.

"Saksafon çalanlarda tavır koyma eğilimi vardır," dedim. "Bir gitarı başka bir müzisyenin elinden kapıp enstrümana -güzel bir Fender idi- beş kez ateş eden bir saksafoncu tanıyorum."

"İnsan neden böyle bir şey yapar ki?" diye sordu.

"Yersiz akort değişikliklerine sinirlenmişti."

Rahibenin kaşları onaylamadığını belirtir gibi çatıldı. "Bütün bunlar sona erdiğinde, o saksafoncu arkadaşın belki bir süre manastırda kalabilir. İnsanlara çatışmaları çözme tekniği konusunda danışmanlık yapmak üzere eğitim aldım ben."

"Şey... efendim, gitara ateş etmesi çatışmanın çözümüydü."

Rahibe başını kaldırıp Flannery O'Connor'a baktı ve bir dakika sonra, yazarın söylediği bir şeyle aynı fikirdeymiş gibi başını sallayarak "Pekâlâ Oddie," dedi. "Sence Fletcher Birader popoya tekme atabilir mi?"

"Evet, efendim, çocuklar için bunu yapabilir, sanırım."

"O zaman beş kişi etti."

İki ziyaretçi iskemlesinin birine oturdum.

"Beş," diye tekrarladı.

"Evet, efendim."

Saatime baktım. Sonra birbirimize baktık.

Kısa bir sessizlikten sonra, Rahibe Angela konuyu değiştirdi. "Eğer iş dövüşmeye varırsa, nasıl bir silahla dövüşecekler?"

"Bir kere beyzbol sopaları var."

Biraderler her yıl iki takım oluştururlar. Yaz akşamları oyun saatlerinde takımlar rotasyonla birbirlerine karşı oynar.

"Haklısın bir sürü beyzbol sopaları var."

"Keşişlerin ava gitme eğiliminde olmamaları çok kötü."

"Çok kötü," diye katıldı bana.

"Biraderler şömineler için gereken odunu kendileri kesiyorlar. Baltaları var," dedim.

Başrahibe bu şiddet dolu düşünce karşısında irkildi. "Belki de daha çok bulunduğumuz ortamı sağlamlaştırmaya konsantre olmalıyız," dedi.

"Sağlamlaştırma konusunda birinci sınıf olacakları kesin," diyerek katıldım ona.

Manastır cemaatlerinin çoğu düşünerek çalışmanın ibadetin önemli bir parçası olduğuna inanır. Bazı keşişler manastırlarının masraflarını karşılamak için mükemmel şaraplar yaparlar. Bazıları peynir, çikolata ya da tatlı ve çörek yaparlar. Bazıları ise güzel köpekler yetiştirip satarlar.

St. Bart's'taki biraderler çok güzel el işi mobilyalar üretirler. Ancak Heineman'ın bağışının getirdiği faizin ufak bir kısmı masraflarını karşıladığı için, iskemle masa ve büfelerini satmazlar. Hepsini fakirlerin kaldığı bakımevlerini döşeyen bir kuruma verirler.

Ellerindeki güçlü aletlerle, bol miktarda tahta ve becerileriyle kapılarla pencereleri kolayca daha da sağlamlaştırabilirler.

Rahibe Angela, elindeki dolmakalemi bloknota vurarak, "Beş," diye hatırlattı bana.

"Efendim, belki de yapmamız gereken şey şu: Başkeşiş'i çağırıp ona bunları anlatın; sonra da Knuckles Birader'le konuşun."

"Salvatore Birader."

"Evet, efendim. Knuckles Birader'e burada neye ihtiyacımız olduğunu, yani savunma ve sağlamlaştırmanın gerekli olduğunu söyleyin ve bırakın o, seçtiğimiz dört kişiyle konuşsun. Onlar kardeşlerini bizden daha iyi tanırlar. En iyi adayları bilirler."

"Evet, bu iyi. Keşke onlara kime karşı savunma halinde olacağımızı söyleyebilseydim."

"Keşke ben de aynı şeyi yapabilseydim, Sör."

Keşişlere ve rahibelere hizmet eden bütün araçlar okulun bodrum katındaki garajdaydı.

"Knuckles'a söyleyin."

"Salvatore."

"Onları buraya getirmek için, okulun o canavar ciplerinden birini benim kullanacağımı söyleyin."

"Dışarda bir yerlerde düşmanca davranan insanlar olduğunu söylemiştin."

İnsanlar dememiştim. *Onlar* demiştim.

"Evet, düşmanca... efendim."

"Manastıra gidip gelmek tehlikeli olmayacak mı?"

"Eğer gelen tehlikeye karşı -o her ne ise- buraya güçlü kuvvetli birilerini getirmezsek çocuklar daha fazla tehlike altında olur."

"Anlıyorum da şunu demek istiyorum: Buraya bazı keşişleri, beyzbol sopalarını ve aletlerini getirmek için, iki kez gidip gelmeniz gerekiyor. Ciplerden birini ben kullanırım, diğerini sen. Böylece işimizi bir defada tamamlamış oluruz."

"Efendim, hayatta sizinle kar temizleme yarışı yapmaktan daha çok hoşuma gidecek bir şey yok, ama ikinci cipi Rodion Romanovich'in kullanmasını istiyorum."

"O burada mı?"

"Mutfakta, dirseğine kadar kremaya batmış durumda."

"Ondan kuşkulandığını sanıyordum."

"Eğer o bir Hoosier ise, ben de radikal sanat aşığı bir santurcuyum. Okulu savunurken, yani iş oraya varırsa, Bay Romanovich'in savunmanın içinde olmasının iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. Ondan ciplerden birini yeni manastıra kadar kullanmasını rica edeceğim. Knuck... alvatore Birader'le konuştuğunuzda..."

"Knuckalvatore mi? Knuckalvatore Birader'i tanımıyorum."

Rahibe Angela ile karşılaşana kadar, rahibelerle istihzanın böyle neşeli bir karışım olabileceğini düşünmezdim.

"Salvatore Birader ile konuştuğunuzda, efendim, Bay Romanovich'in yeni manastırda kalacağını ve cipi Salvatore'nin geri getireceğini söyleyin."

"Bay Romanovich'in tek yöne yolculuk ettiğini bilmeyeceğini varsayıyorum."

"Tabii efendim. Ona yalan söyleyeceğim. Bunu bana bırakın. Siz öyle düşünmüyorsunuz, ama ben şaşılacak kadar usta bir yalancıyım."

"Bir de saksafon çalsaydın iki kat tehlikeli olurdun."

BÖLÜM 28

Öğle yemeği zamanı geldiğinde, mutfak görevlileri çok daha fazla meşgullerdi, ama daha da neşeliydiler. Şimdi iş yaparken iki yerine dört rahibe, İspanyolca yerine İngilizce şarkı söylüyordu.

On pastaya da çikolatalı krema sürülmüştü. Hain bir şekilde leziz görünüyorlardı.

Büyük bir çanaktaki parlak portakal rengi tereyağlı kremayı çırpmayı henüz bitirmiş olan Rodion Romanovich, ilk portakallı-bademli pastasının üzerini karmaşık telkâri bir desenle süslemek için ucu hunili bir torba kullanıyordu.

Yanına gittiğimde bana hiç bakmadan, "Geldiniz demek Bay Thomas," dedi. " Kayak botlarınızı giymişsiniz."

"Çorapla dolaşırken öyle sessiz yürüyordum ki rahibeleri ürkütüyordum. "

"Santurunuzla pratik yapmıyor musunuz?"

"O öyle bir evreydi. Bu günlerde saksafon daha çok ilgimi çekiyor. Efendim, hiç John Dillinger'in mezarım ziyaret ettiniz mi?"

"Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, sevgili Indianapolisimde, Crovvn Hill Mezarlığında gömülü kendisi. Evet, bu kanunsuz adamın mezarını gördüm, ama oraya gitmemin asıl nedeni, romancı Booth Tarkington'a son istirahatgâhmda saygılarımı sunmaktı."

"Booth Tarkington Nobel Ödülü'nü almıştı," dedim.

"Hayır, Bay Thomas. Booth Tarkington Pulitzer Ödülü'nü almıştı."

"140 Kuzey Senato Caddesi'ndeki içinde Indiana'ya ya da Indianalı yazarlara ait otuz dört bin ciltlik kitap bulunan, Indiana Eyalet Kütüphanesinin kütüphanecisi olarak bunu biliyorsunuzdur, sanırım."

"Otuz dört binden fazla," diye düzeltti Romanovich. "Biz bu rakamla gurur duyarız ve azaltıldığını duymak hoşumuza gitmez. Gelecek yıl bu tarihlerde Indiana hakkında veya Indianalı yazarlar tarafından yazılmış otuz beş bin kitabımız olabilir."

"Vay canına. Bu büyük bir kutlama için iyi bir neden olacak.

"Büyük olasılıkla bu kutlama için pek çok pasta yapacağım."

Pastayı süslerken, kremayı desenlerin ayrıntılarını hiç atlamadan ve şablonu bozmadan, düzgün bir şekilde sürmeye devam etmesi çok etkileyiciydi.

Eğer bir ağaç dalında, ağacın kabuğunun rengine bürünerek oturup zavallı kelebekleri bekleyen bukalemunkine benzer, hilekâr bir havası olmasaydı, kötü adam olma potansiyelinden kuşkuya düşmeye başlayabilirdim.

"Efendim, bir Hoosier olarak karda araba kullanma konusunda pek çok deneyiminiz olmalı."

"Evet. Hem sonradan benimsediğim Indiana'da hem de anavatanım Rusya'da bir hayli deneyim edindim."

"İki cipimiz var, önlerine sapan takılmış halde garajda duruyor. Manastıra gidip biraderlerden bazılarını buraya getirmemiz gerekiyor."

"O araçlardan birini kullanmamı mı istiyorsunuz, Bay Thomas?"

"Evet efendim. Eğer bunu yaparsanız, size çok minnettar olurum. İki kez gidip gelmekten kurtulurum."

"Biraderler hangi amaçla okula geliyorlar?"

"Eğer kar fırtınası yüzünden elektrik sorunu filan olursa, hemşirelere yardımcı olmak için."

Pastanın bir köşesini tamamlamak için kusursuz bir minyatür gül çizdi. "Okulda bir acil durum jeneratörü yok mu?"

"Tabii ki var, efendim. Ancak aynı düzeyde enerji veremiyor. Işıklandırmanın azaltılması gerekiyor. Bazı yerlerde de ısıtmayı kapatıp şömineleri kullanmak zorundalar. Ayrıca Rahibe Angela, jeneratör de arıza yaparsa diye, hazırlıklı olmak istiyor."

"Böyle bir durumda hem ana güç merkezinin hem de yedek jeneratörün, arıza yaptığı olmuş mu hiç?"

"Bilmiyorum, efendim. Sanmıyorum. Ama benim deneyimlerime göre, rahibelerde ayrıntılı plan yapma takıntısı var."

"Ah, hiç kuşkum yok, Bay Thomas. Eğer Chernobyl'deki nükleer santralin tasarımını rahibeler yapsaydı ve santrali onlar işletiyor olsaydı, asla radyasyon faciası yaşamazdık."

Bu ilginç bir yön değiştirmeydi. "Chernobyl'den misiniz, efendim?"

"Üçüncü bir gözüm ya da ikinci bir burnum var mı?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır, ama fazlasıyla giyiniksiniz."

"Eğer bir gün kendimizi aynı plajda güneşlenirken bulursak daha ilerisini de araştırmakta özgürsünüz, Bay Thomas. Şu pastaların süslemelerini bitirebilir miyim, yoksa paldır küldür manastıra gitmemiz mi gerekiyor?"

Knuckles ile diğerlerinin gerekli malzemeyi toparlamak ve bir araya gelmek için en az kırk beş dakikaya ihtiyacı vardı.

"Pastaları bitirin, efendim. Çok güzel görünüyorlar. Aşağıdaki garajda, 12:45'te buluşmaya ne dersiniz?"

"Bana güvenebilirsiniz. O zamana kadar pastaları tamamlarım."

"Teşekkür ederim efendim." Oradan ayrılmak üzereyken ona dönüp "Cole Porter'ın da Hoosier olduğunu biliyor muydunuz?" dedim.

"Evet. James Dean, Davit Letterman, Kurt Vonnegut ve Wendell Wilkie de Hoosier."

"Cole Porter, o belki de yüzyılın en büyük Amerikalı şarkı yazarı efendim."

"Evet, aynı fikirdeyim."

"'Night and Day', 'Anything Goes', 'In the Still of the Night', 'I Get a Kick Out of You', 'You're the Top''ve Indiana eyalet marşını da o yazdı."

Romanovich, "Eyalet marşı *"Wabash'm Kıyılarında, Uzakta'*dır ve Cole Porter bunu ona mal ettiğinizi duysa, hiç kuşkusuz mezarından çıkıp izinizi bulur ve sizden korkunç bir şekilde intikam alırdı."

"Ya, demek yanlış bilgi almışım."

Bana rüzgârlı bir havada bir tüyü hareket ettirebilecek kadar ironik bir bakışla atmak için dikkatini bir anlığına pastadan bana yöneltmişti. "Sizin her zaman bilgi almadığınızdan kuşkum yok, Bay Thomas," dedi.

"Hayır efendim, hata ediyorsunuz. Hiçbir konuda hiçbir şey bilmediğini itiraf edecek ilk kişi benim. Bir konu hariç; Indiana'ya dair her konuda, çatlakça bir takıntım var."

"Bu Hoosiermania bu sabah aşağı yukarı kaçta sizi etkisi altına aldı?"

Vay canına, adam bu konuda çok iyiydi.

"Bu sabah değil efendim," diye yalan söyledim. "Hatırladığım kadarıyla, hayatım boyunca."

"Daha önceki hayatınızda belki siz de bir Hoosier'diniz."

"Belki de James Dean'dim."

"James Dean olmadığınızdan eminim."

"Neden öyle söylediniz, efendim?"

"Tapınmaya duyulan o yoğun arzu ve Bay Dean'in ortaya koyduğu kabalık kapasitesi, sadece bir enkarnasyon sonra tamamen silinmiş olamazdı."

Bu ifadeyi birkaç farklı açıdan düşündüm. "Efendim, rahmetli Bay Dean'e hiçbir anlamda karşı değilim, ama bunu bir kompliman olarak yorumlamaktan başka çarem yok."

Rodion Romanovich ters ters bakarak "Siz benim pasta süslemelerim için kompliman yapmıştınız, değil mi? Eh, artık ödeştik," dedi.

BÖLÜM 29

Kabul salonundaki askıdan aldığım ceketimi kolumda taşıyarak bodruma inerken çürüyen cesetlerle dolu gerçek katakomplar için şükrediyordum. Bende bu şans varken, aralarından biri Cole Porter'a ait olurdu.

Manastırın topraklarına gömülmeyi isteyen biraderler, ormanın yakınındaki gölgelik bir arsada yatıyor. Ufak huzur dolu bir mezarlık. Orada yatan herkesin ruhu bu dünyayı terk edip gitmiş.

O mezartaşları arasında yanımda sadece Boo ile hoş saatler geçiririm. Ben boynunu okşayıp kulaklarını kaşırken, o da sincaplarla tavşanları seyreder. Bazen fırlayıp arkalarından koşarlar, ama onlar Boo'dan korkmazlar; dişlerini gösterdiği zaman bile asla bir katil değildir Boo.

Sanki düşüncelerimle onu çağırmışım gibi, doğu-batı koridorundan kuzey-güney koridoruna döndüğüm anda, onu karşımda, beni beklerken buldum.

"Hey oğlum, sen burada ne yapıyorsun?"

Kuyruğunu sallayarak yanıma geldi, yere oturup dört patisi de havada, sırtüstü döndü.

İnsanın böyle bir ricayı geri çevirmesi için katı yürekli ve gereksiz derecede meşgul olması gerekir. İstenen tek şey şefkattir, sunulan ise savunmasızca teşhir edilen göbeğin sembolize ettiği her şey.

Köpekler bizi sadece sadece neşelerini paylaşmaya çağırmaz; aynı zamanda ne ileri ne geri gittiğimiz, geçmiş ve geleceğin büyüsünün dikkatimizi dağıtamadığı bir ânı yaşamamıza; günlük arzulardan sıyrılıp, sürekli hareket etmeye bir ara vererek, varlığımıza dair doğruları, dünyamızın gerçeğini ve amacını fark etmemiz için -buna cesaret edebilirsek tabii- fırsat sağlar.

Boo'nun karnını sadece iki dakika okşadıktan sonra her zamanki sürekli hareket halime geri döndüm. Bunu yapmamın tek nedeni beni bekleyen acil görevler değildi. Çünkü, bir zamanlar bilge bir adamın yazdığı gibi, "İnsanoğlu gerçeğin aşırısına dayanamaz," ve ben tam bir insanoğluyum.

Tavanı, zemini ve her yeri beton olan garaj, insana yeraltı sığınağı duygusu veriyordu. Tepedeki floresan lambalar sert bir ışık yayıyordu ama aralarında bütün gölgeleri dağıtamayacak kadar mesafe vardı.

Garaja yedi araç park edilmişti: dört küçük sedan, bir büyük pikap ve kocaman tekerleklerine kar zinciri takılmış, iki cip.

Ardından fırtınanın kükreyen sesinin duyulduğu, geniş pancurlu kapıya doğru bir rampa yükseliyordu.

Duvara bir anahtar kutusu takılmıştı. İçindeki yedi askıya, her araç için ikişer tane, on dört takım anahtar takılmıştı. Her askının tepesinde aracın plaka numarası ve her anahtar takımında aynı numaranın yazılı olduğu bir etiket vardı.

Burada Chernobly tehlikesi yoktu.

Ceketimi üzerime geçirip ciplerden birinin direksiyonuna geçerek motoru devreye soktum ve basit kontrollerle sabanı nasıl indirip kaldıracağımı anlayana kadar boşta çalıştırdım.

Ben kamyondan inerken Boo oradaydı. Başını kaldırıp baktı, kulaklarını dikti, sanki *'Burnunun nesi var dostum? Benim aldığım bela kokusunu almıyor musun?'* der gibiydi.

Tırısta koşarken arkasına baktı; peşinden gittiğimi gördü ve beni garajın dışına, kuzeybatı koridoruna yöneltti.

Boo, Lassie değildi ve ben öyle kolayına, kuyuya düşmüş ya da yanan bir ambarda mahsur kalmış bir Timmy bulmayı beklemiyordum.

Boo koridordaki kapalı bir kapının önünde, bana karnını okşama fırsatı tanıdığı noktada durdu.

Belki de efsanevi sezgilerime devreye girme şansı tanımam için beni o noktada durmaya yönlendirmişti. İçimdeki dürtünün çarklarına kapılmıştım, ama garaja girerken zihnim yapacağımız yolculukla o denli meşguldü ki bir an ara vermişse bile görüp hissedememişti.

Şimdi bir şeyler hissediyordum. Sanki balıkçıymışım da dibe uzanan oltamın ucunda yakalanan bir balık varmış gibi hafif, ama ısrarlı bir çekiş hissediyordum.

Boo şüpheyle odaya girdi. Böyle psişik bir çekime kapıldığım durumlarda, balıkçı mı yoksa oltayı yutmuş balık mı olduğuma karar veremediğim için hafif bir tereddütten sonra, kapıyı aralık bırakarak ben de onun peşinden gittim.

Alev halkalarının çıkardığı tıslamalar ve pompa sesleriyle dolu kazan dairesindeydik. Dört geniş, yüksek verimli kazan, duvarların içindeki borularla pek çok odayı ısıtan radyatörler için durup dinlenmeden sıcak su üretiyordu.

Burada aşırı soğuk su üreten soğutucular da vardı. Bunlar da aşırı ısınmış bir odayı serinletmek için soğuk hava sağlamak üzere, okulun ve manastırın içinde dolaşıyordu.

Üç duvarda karmaşık hava monitörleri vardı. Bunların görevi, odalarda en hafif düzeyde proton gazı belirledikleri anda, büyük binanın her köşesindeki alarmları devreye sokmak ve kazanlara gelen gazı kesmekti. Bu sistemin patlamaya karşı mutlak bir garanti sağladığı farz ediliyordu.

Mutlak garanti. Tam olarak kanıtlanmış. Batması imkânsız *Titanik.* Kaza yapması imkânsız *Hindenburg.* Zamanımızda barış.

İnsanoğlu sadece gerçeğin aşırısına katlanamamakla kalmaz, biri bizi sıcaklığını yüzümüzde hissedeceğimiz kadar ateşe yaklaşmaya zorlamadıkça gerçeklerden kaçarız.

Üç monitörden hiçbiri serseri propan moleküllerinin varlığını işaret etmiyordu.

Monitörlere güvenmek zorundaydım, çünkü propan renksiz ve kokusuz bir gazdır. Eğer bir sızıntıyı keşfetmek için duyula-

rıma güvenmeye kalkışırsam, oksijen yetersizliğinden kendimi kaybedip her şey havaya uçana kadar bir sorun olduğunu anlayamam.

Bütün monitör kutuları kilitliydi ve her birinin üzerinde, güvenli bir şekilde çalışmalarının sorumluğunu üstlenmiş olan şirketin en son denetleme tarihinin basılı olduğu metal bir mühür vardı. Bütün kilitleri ve mühürleri inceledim, kurcalandıklarına dair hiçbir belirti yoktu.

Boo odanın kapıdan en uzak köşesine gitmişti. Ben de oraya doğru çekiliyordum.

Aşırı soğutulmuş su, binanın içinde dolaşırken sıcağı içine çeker. Sonra ormanın doğu tarafında, yeraltındaki geniş bir mahzene, istenmeyen ısıyı buhara çevirip havaya üfleyerek dağıtan bir soğutma kulesine gider, sonra da tekrar soğutulmak üzere, bu odadaki soğutuculara geri döner.

Boo ile beni çeken köşenin yakınında, yirmi santim çapında dört PVC boru, tavana yakın duvarın içinde kayboluyordu.

Boo yerden on beş santim yukardaki bir metre karelik paslanmaz çelik paneli kokluyordu, ben de panelin karşısında dizlerimin üzerine çöktüm.

Panelin yanında bir elektrik düğmesi vardı. Duvarın uzağındaki ışıklar yanana kadar düğmeye bastım; bir şey olmadı.

Giriş paneli betona dört cıvatayla tutturulmuştu. Yakınındaki bir çengelde cıvataların çıkarılmasında kullanılabilecek bir alet asılıydı.

Civataları çıkardıktan sonra, paneli bir kenara koyup Boo'nun içine daldığı delikten baktım. İri beyaz köpeğin poposuyla kuyruğunun ötesinde aydınlık bir tünel gördüm.

Köpeğin yellenmesinden korkmuyordum da önümde neyin uzanabileceğini bilmediğim için ürküyordum; yine de emekleyerek delikten içeri girdim.

Altmış santim genişliğindeki beton duvarı geçtikten sonra ayağa kalkabildim. Önümde iki metre yüksekliğinde, bir buçuk metre genişliğinde, dikdörtgen şeklinde bir geçit uzanıyordu.

Tavanda yanyana uzanan dört boru, tünelin ikinci yarısında bir araya geliyordu. Ufak merkezi ışıklar sonsuza uzanıyormuş gibi gittikçe küçülerek uzaklaşan boruları aydınlatıyordu.

Yerde solda, birbirinden farklı, esnek bakır ve çelik borular uzanıyordu. Herhalde suyu, propan gazını ve elektrik kablolarını taşıyorlardı.

Duvarların orasında burasında, beyaz kireç lekeleri olasa da geçit rutubetli değildi. Temiz bir kireç ve beton kokusu hissediliyordu.

Yukardaki borulardan akan suyun çıkardığı ses dışında, geçit sessizdi.

Saatime baktım. Housierlerin Housier'iyle buluşmak için, otuz dört dakika içinde garajda olmam gerekiyordu.

Boo bir amacı varmış gibi ileriye doğru koşuyordu, ben de belli bir amacım olmaksızın onun peşinden gittim.

Ayağımdaki kayak botlarıyla mümkün olduğunca gürültü yapmadan yürümeye gayret ediyordum. Parlak astarlı termal ceketim kollarımı hareket ettirirken hışırdayınca, üzerimden çıkarıp arkada bıraktım. Boo'nun hiç sesi çıkmıyordu.

Bir erkek çocukla bir köpeğin dostluğu, dostlukların en iyisidir; şarkılara, kitaplara ve filmlere konu olmuş, kutsanmıştır. Ancak çocuk psişik bir dürtünün pençesindeyse ve köpek korkusuzca hareket ediyorsa, her şeyin iyiye gitme ihtimali ancak, Scorsese'in çektiği bir ganster filminin melek gibi çocukların mutlu şarkılarıyla, sona ermesi ihtimali kadardır.

BÖLÜM 30

Yeraltındaki geçitlerden hiç hoşlanmam. Bir kere öyle bir yerde ölmüştüm. En azından bir süreliğine öldüğümden, hatta hayalet olarak birkaç arkadaşımı ziyarete gittiğimden eminim -gerçi onlar benim hayalet olduğumu anlamamışlardı.-

Eğer ölmemişsem, ölümden de garip bir şey gelmişti başıma. İkinci kitapta bu deneyimi anlatmıştım, ama yazmak bu durumu anlamama yardım etmemişti.

Sağ duvara on iki ya da on beş metre arayla hava monitörleri takılmıştı. Hiçbirinde kurcalandığını gösteren bir işaret yoktu.

Eğer bu geçit soğutma kulesinin mahzenine gidiyorsa, ki ben öyle olması gerektiğinden emindim, yüz yirmi metre uzunluğundaydı.

İki kez arkamdan bir ses geldiğini sandım ama başımı çevirip arkama baktığımda hiçbir şey göremedim.

Üçüncüsünde de arkama bakma dürtüsüne karşı koyamadım. Mantıksız korku kendini besleyerek büyür. Onu inkâr etmeniz gerekir.

Bunun püf noktası, mantıksız korkuyu doğrulanabilir korkudan ayırt edebilmektir. Ancak doğrulanabilir korkuyu bastırıp metanetle, gözüpek ve kararlı olarak yola devam edecek olursanız, işte o zaman Noel Baba bacadan aşağıya süzülüp pipinizi koleksiyonuna dahil edecektir.

Önümüze sağa açılan başka bir geçit çıkana kadar Boo ile birlikte altmış metre kadar gittik. Bu yeni geçit yukarıya meyilliydi ve kıvrılarak gözden kayboluyordu.

Yolumuzu kesen koridorun tavanına dört ek boru asılmıştı. Borular köşede kıvrılarak bizim geçitteki borularla birlikte soğutma kulesine doğru gidiyorlardı.

İkinci servis yolu yeni manastırdan geliyor olmalıydı.

Biraderleri iki cip ile okula getirmek ve tipide bekliyor olması muhtemel tehlikeyle karşılaştırmak yerine, onları daha kolay bir yoldan geçirebilirdik.

Hemen olmasa da yeni geçidi keşfetmem gerekiyordu.

Boo soğutma kulesine doğru ilerledi. Arkamdan gelen tüyler ürpertici bir şeyin saldırısına uğrarsam köpeğin bir yardımı olmazdı, ama o yanımdayken kendimi daha iyi hissettiğim için hızla arkasından gittim.

Hayalimde, arkamdaki yaratığın üç boynu ve iki kafası vardı. İnsan bedenindeydi, ama kafalar çakal kafasıydı. Ortadaki boynunun üzerine de benim kafamı takmak istiyordu.

Böylesine süslü ayrıntıları olan mantıksız bir korkunun nereden çıktığını merak ediyor olabilirsiniz. Ancak yine de biliyorsunuz ki ben komik olsam da acayip biri değilim.

Pico Mundo'da tesadüfen arkadaş olduğum, kendini Tommy Cloudwalker diye tanıtan, ellilerinde bir Panamint Kızılderilisi, bunun gibi karşılaştığı üç başlı bir yaratığı anlatmıştı.

Tommy, kışın kararmış gümüş güneşi Yaşlı Squaw, baharın altın güneşi Genç Gelin'e acıyıp merhamet ettiğinde, ama yazın vahşi platin güneşi Çirkin Eş sivri diliyle çölü yakıp kavurmadan önce, Mojave'de uzun bir yürüyüşe ve kamp kurmaya gitmiş. Çirkin Eş çölü öylesine acımasızca kavurabilirmiş ki insan ufacık bir gölge ve bir damla su ararken, teri için akreplerle kın kanatlı böcekleri boyunlarını burarak kumdan çekip çıkarırmış.

Tommy'nin mevsimlik güneşlere taktığı adlar belki kabilesinden geliyor, belki de hepsini kendisi uyduruyor. Tommy biraz da olsa samimi midir yoksa dikkat çekmek için bir şeyler uydurma ustası mı, emin değilim.

Alnının ortasında, beş santim genişliğinde ve iki buçuk santim yüksekliğinde stilize bir şahin resmi vardır. Tommy şahinin doğum lekesi olduğunu söyler.

Tek bacaklı eski bir bisikletçi ve dövmeci olan; Pico Mundo'nın kıyısında, paslı bir karavanda yaşayan Truck Boheen ise, şahini Tommy'nin alnına, yirmi beş yıl önce, elli papele kendisinin yaptığını ileri sürer.

Mantığın terazisinde Truck'ın versiyonu ağır basar. Ancak sorun şu ki Truck aynı zamanda Amerika'nın son beş başkanının, geceyarısı gizlice karavanına gelip dövme yaptırdığını da iddia eder. Bir ikisi dese hadi inanayım da; beşi olmaz.

Her ne ise, Tommy bir bahar akşamı Mojave'de oturmuş, gökyüzü atalarının bilge gözleri -ya da yıldızlar, eğer bilimciler haklıysa- ile göz kırpışırken, kamp ateşinin uzağında üç başlı bir yaratık belirir.

İnsan başı hiç sesini çıkarmaz, ama iki yanındaki çakal başları İngilizce konuşmakta ve Tommy'nin başının aralarındaki boynun üzerinde duran baştan daha çekici olup olmadığını tartışmaktadır.

Bir numaralı çakal, Tommy'nin başını, özellikle de gururlu burnunu daha çok beğendiğini ileri sürer. İki numaralı çakal ise, onun Kızılderili'den çok İtalyan olduğunu söyleyerek Tommy'ye hakaret eder.

Bir tür şaman olan Tommy, bu yaratığm, Kızılderili milletlerinden birçoğunun folklorunda sıkça rastlanan bir ruh olan *Trickster*'in (düzenbaz) olağanüstü bir görüntüsü olduğunu fark etmiştir. Onlara sigaralarından üçünü sunar ve ikramı kabul edilir.

Üç kafa ciddi bir memnuniyet içinde sessizce sigaralarını tüttürürler. İzmaritleri kamp ateşine attıktan sonra yaratık, Tommy'nin başını muhafaza etmesine izin vererek oradan ayrılır.

Tommy'nin hikâyesini şu iki kelime açıklayabilir: *Peyote kapsülleri.*

* Peyote: İçinde uyuşturucu madde bulunan bir cins kaktüs, (çev.)

Ancak ertesi gün yürüyüşüne devam eden Tommy, başı kesilmiş bir kampçı bulur. Adamın cüzdanındaki ehliyet, onun Curtis Hobart olduğunu göstermektedir.

Yakınında ise kesilmiş baş durmaktadır, ama bu baş iki çakal başı arasındaki baştır ve Curtis Hobart'ın şoför ehliyetindeki resmine hiç benzememektedir.

Tommy Cloudvvalker cep telefonunu kullanarak Şerif'i arar. Yetkililer bahar sıcağında serap gibi titreşerek hem karadan hem de helikopterle çıkagelirler.

Daha sonra bu şüpheli ölümü araştıran görevli, başın o bedene ait olmadığını söylemişti. Curtis Hobart'ın başını ise asla bulamadılar. Hobard'ın cesedinin yanında kumların üzerinde duran başa uyan bir beden de bulunamadı.

Geçitte, Boo'nun peşinden soğutma kulesine, doğru hızla yürürken, Tommy'nin garip hikâyesinin neden hafızamın bataklığından çıktığını bilmiyordum. İçinde olduğum durumla bir ilintisi yokmuş gibi görünüyordu.

Daha sonra her şey aydınlanacaktı. Kafam bir kamyonun altında kalıp ezilen ahmak bir kaz kadar çalışmadığında bile, bilinçaltım kıçımı kurtarmak için fazla mesai yapar.

Boo soğutma kulesine doğru gitti. Kapıyı açan anahtarımla kilidi açıp ben de peşinden içeri girdim. Floresan ışıklar açıktı.

Binanın en altındaydık. Ortalık James Bond'un çelik dişli kötü adamı kovalayacağı bir film setine benziyordu.

Üzerimizde, metal levhalardan yapılmış, dokuz metre yüksekliğinde bir çift kule yükseliyordu; farklı düzeylerdeki bir dizi kırmızı iskeleyle geçilen yatay tüplerle birbirlerine bağlanmışlardı.

Kulelerin ve belki bazı daha küçük tüplerin içinden monoton bir gürültü ve fısır fısır bir süpürme sesi geliyordu Bu sesi kocaman pervanelerin kanatları çıkarıyor olmalıydı. Sıkışan havanın çıkardığı ses de sinirli kedilerin tıslamasına ve protesto ıslıklarına benziyordu.

Duvarlarda, buata benzer en az kırk adet büyük metal kutu sıralanmıştı. Tek fark, her birinin üzerinde büyük bir *açık/kapalı*

kolu ve biri kırmızı diğeri yeşil, iki sinyal ışığı olmasıydı. O anda sadece yeşil ışık yanıyordu.

Hepsi yeşil. Yani, tamamdır.

Makinede birinin saklanabileceği çeşitli yerler vardı. Bu gürültüde üzerime çökmediği sürece, en kaba saba saldırganı bile duymam zordu, ama yeşil ışığı iyi bir işaret kabul ettim.

Titanic'te olsaydım, orkestra *"Nearer My God to Thee"* parçasını çalarken, kayıt güvertesinde, küpeşteye dayanmış düşen bir yıldıza bakarak Noel'de armağan olarak bir köpek yavrusu almayı diliyor olurdum.

Bu hayatta en değerli şeyimin elimden alınmış olmasına rağmen, iyimser olmak için nedenim var. Başımdan geçen pek çok tehlikeli olayda, şimdiye kadar, bir bacağımı, üç parmağımı, bir kalçamı, dişlerimin çoğunu, bir kulağımı, dalağımı ve mizah anlayışımı kaybedebilirdim, ama işte buradayım.

Beni buraya hem Boo hem de psişik çekim sürüklemişti. İhtiyatla büyük odaya doğru yürüdüğümde beni çeken şeyi gördüm.

İki sıra daha metal kutu vardı ve aralarında, duvarın boş olduğu yerde, Timothy Birader asılıydı.

BÖLÜM 31

Tim Birader'in ayakkabılı ayakları yerden elli santim yukarıda sallanıyordu. Tepesinden iki metre kadar yukarıya, 180 derecelik bir yay oluşturan, on üç garip beyaz kanca çakılmıştı. Timothy Birader bu kancalardan uzanan, üç santim genişliğinde, kumaşa benzer beyaz lifli şeritlerle asılmıştı.

Bu on üç şeritten birinin ucu, karmakarışık saçlarının içindeydi. İkisi ensesinde toplanmış kukuletasının içinde kayboluyordu. Geri kalanlar ise omuzlardaki, cüppenin yenleri ve tuniğinin iki yanındaki küçük yırtıklardan içeri giriyordu.

Bu şeritlerin hepsinin bedenine bağlandığı yer dikkatle gizlenmişti.

Öne düşmüş olan başı ve vücuduyla belli bir açı yaparak yana açılmış olan kollarıyla, İsa'nın çarmıha gerilmiş halinin taklit edilmek istendiği çok açıktı.

Görünürde yarası yoktu, ama Timothy Birader ölmüş gibi görünüyordu. Kızarmasıyla ünlü olan keşişin yüzü şimdi tamamen renksizdi, gözlerinin altı ise griydi. Gevşeyen yüz kasları yerçekimine uyum dışında hiçbir duygu ifade etmiyordu.

Bütün bunlara rağmen, distribütör kutularındaki -ya da her ne iseler- gösterge ışıkları yeşil yandığı için, delilik sınırında bir iyimserlikle, "Timothy Birader," dedim. İncecik, fısıltı gibi çıkan sesim beni dehşete düşürmüştü.

Makinenin çıkardığı foşşşş-vırrrr-tırammm-tırabbb... gibi sesler, arkamda sigara içen üç başlı zebaninin soluk alıp verdiğini duymama engel oluyordu, ama dönüp bakmayı da reddediyordum. Mantıksız korku. Arkamda bir hayalet filan yoktu. Ne yarı tanrı, çakal-insan karışımı Kızılderili ne de elinde tabancasıyla annem...

Sesimi yükselterek, "Tim Birader?" diye tekrarladım.

Cildi pürüzsüzdü, sadece hayatı elinden alınmamış, son damlasına kadar emilmişti sanki; toprak kadar kuru, eskimiş kâğıt kadar kumlu görünüyordu.

Yukarıdaki iskelelere ve yerden yükselen soğutma kulesi bölümündeki yüksek kapıya çıkan, açık bir spiral merdiven vardı. Polis mahzeni aramak için o kapıdan girmiş olmalıydı.

Ya burayı atlamışlardı ya da onlar etrafı ararken, ölü keşiş burada değildi.

Timothy Birader iyi adamdı ve bana sevecen davranırdı. Cesedi hayatını adadığı Tanrı'yla alay eder gibi asılı olarak kalmamalıydı.

Belki de şeritleri kesip onu aşağıya indirebilirdim.

Beyaz kupkuru ellerini hafifçe çimdikledim; başparmağımla işaretparmağımı gergin kurdelenin üzerinde aşağı yukarı gezdirdim. Kurdele filan değildi, pamuklu kumaş da değildi. Daha önce dokunduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Cam kadar pürüzsüz, talk pudrası kadar kuru, ama esnekti. Ve bu kadar ince bir şeridin olamayacağı kadar soğuktu. Öylesine buz gibiydi ki hafifçe dokunan parmaklarım uyuşmaya başlamıştı.

Betona çakılmış on üç beyaz kanca, bir dağcının kaya çatlaklarına çaktığı metal mıhlar gibiydi. Ancak betonda hiç çatlak yoktu.

On üçünden en yakında olanı, başımın kırk beş elli santim yukarısındaydı ve ağartılmış kemiğe benziyordu.

Mıhların ucunun duvara nasıl gömüldüğünü göremiyordum. Duvarın içinde büyümüş ya da duvarla kaynaşmış gibi görünüyorlardı.

Aynı şekilde, lifli şeridin mıha nasıl tutturulduğunu da anlayamamıştım. Her şerit ve çengeli aynı düzeneğin parçaları gibi görünüyordu.

İnsanların başlarını çaldığı için, arkamdaki *Trickster*'da mutlaka bir bıçak olmalıydı; belki de Timothy Birader'in bağlarını kesip onu aşağıya indirebileceğim büyük bir bıçağı vardı. Eğer Tommy Cloudwalker'in arkadaşı olduğumu söylersem bana bir zarar vermezdi. Ona ikram edecek sigaram yoktu, ama çikletim vardı; birkaç çubuk Blackjack.

Ne kadar dayanıklı olduğunu anlamak için, ölü keşişin asılı olduğu şeritlerden birini çektim. Beklediğimden daha gergindi, gerilmiş keman teline benziyordu.

Lifli materyalden çirkin bir ses çıktı. Ben sadece birini çekmiştim, ama sonra diğer on iki tel de titredi ve onlardan da tekinsiz bir müzik yükseldi.

Kafatasım ürperiyordu; ensemde sıcak bir nefes hissediyor, iğrenç kokusunu alıyordum. Bunun, mantıksız bir korku olduğunu; Timothy Birader'in ürpertici durumunun ve o tekinsiz sesin yarattığı bir tepki olduğunu biliyordum, ama hayal gücüm tarafından bu kadar kolayca aptal yerine konduğum için üzülerek, geri döndüm. Cesaretle, ensemde hayal gibi beliren Trickster'a döndüm.

Arkamda değildi. Arkamda şaşkın şaşkın bana bakan Boo'dan başka kimse yoktu. Onun şaşkın hali utancımı daha da artırdı.

On üç yulardan gelen buz gibi ses hafiflerken, dikkatimi Timothy Birader'e çevirdim ve yüzüne baktığım anda gözleri açıldı.

BÖLÜM 32

Daha doğrusu, Timothy Birader'in gözkapakları kalktı, ama gözlerini açamadı çünkü artık gözleri yoktu. Göz çukurlarında ufacık kemiğe benzer şekillerin, birbirinin aynıkaleydeskopik görüntüleri vardı. Sol göz çukurundaki şekil değişti, sağ gözünde de aynı şey oldu. Gözleri kusursuz bir senkronizasyonla değişmişti.

Kendimi arkaya atacak kadar dersimi almıştım.

İçinde dili ve dişleri olmayan ağzı sarkarak açıldı. Sessiz çığlığının genişliğinde, hiçbir tanımlamaya uymayan bir şekilde eklemlenmiş, kat kat kemikten şekiller, kendilerine karşı koyan, sert kabuklu bir akrep kolonisini canlı canlı yutmaya çalışıyormuş gibi bükülüp döndüler ve içeriye katlanmak üzere öne doğru uzandılar.

Cesedin derisi dudaklarının köşelerinden kulaklarına kadar yarıldı. Üst dudağı, tek damla kan akmaksızın, üzerindeki anahtar çevrilince konserve sardalya kutusu kapağının arkaya doğru yuvarlanması gibi, kafatasına doğru sıyrıldı, yüzünün alt kısmı da çenesinin üzerine doğru soyuldu.

Amaç çarmıha gerili İsa'yı taklit etmekti, ama Timothy Birader'in vücudu aynı zamanda, içindeki, kelebek kadar cana yakın olmayan bir şeyin dışarı çıkmaya çabaladığı bir kozaydı sanki.

Yüz kabuğunun ardında, göz yuvarlarının ve esneyen ağzının içinde bir an gördüğüm şeyin tamamı vardı: Kemiğe ben-

zer parçaları menteşelerle, ekseni etrafında dönen millerle, oval kalça eklemine benzer eklemlerle ve adı olmayan, bu dünyada doğal kabul edilemeyecek türden eklemlerle birbirine bağlanmış bir hayalet.

Hayalet, birbirinin içinde erimiş olması gerekecek kadar kaynaşmış, dönecek veya bükülecek yeri olmayan, yoğun ve sert bir kemik kitlesiymiş gibi görünüyordu. Oysa kemikler dönüyor, bükülüyor, kendi ekseni etrafında dönüyor; dahası, insanı şaşkına çeviren, bitmez tükenmez bir beceriyle sadece üç boyutta değil dört boyutta hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Evrenin tümünün ve tüm zamanın birlikte, sınırsız bir şanzıman tarafından doğru devinim içinde ve kusursuz bir dengede tutulduğunu ve zihninizin bu çapraşık mekanizmaya baktığını düşünün; Tim Birader'in kalıntılarını üzerinden soyarak çalkalanan, tik tak sesler çıkararak hareket eden, çıtırdayarak kasılıp bükülen bu iskelet ötesi yaratığın yanında siz de benim gibi olan biten hiçbir şeyi kavrayamaz, şaşkınlık ve dehşete kapılırdınız.

Ölü keşişin tuniği altında bir şey, enerjik bir şekilde hareket etti.

Eğer patlamış mısır, Pepsi ve rahat bir koltuk olsaydı kalabilirdim. Ama soğutma kulesi tozlu ve cereyanlı, yiyecek içecek ikram etmeyen, konuk sevmeyen bir yerdi.

Ayrıca benim de Hoosier kütüphaneciyle okulun garajında randevum vardı. Söz verip geç kalmaktan nefret ederim. Geç kalmak ayıptır.

Mıhlardan biri duvardan fırladı. Takozu kaleydeskopik kemiklere bağlayan lifli ip bir lahzada vücuda geri dönmüştü. Bir mıh daha çıkıp Baba'ya doğru gitti.

Bu kaba saba yaratık sonunda kendine gelmişti; doğmak için yorgun argın Beytül-lahm'a yürümesi gerekmiyordu. Keskin beyaz bıçaklar, içinde bulunduğu tuniği keserek dışarı doğru uzandı. Ne Rosemary'ye* ne de yıllarca bebek olarak vakit harcamaya gerek vardı.

* Bir filme de konu olan, Ira Levin'in 'Rosemary'nin Bebeği' adlı gerilim romanında şeytan, Rosemary adlı kadından bir çocuk sahibi olur, (çev.)

Ya siyah mumları yakıp hayranlık içinde şarkı söyleme ya da bu çöp yığınını uçurma zamanıydı.

Boo çoktan tüymüştü, ben de toz olmaya karar verdim.

Servis geçidiyle soğutma kulesi arasındaki kapıyı çekip kapadım ve kilidin sadece insanları dışarda tutacağını fark edene kadar anahtarımı aradım; aslında kimseyi içeriye kilitleyemezdim.

Okulla aramdaki yüz yirmi metrelik mesafe bana millerce uzunluktaymış gibi geliyordu; tavandaki ışıklar da Pitsburg'a hatta onun da ötesine doğru geri çekiliyordu sanki.

Boo ortalıkta görünmüyordu. Belki de başka bir boyuttan geçerek kısa yoldan okulun kazan dairesine gitmişti.

Keşke ben de kuyruğuna yapışsaydım.

BÖLÜM 33

Tütün hızımla otuz metre kadar koştuktan sonra, soğutma kulesi kapısının gürültüyle açıldığını duydum. Gürültü geçitte tüfek sesi gibi patlamıştı.

O üç başlı yaratık, yani Tommy Cloudvvalker'ın Mojave'deki 'sigara zararlıdır' afişlerine poz verebilecek görünüşteki dostu bile, şimdi benim kemiklerime göz dikmiş görünen iskelet bozuntusuna kıyasla daha gerçekti sanki.

Timothy Birader, tatlı, nazik ve dini bütün biriydi; şu başına gelenlere bakın. Benim gibi haylaz, işsiz, ukala, Amerikalı biri olarak o değerli oy hakkını hiç kullanmamış, rahmetli James Dean'i harcama pahasına bir iltifatı kabul etmiş olan birinin, Tim'inkinden daha korkunç -böyle bir şeyin var olabileceğini hayal edemesem de kaderle yüzleşmeyi beklemesi gerekirdi.

Başımı çevirip arkama baktım.

Attığı adımlar bir dans stüdyosunda öğrenilmiş olmasa da birbiri ardına gölge ve ışık havuzlarından geçerek gelmekte olduğu için, peşimdeki yaratığın nasıl hareket ettiği tam olarak anlaşılmıyordu.

Pek çok kemiğinden bazılarını bir araya getirip güdük bacaklara dönüştürüyordu, ama bu bacaklar aynı biçimde olmadığı ve birbirinden bağımsız hareket ettiği için, biri diğerinin önünü kesiyor ve yaratığın sendelemesine neden oluyordu.

Ben sık sık arkama bakarak koşuyordum hâlâ. Durup seyredecek ve canavara dair izlenimlerimi not edecek halim yoktu elbette, ama dönüp de geçmişe baktığımda, beni en çok dehşete düşüren şeyin, yaratığın arkamdan gelmesi olmadığını; onun sadece yerde değil, tavanla sağ tarafımdaki duvarın birleştiği çizgide de yürüyebildiğini görmek olduğunu anlıyorum. Tırmanabiliyordu ve bu, ikinci kattaki çocuklara ait bölümü savunmanın umduğumdan daha zor olacağı anlamına geliyordu.

Ayrıca, yaratığın tüm yapısının, matkap ucunun ahşabın içinde ilerlemesine benzer bir şekilde, oyar gibi sürekli ileri doğru döndüğü anlaşılıyordu. Kabul salonunun penceresinden, bir desenden diğerine geçerek sürekli şekil değiştirmesini izlediğim zaman da olduğu gibi, akla *makine* kelimesini getiriyordu.

Takipçim tekrar tökezledi ve büyük bir gürültüyle tünediği duvardan yere düştü. Makas gibi hareket eden kemik bacaklar onu ayağa dikti ve hevesli, ama biraz güvensiz, tekrar yürümeye başladı.

Belki de bütün yeni doğan bebekler gibi, yeteneklerini yeni yeni keşfediyordu. Belki de bu çekilen ilk fotoğraflardan biri gibiydi: Bebeğin ilk adımları.

Yolumun yeni manastıra gittiği açıkça anlaşılan geçitle kesiştiği yere geldiğimde, o şeyi geçebileceğimden emin olmuştum -yaratığın öğrenme eğrisi çok dik değilse tabii ki.

Tekrar arkama baktığımda, onun sadece hantal olmakla kalmadığını, aynı zamanda saydamlaştığını gördüm. Tepedeki armatürlerden gelen ışık artık beden hatları üzerinde oynaşmıyor, sanki süt gibi bulanık beyaz camdan yapılmış gibi içinden geçiyordu.

Bir an mola verecekmiş gibi durduğunda, bir makine gibi değil, ama bir hayalet gibi gözden kaybolacağını düşündüm. Derken saydamlığını kaybetti; tekrar katı bir maddeye dönüştü ve ileriye doğru hamle yaptı.

Tanıdık bir ağıt sesi dikkatimi yürüdüğüm geçitle kesişen geçide çekti. Uzakta kalan yokuştan gelen, daha önce fırtınada

da duyduğum ses, bu şeylerden bir başkasının benimle baş başa olmayı samimi olarak istediğini ifade ediyordu.

Bu kadar uzaktan büyüklüğünden emin olamadım, ama kozadan çıkan sevimli şeyden epeyce büyük olduğunu tahmin ettim. Ayrıca o güvenle hareket ediyordu; karın sağladığı kolaylık olmaksızın, zarafetle, kayar gibi, bacakları kusursuz bir ritimle çalkalanarak kırkayak hızıyla yürüyordu.

Bu durumda en iyi becerdiğim şeylerden birini yaptım: Bir orospu çocuğu gibi kaçtım.

Yüz değil sadece iki bacağım vardı ve içinde hava yastığı olan koşu ayakkabıları giymem gerekirken, kayak ayakabıları giymiştim; ancak müthiş bir umutsuzluk içindeydim ve Rahibe Regine Marie'nin muhteşem etli sandviçi bana müthiş enerji vermişti. Kazan dairesine, Şeytan ve Küçük Şeytan'dan -her ne iseler işte- önce ve sağ salim varmak üzereydim.

Sonra ayaklarımın etrafına bir şey dolandı. Çığlık atarak yere düştüm ama hemen toparlanıp kalktım, suçu peşimden gelen saldırganda ararken, ayağıma takılan şeyin, hışırtılı bir ses çıkardığı için üstümden attığım termal ceketim olduğunu fark ettim.

Takipçimin çıkardığı klik-klak sesleri, çılgın bir iskeletler korosunun şovun en büyük numarasının son notalarına uyarak step yapması gibi kraşendoya doğru yükseliyordu.

Döndüm, hemen *oradaydı.*

Kudüs çekirgesinin bacaklarından farklı, ama onunkiler kadar korkunç bir alay bacak tek bir bacakmış gibi duruyordu. Eklemli, yumru yumru, dizi dizi kaburgalı, tüyler ürperten bir görüntüsü olmasına rağmen, üç buçuk metrelik hayaletin üst yarısı, bir yılan zarafetiyle yerden kalktı.

Yüz yüzeydik, daha doğrusu yüzü olan bir tek ben olmasaydım öyle olduğumuz söylenebilirdi.

Karmaşık bir biçimde birbirine bağlanmış kemikler tümüyle canlandı, soldu ve yerlerini yeni şekil ve desenler aldı. Yaratık hiç ses çıkarmadan cıva gibi şekil değiştiriyordu.

Bu sessiz gösterinin amacı, onun fizyolojisinin mutlak ve öteki dünyaya özgü bir şekilde denetlediğini göstererek ona kı-

yasla ne denli güçsüz olduğumu ortaya koymak ve beni şaşırtıp ödümü kopartmaktı. Onu pencerede seyrederken, varlığını sergilemesinde aşırı bir kibir, ürkütücü derecede insani bir küstahlık, bir azamet, basit kibrin bile ötesinde, boş gurur denebilecek bir övünme hali sezmiştim.

Bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha... "Kıçımı öp, seni çirkin piç!" dedim.

Beni parçalamak ister gibi bir öfkeyle üzerime saldırdı, buz gibi soğuk ve acımasızdı. Sayısız çene kemiğiyle beni çiğnedi, mahmuzlu topuklarıyla her yerimi yırttı, ince hançer gibi parmakları bedenimi oydu, çengelli ve ustura gibi bel kemiği, beni karnımdan boğazıma kadar kesti, kalbimi bulup yerinden söktü. Artık St. Bartholomew's' okulunun çocukları için yapabileceklerim, dünyadan bir türlü kopup gidemeyen bir ölünün gücüyle sınırlıydı. Ben de o hayaletlerden biri olmuştum.

Evet, her şey bu kadar kötü gidebilirdi, ama aslında size yalan söyledim, bunların hepsini uydurdum. Gerçek bu kadar travmatik olmasa da bu yalandan daha garip.

Kemik torbasına arkamı öpmesini söylediğim yere kadar, anlattığım her şey doğru. Bu içten gelen bayağı sözleri sarf ettikten sonra, bir adım geri geçildim, sonra bir adım daha...

Hayatımın kaydığını, kaybedecek bir şeyim olmadığım düşünüyordum artık. Tüm cesaretimi toplayıp hayalete arkamı döndüm, ellerimle dizlerimin üzerinde emekleyerek servis geçidiyle kazan dairesi arasındaki deliğe gidip dışarı çıktım.

Aslında o şeyin ayağımı yakalayıp beni kendi âlemine geri çekmesini bekliyordum. Bir zarar görmeden kazan dairesine geçebildiğime inanamıyordum. Sırtüstü düştüğüm yerden yuvarlanarak kalktım ve kendimi hemen açık olan servis kapısından dışarı attım. Kıskaç gibi kemikten bir uzantının etrafı kollayarak dışarı uzanmasını bekleyerek arkama dönüp baktım.

Duvarın ardından o ağıta benzer ses gelmiyordu, kemiklerin takırtısı da duyulmuyordu. Kazan dairesindeki pompaların gürültüsü, çok yüksek sesler dışında bütün sesleri örtüyor olabilirdi tabii ki.

Kalbimin gümbürtüsünü dinliyor, hâlâ ona, bütün parmaklarıma, bütün dişlerime, değerli küçük dalağıma ve her iki kalçama sahip olduğum için seviniyordum.

Yürüyen kemik deposunun sonsuz kez şekil değiştirebilme yeteneğini düşününce, arkamdan kazan dairesine gelmemesi için bir neden göremiyordum. Başka bir şekle girmesi bile gerekmezdi; o haliyle bir metrekarelik delikten hiç sıkıntı çekmeden geçebilirdi.

Eğer yaratık kazan dairesine geçseydi, elimde onu geri gönderecek bir silah yoktu. Ama ona direnmeseydim, o anda çocukların çoğunun manastırın zemin katındaki yemekhanede yemek yediği, diğerlerinin de ikinci katta odalarında bulunduğu okula girmesine izin vermiş olacaktım.

Kendimi yetersiz ve budala gibi hissediyordum. Ayağa kalktım, duvardaki raftan bir yangın söndürme aleti aldım ve sanki o kemik bohçasını amonyum fosfat dumanıyla öldürmem mümkünmüş gibi, hazır bekledim. O eski, berbat bilimkurgu filmlerindeki, sondan bir önceki sahnede, ortalığı yakıp yıkan, yok edilmesi imkânsız canavarın, tuz, çamaşır suyu ya da lavanta kokulu saç spreyi kadar sıradan bir şey kullanılarak yok edilebileceğini keşfeden kahramanlara benziyordum.

O şeyin canlı olmasıyla, insanların, hayvanların ve böceklerin canlı olmasının aynı anlama gelip gelmediğini bile bilmiyordum. Üç boyutlu bir kemik kolajının, insanı dehşete düşürecek kadar karmaşık görüntüsü bir yana; eti, kanı ve görünür duyu organları olmaksızın nasıl canlı olabileceğini açıklayamıyordum. Üstelik eğer canlı değilse, öldürülemezdi de.

Aklıma doğaüstü bir açıklama da gelmiyordu. Büyük dinlerden hiçbirinin teolojisinde böyle bir varlıktan söz edilmiyordu; benim bildiğim buna benzer hiçbir folklorik yaratık da yoktu.

Boo kazanların arasından ortaya çıktı. Beni ve amonyum fosfat sisiyle donatılmış silahımı inceledi. Oturdu, başını yana yatırıp sırıttı. Beni eğlenceli buluyormuş gibi görünüyordu.

Yangın söndürme aleti ve eğer o çalışmazssa, sadece Black Jack çikletiyle olduğum yerde durdum; bir dakika, iki dakika, üç dakika...

Duvarın ardından hiçbir şey gelmedi. Eşikte etsiz ayak parmaklarını sabırsızca yere vurarak bekleyen hiçbir şey yoktu.

Yangın söndürme aletini elimden bıraktım.

Alçak giriş deliğinin üç metre kadar uzağında, dizlerimle ellerimin üzerinde durup geçide baktım. Soğutma kulesine doğru gittikçe daralarak uzanan aydınlık beton koridora göz attım. *'Hayalet Avcıları'nı* çağırmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Boo servis deliğine, benim cesaret edebileceğimden daha fazla yaklaşıp içeriye baktı, sonra da zihni karışmış gibi dönüp gözlerini bana dikti.

"Bilmiyorum," dedim. "Hiç anlamıyorum."

Paslanmaz çelik paneli yerine taktım. İlk cıvatayı takıp özel bir aletle sıkıştırırken, öteki taraftan bir şeyin paneli önce yumruklamasını sonra da yırtıp beni kazan dairesinden kendi tarafına çekmesini bekledim. Ama öyle bir şey olmadı.

Kemik canavarının Timothy Birader'e yaptığı şeyi bana da yapmasını engelleyen neydi bilmiyorum, ama beni istediğinden ve almaya niyetlendiğinden hiç kuşkum yoktu. Ettiğim hakaretin -*Kızımı öp, seni çirkin piç*- duygularını incitip surat asarak uzaklaşmasına yol açmadığından oldukça emindim.

BÖLÜM 34

Rodion Romanovich garaja, başında ayı derisinden şık bir şapka, boynunda beyaz ipek bir kaşkol, yakası ve kol ağızları kürklü, astarlı, dizlerine kadar uzanan siyah deri bir paltoyla geldi. Ayağına da dizlerine kadar uzanan fermuarlı lastik çizmeler -hiç şaşmamıştım- giymişti. Çarla birlikte atların çektiği bir kızakla gezintiye çıkmak üzere giyinmiş gibiydi.

Dörtnala koşan kemik deposuyla yaşadıklarımdan sonra, yere yatmış, tavana bakarak sakinleşmeye çalışıyor, bacaklarımın titremesinin geçmesini ve biraz güç kazanmayı bekliyordum.

Tepeme dikilip aşağıya bakarak, "Tuhaf bir genç adamsınız, Bay Thomas," dedi.

"Evet efendim, farkındayım."

"Aşağıda ne yapıyorsunuz?"

"Korkumu atlatmaya çalışıyorum."

"Sizi korkutan ne?"

"Birden ölümlü olduğumu fark etmek."

"Daha önce ölümlü olduğunuzun farkında değil miydiniz?"

"Evet efendim, bir süredir farkındayım. Sadece... anlarsınız işte... bilinmeyen kavramı kafamı karıştırdı."

"Bilinmeyen ne Bay Thomas?"

"Büyük bilinmeyen, efendim. Ben öyle kolay incinen biri değilimdir. Ufak bilinmeyenler beni altüst etmez."

"Yerde yatarak nasıl rahatlıyorsunuz?"

"Tavandaki su lekeleri çok hoş. Beni rahatlatıyor."

Tepesindeki betona bakıp, "Bence çok çirkin," dedi.

"Yo, yo... Bütün o yumuşak gri tonları, siyah ve pas rengi, o yeşilimsi gölge, belli bir şekli olmaksızın, kemik kadar katı ve somut bir şeye benzemeksizin hep birlikte harmanlanmış."

"Kemik dediniz?

"Evet efendim, öyle söyledim. Bu şapka ayı kürkünden mi?"

"Evet, kürk giymenin siyaseten doğru olmadığını biliyorum, ama bunun için birilerinden özür dilemeyi de reddediyorum."

"Kutlarım efendim, ayıyı sizin öldürdüğünüze bahse girerim."

"Hayvan haklarını savunan eylemcilerden misiniz, Bay Thomas?"

"Havyanlara karşı değilim, ama onlar için yürüyüş yapamayacak kadar meşgulüm."

"O zaman size söyleyeyim; bu şapkanın yapıldığı ayıyı gerçekten de ben öldürdüm, paltomun yakasıyla kol ağızlarındaki kürkler de o ayıya ait."

"Koca bir ayıdan çıkan kürkün hepsi bu mu?"

"Gardrobumda kürklü başka şeyler de var, Bay Thomas. O ayıyı benim öldürdüğümü nasıl anladınız, merak ettim."

"Sizi gücendirmek istemem efendim, ama ayıyı öldürdüğünüz zaman çeşitli kürklü giyeceklere sahip olmanın yanında, onun ruhundan da bir şeyler almışsınız."

Yattığım yerden, çok uç bir perspektiften, kaşlarını çattığı için oluşan çizgiler, korkunç karanlık kılıç izleri gibi görünüyordu. "Bu bana Katolik öğretisi gibi değil de New Age gibi geldi."

"Gerçek anlamda değil efendim, mecazi anlamda biraz istihzayla konuşuyorum."

"Ben sizin yaşınızdayken, müstehzi olmak gibi bir lüksüm yoktu. Oradan kalkacak mısınız?"

"Bir dakika efendim. Eagle Creek Park, Garfield Park, White River Eyalet Parkı... Indiana'da çok güzel parklar var, ama oralarda ayı olduğundan haberim yok."

"O ayıyı gençken Rusya'da vurduğumu anladığınızdan eminim."

"Rus olduğunuzu hep unutuyorum. Vay canına. Ayı filan vurduklarına göre, Rusya'daki kütüphaneciler buradakilerden daha sert tipler olmalı."

"Herkes sertti. Sovyet dönemiydi. Ama Rusya'dayken kütüphaneci değildim."

"Ben de meslek değiştirmek üzereyim. Rusya'da ne iş yapıyordunuz?"

"Cenazelerle ilgilenirdim."

"Doğru mu söylüyorsunuz? Yani insanları mumyalıyordunuz filan..."

"İnsanları ölüme hazırlıyordum, Bay Thomas."

"Tuhaf bir tanımlama."

"Hiç değil. Eski ülkemde öyle derdik." Birkaç Rusça kelime söyledi sonra da İngilizceye çevirdi: "'Ben cenazelerle ilgilenirim. İnsanları ölüme hazırlarım.' Artık tabii ki 140 Kuzey Senato Caddesi'nde, Capitol'ın karşısındaki Indiana Eyalet Kütüphanesi'nde kütüphaneciyim. "

Bir an hiç sesimi çıkarmadan yatmaya devam ettim, sonra "Oldukça tuhafsınız, Bay Romanovich," dedim.

"Acayip olmadığımı umarım."

Hâlâ bu konuyu düşünmeye devam ederken, ikinci cipi işaret ettim. "Siz bunu kullanıyorsunuz. Üzerinde plaka numarasını belirten etiket olan anahtarları şu duvardaki kutuda bulacaksınız."

"Tavandaki lekelere bakarak meditasyon yapmak büyük bilinmeyene duyduğunuz korkuyu geçirdi mi?"

"Beklenilebilecek kadar, efendim. "Siz de onlara bakarak birkaç dakika meditasyon yapmak ister miydiniz?"

Romanovich, "Hayır, teşekkür ederim Bay Thomas. Büyük bilinmeyen beni rahatsız etmiyor," diyerek anahtarları almaya gitti.

Ayağa kalktığımda bacaklarım yere daha sağlam basıyordu.

Pico Mundo'daki arkadaşım ve akıl hocam, çok satan polisiye romanların yazarı, iki yüz kiloluk Ozzie Boone, biyografik metinlerde ifade tarzımı hafif tutmamda ısrar eder. Karamsarlığın kesinlikle aşırı eğitilmiş ve hayalgücü zayıf insanlara özgü

olduğuna inanır. Ozzie, melankolinin kendini frenlemeyen bir tür keder olduğunu söyler. Gönül ferahlatmayan, karanlık bir üslupla yazan yazarın, kendi yüreğinde karanlık üreterek en fazla kınadığı şeye dönüşme riskini göze aldığında ısrar eder.

Timothy Birader'in feci ölümü, bu konuda henüz ortaya çıkmamış başka korkunç şeyler de bulunduğu ve çok ağır kayıplar verebileceğimiz aklıma gelince; eğer Rodion Romanovich bunun bir parçası olmasaydı, bu hikâye bunun yarısı kadar bile hafif olamazdı diye düşünüyorum. O harika biri, demek istemiyorum. Tek söylemek istediğim, esprili olduğu.

Bugünlerde kaderden bütün istediğim, hayatıma fırlatıp attığı, iyi, kötü ya da iki kutuplu insanların, hiç değilse bir miktar eğlenceli olması. Milyonlarca insanı sürekli bir kargaşa içinde tutmakla fazlasıyla meşgul olan kader açısından zor bir istek. İyi insanların çoğu espri anlayışına sahiptir. Sorun insanı güldürecek kötü insan bulmakta, çünkü filmlerde en iyi repliklerin bir kısmını onlara verirler, ama kötüler çoğu zaman şakadan anlamaz. Birkaç istisnayla, ahlaki açıdan iki kutuplu olanların zihinleri, tutarsız davranışlarını haklı göstermek için öylesine çaba içindedir ki kendilerine gülmeyi öğrenecek vakit bulamamışlardır. Ve ben onların diğer insanlarla birlikte gülmekten çok onlara güldüklerini gözlemledim.

İriyarı, kürk şapkalı ve bir ölü yıkayıcısı gibi ciddi görünen Rodion Romanovich, ikinci cipin anahtarlarıyla geri geldi.

"Herhangi bir bilim insanı size doğadaki pek çok sistemin kaotik göründüğünü söyleyecektir, ama o sistemleri yeterince uzun süre ve yeterince yakından incelediğinizde, her zaman kaosun altında bir düzen olduğunu görürsünüz."

"Öyle mi diyorsunuz."

"İçine dalacağımız fırtına kaotik görünecek -yön değiştiren rüzgârı, savrulan karı ve açığa çıkarmaktan çok örten aydınlığıyla- ama onu meteorolojik düzeyde değil de akışkan parçacık gibi ve enerji akışının mikro teraziyle tartarak değerlendirirseniz, iyi dokunmuş bir kumaşı andıran atkıyı ve çözgüyü görürsünüz."

"Mikro terazili gözlüklerimi odamda bırakmışım."

"Eğer atom düzeyinde incelerseniz, olay yine kaotikmiş gibi görünebilir, ama atomaltı düzeye doğru ilerlerseniz, yeniden, tasarımı atkı ve çözgüden bile daha girift, tuhaf bir düzenle karşılaşırsınız. Daima, göze çarpan her türlü kaosun ardında, açıklanmayı bekleyen bir düzen vardır."

"Henüz benim çorap çekmecemi görmediniz."

"İkimizin şu anda bu mekânda, birlikte olması, sadece rastlantı gibi görünüyor olabilir, ama hem dürüst bir bilim insanı hem de gerçek bir inanç adamı size rastlantı diye bir şey olmadığını söyleyecektir."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Cenaze hazırlama eğitimi aldığınız okulda kesinlikle derin düşünmenizi sağlamışlar."

Giysilerinde ne bir leke ne de en ufak bir kırışık vardı ve lastik çizmeleri rugan gibi parlıyordu.

Duygularını belli etmeyen, kayıtsız, çizgilerle dolu ve sağlam görünüşlü yüzü kusursuz bir düzenin maskesiydi.

"Cenaze okulunun adını sorma zahmetine girmeyin, Bay Thomas. Hiç öyle bir okula gitmedim," dedi.

"İlk kez ruhsatı olmadan cenaze mumyalayan biriyle karşılaştım," dedim.

Gözlerinde, giysileriyle yüz hatlarının ortaya koyduğundan daha sert bir ifade belirdi.

"Okula gerek kalmadan bir ruhsat edindim. Bu işte doğal bir yeteneğim vardı."

"Bazı çocuklar kusursuz bir beyzbol atıcısı ya da bir matematik dehası olarak doğarlar; siz de insanların ölüme nasıl hazırlanacağını bilerek mi doğdunuz?"

"Bu kesinlikle doğru, Bay Thomas."

"Genetik olarak ilginç bir soydan geliyor olmalısınız."

"Sizin ailenizin de benimkiler gibi geleneklere uymayan bir aile olduğundan kuşkulanıyorum."

"Annemin kız kardeşi Cymry teyze ile hiç karşılaşmadım, ama babam onun tehlikeli bir mutant olduğunu ve kendisini bir yerlere kapadıklarını söyler."

Rus omuz silkti. "Ben yine de ailelerimizin eşitliği üzerine şiddetle bahse girerim. Ben önden mi gideyim yoksa sizi takip mi edeyim?"

Eğer içinde, giysileri, yüzü ve gözlerinin ardında kaos varsa, zihninde yuvalanmış olmalıydı. Bu kaosun altında ne türden garip bir düzenin yattığını merak ettim.

"Efendim, ben daha önce hiç karda araba kullanmadım. Bu rüzgâr kıyamette, buradan manastıra giden yolun tam olarak nereden geçtiğini bile söyleyebileceğimden emin değilim. Karı sezgilerime güvenerek küreyeceğim -gerçi her zaman bunu yaparım ve hiç sorun çıkmaz."

"Saygılarımı sunarım Bay Thomas, ama ben deneyimin sezgiden üstün olduğuna inanırım. Rusya bir kar dünyasıdır ve aslında ben bir tipi sırasında doğmuşum."

"Bir tipide morgda mı?"

"Aslını ararsanız bir kütüphanede."

"Anneniz kütüphaneci miydi?"

"Hayır, suikastçiydi."

"Suikastçi mi?"

"Evet."

"Soyut anlamda mı demek istiyorsunuz efendim, yoksa gerçek anlamda mı?"

"Her ikisi de Bay Thomas. Arkamdan gelirken lütfen güvenli bir mesafeyi koruyun. Dört kar tekerleğine ve zincire rağmen kayma tehlikesi var."

"Ben zaten bütün gün kayıyormuşum gibi hissettim. Dikkatli olurum efendim."

"Kaymaya başlarsanız, direksiyonu kaydığınız yöne doğru çevirin. Frenlere de çok hafif basın." Öteki cipe doğru yürüdü ve şoför kapısını açtı.

O direksiyonu geçmeden önce, "Efendim, kapılarınızı kilitleyin," dedim, "ve fırtınanın içinde anormal bir şey görürseniz, yakından bakmak için dışarı çıkmayın. Kamyonu sürmeye devam edin."

"Anormal mi? Ne gibi?"

"Ah, anlarsınız işte, anormal herhangi bir şey: Üç başlı bir kar adamı ya da benim Cymry teyzem olabilecek herhangi biri."

Romanovich'in bakışları bir elmayı soyabilecek kadar sertti.

Şans dilemek için elimi hafifçe salladıktan sonra kamyona bindim. Kısa bir süre sonra o da kendi aracına bindi.

Rampanın dibine kadar etrafımda dolaştı, sonra ben onun arkasına takıldım.

Romanovich uzaktan kumandayı kullanınca, rampanın tepesindeki kocaman kapı yukarı doğru rulo halinde sarılarak açıldı.

Garajın dışında buz gibi bir aydınlık, çığlıklar atan rüzgâr ve aralıksız yağan karın oluşturduğu çığ vardı.

BÖLÜM 35

Önümdeki Rodion Romanovich garajdan çıkıp çekiç gibi döven rüzgârla her tarafa savrulan karın içine daldı, ben de tepedeki lambaları yaktım. Havadan tüyler yağarken gün ışığı destek istiyordu.

Farlar karın donuk beyaz perdesine bir ışıltı getirirken, sanki aynı anda düğmesini çevirmişim gibi, yanımdaki yolcu koltuğunda Elvis ortaya çıkıverdi.

Büyük olasılıkla gülmeye ihtiyacım olduğunu düşünmüş olmalı ki üzerinde *'Easy Come, Easy Go'* filminde giydiği, donanma mensubu kurbağa adam dalış giysileri vardı.

Sıkıca başına oturan siyah neopren başlık, saçını ve kulaklarını kapatıyor, alnını da kaşlarına kadar örtüyordu. Böylece çerçevelenen yüz hatlarının erotik duygular uyandırma niteliği garip bir şekilde artmış, ama ortaya hiç de güzel bir sonuç çıkmamıştı. Donanmadan bir kurbağa adam gibi görünmüyordu; daha çok bir cinsel sapığın seks kölesi kılığına soktuğu, fiyonk dudaklı bir Kewpie bebeğine benziyordu.

"Ah oğlum, ah o film!" dedim. "O filmle *saçma* kelimesine yeni bir anlam kazandırdın sen."

Ses çıkarmadan güldü, mızrak gibi bir silahla beni vuruyormuş gibi yaptı ve faz değiştirip dalış giysilerinden *'Harunt Scarum'*da giydiği, Arap kostümlü haline geçti.

"Haklısın," dedim, "bu ondan da beterdi."

Elvis müzik yaparken havalı ve mesafeliydi, ama filmlerinde, kendisinin öylesine gülünç bir taklidine dönüşüyordu ki insan seyrederken utanıyordu. Filmlerinin senaryolarını seçen menajeri Yarbay Parker'in Elvis'e, Keşiş Rasputin'in Çar Nikola ile Aleksandra'ya sağladığı faydadan daha az faydası olmuştu.

Arabayı garajın dışına sürdüm, durdum ve uzaktan kumandayla arkamdaki garaj kapısını kapadım.

Kapının tamamen kapanmasını dikiz aynasından seyrederken, geriye gidip garaja girmeye çalışan herhangi bir karabasan kaçkınını ezmeye hazırdım.

Görünüşe bakılırsa Romanovich, topoğrafyanın mantıklı bir analizini yaparak araba yoluna doğru sapmış, hiç hataya düşmeden kuzey-kuzeybatıya doğru hafif bir kavis çizerek bayırı tırmanırken karı küreyip asfaltı açığa çıkarmaya başlamıştı.

Kazman karın bir kısmı arkasındaki kaldırıma saçılıyordu. Ben sabanımı asfaltın üstünü hafifçe kazıyacak kadar indirmiş, onun ardında bıraktıklarını temizliyordum. Hem onun deneyimine duyduğum saygıdan hem de beni suikastçi annesine anlatmasını istemediğim için, aramızdaki güvenli mesafeyi koruyordum.

Rüzgâr sanki yolda bir düzine İskoç cenazesi varmış gibi gürültüyle esiyordu. Şiddetli patlamalar cipi salladığında, genişletilmiş dolayısıyla ağırlaşmış bir model olduğu ve önüne ağır bir saban bağlandığı için şükrediyordum.

Kar o denli kuruydu ve rüzgâr öylesine acımasızca esiyordu ki ön cama hiçbir şey yapışmıyordu. Silecekleri çalıştırmamıştım.

Önümdeki rampayı, sağımı solumu ve aynaları tarıyor, tipide eğlenmeye çıkmış kemik canavarlardan birini veya birkaçını görmeyi bekliyordum.

Şiddetle yağan bembeyaz kar, görüşü neredeyse Mojave'deki kum fırtınası kadar engelliyordu, ama o çıplak yaratıkların geometrik hatlarının, fırtınanın yarattığı nispeten yumuşak hatlı manzaranın önünde kontrast yaratarak dikkat çekmesi gerekirdi.

Etrafta cipten ve rüzgârın önüne katıp uçurduklarından başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Yolun üzerindeki birkaç büyük çam ve köknar ağacı, üzerlerine yapışan karla öylesine yüklüydü

ki büyük dalları güçlü rüzgâra ancak hafifçe titreyerek direniyordu.

Yolcu koltuğunda Elvis sarışın olmuş, *'Kissin Cousins'* filmindeki iş çizmeleriyle tahta bacak jean pantolon ve ekose gömlekli haline bürünmüştü. Bu filmde iki rolde birden oynamıştı: Biri koyu renk saçlı hava kuvvetleri subayı diğeri ise güney eyaletlerinden, sarı saçlı bir orman köylüsü.

"Gerçek hayatta pek fazla orman köylüsüyle karşılaşmazsın," dedim, "özellikle de kusursuz dişlere, simsiyah kaşlara ve tarakla kabartılmış saçlara sahip olanlarıyla..."

Elvis, dişlek taklidi yaparken rolünü daha da inandırıcı kılmak için gözlerini şaşılattı.

Güldüm. "Oğlum, son zamanlarda bir değişim içine girdin," dedim. "Eskiden kötü seçimlerine asla böyle gülemezdin."

Bir an söylediklerimi değerlendiriyormuş gibi durduktan sonra, beni işaret etti.

"Ne?"

Sırıtarak başını salladı.

"Benim komik olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tekrar başını salladı, sonra da benim komik olduğumu düşündüğünü, ama söylemek istediğinin bu olmadığını anlatmak ister gibi, hayır anlamında iki yana salladı. Yüz ifadesi ciddileşti, tekrar beni ve kendini işaret etti.

Eğer düşündüğüm şeyi kast ediyorsa, beni pohpohluyordu. "Kendi budalalığıma gülmeyi bana öğreten Stormy idi."

Dikiz aynasında sarı saçlarına baktı ve tekrar başını sallayarak sessizce güldü.

"Kendine güldüğün zaman, bir bakış açısı kazanırsın. O zaman da yaptığın hataları fark edersin ve bu hatalar senden başka kimseyi incitmediği sürece, kendini affedebilirsin."

Bunun üzerinde bir an düşündükten sonra, bana katıldığını göstermek için başparmağını havaya kaldırdı.

"Biliyor musun, öteki tarafa geçen herkes -eğer gitmeden önce bilmiyorsa- bir anda bu dünyada yaptığı binlerce aptallığı fark eder. O zaman oradaki herkes, buradaki herkesi bizim

birbirimizi anladığımızdan daha iyi anlar ve aptallıklarımızı affeder."

Sevgili annesinin onu hayal kırıklığı içinde ve kesinlikle utanarak değil, mutlu bir gülüşle karşılayacağını kast ettiğimi biliyordu. Gözleri yaşla doldu.

"Bunu bir düşün," dedim.

Alt dudağını ısırarak başını salladı.

Çevremde bir an, fırtınanın içinde hızla hareket eden bir varlık görür gibi oldum. Yüreğim hoplayarak o tarafa döndüm, gördüğüm Boo'ydu.

Köpeklere özgü bir neşe içindeydi; ne düşman çevreden etkilenmiş ne de çevresine düşmanca davranıyormuş gibi görünüyordu; kış manzarasının keyfini çıkararak bayırda paten kayıyordu sanki. Beyaz bir köpek olarak beyaz dünyanın içinde koşup duruyordu.

Kilisenin arkasından döndükten sonra, kamyonları konukevinin girişine, biraderlerin bizi bekleyeceği yere doğru sürdük.

Elvis saçları özenle taranmış orman köylüsü halinden çıkmış, doktor kılığına girmişti. Üzerinde beyaz bir laboratuvar gömleği vardı ve boynunda bir stetoskop asılıydı.

"Hey! Haklısın. Bir filmde hemşirelerle birlikteydin, bir doktoru oynamıştın. Adı *'Change of Habit*'ti. Mary Tyler Moore bir rahibeyi oynuyordu. Unutulmaz bir oyuncu değildi, Ben Affleck ve Jennifer Lopez'in eseriyle boy ölçüşemeyebilirdi, ama korkunç derecede kötü de değildi."

Elvis sağ elini kalbinin üzerine koyarak kalbinin hızla attığını anlatmak için, hafif hafif vurdu.

"Mary Tyler Moore'u sevmiş miydin?" Başını sallayınca devam ettim. "Herkes Mary Tyler Moore'u severdi. Gerçek hayatta sadece arkadaştınız, değil mi?"

Başını salladı. Sadece arkadaş. Tekrar kalbinin üzerine vurdu. Sadece arkadaşlardı ama onu sevmişti.

Rodion Romanovich konukevinin giriş kapısının önünde frene basıp durdu.

Ben de yavaşça Rus'un arkasına yaklaşırken, Elvis stetoskopu kulağına takıp kalbimi dinliyormuş gibi, diyaframı göğsüme bastırdı. Bakışı anlamlı ve kederliydi.

Arabayı park edip el frenini çektim ve "Oğlum, sen benim için endişelenme, duydun mu?" dedim. "Her ne olursa olsun bana bir şey olmaz. Günüm geldiğinde daha da iyi olacağım, ama şimdilik iyiyim. Sen ne gerekiyorsa onu yap, ama benim için endişelenme."

Stetoskobu göğsümde tutmaya devam ediyordu.

"Zor bir dönemde benim yanımda olman büyük bir nimet," dedim ona, "ve eğer ben de sana destek olabiliyorsam, hiçbir şey beni bundan daha fazla mutlu edemez."

Yeterli sözcükleri bulamadığında bir ağabeyin yapacağı gibi, elini uzatıp ensemi sıktı.

Kapıyı açıp cipten dışarı çıktım. Rüzgâr çok soğuk esiyordu.

BÖLÜM 36

Buz gibi soğuğun pişirdiği kar taneciklerinin tüy gibi kabarık hali yarı yarıya azalmıştı. İncecik tabakalar halinde yağan kar artık tanelere dönüşmüştü. Yarım metrelik toz karın içinden zar zor geçip cipten indiğinde karşılamak üzere Rodion Romanoviç'in yanına giderken, bu tanecikler yüzümü yakıyordu. O da benim yaptığım gibi, ışıkları açık ve motoru çalışır halde bırakmıştı.

Rüzgârda sesimi duyurabilmek için bağırarak, "Biraderlerin eşyaları için yardıma ihtiyaçları olacak. Geldiğimizi haber verelim. Benim kamyonumdaki arka sıra aşağıya katlanmış. Hemen kaldırıp geleceğim," dedim.

Suikastçinin oğlu okulun garajında, ayı postundan başlığı ve kürk astarlı paltosuyla birazcık teatral kalmıştı, ama kar fırtınasının içinde kendini rahat hissettiği bir ortamdaymış gibi görünüyordu. Sanki kışın kralıydı da istese kar yağışını tek bir hareketiyle durdurabilirdi.

Sert rüzgârdan kaçmak için, kamburunu çıkararak başını omuzlarının arasına çekmiyordu; upuzun ve dimdikti ve bir zamanlar insanları ölüme hazırlamış bir adamdan bekleyeceğiniz gibi konukevine doğru kasıla kasıla yürüyordu.

İçeri girdiği an, cipinin sürücü tarafındaki kapıyı açtım, ışıkları söndürdüm, motoru kapadım ve anahtarları cebime attım.

Çabucak ikinci araca gidip onun da ışıklarını ve motorunu kapattım. Romanovich ciplerden birini okula geri götüremesin diye İkincisinin anahtarlarını da cebime koydum.

Sevgili Housierimin peşinden konukevine girdiğimde on altı biraderi esip gürlemeye hazır beklerken buldum.

Her zamanki cüppelerinin yerine kar giysileri giymelerinin daha pratik olacağını söylemiştim. Üzerlerindeki giysiler Aspen ve Vail'da göreceğiniz türden frapan kar giysileri değildi. Aerodinamik koşullarına uyma ya da kayak sonrası hanımları baştan çıkarma işlevini yerine getirme kaygısıyla vücudu sımsıkı saran giysilere benzemiyorlardı; cesur desenlerle canlı renkler de söz konusu değildi doğal olarak.

Keşişlerin giydiği cüppelerle tören giysileri, terzilik eğitimi almış dört birader tarafından biçilip dikilir. Kar giysilerini de diken bu dört kişiydi.

Bütün giysiler donuk gri-maviydi ve üzerlerinde hiçbir süs yoktu. Dikişleri usta işiydi; arkaya katlanan başlıkları, balistik—naylon kumaşı, ısı yalıtımı sağlamak için lastik bantla kapatılmış kol ağızlarıyla kaldırımdaki karları küremek ve mevsimin gerektirdiği diğer kirli işleri yerine getirmekte kullanılabilecek kusursuz kıyafetlerdi.

Romanovich gelince, biraderler kar kıyafetlerinin üzerine soğuk geçirmeyen yelekler giymeye başlamışlardı. Elastik verev kumaştan yapılmış yeleklerin omuzları takviye edilmişti ve kar kıyafetlerindeki gibi pek çok fermuarlı cebi vardı.

Sevecen yüzleri, başlarını sımsıkı saran başlıklarıyla çerçevelenmiş keşişler, üniformalarının içinde, iyi yürekli kişilerin yaşadığı bir gezegenden az önce gelmiş on altı uzay adamına benziyorlardı. Marşları şükran ve sevinç ifade eden *'Teddy Bear s on Parade"* olmalıydı.

Eski deniz askeri Victor Birader, grupları arasında dolaşarak gerekli aletlerin getirilmiş olup olmadığını kontrol ediyordu. *

* Oyuncak Ayılar Geçit Töreni'nde (çev.)

İçeriye adım attığım anda Knuckles Birader'i gördüm, o da beni görür görmez komplocu havalarında, başıyla bir işaret yaptı ve konuşmak için hemen kabul salonunun dibine, sıraya dizilmiş erdemliler gücünden en uzak noktaya gittik.

Ona Romanovich'in kullandığı arabanın anahtarlarını verirken Knuckles, "Kime karşı koymak üzere hazırlık yaptık oğlum?" dedi. "Bir engeli aşmaya giderken, hangi düşmanla savaşa girdiğini bilmek geleneksel sayılır."

"Bunlar bazı masallardaki gibi kötü suratlar, efendim. Şimdi burada açıklayacak zamanım yok. Okula gidince her şeyi anlatacağım. En büyük sorunum bunu biraderlere açıklamak; çünkü çok esrarengiz ve acayip bir durum."

"Ben sana kefilim oğlum. Knuckles bir adamın sözünün altın değerinde olduğunu söylerse kimse kuşkuya kapılmaz."

"Bu kez kuşkuya düşenler olacak."

"Olmasa iyi olur." Yüz hatları, inanmayanları umursamayan bir tapınak tanrısına yaraşır sert bir ifadeye bürünmüştü. "Senden kuşkulananlar olmasa iyi olur. Ayrıca senin başında Tanrı'nın elinin bulunduğunu bilmiyorlarsa da, seni seviyorlar ve içgüdüleriyle senin özel bir yanın olduğunu seziyorlar."

"Ve gözlemelerime bayılıyorlar."

"Bunun bir zararı olmaz."

"Timothy Birader'i buldum," dedim.

O taş gibi yüzde hafif bir çatlak oluştu. "Zavallı Tim'i tam benim dediğim gibi buldun, değil mi?"

"Tam olarak değil efendim. Ama evet... artık Tanrı'yla birlikte."

Haç çıkararak Timothy Birader için bir dua mırıldandı ve "Artık elimizde kanıt var. Tim kafayı çekip kumar oynamak için Reno'ya sıvışmadı. Şerif artık adam gibi davranıp çocuklara gereken korumayı sağlamak zorun kalacak."

"Keşke öyle olsaydı, ama yapmayacak bunu. Çünkü hâlâ bir ceset yok."

"Galiba eskiden kulağıma yediğim tokatların acısı çıkmaya başladı, cesedi bulduğunu söyledin gibi gelmişti."

"Evet efendim cesedini buldum, ama ondan geriye kalan sadece, yüzünün konserve kutusunun kapağı gibi kıvrılmış birkaç santimetrelik kısmı."

Göz göze bakışırken, söylediklerimi şöyle bir tarttı, sonra, "Sözlerin hiçbir anlam ifade etmiyor oğlum," dedi.

"Haklısınız efendim, hiçbir anlamı yok. Okula gidince size her şeyi anlatacağım. Anlattıklarımı dinleyince, sözlerimi daha da anlamsız bulacaksınız."

"Sen bu Rus herifin bir şekilde bu işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O kütüphaneci filan değil ve eğer bir zamanlar cenaze işiyle uğraşmışsa bence iş gelsin diye beklememiş, gidip kendine iş yaratıvermiş."

"Nasıl bir bilmeceyse, bu dediklerinden de bir şey anlamadım. Omzun nasıl dün geceden beri?"

"Hâlâ biraz acıyor, ama çok kötü değil. Kafam yerinde efendim, beyin sarsıntısı filan geçirmedim inanın."

Okula gidecekler arasında olmayan Saul Birader gelip manastırın telefonlarının arızalandığını haber verdiğinde, kayak giysili keşişlerin yarısı eşyalarını dışarıdaki ciplere götürmüşlerdi, diğerleri ise tek sıra halinde kapıdan çıkıyorlardı.

"Fırtına olduğunda telefonlar genellikle arıza yapar mı?" diye sordum.

"İçimden bir ses hayır, diyor oğlum."

İyi havada bile bu bölgede cep telefonu hizmeti pek güvenilir değildi, ama yine de ceketimin cebinden cep telefonumu çıkardım ve ekrandan kötü haberin verilmesini bekledik. Cevap beklediğimiz gibiydi.

Kriz geldiğinde, manastırla okul arasında kolayca iletişim sağlayamayacaktık.

"Eskiden *Yumurta Çırpıcısı* için çalıştığım zamanlarda, birçok komik rastlantı bir araya gelince söylediğimiz bir şey vardı."

"Rastlantı diye bir şey yoktur."

"Hayır, o değil. 'Aramızdan biri FBEın, rektumuna bir böcek koymasına izin vermiş olmalı," derdik."

"Çok renkli bir bakış açısı efendim; işin içinde keşke FBI olsaydı, mutlu olurdum."

"E, o zamanlar ben karanlık taraftaydım. Romanovich'e dönüş biletimiz olmadığını söylesen iyi olur."

"Onun anahtarları sende."

Kayak kıyafetli biraderlerden sonuncusu da bir elinde alet kutusu diğer elinde beyzbol sopasıyla ön kapıdan dışarı çıktı. Rus içerde değildi.

Knuckles Birader ile kara çıktığımızda, Rodion Romanovich keşişlerle dolu ilk cip ile yola koyulmuştu bile.

"Lanet olsun!"

"Hey, sözlerine dikkat et, oğlum."

"Adam iki anahtarı da almış."

Romanovich kilisenin yanında yolu yarıladıktan sonra, benim kendisini takip etmemi bekliyormuş gibi, durdu.

"Bu çok kötü," dedim.

"Belki de Tanrı iş başında oğlum ve sen henüz bunun içindeki iyiliği göremiyorsun."

"İnancı bütün olan mı konuşuyor, yoksa bu duyduğum ses, prensesi kurtaran farenin sıcacık ve tüylü iyimserliği mi?"

"İkisi aynı şey, oğlum. Arabayı sen mi kullanmak istersin?"

İkinci cipin anahtarlarını ona verdim. "Hayır, sessizce oturup aptallığımla başbaşa kalmak istiyorum."

BÖLÜM 37

Sanki güneş ölüyormuş da yeryüzü etrafı hafifçe aydınlatan ve hiçbir şeyi ısıtmayan soğuk, yeni bir güneş yaratmaya başlamış gibiydi; bembeyaz gökyüzü etrafı karla örtülü topraktan daha az aydınlatıyordu.

Knuckles Birader hilekâr sahte kütüphaneciyi güvenli bir mesafeden izleyerek kamyonu kullanıyordu. Sekiz biraderle eşyaları, cipin ikinci, üçüncü ve dördüncü sıralarını işgal etmişti.

Bir kamyon dolusu keşişin sessiz olmasını, bütün yolcuların sessizce dua etmesini veya ruhsal durumlarına göre, meditasyon yapmasını ya da her birinin kendine özgü bir yolla, kilisenin, dünyayı zihin kontrolü yoluyla yönetmeye kararlı, dünyevilikten uzak bir örgüt olduğunu insanoğlundan saklama planlan yapmasını bekleyebilirdiniz -ki bu, Leonardo da Vinci'nin bildiği karanlık bir gerçekti; kendini başında piramit şeklinde folyo bir şapkayla çizdiği en ünlü portresini kanıt olarak göstererek ispatlayabiliriz bunu.

Aslında burada öğleden hemen sonra, mümkün olduğunca küçük bir sessizlik uygulanıyor olmalıydı, ama keşişler çok konuşkanlardı. Kaybolan kardeşleri Timothy'yi merak ediyorlar ve bilinmeyen kişilerin okuldaki çocuklara zarar vermeye niyetlenmesinden korkuyorlardı. Ürkmüşlerdi ve alçakgönüllüydüler, ama masumların cesur savunucuları olmak üzere çağrılmak onları zindeleştirmiş ve keyiflendirmişti.

Alfonse Birader, "Odd, hepimiz ölecek miyiz?" diye sordu.

"Umarım hiçbirimiz ölmeyiz," diye cevap verdim.

"Hepimiz ölürsek Şerif rezil olur."

Rupert Birader, "Hepimizin ölümünün Şerifin rezil olmasıyla bağdaştırılması gibi manevi bir hesabı anlamakta zorluk çekiyorum," dedi.

Alfonse, "Sizi temin ederim, Şerifin gelecek seçimleri kaybetmesi için, kitle halinde ölümün kabul edilebilir bir bedel olduğunu söylemek istememiştim," diye karşılık verdi.

Bir zamanlar, önce devriye polisi olmuş, sonra da soygun ve cinayet masasında dedektif olarak çalışmış olan Quentin Birader, "Odd, çoçuk katili olmak isteyen bu herifler kim?" dedi.

Ona bakabilmek için oturduğum yerde dönerek, "Kesin olarak bilmiyoruz," dedim, "ama bir tehlikenin geldiğini biliyoruz."

"Kanıtlar ne? Şerifi etkileyecek kadar somut bir şey olmadığı açık. Telefonla tehdit gibi bir şey mi?"

"Telefonlar gittiğine göre, artık tehdit telefonları da olmaz," diye kaçamak bir cevap verdim.

Quentin Birader, "Kaçamak cevaplar mı veriyorsun?" diye sordu.

"Evet efendim."

"Bu konuda berbatsın."

"Elimden geleni yapıyorum efendim."

Quentin Birader, "Düşmanımızın adını bilmemiz gerekiyor," dedi.

Alfonse Birader, "Biliyoruz,' dedi. "Adı Lejyon."

Quentin, "En *büyük* düşmanımızı kastetmiyorum," dedi. "Odd, Şeytan'la kavgaya beyzbol sopalarıyla gitmiyoruz, değil mi?"

"Eğer o Şeytansa, kükürt kokusu duymadım."

"Yine kaçamak cevap veriyorsun."

"Evet efendim."

Üçüncü sıradan Augustine Birader, "Şeytan olup olmadığı konusunda kaçamak cevaba gerek yok. Hepimiz onun Şeytan'ın

kendisi olmadığını biliyoruz. İnanç karşıtı bir fanatik ya da onun gibi bir şey olmalı, değil mi?" dedi.

Aracın arkasından biri de "Militan bir ateist," diye fikrini söyledi.

Dördüncü sıradan bir başkası melodik bir sesle, "İslami faşistler," diye katkıda bulundu. "İran'ın başkanı, 'İbadet günü cumartesi olan hiç kimse kalmadığında, dünya daha temiz bir yer olacak. Onların hepsi ölünce, pazar cemaatini öldüreceğiz,' demişti."

Direksiyondaki Knuckles Birader, "Kendi kendinize heyecanlanmanız için neden yok," dedi. "Bildiğimiz kadarıyla, okula gidince Başkeşiş Bernard size bilgi verecek,"

Şaşırmıştım. Önümüzdeki cipi işaret ederek, "Başkeşiş onlarla mı?" diye sordum.

Knuckles omuz silkti. "Gelmekte ısrar etti oğlum. Islak bir kediden daha ağır değildir, ama ekibe ciddi katkısı olur. Dünyada, Başkeşiş'i korkutabilecek hiçbir şey yoktur."

"Bir şey olabilir," dedim.

İkinci sıradaki Quentin Birader elini omzuma koyarak soruşturma uzmanı bir polisin inadıyla, "Sadece düşmanın adını bilmemiz gerektiğini söylüyorum Odd. Eğitilmiş savaşçılar yok burada. Zamanı geldiğinde kendilerini kime karşı korumaları gerektiğini bilmezlerse, sinirlerini kontrol edemez, beyzbol sopalarını birbirlerine sallamaya başlarlar."

Augustine Birader, "Bizi hafife alma Quentin Birader," diyerek onu nazikçe uyardı.

Üçüncü sıradaki Kevin Birader, "Belki de Başkeşiş beyzbol sopalarını kutsayacak," diye konuşmaya katıldı.

Rupert Birader, "Başkeşiş'in birinin beynini daha iyi dağıtacak bir silah haline gelsin diye kutsamak şöyle dursun, kazanma ihtimali yüksek bir kilise takımının beyzbol sopalarını bile kutsayacağını sanmam," dedi.

Kevin Birader de "İnşallah kimsenin beynini dağıtmak zorunda kalmayız," dedi. "Düşüncesi bile beni hasta ediyor."

Knuckles Birader, "Sopaları alçaktan savurun," önerisinde bulundu. "Dizlerini hedef alın. Dizleri kırılmış bir adam tehlikesizdir, ayrıca hasar da kalıcı olmaz. Normale döner... yani çoğu zaman."

Kevin Birader, "Burada büyük bir manevi ikilemimiz var," dedi. "Tabii ki çocukları korumalıyız, ama diz kırmak teolojiye girmez, bir Hıristiyan tepkisi değildir."

Augustine Birader, "İsa tefecileri fiziksel olarak mabetten dışarı atmıştı," diye hatırlattı.

"Doğru, ama mukaddes kitabın hiçbir yerinde, bunu yaparken onların dizlerini kırdığını okumadım."

Alfonse Birader, "Aslında belki de hepimiz öleceğiz," dedi.

Eli hâlâ omzumda olan Quentin Birader, "Seni bir tehdit telefonundan başka bir şey korkuttu," dedi. "Belki de... Timothy Birader'i mi buldun? Buldun mu Odd? Ölü mü, diri mi?"

Bu noktada, onu hem ölü hem de diri bulduğumu, bir anda Tim'den Tim olmayan bir şeye dönüştüğünü söyleyecek değildim. "Hayır efendim, ne ölü ne de diri," dedim.

Quentin'in gözleri kısıldı. "Yine kaçamak cevap veriyorsun," dedi.

"Nereden biliyorsunuz efendim?"

"Bir ipucu veriyorsun."

"Nasıl bir ipucu?"

"Her kaçamak cevapta, sol gözün hafifçe seğiriyor. Gözün, seğirerek sana ihanet ediyor."

Quentin Birader'e seğiren gözümü göstermemek için önüme dönerken, karın içinde neşeyle koşarak bayırdan aşağıya inmekte olan Boo'yu gördüm.

Sırıtan köpeğin arkasından, karda hiç iz bırakmaksızın, çocuk gibi hoplayıp zıplayarak Elvis geliyordu. İki kolunu da başının üzerine kaldırmış, Protestan ilkelerine çok bağlı olanların *Halleluya* diye bağırdıkları sırada yaptıkları gibi, her iki elini sallıyordu.

Boo karın temizlendiği kaldırımdan döndü ve neşeyle çayır boyunca koştu. Elvis de neşeyle onun arkasından gitti. Rockçı ile

şamatacı köpek arkada kaldılar. İkisi de ne fırtına manzarasından rahatsız oluyor ne de onu rahatsız ediyorlardı.

Çoğu günler, özel öngörü ve sezgilerim keşke hiç ihsan edilmeseydi, diye düşünürüm; o zaman yüreğimden onların getirdiği keder kalkabilirdi, gördüğüm doğaüstü her şey hafızamdan silinirdi; bu armağan olmayınca, özel biri değil, ruhlar denizinde bir ruh olurdum sadece, günlerimi bütün korku ve acıların ötesindeki son sığınağa doğru yüzerek geçirirdim.

Yine de arada bir bu yükü taşımaya değer anlar olur: Üstün bir haz, ifade edilemez bir güzellik, zihni huşuya boğan bir şaşkınlık anı veya bu olaydaki gibi dünyanın olduğundan daha doğru görünmesine yol açan ve biz yıkmadan önce Cennet'in neye benzediğini düşündüren kısacık bir görüntü, içe işleyen büyülü bir an.

Gerçi Boo önümüzdeki günlerde de yanımda kalacaktı, ama Elvis çok uzun süre benimle olmayacaktı. Ama onların fırtınanın içinde neşeyle birbirlerini kovalayan görüntülerinin içimde yarattığı haz, bu dünyada geçen her günümde ve daha sonra da sonsuza kadar benimle olacaktı.

Knuckles merakla, "Oğlum?" dedi.

O anda gülümsemek pek uygun olmadığı halde gülümsediğimi fark ettim.

"Efendim, sanırım Kral, *Lonely Street'in* sonundaki o yerden gitmeye hazır," dedim.

Knuckles *"Heartbreak Hotel*'den yani..."* dedi.

"Evet. Orası asla onun çalması için yer ayırtılacak beş yıldızlı bir yer değildi."

Knuckles'ın yüzü aydınlandı. "Hey, bu çok güzel değil mi?" dedi.

Ben de aynı fikirdeydim. "Çok güzel," dedim.

"Ona büyük kapıyı açtığın için kendini iyi hissediyor olmalısın."

* Elvis Presley'in şarkısından alıntı (çev.)
** Elvis Presley'in şarkısı (çev.)

"Kapıyı ben açmadım," dedim. "Sadece ona tokmağın nerede olduğunu ve ne tarafa doğru döndüğünü gösterdim."

Quentin Birader arkamdan, "İkiniz neden söz ediyorsunuz? Takip edemiyorum," dedi.

Arkama dönmeden, "Zamanla, efendim... Zamanla onu takip edeceksiniz. Hepimiz onu takip edeceğiz."

"Kimi?"

"Elvis Presley'yi, efendim."

Quentin Birader, "Bahse girerim, sol gözün deli gibi seğiriyordur," dedi.

"Hiç sanmıyorum."

Knuckles da başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak "Seğirmiyor," dedi.

Fırtınanın içinden makaslayan, seğiren, yılankavi hareketleriyle insanı şaşkına çeviren kemikler çıkıverdiğinde yeni manastır ile okul arasındaki mesafenin üçte ikisini geçmiştik.

BÖLÜM 38

Timothy Birader bu yaratıklardan biri tarafından öldürülmüş -ölmekten beter hale getirilmiş- olduğu halde, içimden çıkarıp atamadığım o Pollyanna yanım, okulun penceresinde, sürekli hareket eden o kemik mozaiği ile soğutma kulesinin servis tünelinde peşime düşenlerin hayalet olduğuna, ürkütücü ama silahlı bir adam, bıçaklı bir kadın ya da kafasında bir fikir olan bir Amerikan senatörü gibi tehlikelerden daha az gerçek olduğuna inanmak istiyordu.

Pollyanna Odd, ortalıkta dünyadan gidemeyen ölüler ve bodaklar gibi, bu varlıkların da benden başka herkes için görünmez olduğunu, Timothy'nin başına gelenlerin istisna sayılacak bir tuhaflık olduğunu ummak istiyordu; çünkü doğaüstü varlıklar yaşayanlara zarar verecek güce sahip değiller.

Ölüm işareti veren bir ağıt tutturmuş olan kemikten hayaletin ortaya çıkıp da Knuckles ile biraderleri anında tepki verince, üstüne sifon çekilen bu umut dolu olasılık, hüsnükuruntu çukurunu boyladı.

İki at boyunda ve yüksekliğindeki, çayırı boydan boya geçerken bile kaleydeskopik değişimi ara vermeksizin devam eden o şey, beyaz fırtınanın içinden çıkıp birinci cipin önünden geçmişti.

Dante'nin *Cehennem*'inde, cehennemin en alt düzeyindeki buz ve karın yarattığı pusun içinde hapsolmuş olan Şeytan,

ozana, muazzam büyüklükteki üç takım deri kanadının yarattığı rüzgârın dışında görünmüştü. Bir zamanlar güzelken artık iğrenç olan düşmüş melek, umutsuzluk, acı ve kötülük kokuları yayıyordu.

Burada da acı ve umutsuzluk kemiklerin kalsiyum ve fosfatında, kötülük de iliğinde cisim bulmuştu. Maksadı tasarımından, hızla hareket etmesinden belliydi ve her anlamda ölümcüldü.

Biraderlerden hiçbiri bu gösteri karşısında en küçük bir şaşkınlığa kapılmadı hatta bilinmeyen karşısında hissedilen korkuya bile düşmediler; hiçbirinden inanamıyormuş gibi bir tepki de gelmedi. Hepsi onu anında nefret edilecek, iğrenç bir şey olarak kabul ederek dehşet verici ve iğrenç buldular. Sanki onu ilk gördükleri anda, tiksinti ve bir tür dürüstçe nefretle, onun eski zamanlardan kalma bir canavar olduğunun bilincine varmışlardı.

Aralarında şaşkınlıktan sesi çıkmayanlar olduysa bile, çabucak eski haline kavuştu ve cipin içinde her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Tanrı'ya ve Meryem'e yalvaranlar vardı; karşımızdaki şeyi iblislerin adlarıyla ya da bütün iblislerin babasının adıyla nitelendirmekten çekinip utanmıyorlardı. Ancak ben Knuckles Birader'in ağzından çıkan ilk kelimelerin *Mama mia* olduğundan epeyce emindim.

Rodion Romanovich, beyaz iblis önünden geçer geçmez, cipi durdurdu.

Knuckles frene bastığında üzerlerine zincir geçirilmiş tekerlekler buzlu yolun üzerinde titredi ama kaymadı; biz de ürpererek durduk.

Kemikli bacaklarını piston gibi hareket ettirirken çayıra kadar tüyler savuran o şey, yolun karşısına geçti ve sanki bizim varlığımızın farkında değilmiş gibi yürümeye devam etti. Taze yağan karın üzerinde bıraktığı izler ve hava akımıyla dönen kar taneleri onun gerçekliğine dair en ufak kuşkuyu bile ortadan kaldırıyordu.

Canavarın bize karşı ilgisizliğinin numara olduğundan ve geri döneceğinden emin olarak, Knuckles'a, "Hadi gidelim," dedim. "Orada oturup durma. Hadi çabuk bizi içeri at."

Knuckles, önümüzde yolumuzu kesen öteki cipi göstererek, "O gitmedikçe ben gidemem," dedi.

Sağda güneyde, görkemli iskeletin bir kırkayak hızıyla içine çöktüğü, dik bir bayır yükseliyordu. Rüzgârın yığdığı karın içine saplanıp kalmayabilirdik, ama yokuşun açısı yüzünden yuvarlanacağımız kesindi.

Kuzey tarafındaki çayırda, güneşsiz günün kasvetli ışığı ve kar tabakaları huzursuz kemiklerin fantastik mimarisini sarmıştı, ama henüz işin sonuna gelmemiştik.

Rodion Romanovich hâlâ frene basmış duruyordu ve kırmızı stop lambalarına kan kırmızısı kar yağıyordu.

Çayır solda, araba yolundan elli altmış santim uzaklıktaydı. Büyük olasılıkla Romanovich'in etrafından dolaşabilirdik, ama bu gereksiz bir riskti.

"Onu bir kez daha görebilmek için bekliyor," dedim. "Kafadan kontak mı bu adam? Korna çalsana şuna!"

Knuckles korna çalınca Romanovich'in fren lambaları titredi. Knuckles tekrar korna çaldı, bu kez Rus aşağıya doğru kaymaya başladı ve sonra yeniden frene bastı.

Canavar kuzeyde ortaya çıktı; karlı sahayı ezerek geliyor, öncekinden daha ağır hareket ediyordu, ama daha ölçülü yaklaşmasından uğursuz bir amacı olduğu seziliyordu.

Şaşkınlık, korku, merak, gördüğüne inanamamak; onu kımıldayamayacak hale getiren her ne ise, Romanovich birden onun etkisinden kurtuldu, cip hareket etti.

Romanovich hızlanana kadar, yaratık gelmiş, ayağa dikilmiş, girift kıskaçlarını çıkarmış, avını yakalamış ve aracı kendi tarafına doğru devirmişti.

BÖLÜM 39

Araba direksiyon tarafına doğru devrilmişti. Ağır ağır dönen tekerlekler yoğun kar yağışı içinde, çaresizce havada hareket etmeye çalışıyorlardı.

Rus ve sekiz keşiş sadece arka kapıdan ya da havaya bakan kapılardan çıkabilirlerdi, ama bu kolay bir şey değildi ve acele etmeleri imkânsızdı.

Bana göre, canavar ya kapıları açıp içeriye uzanarak dokuz adamı dışarıya çıkaracak ya da kaçmaya çalışırlarken onları bir bir toplayacaktı. Timothy Birader'e yaptıklarını onlara nasıl uygulayacağını bilemiyordum, ama onları teker teker ele geçireceğinden emindim.

Hepsini toparladıktan sonra, Timothy'ye yaptığı gibi onları götürüp bir duvara mıhlayacak ve fani bedenlerini dokuz kozaya dönüştürecekti. Ya da onları aldıktan sonra bizim, yani ikinci kamyonunun peşine düşecek ve o öğleden sonra, soğutma kulesi on sekiz kozayla dolacaktı.

İskelet kılıklı yaratık her zamanki mekanik kararlılığıyla ilerlemek yerine, devrilen cipten uzaklaşarak bekledi. Esas görüntüsünü kaybetmemişti, ama sürekli kendi üzerine doğru katlanıp açılarak yeni çiçek ve fırıldak desenleri ortaya koyuyordu.

Knuckles Birader, kaçmaya alışkın deneyimli bir şoförün kendine güveni ve soğukkanlılığıyla, emniyet kemerini bağladı,

kamyonun önündeki sabanı yerden kaldırdı, arabayı ters yöne götürmek üzere geri vitese taktı.

"Onları orada tuzağa düşmüş halde bırakıp gidemeyiz," dedim, arkadaki biraderler de gürültülü bir şekilde bana katıldılar.

Knuckles, "Kimseyi bırakıp gitmiyoruz," diye teminat verdi. "Umarım hareket edemeyecek kadar korkmuşlardır."

Kemik yığını, mezar soyguncuları tarafından yapılmış ölümü hatırlatan motorize bir heykel gibi, yolun kenarında durmuş olanları gözlüyordu. Belki de devrilen cipin kapılarının açılmasını bekliyordu.

Elli metre kadar geri gidince, devrilen kamyon yolun aşağısında bulanık bir leke haline gelmişti; kemikten hayalet ise yoğun kar içinde tümüyle gözden silinmişti.

Omuz bağını taktım -arkamda biraderlerin de emniyet kemerlerini taktığını duydum. Tanrı, yardımcı pilotunuz olsa bile paraşütü doğru toplamanız gerekir.

Knuckles Birader yavaşlayarak durdu. Bir ayağı frendeydi.

Biraderlerin soluk alıp verirken çıkardıkları ses dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Alfonse Birader, *"Libera nos a malo,"* dedi.

Bizi kötülükten kurtar.

Knuckles ayağım frenden çekip gaza bastı. Kamyonun motoru kükredi, tekerleklerdeki zincirler kaldırıma sürtünerek ritmik bir ses çıkardı ve biz hızla yokuş aşağı indik. Amacımız devrilen cipi geçip zebaninin peşine düşmekti.

Hedefimiz ya son ana kadar bizi fark etmemişti ya da korkmuyordu.

Önümüzdeki saban hızla kemik torbasına çarptı ve ilerleme hızımızı büyük ölçüde kaybettik.

Bir anda şiddetli bir doluya tutulmuştuk sanki. Ön cam patlayıp dağılarak üzerimize dökülürken, içeriye onunla birlikte tek tek kemiklerle eklemler doldu.

Kucağıma, kabuğu kırılmış bir yengeç gibi kasılmakta olan, çok incelikli bir biçimde birbirine bağlanmış bir dizi kemik düş-

tü. Attığım çığlık, tüylü bir örümcek karşısında şaşkına dönen genç bir kızın haykırışı kadar erkekçeydi. O şeyi üzerimden yere fırlattım. Soğuk ve kaygandı, ama yağlı ya da ıslak değildi ve yaşam sıcaklığı taşımıyordu.

Yerdeki parça ayaklarıma tırmanmaya çalışıyordu, ama zarar verme amacıyla değil de başı kesilmiş yılanınkine benzer bilinçsiz hareketlerle kımıldanıyordu. Yine de ayaklarımı çabucak koltuğa doğru çektim, eğer jüpon giyiyor olsaydım onu da sıkıca bacaklarıma sarardım.

Devrilmiş aracı geçtikten on metre kadar sonra durduk; tekrar aracın yanına gelene kadar geri gittik. Tekerleklerin altında bir şeyler çatır çutur sesler çıkarıyordu.

Kamyondan çıktığımda kaldırımı, seğiren kemik parçaları ve canavarın paramparça olmuş anotomisinin kalıntılarıyla kaplı buldum. Bazıları elektrikli süpürge büyüklüğünde, çoğu mukfak aletleri kadardı. Sanki büyücünün büyü yoluyla çağrılarına itaat etmeye çabalıyormuş gibi kasılıyor, yükseliyor, katlanıp açılıyorlardı.

Yolun üzerine de her boyda ve biçimde binlerce kemik saçılmıştı. Sanki altlarındaki zemin sarsılıyormuş gibi, oldukları yerde takırdıyorlardı, ama yerden kayak ayakkabılarımın tabanlarına doğru yükselen herhangi bir titreşim hissetmiyordum.

Yerdeki enkazı ayağımla iterek devrilmiş cipe yol açtım ve aracın yan tarafına tırmandım. İçerde birbirinin üzerine yıkılmış keşişler, kocaman açılmış gözlerini kırpıştırarak yan pencerelerden bana baktılar.

Kapılardan birini çekip açtım. Rupert Birader de bana yardım etmek için zar zor yukarı tırmanmıştı. Kısa sürede Rus'u ve keşişleri araçtan dışarı çıkardık.

Bazılarının bir yerleri berelenmiş, hepsi sarsılmıştı, ama hiçbiri ciddi yara almamıştı.

Ok gibi saplanan kırık kemik parçaları cipin bütün tekerleklerini patlatmıştı. Okulla aramızdaki son yüz metreyi yürümemiz gerekecekti.

Eğer bir tane yürüyen kemikten kaleydeskop vatsa, onu başkalarının da izleyebileceğine dair fikir yürütmeye hiçbirimiz gerek görmemiştik. Aslında ya şoktan ya da korkudan, pek az konuşuldu, konuşulanlar da en yumuşak seslerle ifade edildi.

Herkes hızla, okulu savunmak ve tahkim etmek için yanımıza aldığımız aletleri ve eşyaları araçtan boşaltmaya çalışıyordu.

Takırdayan iskelet kalıntıları yavaş yavaş sessizleşti ve bazı kemikler, sanki kemik değillermiş de birbirine kenetlenmiş daha küçük parçacıklardan oluşmuş küplermiş gibi, çeşitli boyutlarda ayrışmaya başladılar.

Okula doğru yola çıkarken, Rodion Romanovich şapkasını çıkardı, eğildi ve eldivenli ellerinden biriyle küplerden birkaçını bu ayı derisinden torbaya koydu.

Başını kaldırdığında ona baktığımı gördü. Bir eliyle şapkayı hâzineyle dolu bir çantaymış gibi sıkıca kavradı, diğer eline alet kutusundan çok ateşe çantasına benzeyen nesneyi alıp okula doğru döndü.

Etrafımızda dönüp duran rüzgâr, özensizliğe, bedduaya, Tanrı'ya küfretmeye ve tehdit savurmaya fazlasıyla uygun, acımasız bir dilin kızgın kelimeleriyle doluydu ve kızgınlığı gittikçe daha da artıyordu sanki.

Peçeli gökyüzü gizlenen toprakla buluşmak üzere aşağıya doğru katlanıyordu ve kaybolan ufuğu izleyerek insan ve doğanın her şekli gözden kayboluyordu. Bu kasvetli gün boyunca süregelen ışık kusursuz bir tutarlılıkla, gölgeye izin vermiyor, aydınlatmıyor, ama körleştiriyordu. Bu beyaz belirsizlik içinde, ayağımızı bastığımız yer dışında çevredeki bütün şekillerin dış çizgileri gözden kayboluyordu. Tümüyle beyazlığa dalmıştık.

Psişik çekim sayesinde ben asla kaybolmam. Ancak biraderlerin en az birkaçı, birbirlerine yakın yürümeseler ve daha önce sabanın karı kazıyarak ortaya çıkardığı, ama hızla üzeri örtülmekte olan toprağı izlemeseler, okulun birkaç metre uzağında sonsuza kadar dolanıp durabilirlerdi.

Yakınımızda daha fazla kemik bahçesi olabilirdi ve ben etrafımızdaki beyazlığın onları da bizim gibi kör etmediğinden

kuşkulanıyordum. Onların duyuları bizimkilere benzemiyordu fakat belki de bizimkilerden üstündü.

Yukarı doğru sarılan garaj kapısını, çarpmadan iki adım önce görüp durdum. Diğerleri yanıma gelince, on altı keşişin de mevcut olduğundan emin olmak için sayım yaptım. On yedi kişiydiler. Rus da oradaydı, ama ben daha önce hata yapıp sayıma katmamıştım.

Geniş kapıdan daha küçük bir adam boyundaki kapıya geçmeleri için yol gösterdim. Anahtarımla kapıyı açtım ve içeri girdik.

Herkes güvenli bir şekilde içeri geçince, kapıyı kapatıp sürgüledim.

Biraderler yüklerini yere koydular, üzerlerindeki karı silkelediler ve başlıklarını geriye attılar.

On yedinci keşiş Leopold Birader'di; çoğu zaman bir hayalet gibi dikkat çekmeden gelip giden rahip adayı. Çilli yüzü her zamanki kadar sağlıklı görünmüyordu, her zamanki aydınlık gülüşü de kaybolmuştu.

Leopold, Rus'un yanında duruyordu ve ikisinin tavır ve duruşunda, aralarında bir yakınlık olduğunu düşündüren, açıklaması zor bir şey vardı.

BÖLÜM 40

Romanovich bir dizi üzerinde garaj zeminine çöktü ve ayı derisi şapkasından betonun üzerine birtakım beyaz küpler boşalttı.

Büyük olanların bir yüzü dört santimetre kare, küçüklerinki ise bir buçuk santimetre kare kadardı. O kadar pürüzsüz ve cilalıydılar ki üzerinde noktalar olmayan zarlara benziyorlar ve doğal olmayan, üretilmiş objeler gibi görünüyorlardı.

İçlerinde hâlâ bir hayat varmış gibi, seğirerek birbirlerine vuruyorlardı. Belki de eski kemik hallerinin anısını hatırlayarak heyecanlanıyorlardı; o yapıyı yeniden kurmaya programlanmış oldukları halde buna güçleri yetmiyor olabilirdi.

Bu bana zıplayan fasulyeleri hatırlattı. Meksika sütleğeninin tohumları, içlerinde yaşayan güve larvalarının hareketleri nedeniyle canlı gibi görünür.

Bu küplerin heyecanının güve larvalarından kaynaklandığına inanmıyordum, ama bu düşüncemi doğrulamak için birini ısırıp içine bakacak da değildim.

Biraderler boş zara bakmak için toplanırken, büyük küplerden biri daha şiddetli sallanmaya başladı ve takırdayarak birbirinin eşi, daha küçük dört küpe bölündü.

Belki de bu hareketten etkilenerek daha küçük bir küp döne döne kendisinin dört küçük kopyasına dönüştü.

Bakışlarını kendi başlarına bölünüp duran geometrik şekillerden kaldıran Romanovich, Leopold Birader ile göz göze geldi.

Rahip adayı, "Kuantum," dedi.

Rus da aynı fikirde olduğunu belirtmek üzere başını salladı.

Bunun üzerine ben de "Burada neler oluyor?" dedim.

Romanovich bana cevap vermek yerine, dikkatini yeniden zara çevirdi ve kendi kendine konuşur gibi, "İnanılmaz bir şey, ama ısı nerede?" diye mırıldandı.

Leopold bu soruyla dehşete düşmüş gibi iki adım geriye kaçtı.

Romanoviç rahip çırağına, "Buradan yirmi mil uzakta olmak isterdin," dedi. "Bunun için biraz geç kaldın."

Küpler artan bir hızla daha da küçük birimlere dönüşmeye devam ediyorlardı.

Benim Rus'tan cevap alma talebimi destekleyeceklerini umarak dikkatimi biraderlere çevirdiğimde, onların dikkatinin Romanovich ya da Leopold'un üzerinde olmadığını, aynı zamanda benim ve yerdeki garip ve gittikçe küçülmekte olan nesnelerin üzerine odaklanmış olduğunu fark ettim.

Alfonse Birader, "Odd, cipteyken o şeyin karın içinden çıkıp geldiğini gördüğümüzde, sen bizim gibi dehşete kapılmadın," dedi.

"Sadece... ne diyeceğimi bilememiştim de..."

Quentin Birader parmağını bana doğru uzatarak "Bir de şu göz seğirmesi var," derken, cinayet masasının sorgu odasında pek çok zanlıya yaptığı gibi kaşlarını çatmıştı.

Küpler bölünerek sayıca ciddi miktarda artmaya devam ederken, toplam kütlelerinin aynı kalması gerekirdi. Bir elmayı küplere böldüğünüz zaman da parçalarının toplam kütlesi meyveninki kadardır. Ama kütle burada hızla azalıyordu.

Bu da canavarın doğaüstü olduğunu; ektoplazmadan daha açık seçik görülen bir bedende ortaya çıktığını, ama ondan daha gerçek bir fiziksel varlığa sahip olmadığını, düşündürüyordu.

Bu teorinin pek çok açık yanı vardı. Öncelikle, Timothy Birader ölmüştü ve onu saf bir ruh öldürmemişti. Cipi tepetaklak eden de bir *poltergeist*'in öfkesi değildi.

Oğlan çocuğuna benzer yüzündeki, o neşeli Iowa sevimliliğini tümüyle ortadan kaldıran berbat ifadeye bakılırsa, Leopold Birader herhangi bir doğaüstü gösteriden farklı ve çok daha dehşet verici bir açıklama üzerine odaklanmıştı.

Yerdeki küpler o kadar çok ve minik parçaya bölünmüştü ki yere tuz dökülmüş gibi görünüyordu. Ve sonra beton tekrar çıplak kaldı; sanki Rus şapkasından hiçbir zaman, hiçbir şey boşaltmamış gibi.

Yüzüne renk gelmeye başlayan Leopold Birader rahatlayarak ürperdi.

Romanovich ayağa kalktı ve biraderlerin kendisine doğrultabilecekleri merakın yönünü ustaca değiştirip benim bu durum hakkında onlardan daha fazla şey bildiğime dair sezgisel inançlarını pekiştirmek için, "Bay Thomas, oradaki *şey* neydi?" diye sordu.

Biraderlerin hepsi bana bakıyordu. Birden anahtarım ve bazı bilmece gibi davranışlarımla, onlar için her zaman hem Rus'tan hem de Leopold Birader'den daha garip ve gizemli biri olduğumu fark ettim.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedim. "Keşke bilseydim."

Quentin Birader, "Göz seğirmesi yok," dedi. "Onu bastırmayı mı öğrendin yoksa gerçekten kaçamak konuşmuyor musun?"

Başkeşiş ben karşılık veremeden "Odd, biraderlere olağanüstü yeteneklerini anlatmanı istiyorum," dedi.

Keşişlerin her birinin merakla parlayan yüzlerini inceleyerek, "Efendim, bütün dünyada buradakilerin yarısı kadar insan bile benim sırrımı bilmiyor. Bu... halka açılmak gibi geliyor," dedim.

Başkeşiş, "Onlara senin açıklamalarını günah çıkarma olarak kabul etmeleri talimatını veriyorum," dedi. "Senin günah çıkaran rahibin olarak, senin sırların onlara kutsal bir emanettir."

Leopold Birader'i rahipliğe talip olurken ve bir rahip adayı olarak yemin ederken samimiyetsiz olmakla suçlama zahmetine girmeden, kendime sadece Romanovich'i muhatap alarak "Hepsine değil," dedim.

Rus sanki bildirisine nokta koymak için ayı derisi şapkasını başına geçirerek, "Ben gitmiyorum," dedi.

Diğerlerine ne söyleyeceğimi duymak için ısrar edeceğini, bildiğim halde, "Süsleyeceğin birkaç tane zehirli pastan yok mu?" dedim.

"Hayır Bay Thomas, onunu da bitirdim."

Keşişlerin ağırbaşlı yüzlerini bir kez daha inceledikten sonra, "Dünyadan ayrılıp gidemeyen ölüler görüyorum," dedim.

Knuckles Birader, "Bu adam," dedi, "belki cevap vermesi gereken bir soruya karşılık vermekten kaçabilir, ama iki yaşındaki bir çocuk bile ondan daha iyi yalan söyler."

"Teşekkürler," dedim.

Knuckles, "Tanrı beni çağırmadan önceki hayatımda," diye devam etti. "İğrenç bir yalancılar ve yalanlar denizinde yaşadım ve o haydutların herhangi biri kadar iyi yüzdüm. Odd... onlara benzemiyor, benim bir zamanlarki halime de benzemiyor. Aslını sorarsanız, benim tanıdığım hiç kimseye benzemiyor."

Bu sevimli ve içten onaylamadan sonra, Başkeşiş Bernard'a karşı bana kefil olan Pico Mundo'nun polis şefiyle yıllarca çalıştığım zamanlar da dahil, bütün hikâyemi mümkün olduğu kadar kısaca anlattım.

Biraderler kendilerinden geçmiş gibi dinlediler ve hiç kuşkulanmış görünmediler. Onların inanç öğretisinde hayaletler ve bodaklar yoktu, ama onlar evrenin Tanrı tarafından yaratıldığı ve düşey bir kutsal düzene sahip olduğu mutlak inancına hayatını vermiş adamlardı. Fırtınadaki canavarın varlığını anlayacak bir yol buldukları için -onu bir iblis olarak tanımlayarak ukalanın teki olan önemsiz bir tava aşçısının, huzursuz ölüler tarafından ziyaret edildiğine ve elinden geldiğince onlar için adaleti sağlamaya çalıştığına inanmalarının istenmesi, ruhani veya entellektüel bir kargaşanın içine savrulmalarına yol açmayacaktı artık.

Constantine Birader'in intihar etmediğini öğrenince çok duygulandılar. Ancak çan kulesindeki yüzü olmayan ölüm figürü onları korkutmaktan çok meraklandırdı. Eğer dualarla geleneksel cinleri defetme eylemi bu iki hayaletten birini etkileyecekse

bir cipi devirebilecek kadar güçlü olan görkemli iskelete kıyasla kuledeki hayalette işe yaraması ihtimalinin daha yüksek olduğu konusunda hepsi hemfikirdi.

Leopold Birader ile Rodion Romanovich'in bana inanıp inanmadıklarını söyleyemem, ama o ikisine, hikâyemin içtenliği ötesinde bir kanıt borcum yok.

Leopold'a, "Cin kovma eyleminin hiçbirinde işe yarayacağına inanmıyorum," dedim, "ya siz?"

Rahip adayı bakışlarını kaybolmadan önce küplerin durduğu yere çevirdi. Sinirli bir tavırla dudaklarını yaladı.

Rus, yoldaşını cevap verme gereğinden kurtardı. "Bay Thomas, sizin bu dünya ile bundan sonraki dünya arasında bir çıkıntıda yaşadığınıza, bizim göremediklerimizi gördüğünüze inanmaya tam olarak hazırım," dedi. "Ve şimdi, siz daha önceden bilmediğiniz hayaletler görüyorsunuz..."

"Onları *siz* de daha önceden bilmiyor muydunuz?"

"Ben altıncı hissi olmayan bir kütüphaneciyim yalnızca, Bay Thomas. Ancak ister inanın ister inanmayın, inanç adamıyım. Hikâyenizi duyduğumdan beri ben de çocuklar için sizin kadar endişeleniyorum. Ne kadar zamanımız var? Ne olacak, *ne zaman* olacak?"

Başımı iki yana salladım. "Bu sabah sadece yedi bodak gördüm. Olmasından korkulan şey çok yakın olsaydı daha kalabalık olurlardı."

"O dediğiniz bu sabahtı. Sizce şimdi gidip bakmalı mıyız -öğleden sonra saat bir otuzu geçerken?"

Başkeşiş biraderlerine, "Aletlerinizin... silahlarınızın hepsini getirin," dedi.

Botlarımdaki kar erimişti. Kış deneyimine sahip ve hepsi benden daha kibar olan öteki adamlar, fermuarlı lastik botlarını çıkarıp geride bırakırken, ben ayaklarımı garajla okulun bodrum katı arasındaki kapıda duran paspasa sildim.

Öğle yemeği bittiği için çocukların çoğu rehabilitasyon ve oyun odalarındaydı. Başkeşiş, birkaç rahip ve Romanovich'le birlikte hepsini ziyaret ettim.

Bu dünyadaki hiçbir şeye ait olmayan isli gölgeler, vahşi ve istekli, odalar ve koridorlardan, beklenti içinde titreyerek kayıp geçiyorlar, her nasılsa bir süre sonra dehşet ve ıstırap içinde haykıracağını bildikleri onca masum çocuğu gözlemekten adeta heyecan duyuyorlardı. Yetmiş iki bodak saydım; diğerlerinin de sinsi sinsi ikinci katın koridorlarında dolaştığını biliyordum.

"Çok yakında," dedim Başkeşiş'e, "çok yakında geliyor."

BÖLÜM 41

On altı savaşçı keşiş ve düzenbaz bir rahip adayı, okulun ikinci katma hizmet eden iki merdiven boşluğunu nasıl sağlamlaştıracaklarına karar verirken, Rahibe Angela da rahibelerin isteyebileceği her türlü yardımı sağlaması için oradaydı.

Ben kuzeybatıdaki rahibe masasına yönelirken, yanıma geldi. "Oddie, manastırdan dönüş yolculuğunda bir şey olduğunu duydum," dedi.

"Evet efendim. Kesinlikle oldu. Şu anda o meseleye girecek zamanım yok, ama araçların sigortasıyla uğraşan kişi pek çok soruya muhatap olacak."

"Burada bodak var mı?"

Soluma sağıma ve önünden geçtiğimiz odalara baktım. "Her yer onlarla kaynıyor Sör," dedim.

Rodion Romanovich, kitap yığınlarını insanın gözünü korkutacak kadar çatık kaşlı bir duruşla yöneten, insanın kulak içi dokularını yırtacak kadar tiz bir sesle *sessizlik* diye fısıldayan ve iadesi gecikmiş bir kitabın para cezasının peşine kuduz bir dağgelinciği gibi düşen kütüphanecilerin o kibirli ve otoriter tavrıyla bizi izliyordu.

Rahibe Angela, "Bay Romanovich size nasıl yardımcı oluyor?"

"Yardımcı olmuyor, efendim."

"O zaman burada ne yapıyor?"

"Büyük ihtimalle bir dolap çeviriyor."

"Onu dışarı atayım mı?"

Zihnimden Başrahibe'nin, Rus'un kolunu zekice bir tekvando hareketiyle sert bir şekilde arkaya kıvırdığını, kas gücüyle onu aşağıya, mutfağa götürüp köşedeki bir tabureye oturttuğunu gösteren kısa bir filmin görüntüleri geçiyordu.

"Efendim aslında onun etrafımda dolaşıp durmasını, onun nerede olduğunu ve neler karıştırdığını merak etmeye yeğlerim."

Dudaklarında, en azından alt dudağında sonsuza kadar, *Tanrı'ya şükür* yazacak olan Rahibe Miriam hâlâ görevli rahibe masasındaydı.

"Tatlım, etrafını saran karanlık gizem bulutları öylesine kalınlaşmaya başladı ki yakında seni göremeyeceğim," dedi. "Bu dumanlı dönüş sona erecek ve insanlar, 'Bir Odd Thomas vardı. Artık neye benzediğini merak ediyorum,' diyecekler."

"Efendim, sizin yardımınızı rica ediyorum. Otuz iki numaralı odadaki Justine'i tanıyorsunuz, değil mi?"

"Tatlım, ben buradaki çocukların hepsini sadece tanımakla kalmıyorum, onları kendi çocuklarımmış gibi seviyorum."

"Dört yaşındayken babası onu banyo küvetinde boğmuş, ama işini bitirememiş yani onu da annesi gibi öldürememiş. Böyle olmuş değil mi, doğru mu biliyorum?"

Rahibe'nin gözleri kısıldı. "O adamın ruhunun nasıl bir yerde çürüdüğünü düşünmek istemiyorum," dedi. Başrahibe'ye baktı ve sesinde hafif bir suçluluk tınısıyla, "Aslında, bunu zaman zaman düşünmekle kalmıyorum, düşünmekten *zevk* alıyorum," diye ekledi.

"Bilmem gereken bir şey var Sör, belki de adam işini bitirdi ve Justine polis ya da acil yardım ekibi tarafından hayata döndürülmeden önceki birkaç dakika süresince ölüydü. Böyle bir şey olabilir mi?"

Baş Rahibe Angela, "Evet Oddie," dedi, "dosyasına bakabiliriz, ama ben öyle olduğuna inanıyorum. Beyni uzun süre oksijensiz kaldığı için hasar gördü ve polis eve girip onu bulduğunda, gerçekten de hiç yaşam belirtisi göstermiyordu."

Kızın dünyamızla öteki dünya arasında köprü görevi yapabilmiş olmasının nedeni buydu. Bir zamanlar kısacık bir süre için de olsa orada bulunmuştu ve iyi niyetli adamlar tarafından çekilip geri getirilmişti. Stormy bana Justine kanalıyla ulaşmayı başarabilmişti, çünkü kız burdan çok öteki tarafa aitti.

"Oksijen yetersizliği yüzünden beyni hasar görmüş başka çocuklar da var mı?"

Rahibe Miriam, "Birkaç tane," dedi.

"Onlar -aralarından herhangi biri-Justine'den daha hareketli olabilir mi? Yo, yo... mesele bu değil. Yani konuşabiliyorlar mı? Bilmem gereken bu aslında."

Başrahibe'nin yanında masaya doğru giden Rodion Romanovich, işe ihtiyacı olan ve benim de çok yakında mumyalanmaya aday olacağıma inanan bir cenazeci gibi, kaşlarını çatarak baktı bana.

Rahibe Angela, "Evet, en az iki tane böyle çocuk var," dedi.

Rahibe Miriam, "Üç," diye düzeltti.

"Efendim, bu üçünden herhangi biri Justine gibi klinik anlamda ölüp polis veya acil yardım ekibi tarafından hayata döndürülmüş olabilir mi?"

Rahibe Miriam kaşlarını çatarak Başrahibe'ye baktı ve "Böyle bir şey biliyor musunuz?" diye sordu.

Rahibe Angela başını iki yana salladı. "Sanırım hasta kayıtlarında bu tür ayrıntılar vardır."

"Bu kayıtlara bakmanız ne kadar sürer efendim?"

"Yarım saat, kırk dakika... Belki de ilk baktığımız dosyada bir şeyler buluruz."

"Lütfen bunu elinizden geldiği kadar çabuk yapar mısınız, Sör? Bir zamanlar ölüp diriltilmiş, ama konuşabilen bir çocuğa ihtiyacım var."

Üçünden sadece Rahibe Miriam altıncı hissimle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. "Tatlım, düpedüz ürkütücü olmaya başladın sen," dedi.

"Her zaman öyleydim, efendim."

BÖLÜM 42

14 numaralı odada, Jacob annesinin son portresini bitirmiş, üzerine koruyucu sprey püskürtmüştü. Kalemlerinin her birini dikkatle açıp uçlarını zımpara kâğıdına sürerek sivriltti ve eğik tahtanın üzerindeki resim bloknotunun boş sayfasına hevesle baktı.

Kirli çatal bıçak ve tabaklarla dolu öğle yemeği tepsisi masanın üzerinde duruyordu.

O anda etrafta hiç bodak yoktu, ama kendine Rodion Romanovich diyen, karanlık bir ruh açık kapının önünde duruyordu; paltosu kolunda ve kürk şapkası hâlâ başındaydı. Onun içeri girmesini yasaklamıştım; çünkü çatık kaşlı görüntüsü utangaç genç ressamı ürkütebilirdi.

Eğer Rus benim karşı koymama rağmen içeri girmeye kalkışsaydı; onu başındaki şapkayı kapıp popoma dayayarak, geri çekilmezse şapkasına Odd esansı bulaştırmakla tehdit edecektim. Çok acımasız olabilirim.

Masaya Jacob'ın karşısına oturdum ve "Yine ben," dedim. "Odd Thomas."

Daha önceki ziyaretimin sonuna doğru, söylediğim her şeye ve her soruya öyle tutarlı bir sessizlikle karşılık vermişti ki artık beni duymadığına hatta oradaki varlığımın bile farkında olmadığı bir iç dünyaya çekildiğine inanmıştım.

"Annenin yeni portresi çok güzel olmuş. Yaptıklarının en iyilerinden."

Onu son gördüğüm zamankinden daha konuşkan bir ruh halinde olacağını ummuştum. Durum boş bir umuda kapıldığımı gösteriyordu.

"Senin yeteneğinle çok gururlanmış olmalı."

Jacob kalemlerinin sonuncusunu sivriltmeyi bitirdi ve onu elinden bırakmadan dikkatini resim bloknotuna çevirerek boş sayfayı incelemeye başladı.

"Buraya son geldiğimden beri, harika bir rozbifli sandviçle zehirli olmayan, kıtır kıtır, dereotlu bir salatalık turşusu yedim," dedim.

Jacob kalın dilini dışarı çıkarıp hafifçe ısırdı, belki de ilk kalem darbelerinin nasıl olması gerektiğini düşünüyordu.

"Sonra o iğrenç adam beni çan kulesine asmaya kalktı; daha sonra bir tünelde kocaman, kötü ve korkunç bir şey tarafından kovalandım; arkasından da Elvis Presley ile bir kar macerası yaşadım."

Jacob rahat ve akıcı hareketlerle tersten, ne olduğunu hemen anlayamadığım bir şeyin eskizini çizmeye başlamıştı.

Kapıda duran Rodion Romanovich sabırsızlıkla içini çekti.

Ona bakmadan, "Özür dilerim," dedim. "Biliyorum, benim soruşturma tekniklerim bir kütüphanecininki kadar direkt değil."

Jacob ile konuşmaya, "Rahibe Miriam anneni on üç yaşındayken, on üç seneden daha uzun bir süre önce kaybettiğini söyledi," diyerek devam ettim.

Tepeden görünen bir tekne çiziyordu.

"Ben annemi kaybetmedim çünkü hiç bir zaman gerçek bir annem olmadı. Ama sevdiğim kızı kaybettim. O benim her şeyimdi."

Birkaç çizgiyle, resmin tümü çizildiğinde denizin hafif dalgalı olacağı izlenimini vermişti.

"O kız çok güzeldi, yüreği de güzeldi. Hem sevecen hem dayanıklıydı; tatlı ve azimliydi. Zekiydi, benden daha zekiydi. Ve öyle komikti ki..."

Jacob o âna kadar kâğıda geçirdiklerine bakmak için durdu.

"Hayat o kıza sert davranmıştı Jacob, ama onun bir orduya yetecek kadar cesareti vardı."

Dili geri çekildi, dilinin yerine alt dudağım ısırdı.

"Hiç sevişmedik. Küçükken başına gelen kötü bir şey yüzünden, beklemek istemişti. Evlenebileceğimiz zamana kadar beklemek..."

İki tip çapraz gölgeyle teknenin gövdesini doldurmaya başladı.

"Bazen bekleyemeyeceğimi düşünüyorum, ama sonra bekleyebildiğimi fark ediyorum. Çünkü o bana çok şey verdi, onun bana verdikleri bin tane kızın verebileceğinden fazla. Onun tek istediği saygıyla sevilmekti. Saygı onun için o denli önemliydi ki... Ve ben ona bunu verebilmiştim. Biliyor musun, bende ne bulduğunu hiç bilmiyorum. Ona verebildiğim bu kadardı."

Kalem kâğıdın üzerinde fısıldıyordu.

"Göğsüne ve karnına dört kurşun geldi. Benim kimseyi incitmeyen tatlı kızım..."

Hareket eden kalem Jacob'ı teselli ediyordu. Yaratıcılığın onu nasıl rahatlattığını görebiliyordum.

"Onu öldüren adamı öldürdüm Jacob. Eğer iki dakika önce orada olabilseydim, onu öldürmeden önce adamı öldürebilirdim belki de."

Kalem bir an duraksadı sonra hareket etmeye devam etti.

"Kader kızımla beni, sonsuza kadar birlikte olmaya yöneltmişti. Öyle olacağını söyleyen bir falcı kartımız vardı. Biz birlikte olacağız... sonsuza dek... Şimdi burası birinci perdeyle ikinci perde arasındaki antrakt sadece."

Belki de Jacob, Tanrı'nın eline rehberlik edeceğine; kendisine o tekneyi ve çanın tam olarak nerede çaldığını göstereceğine güveniyordu. Böylece kendisinin yüzüp gitme vakti geldiğinde o yeri biliyor olacaktı.

"Benim kızımın küllerini denize serpmediler. Ayaklı bir vazo içinde bana verdiler. Kasabamdan bir dostum onu benim için saklıyor."

Kalem fısıldarken, Jacob da "Şarkı söyleyebiliyordu," dedi.

"Eğer sesi de yüzü kadar güzelse, çok tatlı olmalı. Ne söylerdi?"

"Çok tatlıydı. Sadece benim için. Karanlık geldiğinde."

"Seni şarkı söyleyerek uyuturdu."

"Uyandığım zaman ve karanlık hâlâ gitmeden ve karanlık çok büyük gözükürken, o zaman şarkı söylerdi ve karanlık tekrar küçülürdü."

Bu birbirimiz için yapabileceğimiz en iyi şey: Karanlığı küçültmek.

"Jacob, daha önce bana Nevervvas diye birinden söz etmiştin."

"O Nevervvas ve bizim umurumuzda değil."

"Sen siyahla doluyken seni görmeye geldiğini söyledin."

"Jacob siyahla doluydu ve Nevervvas *'Bırak ölsün,'* dedi.

"O zaman 'siyahla doldu' hastaydın anlamına geliyor. Çok hasta. Seni ölüme terk etmeleri gerektiğini söyleyen adam... o adam doktor muydu?"

"O Nevervvas'dı. Sadece buydu ve bizim umurumuzda değildi."

Kısa ve geniş elin sıkıca kavradığı basit bir kalemden çıkan zarif çizgileri seyrettim.

"Jacob, Nevervvas'm yüzünü hatırlıyor musun?"

"Çok zaman önce." Başını iki yana salladı. "Çok zaman önce."

Karın oluşturduğu perdeler pencereyi kör bir göze çevirmişti.

Kapıdaki Romanovich bir parmağını saatinin kadranına vurarak kaşlarını kaldırdı.

Zaman çok değerliydi ve fazla vaktimiz kalmamış olabilirdi, ama buradan başka onu harcayabileceğimiz daha iyi bir yer düşünemiyordum; bir zamanlar ölüp dirilmiş olan Justine bir medyum olarak beni buraya göndermişti.

Sezgilerim bir anda bana önemli gelen bir soruyu sordurdu.

"Jacob, benim adımı ve soyadımı biliyorsun."

"Odd Thomas."

"Evet. Soyadım Thomas. Kendi soyadını biliyor musun?"

"Onun adı."

"Doğru. Bu annenin de soyadıydı."

"Jennifer."

"Bu onun adı, Jacob gibi."

Kalemin hareketi durdu. Annesinin anısı zihninde o kadar güçlü bir şekilde canlanmıştı ki zihninin ya da yüreğinin hiçbir parçası çizgilerine yol gösterecek kadar özgür olamadı.

"Jenny," dedi. "Jenny Calvino."

"O zaman sen Jacob Calvino'sun."

"Jacob Calvino," diyerek beni doğruladı.

Sezgilerim bu adın bana yol göstereceğini söylemişti, ama hiçbir şey ifade etmemişti.

Kalem tekrar hareketlendi ve teknenin, Jenny Calvino'nun küllerinin serpildiği aracın şekli daha net ortaya çıkmaya başladı.

Önceki ziyaretimdeki gibi, bir başka büyük resim bloknotu kapalı bir şekilde masanın üzerinde duruyordu. Jacob'ın ağzından hayati bilgiler dökülmesini sağlayacak sorular bulmaya çalışıyor, bulamadıkça üzülüyordum ve dikkatim bloknota kayıyordu.

Eğer ikinci bloknotu izin almadan incelemeye kalkarsam, Jacob merakımı mahremiyetinin ihlali olarak kabul edebilirdi. Gücenirse de tekrar içine kapanabilir ve bana başka bir şey vermeyebilirdi.

Öte yandan, eğer bloknotu görmek istediğimi söyler de reddedilirsem, soruşturma kanalı kapanırdı.

Jacob'ın soyadını keşfetmek, sandığım gibi açıklayıcı olmamıştı, ama bu vakada sezgilerimin beni yanıltacağını sanmıyordum. Bloknot adeta kor gibi parlıyor, neredeyse masanın üzerinde uçuyordu; odadaki en canlı şeydi, aşırı derecede gerçekti.

Bloknotu önüme çektim; Jacob ya farkında değildi ya da aldırmamıştı.

Kapağı açınca, bu odadaki tek pencerenin bir çizimini buldum. Resimde Jacob'ın ayrıntılarını kusursuzca çizdiği, cama dayanmış kemiklerden bir kaleydeskop vardı.

Ürktücü bir şey bulduğumu hisseden Romanovich odanın içine bir adım attı.

Onu durması için uyarmak üzere bir elimi kaldırdım, ama sonra o da görebilsin diye resmi havaya kaldırdım.

Sayfayı çevirince, canavarın aynı penceredeki bir başka resmini buldum. Bu resimde kemikler öncekinden farklı bir şekil oluşturmuştu.

Ya canavar, Jacob'ın bütün ayrıntılarını çizebileceği kadar uzun süre pencereye yapışıp durmuştu -ki bundan şüphem vardı- ya da Jacob'ın fotoğraf çeken bir hafızaya sahipti.

Üçüncü çizim, insan kemikleri ve dişlerinden bir kolye takmış cüppeli bir figürün resmiydi. Çan kulesinde gördüğüm gibi, yüzü olmayan, solgun elli ölümün resmi...

Bu resmi Romanovich'e göstermek üzereyken, içeriye sinsi sinsi üç bodak girdi, ben de bloknotu kapattım.

BÖLÜM 43

Benimle ilgilenmeyen ya da ilgilenmiyormuş gibi yapan üç kötü gölge Jacob'ın etrafında toplandılar.

Parmaksız elleri de yüzleriyle bedenlerinin biçimi kadar ayrıntıdan yoksundu, ancak elden çok pençeye -ya da hem karada hem suda yaşayabilen hayvanların örümcek ağına sarılmış uzantılarına- benziyordu.

Jacob, hayalet ziyaretçilerinin farkında olmaksızın çalışırken, bodaklar yanaklarını okşadılar; sonra da heyecanla ürpererek Jacob'ın kalın boynundan aşağıya uzanıp güçlü omuzlarına masaj yaptılar.

Bodaklar bu dünyayı beş duyunun hepsiyle değilse de bir kısmıyla ve kendilerine özgü bir altıncı hisle algılıyorlardı, ama buradaki nesneler üzerinde hiç etkileri yoktu. Yüz bodak hızla yanınızdan geçse, en küçük bir ses çıkarmaz, en hafif bir hava akımına bile neden olmazdı.

Jacob'm yaydığı, ama benim göremediğim bir parıltı onları çok heyecanlandırıyormuş gibi görünüyordu. Bu kısa bir süre sonra onun elinden alınacağını bildikleri yaşam gücüydü belki de. Eninde sonunda onları buraya çeken korkunç felâket baş gösterdiğinde, tir tir titreyip kasılarak zevkten bayılacaklardı.

Daha önce de bodakların hayalet olmayabileceklerinden kuşkulanmak için nedenlerim olmuştu. Bazen onların sanal be-

denlerde geçmişe dönen zaman yocuları olup olamadıklarını merak ediyorum.

Eğer şu barbar dünyamız döne döne daha da büyük bir yozlaşma ve vahşiliğin içine düşerse, torunlarımız öylesine zalim ve ahlaken sapkın yaratıklara dönüşebilirler ki acı çektiğimizi seyretmek için zamanda geri dönüp kendi hasta uygarlıklarının geliştiği kan banyolarına tanıklık ederek orgazma ulaşıyor olabilirler.

Aslını ararsanız, günümüz insanının merakla izlediği, gazete sütunlarını boydan boya kaplayan o kanlı cinayet hikâyelerinden ve sürekli korku ticareti yapan televizyon haberlerinden sadece birkaç basamak daha aşağıda bir şey bu.

Bizim torunlarımız kesinlikle bize benzerdi ve buraya gerçek bedenleriyle gelseler, bizden biri gibi kabul edilirlerdi. O zaman, bu ürpertici bodak formu, bu sanal beden, çarpık ve hastalıklı ruhlarının bir yansıması olabilirdi.

Üç varlıktan biri dört ayak üzerinde odanın etrafında dolaştıktan sonra yatağa sıçramış çarşafları kokluyordu.

Cereyanın içeriye çektiği duman gibi, banyo kapısının altındaki bir çatlaktan içeriye bir başka bodak sızdı. Orada ne yaptığını bilmiyordum, ama tuvalet molası vermediğinden eminim.

Bodaklar, dünyadan ayrılamayan ölülerin yapabildiği gibi duvarların ve kapalı kapıların içinden geçmezler. Bir çatlak, bir yarık, açık bir anahtar deliği bulmaları gerekir.

Bir kütleleri olmadığı ve yerçekiminden etkilenmedikleri halde, uçamazlar. Merdivenleri üçer dörder basamak atlayarak koşar adım çıkıp inebilirler, ama filmlerdeki hayaletler gibi havada süzülerek dolaşamazlar. Çılgın sürüler halinde ve panter hızıyla yarıştıklarını gördüm, ama sadece yerde hareket edebilirler.

Bizim dünyamızın bazı -hepsi değilse de- kurallarıyla sınırlıymış gibi görünüyorlardı.

Kapının ağzında duran Romanovich, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Olumsuz anlamda başımı iki yana salladım ve pek de belirgin olmayan bir 'ağzına fermuar çek' hareketi yaptım. Gerçek bir kütüphaneci bunun ne anlama geldiğini hemen anlamalıydı.

Hırsızlama bakışlarla bodakları seyrettiğim halde, sadece Jacob'ın çizdiği tekneyle ilgileniyormuşum gibi yapıyordum.

Hayatım boyunca, sadece bir kez bodakları görebilen biriyle karşılaşmıştım; altı yaşında bir İngiliz çocuğuydu. Onların duyabileceği şekilde, yüksek sesle bu karanlık varlıklardan söz ettikten birkaç dakika sonra, kontrolden çıkmış bir kamyonun altında kaldı.

Şüpheli ölümü soruşturan Pico Mundolu görevliye göre, kamyonun şoförüne felç gelmiş ve adam direksiyonun üzerine yığılıp kalmıştı.

Tabii, tabii. Eminim öyledir. Zaten güneş de her gün tesadüfen doğuyor, onu neden karanlığın izlediği de sadece rastlantıyla açıklanabilir.

Bodaklar 14 numaralı odadan ayrıldıktan sonra, Romanovich'e, "Birkaç dakikadır yalnız değildik," dedim.

Resim bloknotundaki üçüncü çizimi açtım ve boynundan insan dişleri sallanın yüzü olmayan ölüme baktım. Ondan sonraki sayfalar boştu.

Bloknotu Jacob'a doğru çevirip masanın üzerine, yanına koydum ama o resme bakmadı, bütün dikkatiyle işini yapmaya devam etti.

"Jacob, bu şeyi nerede gördün?"

Cevap vermedi. Benden uzaklara gitmediğini umuyordum.

"Jake, ben de bu şeyi gördüm. Hem de bugün. Çan kulesinin tepesinde."

Elindeki kalemi bir başkasıyla değiştiren Jacob, "Buraya geliyor," dedi.

"Bu odaya mı, Jake? Ne zaman geldi?"

"Birçok kez geliyor."

"Burada ne yapıyor?"

"Jacob'ı seyrediyor."

"Sadece seni mi seyrediyor?"

Kaleminin ucundan deniz akmaya başlamıştı. Daha önce kâğıda dökülen renk tonları ve dokular suyun dalgalı, uğursuz ve karanlık olduğu izlenimini veriyordu.

"Neden seni seyrediyor?" diye sordum.

"Biliyorsun."

"Biliyor muyum? Sanırım unutmuşum."

"Öleyim istiyor."

"Daha önce senin ölmeni isteyenin Neverwas olduğunu söylemiştin."

"O Nevervvas ve bizim umurumuzda değil."

"Bu resim, bu kukuletalı kişi -o Nevervvas mı?"

"Ondan korkmuyorum."

"Hasta olduğun zaman seni görmeye gelen bu mu?"

"Nevervvas, *'Bırak ölsün,'* dedi, ama o Jacob'ın ölmesine izin vermedi."

Ya Jacob da benim gibi hayaletler görüyordu ya da ölümün simgesine benzeyen varlık da yürüyen kemik bahçesi kadar hayalet değildi.

Gerçeği belirlemek için, "Annen Nevervvas'ı gördü mü?" diye sordum.

"Annem gel dedi ve o sadece bir kez geldi."

"O geldiği zaman sen neredeydin?"

"Herkesin beyazlar giydiği ve ayakkabılarının gıcırdadığı ve ilaç için iğne kullandıkları yerde."

"Öyleyse hastanedeydin... ve Nevervvas geldi. Ama boynunda insan dişlerinden bir kolye ve kukuletalı siyah bir cüppeyle mi gelmişti?"

"Hayır. Öyle değil, çok önce, öyle değil, yalnız şimdi."

"O zaman yüzü vardı değil mi?"

Deniz gittikçe koyulaşan tonlarda ortaya çıkmıştı, kendi karanlığıyla doluydu ama başka yerden gökyüzünün yansımalarıyla aydınlanıyordu.

"Jacob, çok önce elleriyle yüzü var mıydı?"

"Bir yüz ve eller ve annem 'Senin derdin ne?' dedi. Nevervvas da, 'Derdim o,' dedi. O zaman annem, 'Ah Tanrım, ah Tanrım, ona dokunmaya korkuyorsun,' dedi. O da, 'Dır dır edip durma,' dedi."

Eli titremeye başladığı için, kalemi kâğıttan kaldırmıştı.

Sesinde yoğun bir duygusallık vardı. Aslında hafif olan konuşma bozukluğu, monoloğunun sonuna doğru artmıştı.

Çok baskı yaparsam, geri çekilmeye zorlayacağımı düşünerek sakinleşmesi için ona biraz zaman verdim.

"Bana o kadar çok yardımcı oluyorsun ki Jake," dedim. "Benimle arkadaşlık ediyorsun ve ben bunun sana kolay gelmediğini biliyorum, ama bana böylesine arkadaşça davrandığın için seni seviyorum."

Fark ettirmeden bana baktı, sonra bakışlarını tekrar resim çizdiği kâğıda çevirdi.

"Jake, benim için bir şey çizer misin? Nevervvas'ın yüzünü çok önce göründüğü gibi çizer misin?"

"Yapamam," dedi.

"Fotoğraf çeken bir hafızan olduğundan eminim. Yani gördüğün her şeyi bütün ayrıntılarıyla hatırlıyorsun; hatta okyanustan, çandan ve yüzüp gitmeden çok öncesini bile hatırlıyorsun." Annesinin pek çok portresiyle dolu duvara baktım. "Annenin yüzü gibi. Haklı mıyım Jake? Çok eskiden olanları sanki bir saat önce olmuş kadar net hatırlıyor musun?"

"Canımı yakıyor," dedi.

"Canını yakan ne, Jake?"

"Hepsi, çok net."

"Acıttığından eminim. Acıttığını biliyorum. Benim kızım gideli on altı ay oldu, her gün onu daha net görüyorum."

Geri çekildi ve bekledim.

Sonra, "Hastanedeyken kaç yaşında olduğunu hatırlıyor musun?" dedim.

"Yedi. Yedi yaşındaydım."

"Peki, bana Neverwas'ın yüzünün, sen yedi yaşında hastanedeyken nasıl olduğunu çizecek misin?"

"Yapamam. O zaman gözlerim komikti. Yağmurda hiçbir şeyin doğru görünmediği pencere gibi."

"O gün görüşün bulanıktı, öyle mi?"

"Bulanıktı."

"Hastalıktan demek istiyorsun." Umudum sönmüştü. "O yüzden bulanmış olabilirdi."

Bloknotun, camdaki kemik kaleydeskopun resmi olan sayfasına geri döndüm.

"Bu şeyi ne kadar sık görüyorsun, Jake?"

"Bir tane şey değil. Çeşitli şeyler."

"Ne kadar sık geliyorlar pencerene?"

"Üç kez."

"Sadece üç mü? Ne zaman?"

"Dün iki kez. O zaman uykudan uyandım."

"Bu sabah uyandığında mı?"

"Evet."

"Onları ben de gördüm," dedim. "Ne olduklarını anlayamadım. Sence onlar ne, Jake?"

"Nevervvas'ın köpekleri," dedi hiç tereddüt etmeden. "Onlardan korkmuyorum."

"Köpekler, ha? Ben köpek görmüyorum."

"Köpek değil ama köpek gibi," diye açıkladı. "Gerçekten çok kötü olan köpekler gibi, onlara öldürmeyi öğretiyor ve gönderiyor ve onlar da öldürüyor."

"Saldırı köpekleri," dedim.

"Korkmuyorum ve korkmayacağım."

"Sen çok cesur bir genç adamsın, Jacob."

"Annem dedi ki... korkma dedi, her zaman korkmak için doğmadık, biz mutlu doğduk, bebekler her şeye güler, biz mutlu doğduk ve daha iyi bir dünya yapmak için doğduk, dedi."

"Keşke anneni tanısaydım."

"Herkes dedi... herkes, zenginse de fakirse de büyük biriyse ya da hiç kimseyse de -herkesin bir inceliği vardır." *İncelik* kelimesini söylerken, sıkışmış yüzüne bir huzur ifadesi gelmişti. "İncelik nedir biliyor musun?"

"Evet."

"İncelik Tanrı'dan aldığın bir şeydir, onu daha iyi bir dünya yapmak için kullanırsın ya da kullanmazsın, seçmek zorundasın."

"Senin sanatın gibi," dedim. "Senin güzel resimlerin gibi."

"Senin gözlemelerin gibi," dedi.

"Aaa, o gözlemeleri benim yaptığımı biliyorsun ha?"

"O gözlemeler, incelik."

"Teşekkür ederim Jake. Çok naziksin." İkinci bloknotu kapatıp iskemlemden kalktım. "Şimdi gitmek zorundayım, ama geri gelmek isterdim eğer sana uyarsa."

"Uyar."

"İyisin değil mi?"

"Evet, tamam," diyerek rahatlattı beni.

Masada onun tarafına geçtim, bir elimi omzuna koyup onun perspektifinden yaptığı resme baktım.

Muhteşem bir ressamdı, ama sadece o kadarla kalmıyordu. Işığın niteliklerini, hatta gölgenin içindeki ışık gerçeğini, ışığın güzelliğini ve ona duyulan ihtiyacı kavramıştı.

Kışın alacakaranlığına daha birkaç saat olmasına rağmen, pencereden görünen tipinin perdelediği gökyüzünde ışığın çoğu boğulmuştu. Hava kararmıştı bile.

Jacob daha önceden, karanlığın karanlıkla geleceğini söyleyerek uyarmıştı beni. Belki de ölümün geceyi bekleyeceğini düşünmemeliydik. Belki de bu sahte alacakaranlığın kasveti yeterince karanlıktı.

BÖLÜM 44

Geri dönme vaadiyle Jacob'tan ayrıldıktan sonra, 14 numaralı odanın dışında, Rodion Romanovich, "Bay Thomas, genç adamı sorgulamanız benim yapacağım gibi yapılmadı." dedi.

"Evet efendim, ama rahibelerin kerpetenle tırnak sökmeye karşı kesin kuralları var."

"Eee... rahibeler bile her konuda haklı değildir. Ancak benim söyleyeceğim şey şuydu: Herhangi birinin yapabileceği kadar iyi bir şekilde konuşturdun onu. Çok etkilendim."

"Bilmiyorum efendim. Çok yakınında dönüp duruyorum, ama henüz orada değilim. Anahtar onda. Anahtar onda olduğu için, daha erken saatlerde ona gönderilmiştim."

"Kim tarafından gönderildin?"

"Bana Justine aracılığıyla yardım etmeye çalışan ölmüş biri tarafından."

"Daha önce sözünü ettiğin boğulmuş kız aracılığıyla yani, ölüp de geri gelen kız."

"Evet efendim."

Romanovich, "Seninle ilgili haklıydım," dedi. "Kompleks, çapraşık hatta girift..."

Onu rahatlatmak için, "Ama zararsız," dedim.

Bir grup bodakın arasından geçip onları dağıttığının farkında olmayan Rahibe Angela bize doğru geliyordu.

O konuşmaya başlayınca ben yine dudaklarımı fermuarladım. Cezayir menekşesi rengi gözleri kısıldı, çünkü bodakları kastettiğimi anlamıştı, ama kendisine sesini kısmasını söylenmesine alışık değildi.

Kötü yaratıklar çeşitli odalara dalıp gözden kaybolunca, "Efendim bana yardımcı olabileceğinizi umuyorum," dedim. "Buradaki Jacob... onun babası hakkında ne biliyorsunuz?"

"Babası mı? Hiçbir şey."

"Bütün çocukların geçmişi hakkında bilginiz var sanıyordum."

"Bilgimiz var, ama Jacob'ın annesi hiç evlenmemiş."

"Jenny Calvino. Bekârlık soyadı ha..."

"Evet. Kanserden ölmeden önce Jacob'ın başka bir kilisenin bakımevine verilimesi için gereken düzenlemeleri yapmıştı."

"On iki yıl önce."

"Evet. Kadıncağızın Jacob'a sahip çıkacak bir ailesi yoktu ve doldurduğu formda babanın adının sorulduğu yere, çok üzgünüm, ama *bilinmiyor* yazmıştı."

"Bu hanmefendiyle hiç karşılaşmadım, ama hakkında pek az şey bildiğim halde, onun çocuğunun babasının kim olduğunun farkında olmayacak kadar rasgele cinsel ilişkide bulunacak bir kadın olduğuna inanamam."

"Burası acı dolu bir dünya Oddie, çünkü biz onu bu hale getiriyoruz."

"Jacob'tan bazı şeyler öğrendim. Yedi yaşında ve çok hasta, öyle mi?"

Rahibe başını sallayarak onayladı. "Sağlık kayıtlarında var bu. Pek emin değilim, ama kanda bir tür enfeksiyon. Neredeyse ölüyormuş."

"Jacob'ın söylediklerinden anladığıma göre, Jenny babasını hastaneye çağırmış. Pek sıcak bir aile toplantısı olmamış. Ama bu ad her şeyin anahtarı olabilir."

"Jacob o adı bilmiyor değil mi?"

"Annesinin ona söylediğini hiç sanmam. Ancak ben Bay Romanovich'in bu adı bildiğine inanıyorum."

Rahibe Angela şaşırarak "Biliyor musunuz Bay Romanovich?" dedi.

"Bilse bile size söylemez," dedim.

Rahibe kaşlarım çattı. "Neden söylemeyecekmişsiniz Bay Romanovich?"

"Çünkü, dışarıya bilgi veren bir işte çalışmıyor. Tam tersi," diye açıkladım.

Rahibe Angela, "Ama Bay Romanovich," dedi, "bilgi vermek bir kütüphanecinin temel görevlerinden biridir."

"O kütüphaneci filan değil," dedim. "Öyle olduğunu iddia edecek ama üstüne giderseniz ondan alabileceğiniz tek şey Indianapolis hakkında yığınla bilgi olur, bilmek istediğiniz hiçbir şeyi öğrenemezsiniz."

Romanovich, "Sevgili Indianapolisim hakkında ayrıntılı bilgi edinmenin ne zararı var?" dedi, "ve gerçek şu ki o adı siz de biliyorsunuz."

Tekrar şaşıran Rahibe Angela bana döndü. "Jacob'ın babasının adını biliyor musun Oddie?"

Romanovich, "Kuşkulanıyor, ama kuşkulandığı şeye inanmak istemiyor," dedi.

"Doğru mu bu Oddie? Neden inanmak istemiyorsun?"

"Çünkü Bay Thomas kuşkulandığı adama hayran. Çünkü kuşkuları doğruysa hesaplaşamayacağı bir güçle karşı karşıya kalmış olabilir."

Rahibe Angela, "Oddie senin hesaplaşamayacağın herhangi bir güç var mı?" dedi.

"Ah, uzun bir liste tutar efendim," dedim. "Sorun şu ki bu adı düşünmekte haklı olduğumdan emin olmak zorundayım. Ve onu bu yola sokan nedeni anlamak zorundayım ki henüz bunu bilmiyorum... yani tam olarak bilmiyorum. Her şeyi tam olarak anlamadan ona yaklaşmak tehlikeli olabilir."

Rahiba Angela Rus'a dönerek, "Eğer Oddie ile bu adı ve amacı paylaşabilirseniz, bunu kesinlikle çocukları korumak için yapacaksınız."

"Onun bana söylediği her şeye inanmam gerekmez," dedim. "Kürk şapkalı dostumuzun kendi gündemi var ve ben onun bunu yerine getirmek için acımasız olacağından kuşkulanıyorum."

Başrahibe kınama yüklü bir ses tonuyla, "Bay Romanovich, kendinizi bu cemaate, inancını zenginleştirme arayışındaki basit bir kütüphaneci olarak tanıtmıştınız efendim," dedi.

Romanovich, "Sör, hiçbir zaman basit olduğumu söylemedim," diye itiraz etti. "Ancak bir inanç adamı olduğum doğrudur. Ayrıca kimin inancı zenginleştirilmeye ihtiyaç duymayacak kadar sağlamdır ki?"

Rahibe bir an ona göz atıp tekrar bana döndü. "Gerçekten de küstah biri," dedi.

"Evet, efendim."

"Eğer Hıristiyanlığa fazlasıyla aykırı olmasa ve ite kaka kapıya kadar görürebileceğimize inansam- onu dışarıya, karın içine atardım," dedi.

"Bunu yapabileceğimize inanmıyorum Sör," dedim.

"Ben de."

"Eğer bana bir zamanlar ölüp dirilmiş ve konuşabilen bir çocuk bulabilirseniz, bilmem gerekenleri Bay Romanovich'in dışındaki bazı yollardan da öğrenebilirim," dedim.

Rahibe Angela'nın, Katolik rahibelerin özel başörtüsüyle çerçevelenmiş yüzü aydınlandı. "Jacob'ın babası hakkındaki konuşmaya dalmadan önce ben de sana bunu söylemeye gelmiştim. Flossie Bodenblatt adında bir kız var-"

Romanovich, "Herhalde bunu yapmayacaksınız," dedi.

Rahibe Angela sözüne devam etti: "Flossie'nin başından çok fazla şey geçmiş, ama o gayretli bir kız ve konuşma terapisi sırasında büyük bir çaba gösteip çok çalıştı. Sesi artık kolaylıkla duyulabiliyor. Aşağıda rehabilitasyondaydı, ama onu odasına götürdük. Gel benimle."

BÖLÜM 45

Dokuz yaşındaki Flossie bir yıldır St. Bartholemevv's'taydı. Rahibe Angela'ya göre küçük kız, bir gün buradan ayrılıp kendi başına yaşabilecek pek az çocuktan biriydi.

Kapıdaki isim plakasında flossie ve paulette yazıyordu. Flossie içerde yalnız bekliyordu.

Odanın Paulette'e ait olan yarısı fırfırlar, farbelalar ve bebeklerle doluydu. Ayrıca pembe yastıklarla yeşilli pembeli küçük bir tuvalet masası vardı.

Flossie'nin tarafı ise tam tersine basit, temiz, baştan aşağıya mavi beyazdı ve sadece köpek posterleriyle süslenmişti.

Bodenblatt adı bana Alman veya İskandinav bir aileden gelmiş olabileceğini düşündürmüştü, ama Flossie'nin teni Akdenizliler gibi daha koyu, saçları siyah ve iri gözleri koyu renkti.

Kızla ya daha önce karşılaşmamıştım ya da onu sadece uzaktan görmüştüm. Göğsüm daraldı ve o anda bunun beklediğimden daha zor olabileceğini anladım.

Biz geldiğimizde, Flossie yerdeki halıya oturmuş köpek fotoğraflarıyla dolu bir kitabı karıştırıyordu.

Rahibe Angela, "Canım, bu Bay Thomas seninle konuşmak istiyor," dedi.

Küçük kızın gülümsemesi başka bir zamandan ve yerden hatırladığım gülümseme değildi, ama ona yakındı; yaralı bir gülümsemeydi ve çok tatlıydı.

"Merhaba Bay Thomas."

Karşısına bağdaş kurup otururken, "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Flossie," dedim.

Rahibe Angela, Flossie'nin yatağının kıyısına ilişmişti; Rodion Romanovich ise Paulette'in bebekleriyle fırfırları arasında, masaları sarı bukleli küçük kızın üzerine deviren ayı gibi görünüyordu.

Kız kırmızı bir pantolonla üzerine Noel Baba aplike edilmiş beyaz bir süveter giymişti. Yüz hatları ince, burnu havaya kalkık, çenesi narindi. Onun bir *Elf** olduğunu düşünebilirdiniz.

Ağzının sol tarafı aşağı doğru çekik, sol gözkapağı hafif sarkıktı.

Sol eli kasılıp pençe halini almıştı, kucağındaki kitabı da o koluyla destekliyordu; zaten o kol başka işe yaramıyormuş gibi görünüyordu. Kitabın sayfalarını sağ eliyle çeviriyordu.

Artık dikkati benim üzerinde odaklanmıştı. Direkt ve tereddütsüz bakışları acı veren deneyimler sonunda öğrenilmiş bir güvenle doluydu -bu özelliği daha önce de görmüştüm, tam da bu renkte gözlerde.

"Demek köpekleri seviyorsun Flossie."

"Evet, ama adımı sevmiyorum." Bir zamanlar beyin hasarı nedeniyle konuşma engeli varsa bile, bunun üstesinden gelmişti.

"Flossie'yi sevmiyor musun? Güzel isim aslında."

"İnek adı," diye fikrini belirtti.

"Ah, evet, Flosie adında inekler olduğunu duymuştum."

"Ve sanki dişlerinin arasından tıslıyormuşsun gibi..."

"Şimdi söyleyince... belki de haklısın. Seni nasıl çağırsınlar isterdin?"

"Christmas."

"Adını Christmas diye değiştirmek mi istiyorsun?"

"Tabii. Herkes Christmas'i sever."

"Doğru." *

* Minicik incecik, yaramaz cin (çev.)

"Christmas'ta hiç kötü bir şey olmaz. Öyleyse adı Chrismas olan birinin başına da kötü şeyler gelemezdi. Gelebilir miydi?"

"O zaman tekrar başlayayım," dedim. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Christmas Bodenblatt."

"Son kı-kı-kısmı da değiştireceğim."

"Bodenblatt yerine neyi tercih ederdin?"

"Herhangi bir şeyi. Henüz kararımı vermedim. Köpeklerle çalışmaya uygun bir ad olacak."

"Büyüyünce veteriner mi olmak istiyorsun?"

Başını salladı. "Ama olamam." Başını işaret ederek korkunç bir açıksözlülükle, "Aklımın birazını o gün arabada kaybettim."

Aptal aptal, "Bana çok akıllı görünüyorsun," dedim.

"Yok. Gerizekâlı değilim, ama veteriner olacak kadar da akıllı değilim. Ama çok sıkı çalışırsam kolumla bacağım daha i-i-iyi olabilir ve bir veterinerle birlikte çalışabilirim. Yani o köpeklere bakarken ona yardım edebilirim. Köpekleri yı-yı—yıkayabilirim. Tarayabilirim... buna benzer şeyler yapabilirim. Köpekler için pek çok şey yapabilirim."

"Sanırım köpekleri seviyorsun."

"Ah, köpeklere bayılırım."

Köpekler hakkında konuştukça içinde bir aydınlık doğuyor ve neşe gözlerindeki yaralı ifadeyi hafifletiyordu.

"Bir köpeğim vardı," dedi. "İyi bir köpekti."

Sezgilerim beni uyarıyor, köpeği hakkında sorabileceğim soruların bizi gitmeye dayanamayacağım yerlere sürükleyeceğini söylüyordu.

"Köpekler hakkında konuşmaya mı geldiniz Bay Thomas?"

"Hayır Christmas, senden bir şey rica etmeye geldim."

"Ne gibi?"

"Biliyor musun, çok komik, ama artık hatırlamıyorum. Burada beni bekleyebilir misin Christmas?"

"Tabii. Köpek kitabıma bakarım."

Ayağa kalktım ve "Sör, konuşabilir miyiz?" dedim.

Başrahibe'yle birlikte, çocuğun yanından uzaklaşıp odanın diğer ucuna gittik. Rus da kendisini dışarı atamayacağımıza güvenerek bize katıldı.

Fısıltı gibi bir sesle, "Efendim... bu kıza ne oldu... neler yaşadı?" diye sordum.

Rahibe, "Çocukların geçmişini herkesle konuşmayız," diyerek anlamlı bakışlarla Rus'a baktı.

Rus, "Pek çok şey olabilirim, ama dedikoducu değilim," dedi.

Rahibe Angela da hemen ekledi: "Kütüphaneci de değilsiniz."

"Efendim, bir ihtimal bu küçük kız, gelen tehlikenin ne olduğunu öğrenmeme yardımcı olabilir ve hepimizi kurtarır, ama korkuyorum..."

"Neden korkuyorsun Oddie?"

"Bu kızın yaşamış olabileceği şeylerden."

Rahibe Angela bir süre derin derin düşündü sonra, "Annesi, babası, büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte yaşıyordu. Bir gece kuzeni uğradı. On dokuz yaşında bir genç. Problemli bir oğlan. Uyuşturucu almıştı."

Naif bir kadın olmadığını biliyordum, ama onu kaçınılmaz olarak söyleceği şeyi söylerken görmek istemedim. Gözlerimi kapadım.

"Kuzeni hepsini vurdu. Büyükannesini, büyükbabasını, annesini babasını... Sonra... kıza arkadan... tecavüz etmek için biraz zaman harcadı. Kız yedi yaşındaydı."

Bu rahibeler inanılmaz insanlar. Beyazlar içinde, dünyanın pisliğine dalıyor, değerli olanı çıkarıyor ve ellerinden gelebildiği kadar parlatıyorlar. Duru bakışlarıyla tekrar tekrar dünyanın pisliğinin ta içine iniyorlar ve her zaman umutları var. Arada korktukları oluyorsa da hiç belli etmiyorlar.

"Uyuşturucunun etkisi geçince, yakalanacağını anlayıp korkakların yoluna başvurdu. Garajda egzos borusuna bir boru takıp arabanın camını ancak borunun geçeceği kadar araladı. Kızı

da arabada yanına aldı. Çocuğu gördüğü zararla bırakamazdı. Onu ya yanında götürmek zorundaydı ya..."

Anlamsız isyanın, kendini her şeyin üstünde görmenin, sadece aynada gördüğü yüz dışında otorite tanımayan narsizmin ağlayıp inlemelerinin sonu yoktur.

Rahibe Angela, "Sonra korktu," diye devam etti. "Çocuğu arabada bırakıp 91 l'i çağırmak için eve girdi. Onlara intihar etme girişiminde bulunduğunu ve ciğerlerinin yandığını söyledi. Nefes nefesiydi ve yardım istiyordu. Ondan sonra oturup acil yardım ekibini bekledi."

Rahibe'nin gözlerinden güç almak için gözlerimi açtım. "Efendim, bir kez dün gece bir kez de bugün öteki taraftan tanıdığım biri, Justine kanalıyla bana ulaşmaya çalıştı. Sanırım beni üzerimize gelmekte olan facia hakkında uyarmak için."

"Anladım. Sanırım anladım. Hayır, tamam... Tanrı yardımcım olsun. Devam et."

"Bir para, madalyon ya da parlak bir şey kullanarak bunu yapabilirim. Sihirbaz bir arkadaşımdan öğrendim. Hafif bir hipnoz sağlayabilirim."

"Hangi amaçla?"

"Ölmüş ama geri gelmiş bir çocuk bu dünyayla öteki dünya arasında bir köprü görevi yapabilir. Hafif bir hipnoz altında gevşerse, bu küçük kız, Justine aracılığıyla konuşmayı benimle başaramayan öteki taraftaki kişinin sesi olabilirdi."

Rahibe Angela'nın yüzü bulutlandı. "Ama Kilise medyumlukla ilgilenmeyi hiç desteklemez. Ayrıca böyle bir şey çocuk için ne kadar travmatik olabilir?"

Derin bir nefes alıp geri verdim ve "Bunu yapmayacağım, Sör," dedim. "Sadece bu yola başvurursam gelen kötülüğün ne olduğunu öğrenebilmemin olası olduğunu anlamanızı istemiştim. Aslında belki de bunu yapmam gerekiyor, ama çok zayıfım. Korkuyorum ve çok zayıfım."

"Sen zayıf değilsin Oddie. Bunu bilecek kadar iyi tanıyorum seni."

"Hayır efendim. Umudunuzu boşa çıkarıyorum, ama bununla başa çıkamam... Oradaki yüreği köpeklerle dolu Christmas ile... Bu çok fazla."

Rahibe, "Bu konuda benim anlamadığım bir şey var," dedi. "Benim bilmediğim ne?"

Kürk astarlı paltosunu Paulette'in yatağından alan Romanovich, pürüzlü bir sesle,"Sör, Bay Thomas'ın en çok değer verdiği kişiyi kaybettiğini biliyorsunuz," diye fısıldadı.

Rahibe, "Evet Bay Romanovich, bundan haberim var," diye karşılık verdi.

"Bay Thomas o gün pek çok kişiyi kurtardı, ama onu kurtaramadı. O da siyah saçlı, koyu renk gözlü bir kızdı ve ten rengi bu kızınkine benziyordu."

Kaybım hakkında, ancak basında çıkanlardan daha fazlasını bildiği takdirde kurması mümkün olabilecek bağlantılar kurmuştu.

Daha önce hiçbir şey okunamayan gözleri hâlâ bir şey anlatmıyordu; kitabı hâlâ kapalıydı.

Romanovich, "Adı Bronvven Llevvellyn'di," dedi, "ama adını sevmezdi. Bronvven ona *elf* adı gibi gelirdi. Kendine Stormy adını vermişti."

Artık beni şaşırtmakla kalmıyor, hayretten hayrete düşürüyordu. "Kimsin sen?"

Romanovich, "Flossie'nin kendine Christmas adını verdiği gibi o da kendine Stormy adını vermişti," dedikten sonra ekledi. "Stormy küçük bir kızken kendisini evlat edinen babası tarafından tacize uğramıştı."

"Bunu kimse bilmez," diye karşı çıktım.

"Pek bilen yok Bay Thomas. Sadece birkaç sosyal görevli biliyor. Stormy şiddetli fiziksel acı çekmemiş, zekâ kaybına uğramamış. Ancak buradaki paralelliklerin bunu Bay Thomas için çok zor bir hale getirdiğini görebilirsiniz, Rahibe."

Evet, çok zor. Çok... çok zor. Ne kadar zor olduğu, o anda aklıma hiçbir komiklik, dudak büzecek kadar sulu bir şaka, tatsız bir espri bile gelmemesinden belli.

Romanovich, "Kaybettiği kişiyle, onu hatırlatan bir medyum aracılığıyla konuşmak... Bay Thomas'ın gücünü aşıyor. Herkesin gücünü aşardı. Bu kızı bir ruhla bağlantı kurmaya kanalize etmenin onun için travmatik olacağını biliyor ve insanların hayatı kurtarılabilirse bunun kabul edilebileceğini söylüyor kendine. Ama yine de karşısındaki o olduğu için yapamıyor. Küçük kız Stormy gibi masum biri ve Bay Thomas bir masumu kullanmayacak," dedi.

Köpek kitabıyla oyalanan Christmas'i izleyerek, "Sör, eğer onu canlılarla ölüler arasında köprü olarak kullanırsam ve bu ona unutmuş olduğu ölümü hatırlatırsa? Ya onunla işim bittiğinde, bir ayağı orada bir ayağı burada kalır da bu dünyada bir daha asla bütün olamaz, huzur bulamazsa? O daha önce de bir nesneymiş gibi kullanılıp atıldı zaten. Gerekçeler ne olursa olsun bir daha kullanılamaz. Bir daha olmaz."

Romanovich paltosunun iç cebinden uzun, dikey katlanmış bir cüzdan, cüzdandan da ince bir kart çıkardı. Kartı hemen göstermedi bana.

"Bay Thomas, eğer benim hakkımda, usta istihbarat analizcileri tarafından hazırlanmış yirmi sayfalık bir rapor okumuş olsaydınız, bana dair bilmeye değer her şeyi öğrenmiş olurdunuz; buna annemin bile ilgisini çekmeyecek olanlar da dahildir, gerçi annem benim üzerime çarpıyı çekti ama..."

"Suikastçi anneniz."

"Doğru."

Rahibe Angela, "Pardon, yanlış mı anladım?" dedi.

"Annem aynı zamanda konser piyanistiydi."

"Aynı zamanda şef aşçıydı herhalde," dedim.

"Aslında, pasta yapmayı ondan öğrendim. Hakkınızdaki yirmi sayfalık raporu okuduğumda, sizinle ilgili her şeyi öğrendiğimi sanmıştım, ama anlaşıldığına göre bildiklerimin bir önemi yokmuş. Bununla yalnız... Yeteneğinizi kastetmiyorum. İnce bir adam olduğunuzu da bilmiyordum."

Rus'un melankoliye iyi gelecek bir ilaç olduğu hiç aklıma gelmezdi, ama birden etkili bir moral yükseltici olduğunu kanıtlamıştı.

"Babanız ne iş yapardı, efendim?"

"İnsanları ölüme hazırlardı, Bay Thomas."

O zaman kadar Rahibe Angela'nın şaşırdığını hiç görmemiştim.

"Desenize bu bir aile işi, efendim. Peki neden annenize açıkça suikastçi diyorsunuz?"

"Çünkü, bir suikastçi teknik olarak yüksek pozisyondaki siyasi hedeflere karşı harekete geçen kişidir, anlıyorsunuz değil mi?"

"Oysa cenaze işleriyle ilgilenen kişi seçici değildir."

"Gelişigüzel cenazeci de olunmaz Bay Thomas."

Eğer Rahibe Angela devamlı tenis maçı seyrediyor olmasaydı, sabaha boynu tutulmuş olurdu.

"Efendim, iddiaya girerim ki babanız aynı zamanda bir satranç ustasıydı."

"Sadece bir kez ulusal şampiyonada birinci olmuştu."

"Cenaze işiyle çok meşgul olmalı."

"Hayır. Ne yazık ki bir satranç oyuncusu olarak en iyi rekabet edebileceği dönemde beş yıllık hapis cezası aldı."

"Vay canına."

Romanovich cüzdanından çıkardığı, içine holografiar yerleştirilmiş fotoğraflı kimlik kartını bana verirken, Rahibe Angela'ya, "Bütün bunlar Sovyet dönemindeydi ve itiraf edip affedildim. Uzun zamandır gerçeğin ve adaletin tarafındayım," dedi.

Kartın üzerini okudum: "National Security Agency'."

"Evet, doğru Bay Thomas. Sizi Jacob'la ve bu kızla birlikte izledikten sonra size sırrımı açmaya, size güvenmeye karar verdim."

"Dikkatli olmalıyız, Sör," diye uyardım Rahibe'yi. "Sadece hilebaz olduğunu kastediyor belki de."

Rahibe başını salladı, ama hâlâ şaşkınlığı devam ediyordu.

Romanovich'e NSA kimliğini geri verirken, "Kızla bir iki kelime konuşmak istiyorum," dedim. ▪

* Ulusal Güvenlik Dairesi (çev.)

Ben yere yanına oturur oturmaz. Christmas başını kitaptan kaldırıp "Kedileri de severim a-a-a-ama onlar köpekler gibi değil," dedi.

"Kesinlikle," dedim, "hiçbir grup kedinin çektiği kızak görmedim."

Bir kızağın izleri üzerindeki kedileri gözünün önüne getiren küçük kız kıkırdadı.

"Ve asla bir kedinin bir tenis topunu izlemesini sağlayamazsın."

"Asla," diye bana katıldı.

"Ve köpeklerin nefesi fare kokmaz."

"Öff... Fare kokulu nefes..."

"Christmas gerçekten de bir gün köpeklerle çalışmak istiyor musun?"

"Gerçekten istiyorum. Köpeklerle pek çok şey yapabilirim, biliyorum."

"Rehabilitasyona devam etmen, kolunla bacağını elinden geldiğince güçlendirmen gerekiyor."

"Hepsini g-g-geri kazanacağım."

"İşte ben buna çaba göstermek derim."

"Senin de b-b-beynine antrenman yaptırman gerekiyor."

"Seninle temas halinde olacağım Christmas. Büyüdüğünde ve kendi başına yaşamaya hazır olduğunda, eğer hâlâ istiyorsan, bir arkadaşım köpeklerle harika şeyler yapabileceğin bir iş edinmeni sağlayacak."

Gözleri büyümüştü. "Harika şeyler mi, nasıl yani?"

"Buna sen karar vereceksin. Büyüyüp güçlenirken, köpeklerle birlikte yapabileceğin en muhteşem işin ne olduğunu düşün -ve o iş senin olacak."

"İyi bir köpeğim vardı. Adı F-Farley idi. Beni kurtarmaya çalıştı, ama Jason onu da vurdu."

O korkunç olaydan benim yapamayacağım kadar soğukkanlılıkla söz ediyordu ve aslında eğer bir kelime daha söylerse ben sükunetimi korumayı başaramayacaktım.

"Bir gün istediğin bütün köpeklere sahip olacaksın. Mutlu bir tüy denizinde yaşayabilirsin."

Farley'den hemen kıkırdamaya geçememişti, ama gülümseyerek "Mutlu bir tüy denizi," dedi kelimelerin tınısının tadını çıkararak. Gülümsemeye devam ediyordu.

Elimi uzattım. "Anlaştık mı?"

Ciddiyetle biraz düşündükten sonra başını sallayarak elimi tuttu. "Anlaştık."

"Sıkı bir müzakerecisin, Christmas," dedim.

"Ben mi?"

"Bittim. Çok yordun beni. Gözlerim kamaşıyor, aptal gibiyim, takatim kalmadı. Ayaklarım yorgun, ellerim yorgun, saçım bile yorgun. Gidip uzun bir şekerleme yapmam ve biraz puding yemem gerekiyor."

Kıkırdayarak, "Puding mi?" dedi.

"Öyle zor bir müzakerecisin ve beni öylesine yordun ki hiçbir şeyi çiğneyecek halim kalmadı. Dişlerim yoruldu. Aslına bakarsan dişlerim çoktan uykuya daldı. Sadece puding yiyebilirim."

Tekrar sırıtarak, "Komiksin," dedi.

"Bunu bana daha önce de söylediler," dedim.

Bodakların girme ihtimali olmayan bir yerde konuşmamız gerektiği için, Rahibe Angela beni ve Romanovich'i, Rahibe Corrine'ın akşam ilaçlarını küçük kâğıt bardaklara paylaştırıp üzerlerine hastalarının adlarını yazmakla meşgul olduğu eczaneye yönlendirdi. Rahibe dışarı çıkıp bizi yalnız bıraktı.

Kapı Rahibe Corrine'in arkasından kapanır kapanmaz, Başrahibe, "Pekâlâ," dedi, "Jacob'ın babası kim ve bu neden bu kadar önemli?"

Romanovich ile birbirimize baktık ve tek kişi gibi cevap verdik: "John Heineman:"

Rahibe kuşkuyla, "John Birader mi?" dedi. "Koruyucumuz yani? Bütün servetini bize bağışlayan kişi?"

"Siz o muazzam iskeleti görmediniz, efendim. Onu bir kez görseydiniz, John Birader'den başkası olamayacağından bir hayli emin olursunuz. Oğlunun ölmesini istiyor, belki de hepsinin, buradaki bütün çocukların ölmesini istiyor."

BÖLÜM 46

Taşıdığı National Security Agency kimliği ve tuhaf bir adam olması nedeniyle Rodion Romanovich'in benim için güvenilir bir yanı vardı. Belki de eczanenin ilaç kokan havasındaki serseri yatıştırıcı moleküllerinin etkisiyle, her geçen an ona inanmaya daha fazla meylediyordum.

Hoosier'e göre, bu tipinin kuşatması altına girmemizden yirmi beş yıl önce, John Heineman'ın nişanlısı Jennifer Calvino, çocukları Jacob'ı dünyaya getirmişti. Sonografi ya da başka bir test yaptırmış mıydı kimse bilmiyordu, ama her ne olduysa doğana kadar çocuğu karnında taşımıştı.

Yirmi altı yaşında, önemli başarılar kazanmış bir fizikçi olan Heineman, genç kadının hamileliğini iyi karşılamamış, kendini tuzağa düşmüş gibi hissetmişti. Jacob'ı ilk gördüğü anda da babalığı reddetti, evlenme teklifinden vazgeçti; Jennifer Calvino'yıı hayatından çıkardı ve onu, bir zamanlar cildinden ameliyatla çıkarılan bazal-hücre kanserinden daha fazla düşünmedi.

Heineman o zaman bile varlıklı bir adam olduğu halde, Jennifer ondan hiçbir şey istememişti. Özürlü doğan oğluna karşı öylesine yoğun bir düşmanlık hissediyordu ki Jennifer, babasıyla hiçbir bağlantısı olmazsa, Jacob'ın çok daha mutlu ve güven içinde olacağına karar vermişti.

Ana oğulun hayatları hiç kolay olmadı, ama Jennifer kendini oğluna vakfetmişti ve Jacop onun bakımı altında çok güzel ge-

lişti. Jacob on üç yaşındayken, annesi, bir kilisenin yardım derneği kanalıyla oğlunun yaşam boyu kurumsal bir bakım altında olmasını garanti altına aldıktan sonra öldü.

Yıllar içinde Heineman ünlü ve zengin oldu. Anlatılanlara göre, araştırması onu, evrenin atomaltı yapısının tartışılmaz bir tasarım izlenimi verdiği sonucuna götürünce, hayatını tekrar gözden geçirdi ve tövbekarlık içinde, servetini bağışlayıp manastırda inzivaya çekildi.

Rahibe Angela, "Değişen bir adam," dedi. "Jennifer ile Jacob'a kötü davrandığı için pişmanlık duyarak her şeyden vazgeçti o. Oğlunun ölmesini istiyor olamaz. Bu özel hizmet kuruntunu Jacob gibi çocukların bakımı ve Jacob için kurdu."

Başrahibe'nin iddiasma karşılık vermeyen Romanovich, "Heineman yirmi yedi ay evvel, inzivadan çıktı ve yeni araştırmasını, telefon ve elektronik posta yoluyla eski meslektaşlarıyla tartışmaya başladı. Doğadaki gözle görünür her türlü kargaşanın altında yatan garip düzen, onu her zaman büyülemişti. İnziva yıllarında da tasarımının bilgisayar modellerini kullanarak ve birbirine bağlanabilen yirmi Cray süper bilgisayarla işlem yaparak, -kendi ifadesiyle- 'Tanrı'nın varlığını kanıtlamasını' sağlayacak buluşlar yaptı."

Buradaki sorunu bulmak için Rahibe Angela'nın öyle uzun uzun düşünmesi gerekmedi. "İnanca entelektüel bir yoldan da yaklaşabiliriz, ama sonunda Tanrı imanla benimsenmelidir. Kanıtlar zamanın ötesine değil, bu dünyaya ait, zamanın içinde ve zamana ait şeylerdir."

Romanovich devam etti: "Heineman'ın konuştuğu bilim insanlarından bazıları, ulusal güvenliğin bordrosunda oldukları ve hem onun araştırması hem de bazı savunma uygulamalarıyla ilintili tehlikeleri fark ettikleri için, durumu bize bildirdiler. O zamandan beri, aramızdan biri sürekli konukevinde kalıyor. Ben sadece sonuncuyum."

"Bir nedenle, ikinci bir ajanı, yani çırak Leopold Birader'i papaz adayı olarak devreye sokacak kadar korkmuştunuz."

Rahibe Angela bunu o kadar onaylamamıştı ki adeta baş örtüsü sertleşmişti. "Tann'ya sahte yeminler eden bir adamımz mı vardı?"

"Onun adaylığın ötesine gitmesini ön görmemiştik, Sör. Cemaatin içinde bir konuktan daha derin ilişkiler kurarak birkaç hafta geçirmesini istemiştik. Ancak anlaşıldığına göre kendisi yeni bir yaşam arıyormuş ve aradığını buldu. Sizin safınıza geçti, onu kaybettik. Ancak bize hâlâ biraz yardım borcu var; yeminin izin verdiği kadar elbette."

Rahibe'nin çatık kaşları Romanovich'in hiçbir zaman olamadığı kadar etkileyiciydi, "her zamankinden çok daha fazla, güvenilmez biri olduğunuzu düşünüyorum, Bay Romanovich," dedi.

"Kesinlikle haklısınız. Neyse, Constantine Birader intihar edince tehlike işaretini gördük; çünkü hemen ondan sonra Heinen an eski meslektaşlarını telefonla aramaktan ve onlara elektronik posta göndermekten vazgeçti ve o zamandan beri de St. Bartholomew's'un dışında kimseyle iletişim kurmadı."

Rahibe Angela, "Belki de, araştırma yapmak yerine, dua etmeye ve düşünmeye başladı," dedi.

Romanovich kuru bir sesle, "Biz öyle olduğunu düşünmüyoruz," dedi.

"Timothy Birader de öldürüldü efendim. Artık bu konuda hiç şüphe yok. Cesedi buldum."

Bu sert doğrulama onun öldürüldüğünü kabul etmiş olduğu halde, Başrahibe'yi yıldırım gibi çarptı.

Romanovich, "Eğer bu durumu kabul etmenize yardımcı olacaksa... inancımıza göre, Heineman ortalığa salıverdiği şiddetin tam anlamıyla farkında olmayabilir," dedi.

"Ama Bay Romanovich, eğer iki kişi öldüyse ve diğerleri de tehdit altındaysa, nasıl farkında olmayabilir?"

"Hatırladığım kadarıyla, zavallı Dr. Jeykll da başlangıçta, kendini bütün kötü dürtülerden kurtarmak için yaptığı araştırma sürecinde, doğası doktorun iyiliğinden hiç etkilenmemiş olan saf kötülüğün ta kendisi Bay Hyde'ı yarattığını fark etmemişti."

Zihnimde cipe saldıran görkemli iskeleti canlandırarak "Karın içindeki o şey, sadece insanoğlunun karanlık yanı değildi," dedim. "Onun zerre kadar insani yanı yoktu."

Romanovich de "Karanlık yanı değildi," diyerek katıldı bana. "Ama belki de karanlık yanı tarafından *yaratılmıştı.*"

"Bunun anlamı ne, efendim?"

"Emin değiliz Bay Thomas. Ancak artık bunu bulmanın sorumluluğu bize düşüyor, hem de çabucak.

"Size her yeri açan bir anahtar verilmiş."

"Evet."

"Neden, Bay Thomas."

"Constantine Birader buradan gidemeyen ölülerden biriydi. Burada onun *poltergeist* olarak gürültü patırtı yaptığı her yere girebileyim diye bir anahtar verildi. Öteki tarafa geçmesi için ona danışmanlık yapmaya çalışıyordum.

"İlginç bir yaşam sürüyorsunuz, Bay Thomas."

"Siz de hiç fena değilsiniz, Bay Romanovich."

"John'ın sığınağına da girme izniniz var mı?"

"John Birader'le ahbapız, efendim. Güzel kurabiye yapar."

"Aranızda mutfakla ilgili bir bağ var."

"Galiba hepimizin arasında bu bağ var, efendim."

Rahibe Angela başını iki yana sallayarak "Ben su bile kaynatamam," dedi.

Romanovich'in kaşları havaya kalktı."Yeteneğinizden haberi var mı?" diye sordu.

"Hayır efendim."

"Sanırım siz onun Mary Reillyyisiniz."

"Tekrar bilmeceye dönüşmüyorsunuz umarım, efendim."

"Mary Reilly, Dr. Jekyll'ın kâhyasıydı. Her şeyi kâhyasından sakladığı halde, bilinçaltında onun olanları keşfetmesini ve kendisini durdurmasını istiyordu."

"Bu Mary Reilly sonunda öldürüldü mü efendim?"

"Hatırlamıyorum, ama Heineman için gerçekten de toz alma gibi işler yapmadıysanız, güvende olabilirsiniz."

Rahibe Angela, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bay Thomas ile ben sağ salim John'ın sığınağına gitmeyi başarmalıyız."

"Ve sağ salim dışarı çıkmayı..." dedim.

Romanovich başını sallayarak beni onayladı. "Kesinlikle deneyebiliriz bunu."

BÖLÜM 47

Fırtınaya uygun giyinmiş keşişler on kişiydiler. Aralarından sadece ikisi üçü çalışırken ıslık çalıyordu. Hiçbiri yadırganacak kadar kısa boylu değildi. Ama güneydoğu ve kuzeybatı merdiven boşluklarını sağlamlaştırırlarken, ben yine de elinde su şişesiyle Pamuk Prenses'in uğrayıp onları yüreklendirmesini bekliyor gibiydim.

Güvenlik açısından merdiven boşluklarının kapıları kilitlenemezdi. Bütün katlardaki merdiven sahanlığı büyükçe bir alandı, bu yüzden de kapı dışarıya doğru değil, merdiven boşluğuna doğru açılırdı.

Keşişler bodrumda, zemin katta ve üçüncü katta bulunan kapıların kasalarına dörder delik açtılar -iki solda iki sağda- ve deliklere çelik yuvalar yerleştirdiler. Her bir yuvanın içine de bir buçuk santim çapında sürgüler taktılar.

Yuvalardan iki buçuk santim dışarı taşan sürgüler kapının açılmasını önlüyordu. Bu düzenek sadece kapı kasasının değil, tüm duvarın kapıya destek olmasını sağlıyordu.

Yuvalar vidalı olmadığı ve içine sokulan millerden geniş olduğu için, merdiven boşluğundan acilen geçmek gerektiğinde, sürgüler birkaç saniye içinde çıkartılabilirdi.

Çocukların yatakhanesinin olduğu ikinci katta, bir şeyin sürgüyle desteklenmiş kapıdan geçerek merdiven boşluğuna zorla girmeye kalkışması gibi olmayacak bir durumda, kapıların çe-

kilip açılmasını engelleyecek bir yöntem geliştirmek isteniyordu. Biraderler üç güvenlik seçeneğini tartışmaya başlamışlardı bile.

Romanovich ile ben Jacob Calvino'yu korumak için, güneydoğu merdivenlerindeki Knuckles Birader ile kuzeybatı merdivenlerindeki Maxwell Birader'den yardım istedik. Dövüşürken birinin kırılması olasılığına karşı, ikisi de ikişer beyzbol sopası getirdi.

Eğer John Heineman Birader'in kişiliğinin Bay Hyde kısmı, bütün zihinsel ve fiziksel engellilere karşı kötü niyet besliyorsa, okuldaki çocukların hiçbiri güvende değildi. Her birinin yok edilmesi planlanlanmış olabilirdi.

Sağduyu yine de Jacob'ın *-bırak ölsün-* hâlâ ilk hedef olduğunu söylüyordu. Büyük olasılıkla o ya tek kurban ya da birçok kurbanın ilki olacaktı.

Jacob'ın odasına döndüğümüzde, onu ilk kez resim yaparken bulmadık. Dik arkalıklı bir iskemlede oturuyordu ve kucağında, ihtiyaç duyduğu zaman ellerini dayayacağı bir yastık vardı. Başını eğmiş, bütün dikkatiyle, beyaz bir kumaş üzerine, belki de bir mendile, şeftali rengi çiçekler işliyordu.

Önce iş işlemek ona pek de uygun bir uğraş değilmiş gibi gelmişti, ama sonra işçiliğinin kusursuzluğunu gördüm. Onun iğne ipliği kullanarak ustalıkla yarattığı girift desenleri seyrederken, bunun aynı güdük parmaklı kısa ve geniş elin, kurşun kalemin ucuna ayrıntılı resimler toplama yeteneğinden daha olağanüstü olmadığını -ama ondan aşağı da değildi- fark ettim.

Jacob'ı işlemesiyle başbaşa bırakıp Romanovich, Knuckles ve Maxwell biraderler ile odadaki tek pencerenin önüne gittim.

Maxwell Birader, Missouri Üniversitesi'nin Gazetecilik okulundan mezundu. Yedi yıl Los Angeles'te polis muhabiri olarak çalışmıştı.

Ciddi suç sayısı onları izleyebilecek muhabir sayısından çok daha fazlaydı ve her hafta gayretkeş canilerle dürtüleriyle hareket eden manyaklar büyük kargaşa yaratarak puan kazanırken, muhabirler hoşnutsuzluk içinde kendilerinden beş santimlik bir sütunun bile esirgendiğini fark ediyorlardı.

Bir sabah Maxwell kendini, çapraşık balta, kazma ve kürekle işlenmiş, aşırı şiddet içeren, çapraşık bir seks cinayetle yamyamlığa uzanan bir başka cinayet ve bir yaşlılar evinde kalırken, saldırıya uğrayıp dini anlamda rezil edilen dört yaşlı Yahudi kadın olayı arasında seçim yapmak zorunda kalmış buldu.

Yaptığına meslektaşları kadar kendi de şaşarak, etrafına barikat kurup kendini kahve salonuna kapadı ve dışarı çıkmayı reddetti. Otomat çikolata çubukları ve arasına yer fıstığı ezmesi sürülmüş peynirli krakerlerle doluydu. Maxwell, şiddetli C vitamini eksikliği yüzünden iskorbüt olma ihtimali ortaya çıkana kadar en az bir ay dayanabileceğini hesap etti.

Editörü barikattan geçip görüşmek üzere yanma geldiğinde, Maxwell ya her hafta üçüncü kattaki kahve salonunun penceresine merdiven dayayıp kendisine taze portakal suyu getirilmesini ya da işten çıkarılmasını istedi. Editör, gazetenin çalışanlarla ilişkilerden sorumlu başkan yardımcısının, bir haksız işten çıkarma davasından sakınmak için gerekli göreceği süre boyunca bu seçenekleri değerlendirdi ve sonra Maxwell'i işten attı.

Maxwell zaferiyle övünerek kahve salonundan çıktı. Ancak daha sonra evde, gürültü patırtı çıkarmadan istifa edebilmesinin mümkün olduğunu fark edince gülme krizine yakalandı. Gazetecilik ona bir meslek gibi değil hapishane gibi gelmeye başlamıştı.

Kahkahaları yatıştığında, bu küçük deliliğin Los Angeles'i terk etmesi ve çetelerin yazdığı duvar yazılarıyla daha az karşılaşacağı, toplumsal duyarlılığı daha yüksek bir yere gitmesi için bir çağrı, kutsal bir armağan olduğuna karar verdi. On beş yıl önce rahip adayı, daha sonra rahip çırağı oldu. On yıldır da kendi tümüyle Tanrı'ya adamış bir keşiş.

Jacob'ın penceresini inceledikten sonra, "Bu bina eski manastır zamanındaki halinden şimdiki haline dönüştürülürken, zemin kattaki pencerelerden bazılarının çerçeveleri genişletilip yeni pencereler takıldı. Onların pervazları ahşap. Ama bu katta, eski pencereler olduğu gibi kaldı. Bunlar daha küçük ve tümüyle bronz -raylar, pervazlar her şey-."

Knuckles Birader, "Bunların parçalanıp çiğnenmesi o kadar kolay değil," diye fikrini söyledi.

"Pencere camları da çok küçük zaten. Fırtınada karşılaştığımız o vahşi yaratık buradan geçemez. Aslında pencerenin tümünü söküp atmayı başarsa bile, kendisi buradan geçip odaya giremeyecek kadar iri."

"Soğutma kulesindeki şey cipi devirenden daha küçüktü," dedim. "O da camdan geçemezdi, ama pencere açık olursa geçebilirdi."

Maxwell Birader pencerenin kulpuna vurarak "Kanatlı pencere dışa doğru açılır," diye dikkatimizi çekti. "Eğer camı kırıp da içeri girmeye çalışırsa, açmaya çalıştığı pencereyi bloke eder."

"Binanın yüzeyine tutunur," dedi Romanovich.

Maxwell Birader, "Hızla esen rüzgârda mı?" dedi.

"Tabağını yedi bambu sırığının üzerinde fırıl fırıl çevirmeye devam ederken bunu da yapabilir," dedim.

"Yo," dedi Knuckles. "Belki üç tabak, ama yedi değil. Biz burada iyiyiz. Bu iyi."

Jacob'ın yanına çömelirken, "Çok güzel bir işleme," dedim.

Jacob öne eğdiği başını kaldırmadan, gözleri yaptığı işte, "Meşgul ediyor,"dedi.

"Meşgul olmak iyidir," dedim.

"Meşgul olmak mutluluktur," dedi ve ben, annesinin ona, dünyaya katkıda bulunabileceğini, verici olmanın getirdiği memnuniyet ve huzur konusunda öğütler verdiğini düşündüm.

Ayrıca yaptığı iş ona göz temasından kaçma fırsatı sağlıyordu. Yaşadığı yirmi beş yıl içinde, büyük olasılıkla şok tiksinti yaşamış, aşağılanmış ve kendisine doğrultulmuş pek çok bakışta, hastalıklı bir merakla karşılaşmıştı. Rahibelerin gözleriyle, kalemle çizdiğiniz, içine çok istediğiniz sevgi ve şefkatin gölgelerini koyabileceğiniz gözler dışında kimsenin gözüne bakmamak en iyisiydi.

"Sana hiçbir şey olmayacak," dedim.

"Ölmemi istiyor."

"İstediği ile alacağı şey aynı değil. Annen ona Nevervvas demiş, çünkü ona ihtiyacınız olduğunda hiç ikinizin yanında olmamış."

"O Nevervvas ve bizim umurumuzda değil."

"Haklısın. O Nevervvas, yani hiç yoktu, ama aynı zamanda Nevervvill, yani hiç olmayacak. Seni hiç incitmeyecek sana hiç ulaşamayacak ben burada olduğum sürece asla, burada bir tek rahip ve bir tek rahibe olduğu sürece asla... Ve hepsi burada Jacob, çünkü sen özelsin, hem onlar için hem de benim için çok değerlisin."

Biçimsiz başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve daha önce hep yaptığı gibi utanıp hemen gözlerini kaçırmadı.

"Sen iyi misin?" dedi.

"iyiyim. Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Sen... sen tehlikedesin?"

Yalan söylersem bunu anlayacağı için, "Belki biraz," dedim.

Trajik yüzünde biri diğerinden yukardaki gözleri yarı şeffaftı; ürkek ve cesur bakıyordu, kendine göre güzeldi, hatta.

Yumuşak sesi daha da yumuşarken, bakışları daha önce hiç görmediğim kadar keskinleşti. "Kendini suçluyor musun?"

"Evet."

"Günah çıkardın mı"?

"Evet."

"Ne zaman?"

"Dün."

"O zaman hazırsın."

"Umarım Jacob."

Gözlerimin içine bakmıyordu artık ama bakışlarımı inceliyor gibiydi. "Üzgünüm," dedi.

"Ne için üzgünsün, Jacob?"

"Kız arkadaşın için üzgünüm."

"Teşekkür ederim, Jacob."

"Senin bilmediğini biliyorum."

"Nedir o?"

Başım omzuma yasladı. "Onun sende ne gördüğünü biliyorum," dedi.

Pek çoğu denediği halde, pek az insanın başardığını yapmıştı. Dilimin tutulmasını sağlamıştı.

Bir kolumu ona doladım ve bir süre öyle kaldık. İkimiz de daha fazla bir şey söylemeye gerek duymuyorduk, çünkü ikimiz de kendimizi iyi ve hazır hissediyorduk.

B¥ L¦ M 48

Rodion Romanovich, şu sıralar binada çocukların bulunmadığı tek odadaki yataklardan birinin üzerine büyük bir evrak çantası koydu.

Çanta ona aitti. Leopold Birader çantayı daha önce Rus'un konukevindeki odasından alıp cip ile gelirken getirmişti.

Romanovich, içinde, özel olarak yapılmış sünger yuvalarda iki tabanca yatan çantayı açtı.

Silahlardan birini alıp, "Bu bir Magnum 54 Çöl Kartalı. Magnum 44 veya 3-57 karşı konulması zor canavarlardır, ama Magnum 50 akıl almaz bir şamata yaratır. Sesi hoşunuza gidecek."

" Bununla bir kaktüs tarlasında ciddi anlamda ağır görev meditasyonu yapabilirdiniz, efendim."

"İş görür ve zevklidir de Bay Thomas, onun için öteki tabancayı almanızı öneririm."

"Teşekkür ederim ama almayayım, efendim."

"Öteki SIG Pro 3-57 de oldukça kullanışlıdır."

"Silahlardan hoşlanmam efendim."

"Ama alışveriş merkezinde ateş eden iki kişiyi devirmiştiniz, Bay Thomas."

"Evet efendim, ama orada hayatımda ilk kez tetiğe basmıştım ve zaten silah da başkasınındı."

"Bu da başkasının silahı. Benim silahım. Alın hadi çekinmeyin."

"Ben genellikle doğaçlama yaparım."

"Neyin doğaçlaması?"

"Savunmanın. Eğer etrafta gerçek ya da kauçuk bir yılan yoksa bile her zaman bir kova filan bulunur."

"Sizi düne kıyasla daha iyi tanıyorum Bay Thomas, ama bazı konularda hâlâ kendine özgü bir genç adam olduğunuzu düşünüyorum."

"Teşekkür ederim, efendim."

Çantada her iki tabanca için ikişer tane dolu şarjör vardı. Romanovich tabancalara birer şarjör taktıktan sonra yedek şarjörleri pantolonunun ceplerine koydu.

Çantada iki tane de omuz askısı vardı, ama Romanovich onları almak istemedi. Tabancalı ellerini paltosunun ceplerine soktu. Cepler çok derindi.

Ceplerinden çıkardığında ellerinde tabanca yoktu. Palto o kadar iyi dikilmişti ki taşıdığı yüke rağmen sarkmamıştı.

Pencereden dışarı baktı, saatini kontrol etti ve "Hiç de üçü yirmi geçiyormuş gibi gelmemişti," dedi.

Günün, savrulan karın kefene benzer örtüsünün ardındaki ölü gri yüzü, yakında gömülmeyi bekliyordu.

Romanovich çantayı kapatıp yatağın altına soktuktan sonra, "Bütün içtenliğimle, onun sadece baştan çıkmış olduğunu umuyorum," dedi.

"Kimin efendim?"

"John Heineman'ın. Umarım deli değildir. Deli bilim insanları sadece tehlikeli değil sıkıcıdırlar ve ben sıkıcı insanlara hiç katlanamam."

İki merdiven boşluğunda çalışmakta olan biraderlerin işine engel olmamak için asansörle bodruma indik. Asansör müziği yoktu. Bu güzeldi.

Bütün çocuklar odalarına geçip merdiven boşluklarının güvenliği sağlanınca, keşişler asansörü ikinci kata çağıracaklar ve Başrahibe'nin anahtarıyla o pozisyonda kilitleyeceklerdi.

Eğer tepeden ya da dipten asansör boşluklarından birine kötü bir şey girecek olursa, asansörün kendisi onun ikinci kata çıkmasına engel olacaktı.

Asansör kabinlerinin tavanında bir kaçış paneli vardı, ama biraderler bu paneli, asansörün tepesindeki hiçbir şeyin bu yola giremeyeceği şekilde sağlama almışlardı.

Her şeyi düşünmüş gibi görünüyorlarsa da insan oldukları için kesinlikle her şeyi düşünemezlerdi. Her şeyi düşünebilme yetimiz olsaydı, hiç kira vermeden, açık büfelerden yemek yiyip gündüzleri çok daha iyi TV programları seyrederek hâlâ cennette yaşıyor olurduk.

Bodrumda kazan dairesine gittik. Ateş çemberleri tıslıyor, pompalar gümbürdüyordu ve mekâna mekanik dahilerinin mutlu atmosferi hâkimdi.

John'ın sığınağına ulaşmak için, dışarıya, tipiye çıkabilir, rüzgârla mücadele ederek ve cipin zırhı olmaksızın bir iskelet bozuntusuyla karşılaşmayı göze alarak yeni manastıra doğru yol alabilirdik. Böyle bir yolu seçmenin macera adına pek çok vaadi de olabilirdi: Mevsim koşullarıyla mücadele, korku, eğer sinüs kanallarınızdaki mukoza donmazsa başınızı tertemiz edecek buz gibi bir hava ve karın üzerine melek resimleri çizme fırsatı gibi.

Ancak bakım tünelleri bize mevsim koşullarından etkilenmeden ve rüzgârın o çirkin yaratıkların takırtısını bastıran çığlıkları olmadan yürüyebileceğimiz bir cadde sunuyordu. Eğer o kemik tarlalarının -ki çok sayıda olabilirlerdi- hepsi ortaya çıkmış, geceyi bekleyerek sinsi sinsi okulun etrafında dolaşıyorlarsa biz bir koşu kendimizi yeni manastırın bodrumuna atardık.

Emekleyerek girilen servis geçidinin yanındaki kancadan özel anahtarı aldım ve çelik giriş panelinin önüne çömelip etrafı dinledim.

Bir dakika kadar sonra, "Bir şey duyuyor musunuz?" diye sordum.

Bir yarım dakika daha geçtikten sonra Romanovich, "Hayır," diye cevap verdi.

Anahtarı dört cıvatadan ilkine takıp çevirmeye başladığımda, panelin ötesinde bir yumuşak bir sürtünme sesi duyar gibi oldum.

Durup dinledim ve bir süre sonra, "Bir şey duydunuz mu?" dedim.

Romanovich, "Hiçbir şey duymadım, Bay Thomas," dedi.

Yarım dakika dikkatle dinledikten sonra, parmağımı büküp eklem yerini giriş paneline vurdum.

Panelin ardından çılgın gibi öfke ve buz gibi, istekle dolu bir takırtı ve bu çılgın step dansına eşlik eden üç ya da dört sesin bir araya gelmesiyle oluştuğu izlenimi veren ürkütücü bir feryat yükseldi.

Gevşetmeye başladığım cıvatayı tekrar sıkıştırdım ve özel anahtarı aldığım kancaya taktım.

Asansörle zemin kata çıkarken, Romanovich, "Keşke Bayan Romanovich burada olsaydı," dedi.

"Efendim her nedense, bir Bayan Romanovich olduğu hiç aklıma gelmemeşti."

"Ah evet, Bay Thomas, çok mutlu geçirdiğimiz yirmi yıllık bir evliliğimiz var. İlgi alanlarımızı paylaşırız. Eğer burada olsaydı bunun öylesine keyfini çıkarırdı ki..."

BÖLÜM 49

Eğer okulun herhangi bir çıkış kapısı iskelet nöbetçiler tarafından gözleniyorsa, olasılıkla dikkatlerini en fazla yöneltecekleri yerler ön kapı, garaj kapısı ve mutfağın bitişiğindeki çamurlu ayakla girilen kapı olurdu.

Romanovich de benim gibi dışarıya, Rahibe Angela'nın ofisindeki bir pencereden çıkmamız gerekeceğini düşünüyordu. Bu pencere düşmanın dikkatini en fazla davet eden üç kapıdan en uzak noktadaydı. Başrahibe yerinde değildi, ama masa lambası yanıyordu.

George Washington, Flannery O'Connor ve Harper Lee'nin posterlerini göstererek, "Rahibenin bir bilmecesi var, efendim," dedim. "Bu üç kişinin onun en fazla hayranlık duyduğu ortak niteliği nedir?"

Romanovich kadınların kim olduğunu sormadı. "Metanet," dedi. " Washington'm metanet sahibi olduğu çok açık. Bayan Flannery *lupus* hastalığının verdiği acılarla yaşadı, ama hastalığın kendisini yenmesine izin vermedi. O tarihte o yerde oturmak, o kitabı yayımlamak ve portrelerini çizdiği için ona kızan bağnazlarla başa çıkmak için Bayan Lee'nin de metanete ihtiyacı vardı."

"İkisi yazar olduğuna göre, sizin kütüphaneci avantajınız vardı."

Ben lambayı kapatıp perdeleri açınca, Romanovich, "Hâlâ yerle gökyüzü bitişmiş görünüyor, her yere mutlak bir beyazlık

hâkim," dedi. "Okuldan on adım uzaklaşınca yolumuzu şaşırıp kaybolacağız."

"Benim psişik mıknatısımla kaybolmayız," dedim.

"Cracker Jack' kutularına hâlâ ödül koyuyorlar mı?"

Suçluluk duygusuyla Rahibe Angela'nın birkaç çekmecesini karıştırarak bir makas buldum ve perdenin kordonundan bir buçuk metre kadar bir parça kestim. Bir ucunu eldivenli sağ elime doladım.

"Dışarı çıkınca bunun bir ucunu size vereceğim, efendim. O zaman kardan etrafı göremesek bile birbirimizi kaybetmeyiz," dedim.

"Anlamıyorum, Bay Thomas. Bu kordonun yer altında su ararken kullandıkları çatallı değnek gibi bizi manastıra yönelteceğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır efendim. Bu kordon sadece bizi bir arada tutacak. Ben eğer zihnimi bulmam gereken kişi üzerinde yoğunlaştırıp bir süre arabayla ya da yürüyerek ortalıkta dolaşırsam, hemen hemen psişik mıknatısımla o kişiye doğru çekilirim. Sığınağındaki John Birader'i düşünüyor olacağım."

"Ne kadar ilginç. Cümlenin bana en ilginç gelen yeri de *hemen hemen* bölümü."

"Eh, kira vermeden cennette yaşıyor olmadığımı kabul etmekte başı çekerim."

"Peki bunu kabul etmenizin anlamı ne, Bay Thomas?"

"Kusursuz değilim, efendim."

Başlığımın çenemin altında sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol ettikten sonra, yukarıya doğru sürülen pencerenin alt kısmını açtım ve kükreyen fırtınanın içine çıkıp mezar kaçkınlarından bir iz var mı diye etrafıma bakındım. Eğer ayaklarını sürüyen kemikler görmüş olsaydım, başım fena halde belada demekti; çünkü görüş mesafesi ancak bir kol boyu kadardı.

Romanovich de dışarı çıkınca arkamızdaki pencereyi kapattık. Kilitleme imkânımız olmadı, ama zaten savaşçı keşişlerimiz-

* Cracker Jack: Bir kraker markası

le rahibeler de binanın bütününü koruyamazlardı. Hatta o anda daha sınırlı bir alanı savunmak için ikinci kata çekilmekteydiler.

Rus'un perde kordonunun ucunu bileğine dolamasını seyrettim. Aramızdaki bağ 120-130 santim kadardı.

Okuldan sadece altı adım uzaklaşınca yolumuzu şaşırdık. Manastırın hangi yönde olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Zihnime John Birader'in sığınağında, gizemli kabul odasındaki iskemlelerden birinde oturan görüntüsünü çağırdım ve kendime kordonun gevşememesi için tetikte olmam gerektiğini hatırlatarak karın içinde bata çıka ilerlemeye başladım.

Her tarafta en az dize kadar kar vardı, bazı yerlerde rüzgârın biriktirdiği kar kümeleri kalçama kadar çıkıyordu. Bir çığın içinde yukarı doğru yürümek bundan çok da sıkıntılı olamazdı.

Bir Mojave çocuğu olarak, bu can yakan soğuğu makineli tüfek ateşinden azıcık daha sevimli buluyordum. Ancak fırtınanın beyaza kesmiş çevreyle bir araya gelen kakofonisi her şeyden kötüydü. Acayip bir açık hava korkusu, buz gibi adımlarla beni kontrolü altına almaya başlamıştı.

Rüzgârın sağır eden gürültüsünün Romanovich ile tek kelime etmemize izin vermemesine de bozuluyordum. Rus konukevinde kaldığı haftalar boyunca, bana hep suskun bir yaşlı ayı gibi gelmişti, ama bugünün başlangıcından beri konuşkan birine dönüştüğü kesindi. Düşman olduğumuza inanmışken, şu anda belli bir nedenle müttefik olmamız kadar sohbetlerimiz de hoşuma gidiyordu.

Indianapolis ve oraya ait pek çok harikadan söz edip de konuşmanın sonuna gelindiğinde, çoğu insan söylecek ilginç bir şey bulamaz.

Ayağım takılıp düşmek üzereyken, John'ın sığınağına inen merdivenlere geldiğimizi anladım. Kapının önünde ve basamakların dibinde kar birikmişti.

Kapının üstündeki panelde yazan LIBERA NOS A MALO kelimeleri, kalınca bir kar tabakasıyla örtülmüştü ve *Bizi kötülükten kurtar* ibaresi yerine sadece *kötülük* kelimesi okunuyordu.

Yarım tonluk kapının kilidini açınca, kapı bilyeli menteşesinin ekseni etrafında dönerek sessizce açıldı ve mavi bir ışıkla yıkanan taş bir koridor ortaya çıktı.

İçeriye girdik, kapı kapandı ve zorlu yolculuğumuz sırasında bizi birbirimize bağlayan kordonu çözdük.

"Çok etkileyiciydi, Bay Thomas."

"Psişik çekim öğrenilen bir beceri değildir efendim. Bununla gurur duymak böbreklerimin ne kadar iyi çalıştığıyla gurur duymaya benzer."

Üzerimizdeki karı silkeledik ve Romanovich ayı kürkünden şapkasını silkelemek için başından çıkardı.

Cilalı LUMIN DE LUMINE harflerinin gömülü olduğu pürüzlü paslanmaz çelik kapının önünde, botlarıma kalıp gibi yapışan karı elimden geldiğince silkeleyebilmek için, iki ayağımı birbirine vurdum.

Benden daha düşünceli bir konuk olan Romanovich fermuarlı botlarını çıkarıp kuru ayakkabılarıyla kaldı.

Kapının üzerindeki kelimeleri dilimize çevirerek *"Işıktan ışık,"* dedi.

"'Issız ve yoksun, ıssız ve yoksun; derinliğin yüzünün karanlığı," dedim. *"'Ve Tanrı tek tırnak içine dedi. Ve sonsuz ışık olan Tanrı'dan dünyanın ışığı indi'."*

"Anlamlardan biri bu elbette," dedi Romanovich. "Ama aynı zamanda 'görünür olan görünmeyenden doğar' anlamına da gelebilir. Yani madde enerjiden çıkar, düşünce enerjinin bir biçimidir ve düşüncenin kendisi tam da hayal edilen nesnede somutlaşır gibi."

"İyi de efendim, bunlar üç kelimeden çıkarılamayacak kadar uzun."

"Kesinlikle haklısın."

Sağ elimin avcuyla parmaklarını geniş çelik pervazın içine gömülü plazma ekrana bastırdım.

Havalı kapı John Birader'e, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, bütün insani girişimlerin altında bir yılanın dolaştığını hatırlatmak için düzenlenmiş bir tıslamayla yana doğru kayarak açıl-

dı. İşinin onu götürdüğü yöne bakılırsa, bu tıslamanın yanında yüksek sesle çanlar çalmalı, ışıklar çakmalı, banda kaydedilmiş uğursuz bir ses, *insanın bilmesinin hiç amaçlanmadığı şeyler,* demeliydi.

Ek yerleri belli olmayan, balmumu sarısı porselene benzer duvarlarından yumuşak bir ışığın yayıldığı kutuya girdik. Kapı tıslayarak arkamızdan kapandı, ışık söndü ve etrafımızı karanlık sardı.

"Hareket ettiğimizi hissetmiyorum," dedim. "Ama bunun bir asansör olduğundan emin gibiyim; birkaç kat aşağıya iniyoruz."

Romanovich, "Evet," dedi, "ve etrafımızı içi ağır suyla dolu, muazzam bir kurşun deponun sardığından kuşkulanıyorum."

"Sahi mi? Bu hiç aklıma gelmemişti."

"Gelemezdi."

"Ağır su nedir efendim? Yani normal sudan ağır olduğu anlaşılıyor da onun dışında..."

"Ağır su, hidrojen atomlarının ağır hidrojenle yer değiştirdiği sudur."

"Tabii, elbette. Unutmuşum. İnsanlar onu bakkaldan alırlar, ama ben Costco'daki milyon-galonu almayı tercih ederim."

Karşımızda tıslayarak bir kapı açıldı ve kırmızı ışıkla yıkanan artreye girdik.

"Efendim ağır suyun amacı nedir?"

"En çok nükleer reaktörlerde soğutucu olarak kullanılır, ama burada başka amaçları da olduğunu sanıyorum. Atomaltı deneylerini etkileyebilecek kozmik radyasyona karşı ilave bir kalkan tabakası olarak da kullanılıyor olabilir."

Antrede sağ ve soldaki sıradan paslanmaz çelikten yapılmış kapıları dikkate almadan, üzerine per omnia saecula saeculorum kelimeleri gömülmüş olan karşımızdaki kapıya doğru yürüdük.

Romanovich kaşlarını çatarak "Sonsuza kadar," dedi. "Bu bana hiç iyi bir şeymiş gibi gelmiyor."

Pollyanna Odd tekrar su yüzüne çıkarak "Ama efendim, sadece Tanrı'ya övgü bu," dedi. *"'Âlem, güç, şan ve şeref sonsuza kadar sizin olacak, âmin.*

"Hiç kuşku yok ki bu kelimeleri seçtiği sırada, Heineman'ın bilinç düzeyindeki kastı buydu. Ancak burada yaptığı işlerin sonsuza kadar sürdüğünden, aslında sadece Tanrı'mn âleminin varlığını sürdürdüğü, zamanın bitiminin ötesine kadar süreceğini ima ederek bilinçaltında kendi kazanmalarından duyduğu gururu ifade ediyor olmasından kuşkulanıyor insan."

"Böyle yorumlamak hiç aklıma gelmemişti, efendim."

"Gelemezdi Bay Thomas. Bu kelimeler basit kibir dışında bir gururu, başkalarından övgü ve onay sözleri duymaya ihtiyaç hissetmeyen birinin kendini yüceltmesini de ifade ediyor olabilirdi."

"Ama John Birader egomanyak bir çatlak değildir, efendim."

"Onun çatlak olduğunu söylemedim. Zaten büyük ihtimalle, samimiyet ve alçakgönüllülükle yaptığı bu iş aracılığıyla Tanrı'yı aradığına inanıyor."

Sonsuza kadar, hiç tıslamadan yana kaydı ve biz dokuz metre çapındaki odaya girdik. Ortadaki şarap rengi İran halısının üzerinde yüksek arkalıklı dört iskemle ve dört ayaklı lamba vardı. O sırada lambaların üçü yanıyordu.

Kukuletası başının arkasına itilmiş, üzerinde tuniği ve kolsuz gömleğiyle John Birader, iskemlelerden birinde oturmuş bekliyordu.

BÖLÜM 50

Bal rengi ışığın yarattığı rahat hava içinde, odanın etrafını çeviren kavisli duvar donuk donuk parlarken, Romanovich ile belirgin bir şekilde yöneltildiğimiz iki koltuğa oturduk.

İskemlelerimizin yanındaki, genellikle kırmızı bir tabak içinde taze, ılık kurabiyelerin sunulduğu sehpalarda kurabiye yoktu. John Birader kurabiye pişiremeyecek kadar meşgul olmalıydı.

Yarı kapalı menekşe rengi gözleri her zamanki gibi insanın içine işler gibi bakıyor, ama hiç kuşku ya da düşmanlık ifade etmiyordu. "Bugün açıklanamayacak bir biçimde yorgunum hatta arada belli belirsiz bir sıkıntı bastırdı," derken, gülümsemesi da derinden gelen sesi gibi sıcaktı.

Romanovich bana bakarak, "Bu ilginç," dedi.

John Birader, "Geldiğine memnum oldum Odd Thomas," dedi. "Senin ziyaretlerin beni tazeliyor."

"Ah, öyle mi, bazen can sıkıcı olduğumu düşünüyorum efendim."

John Birader, Romanovich'e başını sallayarak "Siz de Indianapolis'ten gelen konuğumuzsunuz. Sizi sadece bir veya iki kez uzaktan gördüm ve hiç sizinle konuşma zevkine erişemedim."

"Şimdi bu zevk sizindir, Dr. Heineman."

Kibarca itiraz etmek üzere bir elini kaldıran John Birader, "Bay Romanovich, ben artık o adam değilim," dedi. "Artık sadece John ya da John Biraderim."

Suikastçinin oğlu, "Ben de aynı şekilde, sadece National Security Agency'nin ajanı Romanovich'im," diyerek kimliğini çıkardı.

John Birader, öne eğilip kartı almak yerine bana dönerek "Gerçekten de öyle mi Odd Thomas?" diye sordu.

"Eh, bu doğruymuş gibi geliyor, çünkü kütüphaneci olduğunuza hiç inanamamıştım, efendim."

"Bay Romanovich, Odd Thomas'ın fikri benim için herhangi bir kimlik kartından daha geçerlidir. Beni ziyaretinizin onurunu neye borçluyum?"

Romanovich kartını kaldırırken, "Çok geniş bir tesis kurmuşsunuz, John Birader," dedi.

"Pek o kadar değil. Hissettiğiniz genişlik, tesisin büyüklüğünden değil de işin kapsamından kaynaklanıyor olabilir."

"Ama işlevini sürdürmek için pek çok uzmana ihtiyaç duyuyor olmalısınız."

"Ciddi anlamda teknik eğitim almış altı birader var sadece. Benim sistemlerimin hepsi sağlamdır."

"Gerektiğinde, Silicon Vadisi'nden teknik destek geliyor değil mi?"

"Evet, Bay Romanovich. NSA'nın ruhani arayış içindeki birinin işiyle ilgilenmesine memnun oldum, ama şaşırdım da."

"Ben de inanç adamıyım, John Birader. Sizin, kuantum köpüğü düzeyinin bile çok daha altında, gerçeğin en derin, en temel yapısını gösterdiğine inandığınız bir bilgisayar modeli geliştirdiğinizi duyduğum zaman meraka kapıldım."

John Birader bir süre hiç sesini çıkarmadan oturduktan sonra, "Birkaç yıl önce eski meslektaşlarımla yapmakta sakınca görmediğim konuşmaların bazıları size rapor edilmiş zannederim," dedi.

"Doğru, John Birader."

Keşiş kaşlarını çatarak içini çekti. "Eh, onları suçlayacak halim yok," dedi. "Son derece rekabetçi olan laik bilim dünyasında, bu türden bir sırrın saklanması beklenemez."

"O zaman, size gerçeğin en anlaşılmaz yapısını gösteren bir bilgisayar modeli geliştirdiğinize inanıyorsunuz yani?"

"İnanmıyorum Bay Romanovich. Bu modelin gerçek olduğunu *biliyorum.*'"

"O kadar eminsiniz..."

"Görüşlerime karşı önyargı geliştirilmesinden sakınmak için, o modeli ben yaratmadım. Bağımsız kuantum teorisinin tümünü ve onu destekleyen kanıtları yükleyip bilgisayar düzenininin insan önyargısı taşımayan modeli geliştirmesine izin verdik."

Romanovich, "Bilgisayarlar insanoğlu tarafından yaratıldığına göre, ön yargı içlerinde gömülüdür zaten," dedi.

John Birader bana dönüp "Bugün mücadele ettiğim melankoli, kaba davranmamı hoş göstermez. Kurabiye ister misin?" dedi.

Sadece bana kurabiye ikram etmesi dikkat çekiciydi. "Teşekkür ederim efendim, ama yemekten sonra yiyeceğim iki dilim pasta için midemde yer olması gerek."

Romanovich, "Kendinize bu denli güvenmenize dönersek," dedi. "O modelin size gerçeği gösterdiğini nereden biliyorsunuz?"

John Birader'in yüzünü mutlu bir ifade kapladı. Konuştuğunda sesi huşu içinde titriyordu adeta. "Modelin uygulamasını yaptım ve çalışıyor."

"Peki, modelin uygulaması nedir, John Birader?"

John Birader koltuğunda öne doğru eğildi, yumuşak bir ses ve kişiliğinin gücüyle odadaki sessizliği fısıltıya indirgeyerek derinleştirmek ister gibi, "Gözle görünür kaosun son düzeyinin altında, insan yeniden tuhaf bir düzen buluyor; düzenin sonuncu düzeyi ise *düşünce*," dedi.

"Düşünce mi?"

"Köküne inildiği zaman, her şey düşünce dalgalarının bütün niteliklerini taşıyan bir web üssünden meydana geliyor."

Ellerini bir kez çırptı ve daha önce karanlık olan parlak duvarlar aydınlandı. Etrafımızı bir baştan bir başa saran, yerden tavana kadar, girift bir şekilde birbirine dolanmış renkli çizgiler, çok derin bir okyanustaki termik akıntılara benzeyen katmanları düşündüren, sürekli değişen şekiller ortaya koyuyordu. Bütün karmaşıklığa rağmen, çizgiler son derece düzgün, şekiller anlamlıydı.

Bu görüntülemenin öylesine bir güzelliği ve gizemi vardı ki onun büyüsüne kapılmış başka yere bakmakta zorlanıyordum. Hem hayret hem de korkuyla; içimde yüzümü kapatıp ruhumdaki tüm rezilliği itiraf etme isteği yaratan bir yetersizlik duygusu ve eşit düzeyde bir şaşkınlıkla çarpılmıştım.

John Birader, "Önünüzde gördüğünüz, Tanrı'nın her şeyin temelini oluşturan ve elbette bizim gerçekten görmemizin mümkün olmadığı düşünce biçimleri değildir; ama onları temsil eden ve size sözünü ettiğim modele dayanan bir bilgisayar düzeneğidir."

Elini iki kez çarptı. Şaşırtıcı şekiller kayboldu ve yaşlı insanların yataktan kalkmalarına gerek kalmadan odanın ışıklarını açıp kapatmakta kullandıkları aletlerden biriyle kontrol ediliyormuş gibi, duvarlar tekrar kapkaranlık oldu

John Birader, "Bu küçük görüntüleme insanı çok etkiliyor," dedi, "bizimle öylesine derin bir düzeyde yankılanıyor ki ona bir dakikadan daha uzun süre tanıklık etmek aşırı bir duygusal tehlikeyle sonuçlanabilir."

Rodion Romanovich de benim kadar sarsılmış görünüyordu.

Rus soğukkanlılığını kazandıktan sonra, "Öyleyse, modelden alınan ders, evrenin bütün madde ve enerji biçimlerinin düşünceden meydana geldiğini ortaya koyuyor, öyle mi?" dedi.

"Tanrı dünyayı hayal ediyor ve dünya oluşuyor."

Romanovich, "Maddenin enerjiye transfer edilebildiğini biliyoruz, yanınca ısı ve ışık üreten yağ örneğinde olduğu gibi-"

John Birader araya girerek, "Bir atomun çekirdeğini bölmenin daha hafif atom çekirdekleri ve aynı zamanda muazzam bir enerji üretmesi gibi," dedi.

Romanovich onu sıkıştırdı: "Ama siz düşüncenin -en azından tanrısal düşüncenin- enerjinin kendini maddeye dönüştürebileceği bir hali, yani nükleer bölünmenin tersi olduğunu sölüyorsunuz."

"Yoo, tersi değil. Bu sadece nükleer füzyon değil. Alışılmış bilimsel tanımlama buna uymaz. Bu... irade gücüyle maddenin var olmasını hayal etmek ve bize insani ölçekte de olsa, düşünme

gücü, irade ve hayal gücü verildiği için biz de bu yaratma gücüne sahibiz."

Romanovich ile gözgöze geldik ve ben, "Efendim, *Forbidden Planet*' filmini gördünüz mü?" diye sordum.

"Hayır Bay Thomas, görmedim."

"Bütün bunlar sona erdiğinde, birlikte seyretmeliyiz sanırım.

"Patlamış mısırı ben yaparım."

"Tuz ve bir tutam acı biberle."

"Tamam, öyle yaparım."

John Birader, "Birkaç kurabiye istemediğinden emin misin, Odd Thomas?" dedi. "Benim kurabiyelerimi sevdiğini biliyorum."

İskemlemin yanındaki masaya doğru büyücüler gibi, bazı hareketler yapıp el çabukluğuyla bir anda ortaya çikolata parçalı kurabiyeler çıkarıvermesini bekledim.

Romanovich, "John Birader, daha önce bilgisayar modelinizden aldığınız dersi uyguladığınızı; bu dersin de bildiğimiz gibi, bütün maddelerin düşünceden meydana geldiğini oraya koyduğunu söylemiştiniz. Evrenin, dünyamız, ağaçlar, çiçekler ve hayvanların... hepsinin hayal edilerek var olduğunu da..."

"Evet. Görüyorsunuz, benim bilimim beni yeniden inanca yönlendirdi."

"İnandığınız şeyi *uyguladığınızı* söylerken ne kastediyordu-

Keşiş yüksek arkalıklı iskemlesinde öne doğru eğildi; heyecanına hâkim olmaya çalışıyormuş gibi yumruk yaptığı ellerini dizlerine dayamıştı. Yüzü kırk yıl gençleşmiş, onu oğlan çocuğu olduğu zamanlara götürmüştü.

"Ben bir canlı yarattım," diye fısıldadı. ▪

* Forbidden Planet: Yasak Gezegen (çev.)

BÖLÜM 51

Burası Kaliforniya Sierrasıydı, Karpat Dağları değil. Dışarıda gök gürleyip yıldırımlar düşmüyordu; yağmur değil kar yağıyordu. Bu odada altın kaplama jiroskoplu acayip makinelerin, çıtırtılar çıkaran elektrik arklarının ve fener gözlü kaçık kamburların eksikliği bende hayal kırıklığı yaratmıştı. Melodramın ne denli rağbet gördüğünü, Karloff ve Lugosi'nin* zamanında, günümüzdeki kaçık bilimadamlarımıza kıyasla çok daha iyi anlamışlardı.

Öte yandan, John Heineman Birader'in deli olmaktan çok yolundan sapmış olduğu doğru. Bunun doğru olduğunu göreceksiniz, ama deli ile yolundan sapmış arasındaki çizginin ikiye bölünmüş bir saç telinin yarısı inceliğinde olduğunu da göreceksiniz.

John yüzünde neşeyle ciddiyetin karışımını yansıtan garip bir ifadeyle, "Bu oda basit bir oda değil, aynı zamanda devrimci bir makinedir," dedi.

Romanovich bana dönüp, "Bu her zaman beladır," dedi.

John Birader, "Eğer bir objeyi kafamda canlandırır ve bilinçli olarak tasarlarsam, makine bunu kavrar, tasarlananın doğasını bütün diğer düşüncelerden ayrı olarak fark eder, benim yönlendirdiğim zihinsel enerjiyi birkaç milyon kat güçlendirir ve hayal edilen objeyi üretir," diye devam etti.

"Ulu Tanrım! Elektrik faturanız korkunç olmalı." •

* Boris Karloff ve Bella Lugosi eski korku filmlerinin ünlü oyuncularıdır, (çev.)

"İhmal edilebilecek kadar az ama sizin düşünmüş olabileceğiniz kadar da yüksek değil. Çünkü burada volt, amper kadar önemli değil."

"Herhalde fazla elektrik kullananlara tanınan iskontoyu almışsınızdır."

"Sadece onu değil, Odd Thomas, aslını ararsanız dini bir kuruluşun içinde olduğu için, laboratuvarım bazı ödeme avantajlarına sahip."

Romanovich, "Bir objeyi hayal edebileceğinizi ve odanın bunu üreteceğini söylerken, sözünü ettiğiniz kurabiyeler gibi bir şeyi mi kastediyordunuz."

John Birader başını sallayarak, "Kesinlikle Bay Romanovich," dedi. "Kurabiye ister miydiniz?"

Rus ters ters bakarak, "Kurabiye canlı değildir. Siz bir canlı yarattığınızı söylediniz," dedi.

Keşiş durgunlaştı. "Evet. Haklısınız," dedi. "Bunu bir salon oyununa çevirmeyelim. Bu *ilk şeylerin* yani insanın Tanrı'yla ilişkisi ve yaratılışın anlamını ortaya koyuyor. Hemen esas şova geçelim. Sizin için bir pufuduk yaratacağım."

Romanovich, "Bir ne?" diye sordu.

John Birader bilmiş bir gülümsemeyle, "Şimdi göreceksiniz," diye söz verdi.

Koltuğunun arkasına yaslanarak oturdu, gözlerini kapadı ve düşünüyormuş gibi alnını kırıştırdı.

"Onu şimdi mi yapıyorsunuz?" dedim.

"Eğer konsantre olmama izin verilirse, evet."

"Her tarafından teller çıkan bir başlık filan takacağınızı sanmıştım."

"Öyle ilkel bir şey yok, Odd Thomas. Oda büyük bir titizlikle benim beyin dalgalarıma göre ayanlanmıştır. Yani hem alıcı hem de güçlendirici, ama sadece benim tasarladığım düşüncelere uyarlı, başkalarınınkine değil."

Romanovich'e bir göz attım. Onu ilk gördüğümden beri değişmeyen ayıya benzer haliyle olanları hiç onaylamıyormuş gibi görünüyordu.

Belki yirmi saniye kadar sonra, hava yoğunlaşmış gibi gelmeye başladı. Sanki nem aniden artmıştı, ama bu yoğunluk hiç de nemli değildi. Okyanusun derinliklerine iniyormuşuz gibi, beni her tarafımdan iten bir baskı hissediyordum.

İran halısının üzerinde, John Birader'in iskemlesinin önünde, odanın başka yerindeki parlak bir cisimden yansıyan ışığa benzer -gerçi olanlar bu şekilde açıklanamazdı- gümüş rengi titrek bir ışık yükselmeye başlamıştı.

Bir dakika sonra birden, sanki aşırı şekerli suyun içine sarkıtılmış bir ipin üzerindeki akide şekeri kristallerine benzer, minicik beyaz küpler ortaya çıkmaya başladı. Garajdaki olayın videobandını tersten seyrediyormuşuz gibi, minik kristallerin sayısı hızla arttı; aynı zamanda birbirleriyle kaynaşmaya başladılar.

Romanovich de ben de hiç kuşkusuz aynı şeyi düşünerek ayağa kalkmıştık: *Ya 'pufuduk' John Birader'in ortada dolaşan kemik bahçesine verdiği adsa?*

Korkuya kapılmamıza gerek kalmadı. Önümüzde şekillenen yaratık hamster boyutlarında bir şeydi. Bembeyazdı, köpek yavrusu, kedi yavrusu, tavşan yavrusu karışımı bir şeydi. Torn Cruise'un gözlerine benzeyen -ama ondan daha az yırtıcı olan- kocaman masmavi gözlerini açtı, bana tatlı tatlı gülümserken, çok tatlı, müzikal bir sesle mırıldandı.

John Birader gözlerini açtı, gülümsedi, yarattığı şeye bakarak, "Sayın Baylar, ilk pufuduğunuzla tanışın," dedi.

O sırada okulda bulunmadığım için, ben tanık olmadım, ama John Birader sığınağında bize açıklama yaparken yaşanan olaylar bana aşağıdaki şekilde aktarıldı:

14 numaralı odada Jacob iş işlerken, Knuckles Birader açık kapının önüne bir iskemle atıp oturmuş, dizlerinin üzerinde bir beyzbol sopasıyla koridordaki faaliyeti izliyor.

Gazetecilik mesleğini bırakılı on beş yıl geçmiş olan Maxwell Birader de bunca yolu sadece, yoksulluk yemini etmesine gerek

kalmadan Los Angeles'ta da her an karşılaşabileceği mantıksız şiddete muhatap olmak için yürümediğini umuyor muhtemelen.

Maxwell tek pencerenin yanındaki iskemlede oturuyor. Fırıl fırıl dönen kar onu yarı hipnotize ettiği için, camın ardında solmakta olan güne bakmıyor.

Rüzgârdan daha gevrek bir ses, bir dizi tıkırtı ve gıcırtı dikkatini pencereye çevirmesine neden oluyor ve camın uzak kenarında bir kemik kaleydeskopunun kımıldamakta olduğunu görüyor.

Maxwell Birader, sanki ani bir hareket ziyaretçiyi heyecanlandırabilirmiş gibi, yavaşça iskemlesinden kalkıp, "Salvatore Birader," diye fısıldıyor.

Kapının önünde sırtı odaya dönük oturmakta olan Knuckles Birader, o sırada en sevdiği yazarın son kitabını düşünmektedir. Kitap ne porselen tavşan ne de prensesi kurtaran fare hakkında, ama yine de harika. Knuckles, Maxwell Birader'in sesini duymuyor.

Pencereden uzaklaşan Maxwell Birader beyzbol sopalarının ikisini de oturduğu iskemlenin yanında bıraktığını fark ediyor. Tekrar Salvatore'ye sesleniyor, ama muhtemelen bu kez de sesi öncekinden daha yüksek çıkmıyor.

Penceredeki kemiklerin biçimi sürekli değişiyor, ama değişiklikler heyecanlı bir şekilde değil de neredeyse tembelce meydana geliyor ve yaratığın uykuya benzer bir durumda olabileceği izlenimini veriyor.

Kaleydeskopun rüyadaymış gibi hareket etmesi Maxwell Birader'e beyzbol sopalarından birini almak için iskemlesine dönme cesareti veriyor.

Eğilip silahını alırken, yukarıda pencere camının çatladığını duyuyor ve irkilerek doğrulurken, *"Salvatore!"* diye bağırıyor.

* * *

Küplerden oluştuğu halde pufuduk, tüylü ve adı gibi yumuşak, insana okşama duygusu veren bir yaratıktı. Yüzüne düşen kocaman kulaklarını bir patisiyle geriye itti sonra da arka ayak-

ları üzerinde dikildi. Pillsbury Doughboy'un böyle bir evcil hayvanı olmalıydı.

John Birader yüzünde büyülenmiş gibi bir ifadeyle, "Hayatım boyunca düzen konusunda takıntım vardı. Kaosun içinde düzen bulma, kaosa zorla düzen yükleme takıntım ve işte şimdi burada düşüncenin kaosundan, boşluktan, hiçlikten doğan bu küçük tatlı şey var," dedi.

Hâlâ ayakta duran ve karşısında o kemik bahçelerinden birinin belirivermesini beklediği andaki ihtiyatla hareket eden Romanovich, "Bunu hiç Başkeşiş'e göstermediniz herhalde," dedi.

John Birader, "Henüz değil," dedi. "Aslında bunu... Tanrının bu kanıtını ilk gören sîzlersiniz."

"Başkeşiş'in araştırmanızın... buna yöneldiğinden hiç haberi oldu mu?"

John Birader olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Benim, fiziksel gerçeğin dibinde, gözle görünür kaosun son katmanının altında düzenli düşünce dalgalarının yani Tanrı'nın zekâsının olduğunu ispatlama niyetinde olduğumu biliyor. Ancak canlı bir kanıt yaratacağımı ona hiç söylemedim."

Romanovich, "Ona hiç söylemediniz..." dedi; hissettiği şaşkınlığın ağırlığı altında sesi inilti gibi çıkmıştı.

John Birader, yarattığı bir o yana bir bu yana sallanmakta olan ürüne gülümseyerek, "Ona sürpriz yapmak istedim," dedi.

Romanovich, "Sürpriz mi?" dedi, artık şaşkınlıktan öte, duyduklarına inanamıyordu. "Ona *sürpriz* yapmak istediniz, öyle mi?"

"Evet, Tanrı'nın kanıtıyla."

Romanovich, küçük gördüğünü gizlemeye çalışmadan, bu koşullar altında benim söyleyebileceğimden çok daha direkt bir şekilde düşüncesini belirti: "Bu Tanrı'nın kanıtı değil. Bu Tanrı'ya küfür," dedi.

John Birader yüzüne bir tokat yemiş gibi irkildi, ama hemen kendini topladı. "Korkarım anlattıklarımı tam olarak takip etmemişsiniz, Bay Romanovich," dedi.

Kıkır kıkır gülen, yeni yürümeye başlamış çocuk gibi sendeleyen, koca gözlü pufuduk, ilk bakışta çok da büyük bir kâfirlik ürü-

nü gibi görünmüyordu. Benim ilk düşüncem, kabarık tüylü, şirin, insanda okşama duygusu yaratan, çok sevimli bir şey olduğu idi.

Ancak iskemlemin ucuna oturup öne doğru eğilerek ona daha yakından bakınca, insanın gözüne giren bir buz saçağı kadar ürpertici geldi bana.

Pufuduk'un iri mavi gözleri hiç çekici değildi; bir kedi veya köpek yavrusunun meraklı ifadesi yoktu bakışında. Ardında ıssızlık yatan, boş bakışlı gözlerdi bunlar.

Kendime bunun bir oyuncak olmadığını, bir canlı olduğunu hatırlatana kadar, müziği gibi mırıltıları ve kıkırdaması da oyuncak bebeklerin banttan konuşması gibi şirin gelmişti. O zaman çıkardığı sesler bana rüyalardaki ölü gözlü oyuncak bebeklerin alçak sesle mırıldanmalarını hatırlattı.

İskemleden kalktım ve John Birader'in karanlık mucizesinden birkaç adım uzaklaştım.

Romanovich, "Dr. Heineman, asıl siz neler olduğunun farkında değilsiniz," dedi. "Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz."

John Birader Rus'un düşmanca tavrı karşısında sersemlemiş gibiydi. "Bakış açılarımız farklı, anlıyorum ama-"

"Yirmi beş yıl önce görüntüsü de bozuk olan engelli çocuğunuzu reddettiniz, ona sahip çıkmadınız, onu terk ettiniz."

Rus'un bu sırrını biliyor olması John Birader'i şoka sokmuştu, ama aynı zamanda büyük bir utanç hissettiği de açıkça görülüyordu. "Ben artık o adam değilim," dedi.

"Pişman hatta tövbekar olduğunuzu kabul edeceğim; daha sonra inanılmaz bir cömertlikle servetinizden vazgeçip keşiş oldunuz. Islah oldunuz, daha iyi bir insana da dönüşmüş olabilirsiniz, *ama farklı bir adam değilsiniz.* Muhafazakâr bir inanca sahip olduğunuza göre, kendinizi böyle bir şeye nasıl inandırırsınız? Yaptığınız her şey, hayatın başından sonuna kadar sizinle birlikte gelir. Tanrı size affını bahşeder, ama geçmişi silmez. Geçmişteki o adam, dönüşmeye uğraştığınız adam tarafından baskı altında tutularak hâlâ içinizde yaşar."

"John Birader, hiç Fredric March'ı *Dr. Jekyll ve Mr. Hyde'da* seyrettiniz mi? Eğer bunu sağ salim atlatırsak, belki birlikte seyrederiz."

BÖLÜM 52

Sığınaktaki atmosfer sağlıklı değildi. Bu, ayağınızın altında yer gürüldüyorsa, uykudaki bir volkanın konisinde piknik yapmak istemeyebilirdiniz, demek gibi bir şey.

Mucizevi çalışması beklediğinden daha coşkusuz karşılanınca John Birader'in duyguları incinmişti. Hayal kırıklığına uğramış olmaktan çok gururu kırılmış gibiydi; içerlediğini maskelemeye çalışırken duygularını rahatsız edici çocukça bir huysuzlukla dışa vuruyordu.

Sevimli, ürpertici, cana yakın, ruhsuz pufuduk yere oturmuş ayaklarıyla oynuyor, kendi başına müthiş eğlenen bir yaratığın çıkaracağı her türlü sesi çıkarıyor, bir an büyük bir hayranlığa kapılıp onunla cilveleşeceğimizden eminmiş gibi bize gösteriş yapıyordu.

Kemik canavarlarla kuledeki hayalet, gerçek doğaüstü varlıklarda görülmeyen bir kibir sergilemişlerdi ve şimdi bu şeytani bebekte de aynı şey vardı. Bunlar insanoğlunun ve ruhların düşey kutsal düzeninin dışında var olmuşlardı. Onların kendini beğenmişliği huzursuz yaratıcılarının kendini beğenmişliğini yansıtıyordu.

Tommy Cloudwalker'ın üç başlı çakal-adamını düşündüm ve gerçekten doğaüstü olanla son on iki saattir gördüğümüz garip şeyler arasındaki temel farkın doğaüstü varlıkların organik olma özelliği olduğunu fark ettim. Aslında, gerçek hayaletler bir

zamanlar etten bir bedenle yaşamış oldukları için, bu şaşılacak bir şey değildi.

Kemik canavarlar organik değil de makineymiş gibi görünüyorlardı. Ölüm çan kulesinden atladığı zaman, uçuş sırasında dağılmış, bozuk bir makine gibi geometrik parçalara ayrılmıştı. Pufuduk bir köpek ya da kedi yavrusunun değil de kurgulu bir oyuncağın karşılığıydı.

Elleri paltosunun cebinde ayakta durmakta olan ve her an 50 kalibrelik Çöl Kartalı'nı çekip pufuduğu tuzla buz edecekmiş gibi görünen Rodion Romanovich, "Dr. Heineman, sizin yarattığınız şey canlı değil," dedi. "Ölünce çürümüyor. Füzyona (atom yorulması) benzeyen ama füzyon olmayan bir süreçle, kendi kendini yıkarak ısı üretmeksizin ve geride hiç artık bırakmaksızın yok oluyor. Sizin yarattığınız şey canlının *tersi.*"

John Birader, "Siz sadece bu başarıyı idrak edemediniz," dedi. Yüzü, mevsim sonunda pencerelerini tahta panellerle kapatan yazlık oteller gibi, yavaş yavaş ışığını ve canlılığını yitiriyordu.

Romanovich, "Doktor, okulu oğlunuzu terk etmenizin kefareti olarak inşa ettirdiğinizden eminim," dedi. "Jacob'ı buraya pişmanlık duyduğunuz için getirttiğinizden de eminim."

John Birader panjurlarının ardına çekilmeye devam ederek baktı ona.

"Ancak o eski siz hâlâ şu andaki sizin içinizde ve onun kendi hevesleri kendi nedenleri vardı."

Bu suçlama John Birader'i geri çekilme halinden çekip çıkararak canlandırdı. "Neyi ima ediyorsunuz?" dedi.

Romanovich, "Bu şeye nasıl son verebilirsiniz?" diye sordu.

"Düşünerek, onu yarattığım kadar başarılı bir şekilde, varlığını ortadan kaldırabilirim."

"O zaman Tanrı aşkına yapın şunu."

Bir an John Birader'in çenesi kasıldı, gözleri kısıldı; kendisinden talep edilen şeyi yerine getirmek zorunda değilmiş gibi bir tavır içindeydi.

Rus etrafına sadece bir devlet görevlisinin otoritesini değil, aynı zamanda ahlaki bir otorite de yayıyordu. Sol elini cebinden çıkarıp "çabuk-ol" işareti yaptı.

John Birader gözlerini kapatıp alnını kırıştırarak, pufuduğun ortadan kaybolduğunu hayal etti. Neyse ki kıkırdama durmuştu. Sonra o şey, önce tıkırdayan, seyiren küplere bölündü, sonra da ortadan kayboldu.

Bilimadamı keşiş gözlerini açınca, Romanovich, "Hayatınız boyunca düzen takıntınız olduğunu siz kendiniz söylediniz," dedi.

John Birader, "Aklı başında olan her insan anarşiye karşı düzenin, kaosa karşı düzenin yanında olur," dedi.

"Size katılıyorum, Dr. Heineman. Ancak genç bir adam olarak düzene öylesine takmıştınız ki düzensizliği sadece kınamakla kalmadınız, kişisel olarak hakarete uğramışsınız gibi, ondan nefret ettiniz. Ondan tiksindiniz, irkildiniz. Topluma düzensizlik getirdiğini düşündüğünüz kimseye dayanamıyordunuz. Ancak ne kadar ironiktir ki kendiniz, duygusal olmaktan çok entelektüel denebilecek bir saplantı-takıntı bozukluğu ortaya koydunuz."

John Birader, "Kıskanç adamlarla konuşmuşsunuz," dedi.

"Oğlunuz doğduğunda, biçimsel bozuklukları ve fiziksel yetersizlikleri, sizi biyolojik bir düzensizlik olarak yıldırım gibi çarpmıştı. Daha da hoşgörüsüzdünüz, çünkü o, sizin belinizden gelmişti. Ona sahip çıkmadınız. Onun ölmesini istediniz."

"Asla onun ölmesini istemedim. Bu çok insafsızca..."

Ona, "Efendim, Jacob onu hastanede ziyarete gittiğinizi ve annesini enfeksiyonun gereğini yerine getirmesi için tedavi uygulamamaya zorladığınızı hatırlıyor," dedim. Bunları söylerken kendimi biraz hain gibi hissetmiştim.

John Birader'in sırık gibi upuzun boyunun tepesindeki yuvarlak yüzü, bir ipin ucundaki balon gibi aşağı yukarı hareket etti ve ben söylediğimi doğruluyor mu yoksa başını sallayarak inkâr mı ediyor anlayamadım. Her ikisini de yapıyor olabilirdi. Konuşamadı.

Romanovich, artık suçlama denemeyecek, sakin bir rica tonu bulmaya çalışıyormuş gibi çıkan bir sesle, "Dr. Heineman, bu odanın dışında cisme bürünüp öldüren iğrenç şeyler yarattığınızın bilinçli olarak farkında mısınız?" dedi.

***

Okulda, 14 numaralı odada, Maxwell Birader elindeki beybol sopasını havaya kaldırmış olarak, gergin bir şekilde dururken, Knuckles Birader geçmiş yıllarda kendi payına düşenden çok pişkin adamla haşır neşir olmuş ve kısa bir süre önce de bir iskelet bozuntusunu cip ile yere yıkmış biri olarak ihtiyatlı, ama gergin değil.

Aslında beyzbol sopasına neredeyse umursamazca, bastonmuş gibi yaslanan Knuckles, "Bazı iriyarı adamlar kaslardan destek almanın, karşısındakinin kuyruğunu bacaklarının arasına sokmasına neden olacağını zannederler, ama bütün işleri hava atmaktır, çalımlarının arkasında cesaret yoktur," diyor.

Maxwell de "Bu şeyin ne cesareti var ne de kası, her tarafı kemik bunun," diye cevap veriyor.

"Ben sana demiyor muyum?"

Çatlayan camın yarısı bronz çerçeveden kurtulup yere düşüyor.

Knuckles, Neverwas'in köpeğine, "Beni korkutmuyorsun," diyor.

Maxwell ise, *"Beni* korkutuyor," diyor.

Knuckles, "Hayır korkutmuyor," diye teminat veriyor ona. "Sen iyisin Birader, sen sağlamsın."

Eğilip bükülen kemiklerin bir boğumu kanatlı pencerede açılan bir delikten içeri doğru uzanıyor.

Bir başka cam çatlıyor ve bir üçüncü pencere iki keşişin ayakkabılarının üzerine cam kırıkları saçarak patlıyor.

Odanın uzak ucunda, kucağında bir yastıkla, başı işlemesine eğilmiş olarak oturan Jacob, hiçbir korku belirtisi göstermeksi-

zin, beyaz kumaş üzerinde şeftali rengi iplikle güzel bir düzen yaratırken, pencereyi kırarak huzuru bozan yaratık iki camı daha çatlatıyor ve bronz çerçeveleri zorluyor.

Koridordan içeriye Fletcher Birader giriyor. "Gösteri zamanı. Destek ister misiniz?""

Maxwell Birader, evet derken Knuckles Birader, "Ben Jersey'de bundan daha belalısını gördüm. Asansörü gözlüyor musun?" diyor.

Fletcher Birader, "Kontrol altında," diyerek onu rahatlatıyor.

"O zaman belki de Jacob'ın yanında dursan da bu mankafa pencereden girebilirse, onu çabucak dışarı çıkarsan iyi olur."

Maxwell Birader, "Oradan geçemez demiştin," diye itiraz ediyor.

"Geçemeyecek Birader. Evet, büyük şov yapıyor, ama aslında bu salak bizden korkuyor."

Kanatlı pencerenin baskı altındaki bronz çerçeve ve parmaklıkları gıcırdayıp inliyor.

* * *

"İğrenç şeyler mi?" John Birader'in yuvarlak yüzü, zihninin hiç almayacağı yeni karanlık ihtimallerin baskısıyla şişmişti adeta. "Bilinçli olmadan üretmek olabilir mi? Bu mümkün değildir."

Romanovich, "Bu mümkün değilse, o zaman siz bunları bilerek mi yaratıyorsunuz? Çünkü onlar var. Onları gördük."

Ceketimin fermuarını açtım ve Jacob'ın bloknotundan yırttığım katlanmış sayfayı çıkardım. Kâğıdı açtım, canavarın resmi bir an hareket ediyormuş görünerek açıldı.

"Oğlunuz bunu penceresinde gördü, efendim. Bunun Neverwas'in köpeği olduğunu söylüyor. Jennifer size Neverwas dermiş."

John Birader kendisini adeta büyüleyen resmi aldı. "Bu çok anlamsız. Çocuk gerizekâlı. Bu bozuk bir zihnin fantezisi," der-

ken yüzündeki korku ve kuşku sesindeki kendine güveni örtüyordu.

Rus, "Dr. Heineman, yirmi yedi ay önce, eski meslektaşlarınız, telefon konuşmalarınızda ve e-maillerinizde sözünü ettiğiniz şeylerden yola çıkarak bir şey yaratmış olabileceğiniz sonucuna vardılar."

"Evet, yarattım. Size de birkaç dakika önce gösterdim."

"O hazin düşük kulaklı şey mi?"

Romanovich'in sesinde küçümsemeden çok acıma vardı ve John Birader bunu sessizce karşıladı. Kibir acımayı, eşek arısının yuvasına yöneltilmiş tehlikeyi karşıladığı gibi karşılar. Sokma arzusu, keşişin menekşe rengi, yarı kapalı gözlerine kötü, zehirli bir parlaklık getirmişti.

Romanovich, "Eğer bu yirmi yedi ay içinde daha fazla yol almadıysanız, belki de iki yıl evvel yaptığınız araştırma sırasında ödünüzü koparan bir şey oldu ve ancak şu sıralarda yeniden bu tanrısal makinenizi devreye sokup 'yaratmaya' başladınız," dedi.

"Constantine Birader'in intiharı," dedim.

Romanovich, "İntihar değildi," dedi. "Geceye bilinçsizce iğrenç bir yaratık salıverdiniz, Dr. Heineman ve Constantine onu gördü; yaşamasına izin verilemezdi."

Ya Jacob'ın yaptığı resim keşiş bilimadammı büyülemişti ya da bizimle göz göze gelmeye cesaret edemiyordu.

"Olanlar sizi kuşkuya düşürdü ve araştırmanızı askıya aldınız. Ancak çarpık gurur yakınlarda ona geri dönmenize yol açtı. Şimdi de Timothy Birader öldü... ve şu saatlerde, bu canavar vekiliniz aracılığıyla sezdirmeden oğlunuza doğru yaklaşıyorsunuz."

Bakışları hâlâ resimde, şakakları nabız gibi atan John Birader boğuk bir sesle, "Çok eskiden oğluma ve annesine karşı işlediğim günahlarla suçladım kendimi," dedi.

Romanovich, "İtirafınızın samimi bile olabileceğine inanıyorum," dedi.

"Affedildim."

"İtiraf ettiniz ve affedildiniz, ama içinizdeki daha karanlık biri itiraf da etmedi, affedilmeye ihtiyacı olduğunu da düşünmedi."

"Efendim, Timothy Birader'in geçen gece öldürülmesi... tüyler ürpertici... insanlık dışı... Bunu durdurmak için bize yardım etmelisiniz."

Bunca zaman sonra, John Birader'in gözlerinin akıtmamayı başardığı yaşlarla dolduğunu görünce, bu yaşların Timothy Birader'den çok kendisi için aktığını düşündüğümü yazmak bana hüzün veriyor.

Romanovich, "Rahip adaylığından rahip yardımcılığına geçtiniz, keşiş oldunuz," dedi. "Ancak araştırmanız sizi yaratılmış bir evrene inanmaya yönlendirince ürktüğünüzü kendiniz söylediniz, o zaman Tanrı'ya korkuyla yöneldiniz."

John Birader kelimeleri dişleri arasından süzürek, "Motivasyon pişmanlıktan daha az önemlidir," dedi.

"Belki de" dedi. Romanovich. "Ama çoğu ona sevgiyle yönelir ve sizin bir parçanız, Öteki John, hiçbir şekilde Tanrı'ya yönelmedi."

Ani bir sezgiyle, "John Birader, *Öteki* öfkeli bir çocuk," dedim.

Heineman en sonunda, bakışlarını Jacob'ın çizdiği resimden kaldırıp gözlerime baktı.

"Dünyadaki anarşiyi görüp korkan da o çok genç çocuk. Böylesine düzensiz bir dünyaya doğduğuna içerleyen, kaosu gören ve içinde bir düzen bulmayı çok isteyen çocuk..."

Öteki, menekşe rengi pencerelerinin ardından, empati ve şefkatle henüz tanışmamış ve kendini çok önemseyen bir çocuğun bakışlarıyla, küçümseyerek baktı bana. İyi John kendini ondan ayırmış ama kaçmamıştı.

Bir kez daha dikkatini Jacob'ın çizdiği resme çektim. "Kırk yedi takım Lego ile kuantum köpüğünün modelini yapan takıntılı çocukla, bu soğuk kemiklerin ve işlevsel eklemlerin karmaşık mekanizmasını tasarlayan çocuk aynı," dedim.

Kemikten canavarın mimarisini incelerken, istemeden de olsa, Legodan yapılan modelin ardındaki takıntıyla bu ürpertici şeyi yaratan ilhamın aynı şey olduğunu fark etmişti.

"Hâlâ vakit var efendim. O küçük çocuğun öfkesinden vazgeçip acıdan kurtulma zamanı geldi," dedim.

Gözyaşlarını tutmak için harcadığı çabadan bir anda vazgeçti ve iki yanağında da birer damla yaş belirdi.

Başını kaldırıp bana baktı, kederle kalınlaşmış ama aynı zamanda sert bir sesle, "Hayır, artık çok geç," dedi.

BÖLÜM 53

Kavisli duvarlar Tanrı'nın düşüncesi olduğu farz edilen renkli şekillerle dolduğu ve başımızı çevirdiğimizde görüş çizgimizin dışında kalacak şekilde hareket ettiğinde, ölümün odada olduğunu biliyordum. Ama bu kez soğuk bir öfkeye kapılıp odaya yeni dalmış gibi, üstüme yürüdü; beni yakalayıp kaldırdı ve yüzyüze gelecek şekilde sürükledi.

Başlığın içinde daha önce gördüğüm boşluğun yerinde, John Birader'in yüzünün vahşi bir versiyonu vardı. Onun yüzü yuvarlakken bu köşeliydi, onunki yumuşakken bu sertti. Bir çocuğun hayalindeki ölümün yüzünden çok gücün cisme bürünmüş yüzüydü bu. Dünyadaki kaosu fark edip ondan korkan ama ona bir düzen getiremeyecek kadar güçsüz olan genç dâhi, artık kendine yetki vermişti.

Soluğu bir makinenin soluğu gibiydi; tüten bakırın ve yanan çeliğin kötü kokusuyla doluydu.

Beni bağlanmış paçavra balyası gibi yüksek arkalıklı iskemleye fırlattı. Serin kavisli duvara çarptım; yere düşerken kendimi toparlayıp ayağa kalktım.

Bir iskemle havada uçarken, başımı eğerek koştum ve iskemlenin çarptığı duvar, benim çarptığımda da olduğu gibi, camdandan bir çan gibi çınladı. İskemle düştüğü yerde kaldı, ama ben hareket etmeye devam ettim ve Ölüm tekrar geldi.

* * *

Pencerenin bronz çerçeveleri zorlanarak hafifçe sarsılsa da dayanıyor. Hedefine uulaşamayan saldırganın sesi sürekli hareket eden kemiklerinin sesini bastırarak gittikçe daha yüksek çıkıyor.

Maxwell Birader, "Bu salak bizden korkmuyor," diye fikrini belirtiyor.

Knuckles Birader, "İşimizi bitirmeden korkuyor olacak," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyor.

Birden kaleydeskopa benzer canavarın makas gibi hareket eden kemiklerinin bir buçuk metrelik bir uzantısı, telaşla pencerede açılan deliklerden birinden içeri dalıyor ve odanın içine doğru uzanıyor.

Biraderler şaşkınlıkla irkilerek geriye doğru sendeliyorlar.

Ana kitle tarafından serbest bırakılan ya da oradan kopan uzantı yere düşüyor ve kopan organ anında toparlanıp daha büyük yaratığın bir başka biçimine dönüşüyor.

Sanayide kullanılan elektrikli süpürge büyüklüğündeki, kıskaçlı, omurgalı, dikenli ve kancalı yaratık, hamamböceği hızıyla hareket ediyor ve Knuckles beyzbol sopasını savuruyor.

Louisville Vurucusu, suçluyu ıslah edip cezalandırmak için, kemik demetlerini paramparça ederek etrafa savuruyor. Yaratık titreyerek geriye doğru sendeleyince de Knuckles yaratığın üzerine yürüyüp beyzbol sopasını ikinci kez savurarak onu çökertiyor.

Pencereden içeriye uzanan ikinci bir uzantı ana gövdeden ayrılıp düşünce, Maxwell Birader, Fletcher Birader'e, "Jacob'ı çıkar buradan!" diye bağırıyor.

Toyluk döneminde bazı tehlikeli bir gecelik işlerde saksafon çalmış olan Fetcher Birader, ucuz eğlence yerlerinde, müşteriler biribirine ateş etmeye başlayınca nasıl kaçılması gerektiğini gayet iyi öğrendiği için, Maxwell bağırmadan evvel zaten Jacob ile birlikte odadan sıvışmış bile.

Ölüm tekrar hızla üstüme yürürken, Rodion Romanovich de doğuştan ölü yıkayıcı olanların tüm korkusuzluğuyla ölümün üzerine yürüyerek Çöl Kartalı ile ateş etti.

Söz verdiği gibi inanılmaz bir gürültü kopmuştu. Tabancanın sesi havan topunun gümbürtüsünden sadece birkaç desibel daha hafifti.

Romanovich'in kaç el ateş ettiğini saymadım, ama ölüm parçalanarak, çan kulesinden atladığı zamanki gibi geometrik parçalara bölünmüştü. Parçalanan cüppe onu üzerine giymiş olan form kadar gevrekti.

Anında, bu anormal kurgunun kırıntılar, kıymıkları ve parçaları, birkaç saniye içinde canlı olmadıkları halde canlıymış gibi, seğirip zıplayarak tekrar bir araya geldiler.

Ölüm, Romanovich'e doğru döndüğünde, o boşalan tabancasındaki şarjörü çıkarmış pantolonunun cebinde çılgın gibi yedeğini arıyordu.

İkinci yaylım ateşinin altında ilk defakine kıyasla daha az parçalananan ölüm, enkazının içinden çok daha çabuk ayağa kalktı.

O sırada artık keşiş değil de kendini beğenmiş bir çocuk olan John, ölüm figürünün tekrar var olması düşüncesi üzerinde odaklanarak gözleri kapalı olarak ayağa kalkmıştı. Gözlerini açtığında, o gözler Tanrı'nın adamının gözleri değildi.

Maxwell Birader, 14 numaralı odaya giren ikinci saldırganı parçalarken, Knuckles Birader'in durdurma düzeneğiyle fotoğrafı çekilen bir gülün büyüme hızıyla takırdayarak eski haline dönen ilk yaratığı tekrar vurduğunu görüyor.

Ana kitleden ayrılan üçüncü bir uzantı seğirerek saldırıyor ve Maxwell beyzbol sopasını öne arkaya savurarak onu da parçalıyor, ama daha önce paramparça etmesine rağmen, parçaları tekrar bir araya toplanmış olan ikinci yaratık, müthiş bir öfkeyle

üzerine saldırıyor, iki kalın ve dikenli uzantısını göğsüne saplıyor.

Knuckles Birader arkasına döndüğünde, Maxwell'in saldırıya uğradığını görüyor ve dehşet içinde, sanki mikrop bulaşan kardeşinin, bir kaleydeskopa dönüşerek kozasından çıkar gibi kar giysilerinin içinden çıkıp kendisini parçalayan kemik makinesine katılmasına tanık oluyor.

Odadan uçar gibi çıkan Knuckles, kapıyı çılgın gibi çekip kapatıyor ve kapalı tutarken haykırarak yardım istiyor.

Bu bela üzerinde biraz düşünüldükten sonra iki birader bir zincir getirip kapının koluna bağlıyorlar, sonra zinciri bitişik odadaki kapı koluna takarak kapıları birbirinin kilidi haline getiriyorlar.

Asansör boşluğundan gelen ses, duvarları sallayan korkunç bir gürültüye dönüşüyor. Kapalı asansör kapılarının ardında, kabinin tavanından gelen sesler gibi, asansör kablolarına tahrip edercesine çekiştirirken çıkan takırtılardan bir şeyler yapıldığı anlaşılıyor.

Jacob en güvende olacağı yerde, şeytanın bizzat kendisinin bile hiç kuşkusuz dikkat ve ihtiyatla muamele edeceği Rahibe Angela ile Rahibe Miriam'ın arasında.

Yeniden doğan Ölüm, beni bırakıp Reaper'den ancak iki adım daha hızlı olduğunu kanıtlayan Rus'a döndü. Yedek şarjörü Çöl Kartalı'na takan Romanovich, bir zamanlar hayran olduğum adama doğru yürüyerek iki el ateş etti.

50 kalibrelik mermiler John Heineman'ı yere devirdi. Düştü ve düştüğü yerde kaldı. Kendisini yeniden canlandırmayı hayal etmesi mümkün değildi, çünkü ruhunun o kaybolmuş, karanlık parçası neye inanırsa inansın, o kendi yarattığı bir varlık değildi.

Ölüm, Romanovich'e uzandı ve bir elini omzuna koydu, ama ona saldırmadı. Dikkati Romanovich'in değil Heineman'ın

üzerine çevrilmişti. Küçük tanrısını herhangi bir ölümlü gibi yerde yatarken gören hayalet, yıldırım çarpmışa dönmüştü.

Bu kez ölüm çözülerek küpler halinde yere döküldü. O küpler daha küçük küplere, sonra dans eden bir zar kümesine dönüştüler; noktasız yüzleri takırdayarak birbirine çarpan zarlar da ufalarak moleküllerine ayrıştı. Sonra da atomlarına bölünüp gözden kayboldular ve geride sadece bir kibirin anısı kaldı.

BÖLÜM 54

O gece saat on bir civarında, fırtına hafiflemeye başlarken, National Security ajanlarının ilk destek kuvveti -yirmi kişiydiler- kar yiyen canavar kamyonlarla geldiler. Telefonlar çalışmadığı için, Romanovich'in onlarla nasıl bağlantı kurduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ancak o zamana kadar, onun etrafında toplanan gizem bulutlarının yanında benim gizem bulutlarımın hafif bir pus gibi kaldığını teslim etmiştim.

Cuma günü öğleden sonra yirmi ajan elli kişiye ulaşmıştı ve manastırla birlikte bütün binalar onların denetimi altına girmişti. Biraderler, rahibeler ve sarsılmış bir konuk yorgunluktan tükenene kadar sorguya çekildiler. Rahibeler çocukların sorularla rahatsız edilmesine ısrarla karşı çıkmışlardı.

NSA Timothy Birader'in, Maxwell Birader'in ve John Heineman'ın ölümleri hakkında hikâyeler uydurdu. Timothy'nin ve Maxwell'in ailelerine bir cip kazasında öldükleri ve cesetlerinin cenaze töreninde açık tabuta konamayacak kadar korkunç durumda olduğunu söylenecekti.

Zaten her biri için bir cenaze duası yapılmıştı. İlkbaharda gömülecek hiçbir şey olmadığı halde, ormanın kıyısındaki mezarlığa onlar için mezar taşları dikilecekti. Tanıyıp sevdikleri ve onları seven insanların yanında hiç değilse taşlardaki adları kalacaktı.

John Heineman için de cenaze duası yapılmıştı. Onun cesedi soğukta saklanacak ve bir yıl sonra, ölümüyle Timothy ve

Maxwell biraderlerin ölümü arasında bağlantı kurulamayacak bir tarihte, ağır bir kalp krizi sonucunda öldüğü ilan edilecekti.

Hiç kabul etmediği oğlu dışında bir ailesi yoktu. St. Bartholomew's'a getirdiği dehşet ve kedere rağmen, keşişlerle rahibeler, bağışlama ruhuyla; istirahat eden diğerlerinden makul bir uzaklıkta da olsa, Heineman'in da kendi mezarlıklarına gömülmesine karar vermişlerdi.

Heineman'ın süper bilgisayarlarına NSA el koymuştu. Sonunda John'un sığınağından alınıp kamyonlarla götürüldüler. Bütün o garip odalar ve yaratma makinesi incelenecek titizlikle parçalanıp ortadan kaldırılacaktı.

Biraderlerle rahibelerden ve bendenizden, sessizlik yemini etmemiz ve bu yeminin bozulduğu durumda, dikkatle telaffuz edilen cezaların kesinlikle geçerli olacağını anlamamız istendi. Federallerin, yaşamları ettikleri yemini tutmak üzerine kurulmuş olan keşişlerle rahibeler konusunda hiçbir endişeleri olacağını sanmıyorum. Ancak bana 'hapiste çürümek' kelimelerinin anlamını canlı bir şekilde açıklamak için fazlasıyla vakit harcadılar.

Yazmak beni tedavi ettiği ve bir tür kerafet ödeme şekli olduğu için, ben yine de bu metni yazdım. Eğer bir gün hikâyem basılırsa, bu ancak övgü almak veya lanetlenmek üzere bu dünyadan öteye geçtiğimde olacak ki orada NSA bile ulaşamaz bana.

Başkeşiş Bernard, John Heineman'ın araştırmasıyla faaliyetleri konusunda hiçbir sorumluluğu olmadığı halde, Noel ile yeni yıl arasında görevi bırakmakta diretti.

O, John'ın Sığınağı'na, ibadet edilen yerin en kutsal bölümü, türbelerin türbesi anlamını gelen *aditum* derdi. Tanrı'nın bilim kanalıyla öğrenileceği gibi yanlış bir fikre sarılmıştı, ki bu sonra ona çok acı verdi. Ancak en büyük pişmanlığının nedeni, John Heineman'ı yönlendiren güdünün Tanrı armağanı dehasının verdiği gururdan değil, her türlü başarısını yozlaştıran bir kibir ve içinde kaynayan gizli bir kızgınlıktan kaynaklandığını görememiş olmasındandı.

St. Bartholomew's cemaatinin üstüne keder çökmüştü ve bunun bir yılda bile kalkacağından emin değildim. Okulun ikin-

ci katındaki savunmada gedik açan kemik canavarları da ölüm gibi, Heineman öldüğü anda azalan küplere dönüşmüşler, savaşta sadece Maxwell Birader hayatını kaybetmişti, ama Maxwell, Timothy ve zavallı Constantine burada hayat onlar olmadan devam ettiği için her zaman kederle anılacaklardı.

Cumartesi akşamı, krizden üç gün sonra, Rodion Romanovich konukevindeki odama geldi. Yanında iki şişe iyi cins şarap, taze ekmek, peynir, soğuk rozbif ve tuz biber, hardal gibi çeşni veren birçok şey getirmişti; hiçbirine zehir koymamıştı.

Boo akşamın büyük bir bölümünü, üşümelerinden korkuyormuş gibi, ayaklarımın üstünde geçirdi.

Elvis bir süre görünmedi. Şimdiye kadar onun da Constantine'in yaptığı gibi öteki tarafa geçmiş olabileceğini düşünmüştüm, ama Kral gitmemişti. Beni merak etmişti, ama kendisine ün kazandıran duygusallık ve üslupla gideceği anı seçeceğinden de kuşkulanıyordum.

Geceyarısına doğru, birkaç gün önce karı beklerken oturduğum, pencerenin yanındaki masada otururken, Rodion, "İstersen Pazartesi günü gitmekte serbestsin," dedi. "Yoksa kalacak miydin?"

"Bir gün geri gelebilirim, ama artık burası bana göre bir yer değil," dedim.

"Hiç istisnasız bütün keşişlerle rahibelerin buranın sonsuza kadar sana göre bir yer olduğunu hissettiklerine inanıyorum. Hepsini kurtardın oğlum."

"Hayır efendim, hepsini değil."

"Çocukların hepsini. Timothy senin ilk bodakı gördüğün sırada öldürülmüştü. Onun için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Maxwell konusunda ben senden daha fazla hatalıyım. Eğer durumu anlayıp da Heineman'ı daha evvel vurmuş olsaydım, Maxwell yaşıyor olabilirdi."

"Fanileri ölüme hazırlayan biri için insanı şaşırtacak kadar iyi yüreklisiniz."

"Ah, biliyor musun, bazı vakalarda ölüm sadece hayatını aldığı insana değil, ama onun mahvedebileceği insanlara da iyilik yapmış olur. Ne zaman gidiyorsun?"

"Gelecek hafta."

"Nereye gideceksin oğlum?"

"Eve, Pico Mundo'ya. Ya siz? Sevgili Indianapolisinize geri mi döneceksiniz?"

"Üzülerek söylüyorum, ama Kuzey Senato Caddesi 140 adresindeki Indiana Eyalet Kütüphanesi'nin yokluğumda altüst olduğundan eminim. Ancak oraya değil, Kaliforniya'daki muhteşem çöle, uzaydan dönen Bayan Romanovich'i karşılamaya gideceğim.

Bu gibi şeylerde, soru sormadan önce bir yudum şarap içip tadına varmamı gerektiren belli bir ritmimiz vardı. "Uzaydan mı... yani ay gibi bir şeyi mi kast ediyorsunuz efendim?"

"Bu kez ay kadar uzak değil. Bir aydır Bayan Romanovich bu harika ülke için belli bir yörüngedeki platformda, sana daha fazlasını söyleyemeyeceğim bir görev yapıyordu."

"Amerika sonsuza kadar güvenli bir yer mi olacak efendim?"

"Hiçbir şey sonsuz değildir, oğlum. Ama ulusun kaderini bir çift ele teslim etmek zorunda kalsam, onunkilerden daha fazla güvenebileceğim eller düşünemezdim."

"Keşke onunla tanışabilseydim efendim."

"Belki bir gün tanışırsın."

Elvis karnını okşamak için Boo'yu yanına çağırdı ve ben, "Dr. Heineman'ın bilgisayarlarındaki verileri düşününce endişeleniyorum," dedim. "Kötü ellere geçerse..."

Romanovich bana doğru eğilerek, "Endişelenme oğlum," dedi. "O bilgisayarlardaki verilerin tümü elma püresi oldu. Benim takımı çağırmadan önce hepsini hallettim."

Kadehimi onun şerefine kaldırdım: "Suikastçilerin oğullarına ve uzay kahramanlarının kocalarına."

O da, "Ve senin kaybettiğin sevgiline," diyerek kadehini benim kadehime vurdu. "Yeni serüveninde seni kalbinde taşıyor o, senin onu taşıdığın gibi."

BÖLÜM 55

Sabahın erken saatleri berrak ve ağırdı. Karın örttüğü çimenlik, zamanın zamanı mağlup ettiği ve her şeyin kefaretinin ödenmiş olacağı ölümden sonraki sabah kadar parlak ve temizdi.

Bir gece evvel herkesle vedalaşmıştım; manastırdan biraderlerin Mass duasında olduğu, rahibelerin de uyanan çocuklarla ilgilendiği sırada ayrılmayı tercih ediyordum.

Yollar açık ve kuruydu. Ismarlanmış ve özel olarak üretilmiş Cadillac zincir sesi çıkarmadan, kedi gibi mırıldanarak çıkageldi. Şoför konukevinin merdivenlerinde beklediğim yere yanaştı.

Dışarı çıkmamasını söylemek için hemen yanına gittiğim halde, direksiyonda kalmayı reddetti.

Arkadaşım ve rehberim Ozzie Boone, ilk iki kitabımda kendisinden çok söz ettiğim ünlü gerilim yazarı, muhteşem şişman bir adamdır; en ince haliyle iki yüz kilo çeker. Israrla sumo güreşçilerinin çoğundan daha iyi kondisyonda olduğunu söyler, belki de öyledir; ama iskemlesinden her kalktığında, o kocaman kalbini çok zorlayan bir şey yapıyormuş gibi görünür.

Açık şoför kapısında beni vahşi bir ayı gibi kucaklarken, "Sevgili Odd," dedi, "kilo vermişsin korkarım. Çok zayıfsın."

"Hayır efendim. Beni buraya bıraktığınız zamanki kilomdayım. Belki de siz büyüdüğünüz için ben küçük geliyorum size."

"Bir torba dolusu güzel bitter çikolata var arabada. Yeterince kararlı davranırsan, Pico Mundo'ya gidene kadar iki buçuk kilo alırsın. İzin ver bagajına koyayım."

"Hayır efendim ben hallederim.

"Sevgili Odd, yıllardır titreyerek ölmemi bekliyorsun ve bundan sonra, bir on yıl daha titreyerek ölmemi bekleyeceksin. Cesedimle ilgilenecek kişilerin başına öylesine dert olacağım ki eğer Tanrı cenazecilere acıyorsa belki de sonsuza kadar canlı tutar beni."

"Lütfen ölümden söz etmeyelim, efendim. Noel geliyor. Neşeli olma zamanı."

"Kesinlikle, gümüş çıngıraklardan, açık havada et pişirmekten ve hep Noel'den konuşacağız."

O beni seyrederek hiç kuşkusuz çantalarımdan birini kapıp arkaya atmayı planlarken, ben eşyalarımı bagaja yerleştirdim. Kapağı kapatıp başımı kaldırdığımda, Mass duasında olması gereken bütün keşişlerin sessizce konukevi merdiveninin basamaklarında toplanmış olduğunu gördüm.

Rahibe Angela ve bir düzine rahibe de ordaydı. Rahibe Angela, "Sana bir şey gösterebilir miyim, Oddie?" dedi.

Elindeki büyük bir resim kâğıdı olduğu anlaşılan ruloyu açarken ona doğru yürüdüm. Jacob benim kusursuz bir portremi yapmıştı.

"Çok güzel. Ne tatlı çocuk."

Rahibe, "Ama bu senin için değil," dedi. "Benim ofisimin duvarına asmak için."

"O duvardakilerin kalitesi beni aşar, efendim."

"Genç adam, her gün duvarımda birbirine benzer kimleri görmeyi isteyeceğime sen karar veremezsin. Bilmece neydi?"

Rodion Romanovich'in beni ikna eden cevabı, *'metanet*'i daha önce söylemiştim ona

"Efendim, gerçekten aklım durmuş vaziyette."

"Özgürlük Savaşı'ndan sonra ülkeyi kuranların George Washington'a krallık teklif ettiğini ve onun reddettiğini biliyor muydun?"

"Hayır efendim, bunu bilmiyordum."

"Flannery O'Connor kendi toplumu içinde o kadar sessiz sedasız yaşadı ki kasabasındaki insanların çoğu onun dünyanın

en büyük yazarlarından biri olduğunun farkında değildi. Bunu biliyor muydun?"

"Tuhaf bir Güneyliymiş sanırım."

"Öyle mi sanıyorsun?"

"Eğer bu konuda bir sınav söz konusuysa. Başarılı olamam. Okulda hiç iyi değildim."

"Harper Lee'ye binlerce fahri doktorluk ve o güzel kitabı için sınırsız ödül teklif edildi," dedi Rahibe Angela, "ama o hiçbirini kabul etmedi. Ve kendisine tapan habercilerle hacca gider gibi kapısına gelen profsörleri, kibarca geri çevirdi."

"Bunun için onu kınamayın efendim. Bu kadar çok davetsiz konuk can sıkıcı olurdu."

Rahibenin Cezayir menekşesi rengindeki gözleri, hiçbir zaman konukevinin merdivenlerinde dururken olduğu kadar parlamamıştı.

"Dominus vobiscum', Oddie."

"Siz de efendim."

Daha önce hiç bir rahibe tarafından öpülmemiştim. Hiçbir rahibeyi de öpmemiştim. Yanağı öyle yumuşacıktı ki.

Cadillac'a binince Boo ile Elvis'in arkada oturduklarını gördüm.

Biz ayrılırken, keşişlerle rahibeler sessizce konukevinin merdiveninde duruyorlardı. Oradan uzaklaşırken, yol alçalıp da St. Bartholomew's gözden kaybolana kadar, defalarca dönüp baktım onlara.

* Tanrı'ya emanet ol (çev.)

BÖLÜM 56

Cadillac yapısal olarak Ozzie'nin ağırlığını kaldıracak ve arabanın yalpalamasını engelleyecek şekilde sağlamlaştırılmıştı. Şoför koltuğu da onun boyutlarına göre elde üretilmişti.

Cadillacını bir NASSAR şoförü kadar hoş kullanıyordu. Ve bu hızda imkânsız sayılabilecek bir zarafetle dağlardan alçaklara uçuyorduk.

Bir süre sonra ona, "Efendim, siz her standarda göre zengin bir adamsınız," dedim.

"Hem şanslı hem de çalışkanım," diyerek bu düşünceme katıldığını gösterdi.

"Sizden bir yardım isteyeceğim, ama o kadar büyük bir şey ki söylemeye utanıyorum."

Ozzie keyifle sırıtarak, "Senin için bir şey yapılmasına hiç izin vermiyorsun. Oysa sen benim oğlum gibisin. Bütün bu parayı kime bırakacağım? Korkunç Chester'in hepsine ihtiyacı olmaz."

Korkunç Chester kedisiydi, adıyla doğmamış, kazanmıştı bu adı.

"Okulda küçük bir kız var."

"St. Bartholomevv's'ta mı?"

"Evet. Adı Flossie Bodenblatt."

"Sahi mi?"

"Engelli ama pırıl pırıl bir kız, efendim."

"Talebin ne?"

"Onun için bir fon kurabilir misiniz efendim? Vergilerden sonra yüz bin dolarlık bir fon..."

"Olmuş bil."

"Okuldan ayrıldığında kendisine bir hayat kurabilmesi ve kendisine köpeklerle çalışabileceği bir iş bulması için."

"Avukatın durumu yazılı olarak tam bu şekilde belirlemesini sağlayacağım. Zamanı geldiğinde, okuldan dışardaki dünyaya geçişiyle de kişisel olarak benim ilgilenmemi mi istiyorsun?"

"Eğer bunu yapabilirseniz minnettar olurum efendim."

"Pekâlâ," diyerek ellerini bir an direksiyondan çekip birbirine sürttü. "Bu, kremalı pasta yemek kadar kolay bir şey. Bundan sonra kimin için fon kuracağız?"

Justine'in beyin hasarı hiçbir fonla düzeltilemezdi. Parayla güzellik insanı bu dünyanın acılarına karşı korur, ama ikisi de geçmişi geri getiremez. Zamanı sadece zaman yenecektir. İleriye uzanan yol masumiyete ve huzura geri dönmenin tek yoludur.

Bir süre Noel'den söz ederek yol aldık. Sonra birden daha önce yaşadıklarımdan çok daha güçlü bir sezgiyle çarpılmış gibi oldum.

"Efendim, yolun kenarında durabilir misiniz?"

Sesimin tonu, Ozzie'nin geniş çeneli cömert yüzünde kademe kademe memnuniyetsiz bir ifadenin belirmesine yol açtı. "Neyin var?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey yok. Ama bir şey... çok önemli bir..."

Cadillac'ı yolun kenarındaki, birkaç heybetli çamın altına çekip motoru kapattı.

"Oddie?"

"Bana bir dakika verin, efendim."

Gün ışığının çarkları ve çamların tüylü gölgeleri ön camda titreşirken, sessizce oturduk.

İçime dolan sezgi öylesine yoğundu ki onu anlamazdan gelmek kim ve ne olduğumu inkâr etmek olurdu.

Hayatım bana ait değil. Kaybettiğim sevgili kızı kurtarmak için canımı verirdim, ama Kader'in gündeminde böyle bir takas

yoktu. Artık ihtiyaç duymadığım bir hayat yaşıyorum ve onu doğru nedenle vereceğim günün geleceğini biliyorum.

"Dışarı çıkmam lazım efendim."

"Ee... Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Gayet iyi hissediyorum efendim. Psişik çekim... Buradan sonra yürümem gerekiyor."

"Ama Noel için eve geliyorsun, değil mi?"

" Zannetmiyorum. "

"Buradan sonra yürüyecek misin? Nereye yürüyeceksin?"

"Bilmiyorum efendim. Yürürken keşfedeceğim."

Direksiyonda kalamadı. Ben bagajdan sadece bir çanta alınca da "Sadece bununla yürüyüp gidemezsin," dedi.

"İhtiyaç duyacağım her şey bunun içinde," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Nasıl bir belaya gidiyorsun?" dedi.

"Belki de bela değildir efendim."

"Başka ne olabilir ki?"

"Belki beladır," dedim, "ama belki de huzurdur. Hiçbir şey söyleyemem. Ama beni çağrdığı kesin."

Çok üzülmüştü. "Ben de hevesle..."

"Ben de efendim."

"Pico Mundo'da herkes seni öylesine özlemişti ki..."

"Ben de oradaki herkesi özledim. Ama olması gereken bu. Benim hayatımın nasıl olduğunu biliyorsunuz, efendim."

Bagajın kapağını kapadım.

Ozzie beni orada bırakarak çekip gitmek istemiyordu.

"Yanımda Elvis ile Boo var," dedim. "Yalnız değilim."

Ona sarılmak zordu, epeyce alan kaplıyordu.

"Bana babalık yaptınız," dedim. "Sizi seviyorum efendim."

Ozzie sadece, "Oğlum," diyebildi.

Çamların altında durup arabasının uzaklaşarak gözden kaybolmasını seyrettim.

Sonra otobanın yanındaki bankette, sezgilerimin beni yönlendiriyormuş gibi göründüğü yere doğru yürümeye başladım.

Boo da yanımda yola düşmüştü. O hayatımda gördüğüm tek hayalet köpekti. Hayvanlar her zaman öteki tarafa geçerler. Nedense Boo bir yıldan uzun süredir, manastırda dolanıp durmuştu. Belki de beni beklemişti.

Elvis bir süre avare avare yanımda yürüdü, sonra önüme geçip geri geri yürümeye başladı. Sanki bana en büyük numarasını gösteriyormuş da ben henüz farkında değilmişim gibi sırıtıyordu.

"Şimdiye kadar öteki tarafa geçmişsindir, diye düşünmüştüm," dedim. "Hazır olduğunu biliyorsun."

Hâlâ bir budala gibi sırıtırken başını salladı.

"Hadi git o zaman. Ben iyiyim. Seni bekliyorlar. Git hadi."

Rock-and-Roll Kralı hâlâ geri geri yürürken yavaş yavaş solarak bu dünyadan sonsuza kadar yok oldu.

Dağlardan epeyce uzaklaşmıştık. Bu Kaliforniya vadisinde toprağın, gökyüzünün parlaklığına doğru yükselen ağaçların ve kuşların üzerinde ılık bir gün uzanıyordu.

Elvis ayrıldıktan sonra, yüz metre ancak gitmiştim ki yanımda birinin yürüdüğünü fark ettim.

Şaşkınlık içinde ona bakarak, "İyi günler efendim," dedim.

Takım elbisesinin ceketini bir omzuna atmış, gömleğinin kollarını kıvırmış olarak yürüyordu.

Dudaklarında o çekici gülümsemesi belirdi.

"Bunun ilginç olacağından eminim," dedim. "Eğer sizin için de ona yaptığım şeyi yapabilirsem, bundan onur duyarım."

Şapkasını çıkarmadan kenarına dokunarak göz kırptı.

Ben, köpeğim Boo ve Frank Sinatra'nın hayaleti, Noel'e sadece birkaç gün kala, otobanın yanındaki banketi izleyerek her zaman bütün yolların yöneldiği bilinmeyene doğru yürüdük.

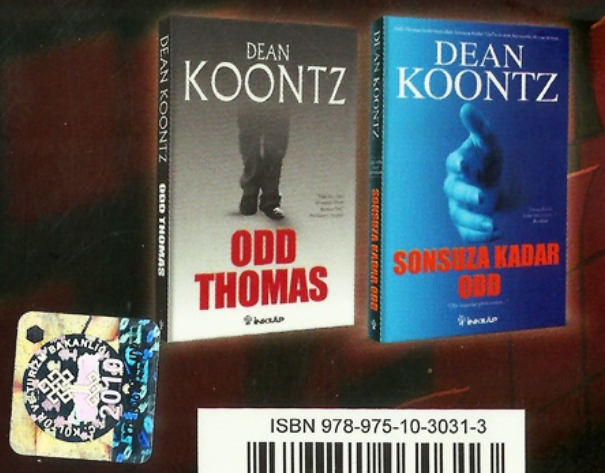
ODD'UN KEFARETİ

Yaşam ve ölümün cesur nöbetçisi Odd Thomas'ı tanıyorsunuz. Onu arayıp bulan sessiz ruhların ondan istediği tek bir şey var, o da adalet. Böyle özel bir yeteneğe sahip olmaktan her ne kadar hoşlanmasa da iki dünya arasına sıkışıp kalmış sırdaşlarına sırtını dönemez.

Macera, *Odd'un Kefareti* ile hız kesmeden devam ediyor ve Odd, dünyadan adalet isteyen hayaletlerin esrarlı hikâyeleriyle tekrar karşımıza çıkıyor.

Genç adam, günahlarının kefaretini ödemek için geldiği manastırda etrafa tehlike saçmaya kararlı yaratıkların amansız planlarıyla baş etmek zorunda ve üstelik yalnız değil!

Kuantum fiziği, kaos, gizli servislerin planları…
Manastırı ve öğrencilerini bekleyen büyük tehlike ve bu tehlikeden kurtulmak için verilen zorlu bir mücadele…

ISBN 978-975-10-3031-3